

TỦ SÁCH TEEN
THẾ KỶ 21 CỦA BẢO

hoa
học

NEW YORK
TIMES
BESTSELLER
BỘ SÁCH
KỶ AO BÀN
CHẠY
NHẤT

SOUL SCREAMERS

INU THẦN BẢO TỬ

nhà xuất bản trẻ

RACHEL VINCENT

Trước Lúc Tỉnh Giấc – Series Nữ Thần Báo Tử Phần 6

Rachel Vincent

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Giới thiệu:](#)

[Chương 1:](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3:](#)

[Chương 4:](#)

[Chương 5:](#)

[Chương 6:](#)

[Chương 7:](#)

[Chương 8:](#)

[Chương 9:](#)

[Chương 10:](#)

[Chương 11:](#)

[Chương 12:](#)

[Chương 13:](#)

[Chương 14:](#)

[Chương 15:](#)

[Chương 16:](#)

[Chương 17:](#)

[Chương 18:](#)

[Chương 19:](#)

[Chương 20:](#)

[Chương 21:](#)

Giới thiệu:

Tiếp tục câu chuyện từ tập 5, tập 6 của Soul Screamer: Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn đi sâu vào cuộc đời của Kaylee sau khi chết, mối quan hệ với người yêu mới Thần chết Tod và cậu bạn trai cũ Nash. Chưa hết, những nguy hiểm vẫn không thôi đeo bám Kaylee khiến hành trình tập 6 trở nên ly kì, hấp dẫn và khiến bạn mong thật mau được đọc tập 7.

Với diễn biến trong tập 6 Soul Screamer: Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn, Kaylee hiểu được rằng bất tử không có nghĩa là an toàn, cô không chỉ đang mạo hiểm tính mạng của bản thân mình, mà của cả người khác...

Câu chuyện sẽ khiến bạn... không ngủ được

Nói gì thì nói, Kaylee Cavanaugh được coi là khá may mắn. Đúng, cô ấy đã chết. Nhưng cô ấy có một cơ hội thứ hai. Và mặc dù cô ấy không sống theo kiểu của chúng ta, nhưng ít nhất cô ấy cũng không phải là TỬ THẦN.

Bạn sẽ nghĩ rằng bất tử thì thật là tuyệt. Đúng, cô ấy có thể vô hình khi cô ấy muốn, để đi chơi với bạn trai, cô ấy không cần ngủ, cũng không cần ăn, trừ phi cô ấy muốn. Không, cô ấy cũng không già đi. Và không, cô ấy không thực sự phải đi học. Đó là tùy cô ấy chọn.

Nhưng vô hình thực ra còn dễ hơn là hữu hình - vô hình đâu có phải là trạng thái lý tưởng khi bạn cố giả vờ rằng mình là người bình thường ở trường học! Không ngủ được tức là bạn có quá nhiều thời gian. Không già đi có nghĩa là gần như tất cả những người mà cô ấy quan tâm thì cuối cùng cũng đều sẽ ra đi. Và ngoài ra, bất tử không có nghĩa là bất bại.

Cho nên, khi có ai đó từ quá khứ của Kaylee muốn có một thỏa hiệp với cô, cô phải cân nhắc những rủi ro của việc hợp tác với họ liệu có lớn hơn việc cô phải đối mặt với kẻ thù một mình hay không. Đó không phải là quyết định mà có bao giờ cô nghĩ là cô phải đưa ra, muốn phải thực hiện. Và đó cũng không phải là người mà cô từng nghĩ mình sẽ phải chọn lựa để hợp tác. Đặc biệt khi cô biết rằng mình không thể tin họ.

Tập thứ 6 của bộ sách kì bí Soul Screamer: Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn mang từng dòng chữ đầy ắp căng thẳng, gay cấn, những cảm giác mạnh, nhưng lôi cuốn và thú vị. Với những mối nguy

hiểm mới, với sự trở lại của những kẻ thù cũ, và thậm chí là cả những chướng ngại vật lớn hơn cần phải vượt qua, cuốn sách này hồi hộp, dữ dội, nhưng lại cũng ngọt ngào, đôi chỗ là buồn bã - và tóm lại là không - thể - đặt - xuống, một khi bạn đã cầm nó lên.

Cũng như với từng cuốn sách trước, “Before I Wake” đưa mọi chuyện lên một tầm mới - thêm phần kích thích, thêm sức nóng, những mối đe dọa chết chóc hơn, những thách thức phức tạp hơn cho các nhân vật. Đặc biệt là với Kaylee Cavanaugh. Trong khi còn vất vả đối mặt với hình thức tồn tại mới của mình, cô ấy phải tìm ra cách để cân bằng giữa trường học, công việc mới, bạn trai mới, bạn trai cũ, và cả một nhân vật kỳ bí nữa.

Hấp dẫn từ đầu đến cuối, Before I Wake đào sâu khái niệm “cuộc sống” đối với Kaylee. Cuốn sách đề cập đến những vấn đề rất thật, như sự cô lập, cô độc và tuyệt vọng đi kèm với việc cô ấy không phải là một phần của thế giới xung quanh mình. Tuy nhiên, câu chuyện cũng cho thấy một thay đổi tích cực trong cách Kaylee tương tác với mọi người trong cuộc sống của cô. Ngoài ra, một mối nguy hiểm mà không ai lường trước được cũng xuất hiện, và bạn sẽ có một cốt truyện lý kỳ, một cốt truyện khiến bạn ngạc nhiên, và để ngỏ cho bất kỳ khả năng nào - dù tốt hay xấu.

“Before I Wake” tuyệt đối là một cuốn sách nên đọc. Một cuốn sách không chỉ có tốc độ nhanh, mà còn vượt qua mong chờ của độc giả sau khi đọc những tập trước. Nó có thể khiến bạn rùng mình hoặc tan vỡ. Và có thể khiến trái tim bạn lỡ một nhịp. Nó gây sốc. Nó phá vỡ các nguyên tắc. Nó đầy tính giải trí và nó khiến bạn chỉ muốn đọc ngay tập cuối cùng.

Tất cả những nội dung đó được kết nối đặc trưng của tác giả Rachel Vincent, đảm bảo sẽ khiến mọi độc giả đều hài lòng.

Mời các bạn đón đọc *Soul Screamers: Kẻ Đánh Cắp Linh Hồn* của tác giả Rachel Vincent.

Chương 1:

TÔI LÀ MỘT VẬT TẾ TRINH TRẮNG! Đúng vậy, nghe có vẻ hơi thô thiển nhưng đó là sự thật. Tôi đã chết vào một ngày thứ Năm, lúc 0 giờ 27 phút, bị giết bởi một tên quỷ

muốn chiếm đoạt linh hồn tôi. Tin tốt là: Hắn không lấy được nó. Còn tin xấu? Hóa ra ngay cả đến cái chết cũng vẫn không giúp bạn thoát được khỏi trường trung học...

Trước giờ tôi vốn vẫn luôn ghét các ngày thứ Hai, nhưng có vẻ như hôm nay – một ngày đẹp trời cuối tháng Tư – hứa hẹn sẽ là một ngày thứ Hai địa ngục đối với tôi. Tôi đứng

trước gương trong phòng tắm lúc 7 giờ 30 phút sáng, trố mắt nhìn chăm chăm vào bản thân, cố gắng quyết định xem mình nên tỏ ra sống động đến mức nào. Trong các bộ phim,

mọi người vẫn thường giả vờ chết, nhưng tôi chưa từng thấy ai – dù là ngoài đời hay trong tiểu thuyết – lại giả vờ sống. Chắc trên đời này chỉ có mình tôi.

Một người nên trông nhợt nhạt đến đâu sau 29 ngày bị đâm chết? Điều đó còn phụ thuộc vào mức độ nghiêm trọng của vết thương, đúng không? Vào số lượng nội tạng bị tổn

thương? Vào lượng máu đã mất? Và bởi vì ở trường không ai biết những chi tiết đó nên họ sẽ không thể biết tôi đang diễn có tốt hay không. Vì thế tôi cứ việc giả vờ thế nào tôi

muốn. Đúng không?

Cũng chẳng cần phải nói cho mọi người biết làn da tái nhợt và lòng bàn tay đầm mồ hôi kia thực chất chỉ là hậu quả của sự căng thẳng quá độ trong ngày đầu tiên quay trở lại

trường học của tôi mà thôi.

Bụng tôi khẽ quặn lại khi nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương và tự hỏi tại sao tôi có thể cảm thấy khác đến như thế, khi mà bề ngoài trông tôi vẫn chẳng khác gì

so với lúc trước khi chết, ngoại trừ một vết sẹo đang lên da non. Và đây sẽ là hình ảnh của tôi trong một năm nữa, hai năm nữa, thậm chí là một thập kỉ nữa, và không biết chừng

là trong nhiều thế kỉ nữa, chừng nào cuộc đời sau khi chết của tôi vẫn còn tiếp tục.

“Kaylee! Ra ăn sáng đi con!” – Tiếng bố tôi vọng ra từ trong bếp.

“Con chết rồi mà bố!” – Tôi vừa nói vừa dùng đỉnh cát cái lược vào trong ngăn kéo – “Con không cần phải ăn nữa.”

Một phút sau, bố tôi xuất hiện trước cửa phòng tắm trong chiếc quần bò và cái áo phông lấm tấm mồ, cau mày nhìn tôi. “Con không bắt buộc phải ăn. Nhưng không có nghĩa là

con không nên ăn. Bố nghĩ con sẽ cảm thấy khá hơn nhiều nếu có gì đó ấm trong bụng.”

Tôi quay lưng lại, dựa lưng vào bệ rửa mặt và khoanh hai tay trước ngực. “Chuyện không đơn giản như thế đâu bố ơi.”

“Không tranh cãi gì hết. Bố đã làm bánh kẹp và thịt hun khói. Bố muốn con có mặt ở bàn ăn trong 5 phút nữa.”

Nói rồi bố tôi quay lưng đi vào trong bếp, bỏ mặc tôi thở dài thườn thượt sau lưng. Bố tôi đang rất cố gắng. Tôi cũng không biết bố đang cố gắng làm gì nhưng xem ra bố có vẻ rất nghiêm túc về chuyện đó.

Tôi đi xuyên qua hành lang, vào phòng ngủ để lấy giày và hơi khựng lại trước khoảng trống ở chính giữa phòng, chỗ vẫn kê cái giường ngủ trước đây. Đã bốn tuần trôi qua kể từ

khi chúng tôi thay toàn bộ chăn ga gối nệm mới, nhưng tôi chưa thể quen được với màu chăn tím, thay cho cái màu xanh đã bị vấy đầy máu của gã thầy giáo tâm thần dạy Toán.

Sau cái chết của bản thân, tôi đã tránh không bước vào phòng suốt gần một tuần, cho tới khi bố tôi phát hiện ra cái điều mà tôi đã quá ngượng không dám nói ra – rằng cứ đặt

chân vào đó tôi lại nhớ chuyện xảy ra ngày hôm ấy. Hồi tưởng lại cái chết của chính mình.

Và thế là ngay tối hôm đó, bố tôi và anh Tod đã kê lại toàn bộ đồ đạc trong phòng, cho tới khi tôi không còn nhận ra căn phòng ngủ của ngày xưa nữa. Đây là chuyện của ba tuần

trước, và giờ tôi vẫn chưa quen với việc giường ngủ bị đẩy sát vào tường, còn bàn học chuyển sang góc phòng đối diện. Có điều, lần này khi tôi liếc nhìn về phía góc phòng đó,

tôi không thể không nhoẻn miệng cười.

Anh Tod đang ngồi trên ghế, mái tóc xoăn vàng rực dưới ánh đèn vàng, đôi mắt xanh thăm thẳm như nước đại dương. Gần đó là Styx, đang nằm cuộn tròn trên giường, thiu thiu

ngủ, chẳng buồn bận tâm tới sự hiện diện của anh chàng thần chết. Là giống chó canh nhà mang nửa dòng máu pơ-me-ran, nửa dòng máu Cõi Âm, có thể nói cô nàng này là chú

chó ghê gớm và đáng sợ nhất mà tôi từng gặp, với hàm răng nhọn hoắt lúc nào cũng như chỉ chọc lao vào cắn xé người đối diện. Nhiệm vụ của Styx là cảnh báo cho tôi mỗi khi

có nguy hiểm từ phía bên kia thế giới.

Phải mất vài tháng để cô nàng hiểu ra rằng gầm gừ với anh Tod cũng chẳng thể đuổi được anh ấy.

Em trai của anh Tod – bạn trai cũ của tôi – cũng đang phải vật lộn với chuyện tương tự.

Anh Tod nhồm dậy ngay khi nhìn thấy tôi, và tôi đã không cưỡng nổi một nụ cười mỉm, mặc dù sự căng thẳng đang khiến cho các dây thần kinh trong cơ thể tôi xoắn chặt lấy

nhau, tạo thành hàng trăm cái nút thắt.

Tôi quàng tay ôm lấy cổ anh và đột nhiên mọi lo lắng trong lòng bỗng dịu hẳn lại, khi anh vòng tay ôm lấy eo tôi. Tôi thầm cảm tạ trời đất vì từ nay có thể chạm vào anh bất cứ

khi nào tôi muốn.

Chuyện này vẫn còn quá mới, tôi và Tod. Mỗi quan hệ của chúng tôi mới chỉ được một tháng, vậy mà chẳng hiểu sao anh là điều duy nhất tôi cảm thấy quen thuộc, kể từ sau cái

chết của tôi. Việc trải qua các cung bậc cảm xúc trong suốt phần đời còn lại của mình – một cụm từ khá mỉa mai đối với hoàn cảnh hiện nay của tôi – giờ sống như việc cổ nhét

mình vào những bộ quần áo đã quá chật. Mọi thứ đều bức bối, không còn thoải mái, và sáng sủa như tôi vẫn nhớ.

Nhưng các cung bậc cảm xúc đối với anh Tod thì vẫn còn nguyên vẹn. Nếu không muốn nói là nồng nàn hơn.

“Anh không phải đi làm à? Rồi cũng có ngày ông Levi phát hiện ra việc anh liên tục trốn làm cho coi.” – Tôi buông anh ra, lườm yêu một cái. Sếp của anh Tod, ông Levi, trước

giờ vẫn luôn ưu ái anh ấy hơn những người khác, nhưng trong công việc thì không. Tod là một thần chết – anh đã chết được hơn 2 năm rưỡi, nhưng cơ thể mãi mãi dừng lại ở tuổi

18. Nhiệm vụ của anh là lấy đi những linh hồn đã được định sẵn phải chết trong ca trực của anh – từ nửa đêm đến trưa tại bệnh viện trung tâm.

Ngoại trừ những lúc anh đi giao pizza. Và giúp tôi giả vờ như mình vẫn đang còn sống.

“Anh đang trong giờ nghỉ, và anh đoán sáng nay em sẽ thấy lo lắng, bồn chồn hơn mọi khi. Vì thế anh mang cho em cái này.” – Anh đưa cho tôi một cốc cà phê giấy, và tôi nhấp

một ngụm đầy thậm trọng. Vị ca-ra-men latte. Món đồ uống yêu thích của tôi, đồng thời là thứ duy nhất tôi vẫn cảm thấy thêm sau cái chết đầy bất hạnh của mình – “Và cái này

nữa.” – Anh giang rộng hai tay, khoe thân hình rắn rỏi, cường tráng mà đến cả cái chết cũng không thể làm trầy xước, và tôi lại muốn ôm được ôm chầm lấy anh thêm một lúc

nữa. Càng lâu càng tốt – “Anh nghĩ một trong hai thứ này sẽ khiến em cảm thấy khá hơn.”

“Cả hai. Cả hai đều khiến em thấy khá hơn.” – Tôi kéo anh lại gần và đặt lên môi anh một nụ hôn thật dài và không muốn buông anh ra – “Em chẳng muốn quay lại trường học một

chút nào.”

“Thế thì đừng đi. Đến chỗ làm với anh.” – Anh Tod ngồi lại xuống ghế và quay sang nhìn tôi yêu không chịu được, lúc tôi cúi xuống lấy đôi giày dưới gầm giường – “Chúng

mình có thể lén vào trong kho của bệnh viện và chơi trong đó.”

“Như thế có mạo hiểm quá không? Nhỡ họ cần lấy dụng cụ hay thuốc men gì để cấp cứu bệnh nhân thì sao?”

Anh Tod nhún vai. “Sẽ chẳng ai chết được nếu không có sự giúp đỡ của anh. Có tổn hại gì đâu?”

Tổn hại ư? Nguy cơ tổn thương não. Liệt toàn thân. Và tất cả các nguy cơ tiềm ẩn không-gây-chết-người khác. May mắn thay nụ cười của anh nói cho tôi biết là anh đang đùa, vì

thế tôi không cần phải tiếp tục lên lớp anh nữa.

“Kaylee!” Bố tôi gọi ầm lên, và anh Tod khịt khịt mũi.

“Thịt hun khói à?”

“Và bánh kẹp.” – Tôi xỏ chân vào giày rồi cúi xuống buộc giày. – “Bố nghĩ ngày đầu tiên quay trở lại trường của em cần phải bắt đầu bằng một bữa sáng đầy dinh dưỡng. Em

nghĩ bố em dành quá nhiều thời gian với mẹ anh rồi đấy.” Ngoài việc là một thợ làm bánh nghiệp dư tuyệt vời ra, cô Harmory Hudson còn là nữ bean sidhe duy nhất mà tôi biết.

“Hay đấy.” – Anh Tod nói – “Bữa sáng là bữa yêu thích thứ ba trong ngày của anh.”

“Không phải hôm nay.” – Tôi đứng dậy, vòng tay ôm lấy cổ anh – “Em nghĩ bố sẽ muốn chỉ mình hai bố con em ăn với nhau thôi.”

Mặc dù bố tôi rất biết ơn những gì anh Tod đã cố làm để cứu mạng cho tôi, nhưng đôi lúc bố vẫn muốn có chút thời gian riêng với tôi. Kể từ sau khi tôi chết đi, tôi dành phần lớn

thời gian của mình cho anh, và với hai kẻ không cần ngủ như chúng tôi, khối lượng thời gian đó là không nhỏ – trừ những lúc anh phải đi làm và tôi phải tập thích nghi dần với cơ

thể hiện nay.

“OK, không sao. Chúc em ăn bánh kẹp ngon miệng và đi học vui nhé!”

“Cảm ơn anh, chúc anh may mắn với những bệnh nhân của mình. Em sẽ gặp anh vào bữa trưa chứ?”

Các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh bùng lên những đốm lửa màu xanh cô-ban, khiến lòng tôi bỗng thấy rạo rực hẳn lên. “Em sẽ là người duy nhất nhìn thấy anh. Đẳng nào

em cũng không cần phải an đúng không?”

“Giờ em cũng chẳng cần ăn ...”

Anh lại kéo tôi lại gần và lần này nụ hôn của anh dài hơn, sâu hơn. Cuồng nhiệt hơn. Kể từ giây phút trái tim tôi ngừng đập, các cảm xúc trong tôi dường như cũng dừng theo. Chỉ

có anh Tod là người duy nhất khiến tôi cảm thấy vẫn như đang sống.

“Kaylee, ra ăn chút gì đi con!” Bố tôi lại gọi ầm lên và anh Tod chỉ biết thở dài chịu thua. Anh ghì chặt lấy tôi thêm một giây nữa rồi lùi lại đằng sau, từ từ buông tay tôi đẩy về

tiếp nối. Sau đó anh vụt biến mất và đột nhiên tôi cảm thấy trống rỗng vô cùng.

Cảm giác ấy thật đáng sợ, cái cảm giác mà tôi không sao rũ bỏ được. Tôi đã nghĩ việc chết-

đi-nhưng-vẫn-được-ở-lại-trần-gian sẽ không khác lắm so với việc đang sống, nhưng tôi đã làm. Tôi có cảm giác như đang bị lơ nhịp với thế giới. Như thể Trái đất vẫn tiếp tục quay khi tôi biến mất và giờ khi quay trở lại tôi đã không thể đuổi kịp nó nữa.

Tôi cầm cốc latte đi vào trong bếp và ngồi phịch xuống ghế bên cạnh cái bàn ăn cũ kỹ mà bố con tôi đã định thay mấy lần từ bảy tháng trước, sau khi bố tôi quyết định chuyển hẳn về sống ở đây. Trên chiếc đĩa trước mặt tôi là bốn cái bánh kẹp và tôi thề là không dưới ba lát thịt hun khói. Được rán bằng chảo hắc hoi, chứ không phải hâm nóng bằng lò vi sóng, cứ nhìn mỡ bắn tung tóe khắp nơi quanh bếp là biết. Bố tôi trước giờ vẫn luôn nghiêm túc với truyền thống gia đình.

Và tôi biết ơn bố vì điều đó.

Bố kéo ghế ra, đang định đưa cho tôi cốc cà phê bố tự pha thì chợt nhìn thấy cốc latte trên tay tôi. Nụ cười trên môi bố thoáng nhạt đi một chút. “Tod à?”

“Vâng, nhưng anh ấy đi rồi. Anh ấy ghé qua động viên con ý mà.”

Bố đặt hai cốc cà phê xuống trước mặt rồi cầm đĩa lên. “Và việc cốc Starbuck của con vẫn còn bốc hơi nghi ngút thế kia chứng tỏ cậu ta không hề ở đây cả đêm qua đúng không?”

Dịch lại là: Cậu bạn trai của con cần phải rời khỏi đây lúc 11h đêm để con còn giả vờ đi ngủ.

“Anh ấy làm ca đêm mà bố.” Cả hai bố con đều hiểu điều đó chẳng có ý nghĩa gì, khi mà thời gian di chuyển của anh chỉ tính bằng tích tắc

Mấy ngày đầu sau cái chết của tôi, bố đã cố gắng thức trắng cả đêm để đảm bảo không có chuyện viếng thăm trái phép nào, và tôi cũng không buồn chỉ ra cho bố hiểu rằng những nỗ lực ấy là vô ích. Nếu anh Tod và tôi không muốn bị nhìn thấy, chắc chắn chẳng ai ngăn cản được chúng tôi. Cả thần chết và trích đoạt viên – chức danh chính thức mới của tôi ở phòng Khiếu nại – đều có khả năng nghe, nhìn và hiện hình có chọn lọc. Về căn bản, chúng tôi có thể lựa chọn cho ai nhìn thấy và nghe thấy mình, và hiện ra bất cứ lúc nào chúng tôi muốn.

Nghe thì có vẻ thú vị, tôi biết, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Bố đặt cái đĩa trên tay xuống, và tôi bắt gặp ánh mắt đầy lo lắng đang xoay tròn trong mắt bố. “Bố rất lo cho con, Kaylee ạ.”

“Bố đừng lo. Chẳng có gì thay đổi cả.” Nhưng sự thật không phải như thế, và kể cả nếu đó là sự thật thì chẳng nữa thì nó cũng không làm bố tôi yên tâm được. Cuộc đời tôi vốn đã không hề bình thường trước khi chết, và ngay cả đến cái chết cũng vẫn không cải thiện

được điều đó.

“Con chẳng ăn gì hết. Con hầu như chẳng nói chuyện với ai và nhiều ngày bố không hề thấy con xem TV hay đọc sách. Mỗi lần vào phòng con, hơn một nửa thời gian bố chẳng thấy con đâu, ngay cả khi con đang ở đó.”

“Con vẫn đang tập vụ đó.” – Tôi lăm bắm, tay di đi di lại miếng bánh kếp trên đĩa – “Vụ hiện hình khó hơn con tưởng. Đòi hỏi phải luyện tập rất nhiều.” Và tập trung.

“Con có chắc là mình sẵn sàng quay lại trường học không? Chúng ta có thể nghỉ thêm một tuần nữa.” Nhưng ngay khi vừa dứt lời, trông bố đã có vẻ ân hận về lời đề nghị vừa rồi

của mình. Lùi lại một tuần đồng nghĩa với việc tôi lại chỉ quanh quẩn ở nhà, không làm gì cả, và điều đó khiến bố lo lắng nhất.

“Con cần phải đi. Mọi người đều biết hôm nay con đi học trở lại.”

“Mọi người” ở đây chính là các thầy cô, các bạn cùng lớp và các đài truyền hình địa phương. Tôi đã trở thành một tin tức lớn – cô gái sống sót sau khi bị xiên cho một phát bởi

chính giáo viên dạy Toán của mình. Bố tôi đã phải dừng nghe điện thoại ở nhà, và chúng tôi đã phải thay đổi số điện thoại di động sau khi ai đó tiết lộ với giới truyền thông. Tất

cả mọi người đều muốn biết cảm giác lúc sắp chết như thế nào. Họ muốn biết làm sao tôi có thể sống sót.

Sẽ không ai có thể biết được sự thật – rằng tôi không hề qua khỏi. Rằng đó là một phần của sự thỏa thuận – cho phép tôi tiếp tục sự tồn tại của mình như chưa bao giờ có vụ giết

người kia. Để giữ bí mật ấy đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải tiếp tục đi học và đi làm, ngoài nhiệm vụ đi “trích đoạt” các linh hồn vô tội, từ những kẻ không được phép sở hữu

chúng.

“Bố muốn con gọi ngay cho bố nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra.” Bố dặn và tôi gật đầu. Mặc dù hiển nhiên là tôi sẽ không gọi cho bố dù cho chuyện gì có xảy ra. Bởi vì tôi hoàn

tàn có thể hô biến khỏi trường học và trở về nhà, trước cả khi bố kịp ra đến bãi để xe. Và bố hiểu điều đó. Chỉ là bố đang thể hiện sự lo lắng của một người cha và tôi yêu bố vì

điều đó. Vì những chiếc bánh kếp, ngay cả khi tôi thực sự tôi không muốn ăn.

Cả hai bố con đều chỉ ngồi nhấp nháp cà phê, và tôi nhận ra dường như khẩu vị của bố tôi cũng biến mất. Sau đó bố đặt cốc cà phê xuống và lấy một dải thịt hun khói cho vào

đĩa. “Con biết không, bố đang nghĩ thứ Sáu này...” Bố tôi ngừng lại, cắn một miếng thịt.

“Thứ Sáu này làm sao ạ?” Tôi hỏi và bố khẽ cau mày.

“Sinh nhật con, Kaylee.”

Trong một thoáng, tôi chỉ có thể chớp mắt nhìn bố, và nhắm đếm ngày tháng trong đầu. Thời gian dường như đã mất đi mọi ý nghĩa suốt một tháng qua. Tod nói chuyện đó là

bình thường – việc đồng hồ sinh học bị xáo trộn – nhưng không ngờ đến ngày sinh nhật của mình tôi có thể quên.

“Con sắp bước sang tuổi 17...” Tôi thì thầm.

Có điều, đó không phải sự thật. Ngày sinh nhật của tôi sẽ mãi đến rồi đi, nhưng tôi sẽ vẫn chỉ 16 tuổi và 11 tháng – ít nhất là xét về bề ngoài. Tôi sẽ mãi mãi quá trẻ để bỏ

phiếu. Quá trẻ để uống rượu. Quá trẻ để đi bar. Và chưa bao giờ tôi lại thấy những hạn chế đó vô nghĩa như lúc này.

Mấy chuyện đó đâu còn ý nghĩa gì nữa?

“Thế, con muốn mời ai tới bữa tiệc?” Bố tôi lại cầm cốc cà phê lên nhắm nháp, chờ đợi câu trả lời của tôi.

Tôi nhú mày. “Con không muốn tiệc tùng gì hết.” Rất ít người biết tôi không còn sống, và trong số đó, Nash và Sabine – bạn tai cũ của tôi và bạn gái cũ của anh – hiện giờ đang

rất ghét tôi vì đã đổ tội giết người cho Nash. Tôi đã không có sự lựa chọn nào khác, và lý do chính để tôi chấp nhận một cuộc đời sau khi chết như thế này chính là để giải oan

cho anh Nash – nếu tôi không chết, anh ấy sẽ không bị buộc tội giết người. Nhưng tôi cũng không thể trách anh ấy vì đã ghét tôi.

Hơn nữa, ngay cả nếu Nash và Sabine cùng đến, tôi vẫn không có đủ bạn để mở tiệc, mà tôi thì không hề muốn phải tiếp chuyện với bất kỳ ai.

“Thế, bình thường con làm gì trong ngày sinh nhật của mình?” Bố tôi không biết những chuyện đó, bởi ông đã gửi tôi lại cho vợ chồng anh trai mình nuôi, sau khi mẹ tôi qua đời.

Tôi mới chỉ đoàn tụ lại với bố được 7 tháng nay.

Bố đã rất ân hận vì đã bỏ tôi – tôi biết chắc điều đó – và hiển nhiên nỗi ân hận ấy càng nặng nề hơn khi mà giờ đây tôi cũng đã chết.

“Emma và con thường đi thuê đĩa về xem và nhắm nháp đồ ăn vặt.” Nhưng năm nay sẽ khác. Tôi chưa từng tổ chức sinh nhật cùng với người bạn trai nào, và tôi cũng chưa từng

đón sinh nhật với bố. Và hiển nhiên tôi chưa chết lần nào trong ngày sinh nhật của mình.

Trông mặt bố thất vọng thấy rõ, khiến tôi chỉ muốn quay sang ôm bố an ủi. Vì thế tôi đã làm điều mình cần phải làm. “Thôi được. Một bữa tiệc. Nhưng nhỏ thôi. Chỉ mời bạn bè

thân và gia đình.”

Mặt bố lập tức rạng rỡ hẳn lên. “Có trang trí gì không?”

“Không ạ. Nhưng bố có thể mua bánh. Sô-cô-la, phủ phô-mai kem. Và con sẽ chỉ ăn một lát mỏng thôi đấy.” – Nếu một ngày nào đó tôi tìm lại được vị giác của mình, tôi dự

định sẽ ăn tất cả những gì tôi thích. Ca-lo chẳng còn ý nghĩa gì với người đã chết – “Và con sẽ không từ chối bất kì món quà nào.”

“OK.” – Tôi thở phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy nụ cười nở rộng trên môi bố - “Kay này, bố xin lỗi vì đã bỏ lỡ những buổi sinh nhật khác của con...”

Tôi nhún vai. “Sinh nhật con cũng không có gì đặc biệt lắm đâu ạ.”

Bố tôi định mở miệng phản đối nhưng còn chưa kịp lên tiếng thì đã thấy bóng một người phụ nữ tóc nâu mảnh khảnh trong bộ váy công sở màu nâu hiện ra trước cửa phòng

bếp. “Chúa ơi, Madeline.” – Bố tôi suýt sặc miếng bánh đang nhai dở trong miệng và phải uống vội một ngụm nước để hắng giọng – “Cô không biết thế nào là gõ cửa à?”

Bà Madeline nhướn cặp lông mày được chuốt cẩn thận lên nhìn bố tôi. “Anh Cavanaugh, tôi đã quá lịch sự khi để cho anh nhìn và nghe thấy mình như thế này. Nhưng nếu anh

thấy vẫn không đủ, tôi có thể chỉ hiện ra với mình Kaylee.”

Madeline là sếp của tôi ở phòng Khiếu nại – người đã cho phép tôi giữ bí mật về cái chết của mình và giải oan cho Nash . Bà ấy cũng là nhân viên duy nhất của phòng Khiếu nại

mà tôi gặp. Bố tôi không hề thích bà Madeline. Nhưng bà ấy chẳng hề để tâm tới điều đó.

“Tôi không có ý đó. Cô có muốn uống chút cà phê không?” Bố tôi giơ cốc cà phê còn lại lên mời.

“Đây không phải là một cuộc viếng thăm xã giao, anh Cavanaugh ạ.” – Bà Madeline quay sang nhìn tôi, hai tay khoanh trước ngực – “Kaylee, cô đã sẵn sàng đảm nhiệm công việc

của một trích đạo viên chưa? Phải thừa nhận bốn tuần là một khoảng thời gian tập luyện khá ngắn ngủi, nhưng kẻ đánh cắp linh hồn mà chúng tôi đã giữ cố lại để xử lí lại vừa ra

tay giết người một lần nữa, và chúng tôi không thể để chuyện đó tiếp diễn nếu cô đã sẵn sàng.”

Một nỗi lo sợ mới bắt đầu len lỏi trong người tôi, cùng với những hoài nghi về năng lực của chính mình, bởi vì tôi biết mình cần phải cảm thấy sợ hãi. Nếu là bình thường chắc tôi

đã sợ xanh mặt mất rồi, nhưng kể từ sau khi chết tôi hầu như không còn cảm thấy gì nữa.

“Gương đã... ai là kẻ đánh cắp linh hồn và tại sao Kaylee là người xử lí hân? Vẫn chưa có ai giải thích rõ cho tôi điều đó. Gì thì tôi cũng là bố con bé.”

Bà Madeline nhìn bố tôi với ánh mắt lạnh hnuw băng. “Chúng tôi không biết tên tộm đó là ai hay thuộc giống loài nào, anh Cavanaugh ạ. Đó là điều chúng tôi cần Kaylee phải tìm

hiếu. Để truy lùng hân, hai nhân viên của chúng tôi đã bỏ mạng và thành thực mà nói, bởi vì Kaylee là một bean sidhe nên giờ cô bé là hy vọng lớn nhất của chúng tôi.”

Tôi không chắc là mình có thể làm cái điều mà bà ấy yêu cầu, nhưng tôi chẳng tìm ra được sơ hở nào trong lập luận của bà. Là một nữ bean sidhe, tôi chính là điềm báo cầu cái

chết. Khi ai đó ở gần tôi sắp chết, trong lòng tôi sẽ sục sôi nh cầu muốn cất tiếng khóc cho linh hồn sắp lìa đời. Nhưng mục đích thật sự của tiếng khóc ấy là níu giữ linh hồn đó

lại. Giữ chặt lấy nó. Và với sự giúp đỡ của một bean sidhe nam – Tod, Nash, bác tôi, và bố tôi đều được – tôi có thể đưa linh hồn ấy trở lại với thân xác cũ và cứu mạng chủ nhân

của nó. Nhưng cái giá phải trả vô cùng lớn. Để cân bằng sự sống và cái chết, khi một mạng người được cứu sống, một mạng khác sẽ bị lấy đi.

Bà Madeline đã đưa tôi từ cõi chết trở về và tuyển dụng tôi, với hy vọng có thể sử dụng các năng lực bean sidhe của tôi vào những việc mà các trích đoạt viên khác đã thất bại.

Tôi rất mong là bà ấy đã đúng, bởi vì nếu không tôi sẽ phải chấm dứt kiếp sau của mình. Và về nơi an nghỉ cuối cùng – theo lời bà ấy.

“Và bà muốn tôi làm chuyện đó ngày hôm nay? Đối mặt với tay trộm ấy?” – Nỗi sợ hãi bùng lên trong tôi, khiến ruột gan tôi nhưng muốn đóng băng, toàn thân lạnh toát.

“Không. Hiện vẫn chưa có ai lần ra được tung tích của hắc. Nhưng chúng tôi cần phải biết cô đã sẵn sàng để nhận nhiệm vụ chưa, trong trường hợp tìm ra hắc. vì thế coi như

hôm nay là một bài kiểm tra để xem năng lực của cô đến đâu.”

“Nhưng mục tiêu vẫn là thật?” – Bố tôi hỏi, và tôi bắt đầu tự hỏi không hiểu vai trò của mình trong cuộc trò chuyện này là gì.

“Rất thật là đằng khác.” – Bà Madeline quay sang nhìn tôi – “Người gọi hồn của chúng tôi đã xác định được gã thần chết mà ông Levi không thể tìm ra, chứng tỏ hắc không phải

là người thuộc khu vực quản lý của ông ý.” – Sếp của anh Tod đã thuộc lòng cách thức làm việc của từng nhân viên nên nhìn từ xa đã có thể chỉ ra ai là người phụ trách linh hồn

nào – “Chúng tôi nghi ngờ hắc là một thần chết nổi loạn và có lẽ hắc sẽ sớm ra tay thôi. Khi chuyện đó xảy ra, tôi sẽ tới tìm cô và nhiệm vụ của cô là đi lấy lại linh hồn bị đánh

cắp từ tay hắc. Cô hiểu chứ?”

“Tôi không hiểu.” – Giờ tôi chỉ muốn được chui lên giường ôm Styx thôi – “Nếu bà đã biết hắc đang ở đâu, tại sao không đi bắt hắc luôn bây giờ đi?”

“Bởi vì hắc chưa đánh cắp bất kỳ linh hồn nào hết.”

“Vậy là bà định sẽ chờ ai đó chết rồi mới hành động?”

Bà Madeline cau mặt lại. “Nếu bắt hắc bây giờ, chúng ta sẽ không bao giờ biết được hắc có phải là một tên thần chết nổi loạn hay không. Hơn nữa chúng tôi sẽ mất đi cơ hội xem

cô chứng minh khả năng của mình. Dù cho mạng sống mà gã thần chết đó sắp lấy đi là của ai đi chăng nữa thì nó cũng không thể quan trọng bằng cơ hội để chúng ta ngăn chặn

tên trộm mà cô giữ lại để xử lí. Nói thế này có lẽ cô sẽ quen hơn, chuyện này giống như đập chết một con ruồi, nhưng để cho con ong sống.”

“Tôi chả thấy quen gì cả! Giả sử đó là mạng sống của bà thì sao?” – Tôi đẩy đĩa bánh sang một bên và đứng dậy. Cuối cùng thì tôi cũng đã tìm thấy một thứ có thể phá tan tình

trạng tê liệt cảm xúc của mình – đó là nổi tức giận – “Bà là ai mà có quyền định đoạt xem mạng của ai đáng giá hay không?”

“Tôi là cấp trên của cô.” – Bà Madeline thậm chí còn chẳng buồn cao giọng, và điều khiến tôi khó chịu hơn là bà ấy chẳng hề quan tâm đến chuyện đó – “Kể đánh cắp linh hồn

hàng loạt này còn nguy hiểm hơn so với một gã thần chết nổi loạn, vì thế đây là một bài kiểm tra lý tưởng dành cho cô. Nhất là khi chúng ta đã định vị được hắn, tất cả cũng nhờ

người gọi hồn mới tuyển của chúng ta.”

Người gọi hồn, theo như nhữn gì tôi mới học được gần đây, là một người có thể nhìn thấy và nói chuyện với người chết. À không, phải nói là cảm nhận được thì đúng hơn là nhìn

thấy. Mặc dù trong trường hợp của tôi vẫn có thể hiểu theo nghĩa đen – người gọi hồn có thể nhìn và nghe thấy tôi, kể cả khi tôi tắt tiếng và tàng hình với mọi người xung quanh.

“Khi nào tôi sẽ gặp người gọi hồn này?”

“Hôm nay.” – Bà Madeline nói – “Cậu ta bắt đầu theo học ở trường cô từ tuần trước. Rất có thể hai người sẽ gặp nhau ở trường. Khi đó, hy vọng cô có thể để mắt tới cậu ấy.”

“Người gọi hồn của bà là một học sinh trung học ý hả?”

“Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu ta học dưới cô một lớp.”

“Cậu ta vẫn còn sống chứ?” Bố tôi hỏi. Theo quan điểm của bố, hiện tỷ lệ bạn bè và đồng nghiệp của tôi chết nhiều hơn sống và bố không hề thích điều đó một chút nào.

“Vẫn sống và là con người, anh Cavanaugh ạ. Ngoài ra còn là một cậu bé rất lịch sự và nhã nhặn.”

“Thế thì bọn họ sẽ nuốt sống cậu ta.” – Tôi lẩm bẩm và bố tôi chỉ biết lắc đầu tặc lưỡi – “Thôi được, tôi sẽ để mắt tới người gọi hồn của bà. Nhưng tôi không hứa là việc giao du

với tôi sẽ đem lại bất kỳ lợi ích nào cho cậu ta đâu nhé.”

“Cảm ơn cô, Kaylee.” – Bà Madeline nói, làm tôi phải ngược mắt lên nhìn đầy ngạc nhiên. Không phải vì trước giờ bà ấy thô lỗ hay bất lịch sự gì, chỉ là tôi vẫn nghĩ bà ấy không

được...thân thiện cho lắm – “Tôi sẽ tìm cô ngay khi xác định được hẳn chính là một thần chết nổi loạn.”

Nói rồi bà Madeline biết mất, bố tôi thở dài cái thượt. “Ngay ngày đầu tiên đã không được yên ổn rồi.”

Tôi chấm dải thịt hun khói vào bát nước sốt. “Bố ơi, con có thể đếm số ngày bình thường năm nay của mình ở trường chỉ trên một bàn tay.”

“Bố biết. Và bố rất tiếc vì điều đó.” – Bố tôi nhấp thêm một ngụm cà phê, và tôi nhún vai, nhưng trước khi tôi kịp trả lời, bà Madeline lại hiện ra trước cửa phòng bếp, và lần này

đến lượt tôi suýt nữa thì nghẹn – “cô thay đổi ý định lại muốn uống cà phê rồi à?” Bố tôi hỏi, nhưng bà ấy chỉ lắc đầu.

“Gã thần chết đó vừa giết người. Đến lúc cô chứng minh khả năng của mình Kaylee.”

Tôi nuốt nốt miếng thịt trong miệng rồi đứng dậy, bụng chộn rộn như thể vừa nuốt chửng cả một đàn ruồi, mặc dù tôi biết bản thân cần phải làm gì. Tôi đã tập luyện suốt một

tháng nay. Nhưng... “Tôi cần phải có mặt ở trường trong 20 phút nữa.”

“Vật thì hãy khẩn trương lên.” Bà Madeline thò tay vào trong túi áo khoác, rút ra sợi dây kim loại đưa cho tôi. Tôi cầm lấy và nhận ra đó là một mặt dây chuyền hình trái tim bằng

vàng khá đẹp và khá cổ.

“Nặng thế ạ.” – Tôi nhíu mày, cố dùng móng tay cạy quanh phần gờ - “Sao nó không mở ra nhỉ?”

“Bởi vì đó không phải mặt dây chuyền. Hãy dùng nó để cất giữ linh hồn mà cô lấy lại được. Nó được thiết kế đặc biệt dành riêng cho cô, giống như món đồ trang sức của một cô

gái trẻ.”

“Cô gái trẻ của thời đại nào thế ạ?” Tôi lăm bắm, đeo sợi dây chuyền vào cổ.

Bà Madeline khẽ cau mày. “Hãy mang nó về cho tôi, ngay khi cô lấy lại được linh hồn, Đừng cố đuổi theo gã thần chết đó. Các thần chết có luật lệ riêng của họ, chúng ta chỉ cần

quan tâm đến linh hồn mà hấn đã lấy đi. Cô hiểu chưa?”

“Vâng.” – Tôi cũng chẳng muốn gây hấn với ai trong ngày đầu làm việc – “Hấn đang ở đâu?”

“Ba phút trước, hấn vừa lấy mạng một người ở tiệm bánh Daylight Donuts. Nếu cô nhanh chân có thể vẫn đuổi kịp hấn. Nếu gặp khó khăn trong việc tìm kiếm hay định vị hấn, cứ

cất tiếng hát cho linh hồn đó là được.”

“OK, nhưng...”

“Đi đi, Kaylee.”

Ánh mắt tôi chuyển từ bà Madeline sang nhìn bố và nhận được cái gật đầu đầy miễn cưỡng

của ông. Tôi nhắm mắt lại và nghĩ tới tiệm bánh rán Daylight Donuts – may mắn thay, tôi đã tới đó ăn hàng ngàn lần rồi nên không còn gì lạ nữa. Khi tôi mở mắt ra đã thấy mình đang đứng giữa tiệm bánh vẫn tanh, không một bóng người. Tôi vội đảo mắt tìm kiếm xung quanh và phát hiện ra xác của ông chủ tiệm đang nằm sòng soài trên sàn bếp, người vẫn đang mặc chiếc tạp dề trắng. Nhưng không thấy bóng dáng của gã thần chết đâu.

Hốt hoảng, tôi vội xuyên qua cánh cửa bếp, đi ra con hẻm phía sau tiệm bánh, và không gây ra một tiếng động nào. Đơn giản là vì tôi đang tàng hình không để cho ai nhìn thấy hay nghe thấy mình. Tôi đang định cất tiếng hát linh hồn cầu người đã khuất – hy vọng mình không đến quá muộn – thì đột nhiên thấy gã thần chết đang đứng lù lù bên cạnh cái thùng rác. Như thể đang đợi tôi.

Hơi thở của tôi nghẹn lại trong cổ họng – cũng may là giờ tôi không nhất thiết phải hít thở như xưa. Tôi nhận ra gã thần chết đó, ngay cả với cặp kính râm lỗ lã và ngu xuẩn kia.

Chính mắt tôi đã nhìn thấy anh Tod giao hãn cho gã tà ma ở bên Cõi Âm, để ngăn không cho hãn lấy đi linh hồn của tôi. Vậy mà giờ hãn đang đứng ở đây, vẫn sống nhăn răng và khỏe mạnh. Gã thần chết luôn tìm cách lấy mạng tôi kể từ cái ngày hắt giết chết mẹ tôi, 13 năm về trước.

Thane. Đã trở về từ cõi chết. Một lần nữa.

Chương 2:

“CHÀ, XEM AI VẪN CÒN SỐNG THẾ NÀY...” – Rõ ràng tay Thane đang đợi ai đó, nhưng qua cái núu mày đầy ngạc nhiên của hắn có thể đoán được người đó không phải tôi

– “Đây là điều sớm muộn gì cũng xảy ra khi họ thay một thần chết dày dạn kinh nghiệm như tôi bằng một thằng oắt con mới vào nghề.” – Hắn dứt hai tay vào chiếc quần đen

rộng thùng thình tôi từng thấy hắn mặc trong lần đầu gặp tôi, vài ngày trước khi tôi chết, và bụng tôi quặn thắt lại vì sợ. Không phải sợ cho cá nhân tôi, bởi vì đảng nào thì ngày

chết của tôi cũng đã qua. Cái tôi sợ ở đây là tính mạng của những người thân và bạn bè vẫn đang sống, nhờ chẳng may hắn tính tới chuyện trả thù – “Chính thằng nhãi đó đã đâm

tôi, sau đó bán đứng tôi, đúng không? Ông anh thần chết của bạn trai cô ý?”

“Không phải.” – Mặc dù sự thật đúng là như thế nhưng tôi không có ý định giải thích mọi việc với hắn – “Ông đang làm cái quái gì ở đây thế, Thane?” – Và làm thế nào mà hắn

có thể thoát khỏi tay lão Avari, chẳng phải anh Tod đã nộp hắn cho gã tà ma ấy rồi sao? – “Ông thù ghét gì với ngành công nghiệp bánh rán à? Hay là họ quên không rắc vừng lên

bánh cho ông?”

“Ôi cô thật là hài hước” – Thane dựa một vai vào cái thùng rác bên cạnh và khoanh hai tay lại trước ngực – “Tôi chỉ đang gặt hái những gì cô gieo thôi.”

“Tôi gieo cái gì?”

“Tất cả là lỗi của cô, nhóc con ạ. Cô và tay thần chết tóc vàng đó... Thông thường, tôi rất ghét phải chia sẻ với người khác, nhưng gã bán bán đó chết là vì hai người, và cả

những chuyện sắp tới nữa... Tất cả là lỗi tại cô.”

Tôi sững người, toàn thân lạnh toát. “Cái gì là lỗi tại tôi? Có chuyện gì sắp xảy ra à?”

Một nụ cười quái dị từ từ nở trên môi hắn. “Hẹn gặp lại lần sau, tiểu bean sidhe...”

“Khôngggg!” Tôi nhận ra hắn đang chuẩn bị vọt biết khỏi con hẻm, và trong cơn tuyệt vọng muốn đoạt lại linh hồn trong tay gã thần chết, tôi đã vô tình giải thoát tiếng khóc bean

sidhe bằng tất cả sức lực của mình. Với âm lượng lớn nhất.

Thane nhăn mặt, giơ tay ôm chặt lấy hai tai. Cửa kín cửa sổ đằng sau tôi rung rinh và tôi nghe có tiếng vỡ loảng xoảng vọng ra bên trong thùng rác. Nếu không phải là tôi đã chủ

động ngắt tiếng ngay từ đầu, có lẽ bất kỳ ai đang đứn gtrong phạm vi bán kính hai tòa nhà gần đó cũng sẽ muốn tự chọc thủng màng nhĩ của mình.

Các kỹ năng bean sidhe của tôi ngày càng hoàn thiện sau hàng loạt biến cố xảy ra với cuộc đời tôi, khiến tôi đôi lúc cũng cảm thấy khiếp sợ với chính bản thân của mình.

“Cô là giống quái gì thế?” – Thane vừa hỏi vừa giang rộng hai tay để giữ thân bằng, khi linh hồn vừa bị đánh cắp kia bắt đầu rời khỏi cơ thể hắn, giống như một làn khói đang từ từ

thoát ra qua ô cửa sổ duy nhất trong phòng. Tôi đã phải nhìn miệng Thane để đoán xem hắn nói gì, bởi vì tiếng thét của tôi lúc này quá lớn, không còn nghe thấy bất kì âm thanh

nào khác. Và hiển nhiên, tôi cũng không thể trả lời lại.

Linh hồn – giống như một làn sương mù không hình dạng – bắt đầu quay trở lại nhập vào người gã thần chết, và trong một thoáng tôi bỗng thấy hoang mang vô cùng. Tôi không

biết phải làm thế nào để bắt được linh hồn ấy chui vào trong cái vòng trên cổ mình. Quá tuyệt vọng và sốt ruột – do không muốn ngày đầu quay trở lại trường lại đi học muộn –

tôi cởi cái vòng ra và giơ về phía trước. May mắn thay, linh hồn ông chủ tiệm bánh ngay lập tức trôi về phía tôi, xoay tròn quanh mặt dây chuyền, để rồi cuối cùng chui vào năm

gọn trong đó, y hệt như lúc linh hồn của lão Beck bị hút vào con dao găm tôi đã dùng để lấy mạng hắn.

Sau khi linh hồn đã được thu hồi xong xuôi, tiếng thét của tôi cũng từ từ tắt lịm, và tôi đeo sợi dây chuyền lại vào cổ.

“Cô là giống quỷ gì thế?” – Thane lại hỏi, hai mắt mở to trùng trùng sợ hãi. Lần đầu tiên tôi thấy hắn sợ một điều gì như thế.

“Ông nói trước đi. Tại sao ông vẫn chưa chết?”

“Tôi vẫn chết đấy chứ. Chẳng ai có thể trở về từ cõi chết cả.” – Hắn nheo mắt nhìn tôi – “Từ kinh nghiệm của bản thân, đáng ra cô phải hiểu rõ điều đó rồi chứ?” – Tôi phân vân

không biết nên đáp lại thế nào để không làm lộ ra những thông tin mà hắn chưa biết. Thane chìa tay định chạm vào sợi dây chuyền trên cổ tôi nhưng tôi đã nhanh chân lùi lại –

“Tôi không biết cô đang tính chơi trò gì, nhóc con ạ, nhưng nếu cô nghĩ cái chết có thể giúp cô thoát khỏi tay lão Avari thì cô nhầm to rồi. Lão ấy đã rất điên vì không lấy được

linh hồn cô lúc cô chết, và lão ấy chắc chắn sẽ hành hạ những người thân của cô cho tới khi tóm được cô mới thôi, nếu phát hiện ra là cô vẫn đang...ở đây. Vì thế sao cô không

giarit hoát cho bọn họ khỏi kiếp đọa đày, khổ sở ấy bằng cách đi với tôi bây giờ?”

“Đừng hòng!” – Tôi tiếp tục lùi ra sau, tay nắm chặt lấy mặt dây chuyền trên cổ - “Lão ta sẽ không động được vào tôi hay bất cứ người nào khác.” – Bởi vì các tà ma không thể

bước qua thế giới loài người. Đó là một trong số ít những điều tôi biết chắc chắn, kể từ sau khi chết đi – “Hãy cuốn xéo về địa ngục của ông đi!”

“không cần cô phải nhắc tôi cũng đã ở đó rồi, nhóc con ạ.” – Giọng gã thần chết đột nhiên nhỏ lại, nghe như một tiếng thì thầm – “Và rất mau thôi cô cũng sẽ phải xuống đó...”

Nói xong hần vụt biến mất, và tôi biết hần đã đi thật sự, bởi vì giờ các thần chết không còn tàng hình được với tôi. Và đáng tiếc, điều tương tự cũng áp dụng với tôi.

Tôi đứng ngây người ra một lúc mới tìm được hơi thở của mình khi cú sốc ban đầu qua đi, nỗi khiếp sợ bắt đầu dâng trào trong tôi. Những lời đe dọa của lão Avari từ lâu đã

không còn mới với tôi, nhưng thần chết Thane đã quay trở lại và ra tay với người vô tội – đó là một tin vô cùng xấu. Nhưng tôi không thể kể với bà Madeline việc mình đã xác

định ra danh tính của gã thần chết nổi loạn hay tại sao sự xuất hiện đột ngột của hần lại là một điều bất ngờ, mà không lôi anh Tod vào cuộc. Một khi bà Madeline phát hiện ra việc

anh Tod đã làm với Thane, chắc chắn bà ấy sẽ báo với ông Levi biết. Đành rằng ông Levi trước giờ đã nghi ngờ anh Tod đứng sau vụ mất tích của Thane, nhưng chừng nào

những người ở cấp cao chưa phát hiện ra vụ việc đó, ông ấy sẽ có thể nhắm mắt làm ngơ. Bởi vì ông ấy rất quý anh Tod. Nhưng nếu hành vi phạm tội của anh được thông báo

qua một kênh chính thống, ông Levi sẽ không còn cách nào khác là sa thải anh, điều đó đồng nghĩa với một cái chết vĩnh viễn.

Tôi không thể mất anh Tod. Nhưng tôi cũng không thể đứng nhìn gã Thane tiếp tục giết người vô tội.

Rắc rối lại chồng thêm rắc rối trong một buổi sáng vốn đã có quá nhiều vấn đề linh tinh của tôi. Liếc vội vào cái đồng hồ trên điện thoại, tôi hốt hoảng nhận ra chỉ còn 5 phút nữa

là vào học.

Tôi thở dài cái thượt, sau đó nhắm mắt lại, hình dung ra căn phòng bếp nhà mình và khi mở mắt ra đã thấy đang đứng trong đó rồi.

“Đây.” – Tôi dúm cái vòng cổ vào tay bà Madeline rồi vội vã với lấy cái ba-lô trên ghế - “Tôi phải đi đây.”

“Cô lấy lại được linh hồn chưa?” – Bà ấy hỏi lúc tôi khoác ba-lô lên vai.

“Rồi. Là ông chủ của tiệm bánh rán. Ai đó nên gọi cảnh sát đi.”

“Con có nhìn thấy gã thần chết đó không?” Bố tôi hỏi, trán nhăn tít lại vì lo lắng. Tôi vớ vội lấy chùm chìa khóa treo trên bức tường lưng giữa phòng khách và phòng ăn.

“Có ạ. Con sẽ tả lại hần sau. Ba phút nữa con phải có mặt trong lớp rồi.” Nói xong tôi vụt biến khỏi phòng khác, bỏ mặc bố và sếp đứng nhìn chằm chằm vào khoảng không nơi

tôi vừa rời đi.

Lúc tôi mở mắt ra độ một giây sau, đã thấy mình đang ở trong toa-lét nữ, hoàn toàn tàng hình. Cũng may, bởi vì có hai cô bé năm nhất đang đứng ống ẹo tô son trước gương.

Không còn cách nào khác, tôi đành hậm hực đi xuyên qua một cánh cửa toa-lét trống và cố gắng tập trung để hiện nguyên hình. Sau đó tôi ấn nút xả nước và mở cửa đi ra.

“Hy vọng mình không phải ngồi sau chị ta ở căng-tin.” Một trong hai cô bé dẫu mở lên nói, lúc tôi đi thẳng qua chỗ bồn rửa, làm tôi đành muối mặt quay lại rửa tay mà chẳng vì

cái gì. Giờ thì tôi chỉ còn 90 giây để quay về lớp học. Tôi cuống cuống đẩy cửa chạy thực mạng về phía lớp Toán, và ngồi vào chỗ của mình đúng lúc tiếng chuông báo vào tiết

vang lên.

Ưu điểm của việc đến sát giờ là chẳng có phóng viên hay bạn học nào có kịp thời gian để phỏng vấn tôi về chuyện đã xảy ra. Nhưng điều đó không có nghĩa tôi tránh được những

ánh mắt tò mò của đám bạn cùng lớp.

“Êu. Mình còn tưởng cậu không đến chứ.” Cô bạn thân nhất của tôi, Emma Marshall, thì thầm từ từ cái bàn bên cạnh.

“Mình cũng tưởng thế.” – Trong suốt thời gian tôi ở nhà tĩnh dưỡng, Emma hầu như chiều nào cũng ghé qua chơi thăm tôi, ngoại trừ những hôm cậu ấy không phải đi làm và tôi

không phải tập luyện. Chỉ cần nhìn thấy cậu ấy thôi là tôi đã có thể mỉm cười và yên lòng trở lại. Ớn Chúa, cậu ấy không hề hé răng nửa lời về chuyện của tôi với mọi người –

“Mình vừa có một chuyến ghé thăm bất ngờ từ bà Madeline sáng nay.”

Hai mắt Emma trợn tròn lên. “Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên cậu quay trở lại trường cơ mà.”

“Và cũng là ngày đầu tiên làm việc của mình.”

“Kaylee Cavanaugh?” Thầy giáo dạy Toán mới gọi tên tôi và gần như ngay laajp tức, 31 mái đầu còn lạij vội quay về phía tôi, cùng 31 cặp mắt tò tròn háo hức nhìn tôi.

“Có a!” Tôi trả lời như thể đã quá quen với việc được cả lớp chú ý rồi. Trước đây tôi luôn có cảm giác như người vô hình ở trong lớp, bởi vì chẳng ai chú ý đến sự tồn tại của tôi.

Và giờ khi tôi thực sự có thể tàng hình thì lại không thể làm, bởi vì có quá nhiều người đang theo dõi. Cuộc đời trước và sau khi chết của tôi đúng là chứa đầy nhiều điều mỉa mai.

“Kaylee, chào mừng em đã quay trở lại.” – Vị thầy giáo mới gật đầu nói – “Theo quy định của trường, em sẽ có hơn một tháng để hoàn thành các bài tập đã bỏ lỡ. Hãy cứ nói với

thầy nếu em cần bất cứ sự trợ giúp nào về môn Toán.”

Tôi gật đầu lấy lệ, bởi vì thực ra tôi đã làm xong hết đồng bài tập đó từ lâu rồi, nhưng tôi không thể nói với thầy điều đó. Hầu hết các nạn nhân bị dao đâm chẳng ai lại đi quan tâm

tới bài vở ở trường trong quá trình phục hồi cả. Bản thân tôi cũng thế thôi, nhưng gdo giờ không còn nhu cầu phải ngủ nữa nên tôi có quá nhiều thời gian rảnh rỗi, không biết làm

gì để giết thời gian. Vả lại, nhiều lúc tôi có cảm giác bài tập về nhà là thứ duy nhất gắn kết

tôi với thế giới – cái thế giới mà tôi không còn thực sự là một phần của nó nữa.

Thầy Cumberland – tên của thầy giáo Toán mới – tiếp tục điểm danh và Emma tranh thủ nghiên người sang chỗ tôi thì thầm, “Không thể tin học có thể tìm ngay được người thay

thế cho vị trí này. Đáng lẽ lớp học này nên đổi tên thành lớp Phòng chống Nghệ thuật Hắc ám mới phải. Mình nói thật đấy, sao vẫn có người chịu nhận công việc này nhỉ...”

Tôi nhún vai, chăm chú nhìn thầy Cumberland. “Thầy ý có...?”

“Có nhạt nhẽo không á? Có. Nhưng ít ra không thấy có dấu hiệu nào muốn trích hút năng lượng của học sinh. À mà công việc sáng nay của cậu là gì thế?”

Bình thường sẽ chẳng ai để ý đến việc tôi và Emma thì thầm to nhỏ trong lớp, nhưng sau vụ việc kinh thiên động địa xảy ra với tôi hồi tháng trước, giờ mọi thứ liên qua đến tôi đều

trở thành đề tài nóng. Tôi gần như có thể cảm nhận được 31 đôi tai đang đảo ngược lên nghe ngóng, hy vọng có thể kiểm soát được ít tin sốt dẻo về cái đêm thầy Beck chết. Vì

thế, tôi cố gắng tập trung vào Emma để làm sao chỉ mình cậu ấy nghe thấy tiếng tôi mà thôi.

“Thần chết nổi loạn.” – Tôi nói, và khi thấy mọi người xung quanh không ai phản ứng gì, tôi biết mình đã làm đúng cách. Hy vọng nếu ai đó nhìn thấy môi tôi mấp máy sẽ tưởng

rằng tôi nói thầm nhỏ quá nên không nghe thấy gì – “Gã Thane lại quay trở lại rồi.” Tôi nói tiếp, và hai mắt Emma mở to đầy sững sốt. Nhưng trước khi tôi kịp kể chi tiết mọi

chuyện cho Emma thì thầy Cumberland đã bắt đầu bài giảng.

50 phút sau, lúc chuông báo hết tiết vang lên chỉ có lác đác vài người đứng dậy rời khỏi lớp còn lại đa số vẫn cố nán lại trong lớp, nếu không giả vờ xếp sách vở thì cũng giả vờ

lục túi xách, có điều mặt ai cũng đều lăm lét nhìn về phía tôi. Rồi ngay khi Emma và tôi đứng dậy, đột nhiên tất cả cũng đồng loạt đứng dậy theo.

"Đến chết mất thôi." Tôi thở dài ngao ngán.

Chưa hết, thầy Cumberland lại còn nhè đúng lúc ấy gọi Emma ở lại để nói chuyện học hành của cậu ấy. Trước giờ môn Toán vẫn luôn là môn học yếu nhất của cô nàng.

Emma đành quay sang nhìn tôi tỏ ý xin lỗi rồi quay lại cho bàn giáo viên. Tôi đã định đứng lại đợi cậu ấy nhưng sau đó phát hiện ra mình không phải đang đứng đợi một mình. Và

khi học sinh từ khắp nơi bắt đầu di chuyển sang lớp học tiếp theo, số lượng người vây quanh tôi gần như chiếm trọn một góc hành lang. Cuối cùng không chịu được nữa tôi đành

rẽ đám đông, rảo bước thật nhanh tôi cho túm để đi.

Nhưng rút cuộc vẫn tranh vỏ dưa gắp vỏ dứa.

Chelsea Simms, phóng viên ở báo trường, là người đầu tiên chạy tới bắt chuyện với tôi.

“Kaylee ơi, bọn mình rất vui vì cậu đã quay trở lại.”

“Cảm ơn.” Tôi cúi bước đi, trong khi cô bạn nhiều chuyện kia vẫn lẻo đẻo đi bên cạnh.

“Nghe nói cậu đã chết à? Lúc ở trên bàn mổ tim cậu đã ngừng đập đúng không?”

“Chỉ vài phút thôi.” Tôi đã phải rất tập trung mới không tàng hình đi, bởi vì chưa khi nào ước muốn được tàng hình lại sục sôi trong tôi như lúc này.

“Nhưng sao đài báo lại nói là cậu chết rồi. Chết thực sự ý. Họ thậm chí còn chiếu hình ảnh túi đựng xác để trên cánh mà.”

Gai ốc nổi rần rật dọc hai cánh tay tôi. Việc biết mình đã chết với việc nghe người khác nói về nó là hai việc khác hẳn nhau.

Tôi chợt bắt gặp ánh mắt màu hạt dẻ quen thuộc từ phía bên kia hành lang, và bước chân của tôi bỗng trở nên chậm lại lúc đi ngang qua Nash và Sabine, chỉ mong sao có thể

bước tới nhập hội với họ. Có thể cùng họ nói chuyện, tranh cãi, thậm chí là đứng nhìn nhau trong im lặng và nghĩ về những gì đã xảy ra giữa ba chúng tôi. Nói chung là làm gì

cũng được, miễn sao có thể tránh xa những ánh mắt tò mò, những câu hỏi tọc mạch của những người xa lạ chẳng liên quan. Tôi có xảm giác đám đông bám theo mình giống dòng

người rong rần trong đám tang hơn là các paparazzi đi săn tin tức. Chỉ có điều đám tang này đã muộn tới cả tháng.

Nhưng Nash và Sabine chỉ lẳng lẽ đứng nhìn đoàn người diễu hành đi qua. Tôi rất muốn dừng lại nói chuyện, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu. Tôi chưa hề gặp lại anh Nash kể

từ sau khi trở về từ cõi chết, và hiển nhiên câu “Em xin lỗi vì đã bỏ anh và đổ tội giết người cho anh” không phải là lời để bắt đầu một câu chuyện. Hay để nối lại tình bạn. Hay

cầu xin sự tha thứ.

Hơn nữa, theo lời Emma thì đám người tọc mạch ấy chỉ chịu buông tha cho anh Nash khi nghe được tin tôi sắp đi học trở lại. Vì thế tôi không muốn lại lôi anh ấy vào mấy chuyện

thị phi này. Nhất là sau những gì tôi đã gây ra cho anh.

“Kaylee ơi?” – Mặt Chelsea giờ chỉ còn cách mặt tôi có vài phân và tôi giật mình khi thấy cậu ta đã rút bút chì và sổ tay ra hý hoáy ghi chép từ bao giờ - “Vụ cái túi đựng xác là

sao?”

“Đó là một sự nhầm lẫn thôi.” – Cuối cùng tôi cũng nhìn thấy ngăn tủ đựng đồ của mình giữa một biển người – “Mình cũng không biết phải nói gì hơn. Các tin tức về cái chết

của mình đã bị phóng đại lên thôi.” Mặc dù tất cả đều tin lời tôi – bởi xét cho cùng việc tôi đang đứng lù lù ở đây đã nói lên tất cả - nhưng chẳng hiêu sao cơn mưa câu hỏi vẫn

cứ tới tập đổ lên đầu tôi.

“Cậu có nhìn thấy ánh sáng chói lòa cuối đường hầm không? Các hình ảnh có tua ngược trước mắt cậu không?”

“Nếu có thật chắc chắn đó là thước phim tẻ ngắt ngủi và tẻ nhạt nhất trong lịch sử loài người.” Tiếng bà chị họ Sophie của tôi vang lên từ phía ngăn tủ đựng đồ gần đó. Nhưng

đây là lần đầu tiên tôi không cảm nhận được sự độc địa trong lời nói của chị ấy. Hơn nữa cũng chẳng có ai để ý tới sự có mặt của chị, bởi vì mọi sự chú ý đều đang đổ dồn về phía tôi.

Đám đông trước mặt tôi rẽ ra lúc tôi tiếng tới chỗ tủ đựng đồ của mình, cách chị Sophie vài ngăn, nhưng tôi còn chưa kịp mở khóa thì một bạn cùng lớp tiếng Pháp bước thẳng

đến trước mặt tôi và thân nhiên dựa vai vào cái tủ bên cạnh. Qua ánh mắt tò mò nhưng đầy quyết tâm của cậu ấy tôi hiểu rằng cuối cùng cũng có ai đó có dũng khí hỏi thân cái

điều mà tất cả mọi người đều đang rất muốn biết.

“Có thật là thầy Beck đã chết trong giường của cậu không?”

Trên giường của tôi. Hẳn ta chết trên giường của tôi, chứ không phải trong giường của tôi. Nhưng tôi quá hiểu mình không nên trả lời câu hỏi đó.

Tôi biết giây phút này sớm muộn gì rồi cũng đến, nhưng kể cả khi đã biết trước chuyện gì sẽ xảy ra nếu cầm đầu xướng nước trước, vẫn không đủ để giúp bạn tránh khỏi cú

sốc. Và câu hỏi đó mở đầu cho hàng loạt những câu hỏi mang đầy tính chất riêng tư và không hề phù hợp từ đám đông, khiến tôi chỉ biết đứng trơ ra ở đó, ước sau có thể làm

những tiếng gào thét xung quanh mình biết mất hoàn toàn.

“Tại sao thầy ý lại ở trên giường cậu?”

“Cậu đã giết thầy ý thật à?”

“Có phải cậu đã ngủ với thầy Beck không?”

“Có phải vì thế mà anh Nash bỏ cậu không?”

“Tại sao anh Nash lại bị bắt?”

“Tại sao họ thả anh ấy ra?”

“Tối hôm đó anh ấy cũng có mặt ở đó à?”

“Có phải anh ấy đã giết thầy Beck không?”

Sau gần một tháng trời luyện tập, học cách hít thở như người bình thường, không ngờ trái

tim và cơ thể tôi lại chọn đúng lúc này để thực hành. Tim tôi đột nhiên đập rất nhanh.

Máu trong người tôi chảy nhanh đến nỗi làm cho đầu óc tôi chóng váng. Không khí ra vào hai lá phổi của tôi với tốc độ chóng mặt và nếu không phải vì tôi không cần đến nó nữa

có lẽ tôi đã lặn ra bất tỉnh từ lâu rồi.

Quá hoảng sợ, tôi liếc vội về phía Sophie, tuyệt vọng cầu cứu sự giúp đỡ của chị. Nhưng tất cả những gì chị ấy làm là lặng lẽ rời khỏi đám đông, với hy vọng rằng không ai biết

chuyện chị ấy cũng đã có mặt ở nhà tôi ngày hôm ấy và tránh được những cơn mưa câu hỏi tương tự từ mọi người. Khi tôi chết, bố chị ấy không còn cách nào khác đành phải kể

hết sự thật về gia đình chúng tôi cho chị nghe. Tôi cũng không biết chị ấy đã đón nhận chuyện đó như thế nào chỉ biết rằng giờ chị ấy đang quay lưng bỏ đi. Tôi cũng muốn bỏ

chạy cùng chị Sophie, nhưng không làm sao vượt qua được đám đông kia. Tôi thậm chí còn không mở được tủ đựng đồ của mình bởi vì đến một khoảng trống cũng chẳng còn.

Các câu hỏi vẫn tiếp tục bay đến tới tấp, nhưng câu trả lời vẫn bị chôn chặt phía dưới cổ họng tôi. Chúng không hẳn là những câu trả lời thực sự bởi tôi không thể nói với học

chuyện gì đã xảy ra, bởi vì sự thật sẽ không những không giải thoát cho tôi mà có thể sẽ tống tôi vào bệnh viện tâm thần.

Từ đằng xa tôi nghe tiếng một vài giáo viên hò hét yêu cầu đám đông giải tán, nhưng pháo chờ tới khi Emma ra tay mới xong. “Tránh ra nào, đám kèn kèn này!” – Cậu ấy quát ầm

lên và len vào giữa tận đám đông – “Cậu ấy vừa xuất viện xong. Sao mấy người không đi buôn chuyện sau lưng cậu ấy như mọi ngày đi?”

Tôi chỉ muốn lao tới ôm hôn cô bạn thân nhất của mình để tỏ lòng biết ơn.

Sau khi bị Emma dập tắt mọi câu hỏi, đám đông không còn nhao nhao lên nữa, và nhờ đó mà các giáo viên mới có thể lừa học sinh quay trở lại vào lớp. Qua đám đông tôi nhìn

thấy Nash và Sabine lặng lẽ bỏ đi. Không nói tiếng nào.

Tôi cũng không biết mình đã hy vọng gì ở họ. Chỉ biết rằng có lẽ Nash sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi và tôi không thể trách anh điều đó.

“Em không sao chứ?” Cô Tucker, HLV của đội bóng mềm nữ, bước tới hỏi thăm tôi, lúc tôi loay hoay mở khóa tủ đựng đồ.

“Vâng ạ, em vẫn ổn.” Ngoài câu đó ra tôi còn biết nói gì nữa?

“Đây.” – Cô rút cuốn sổ tay và hý hoáy viết lên giấy. Sau đó cô xé tờ giấy trên cùng và đưa cho tôi. Một tấm phiếu cho phép vào lớp muộn, với tên của tôi trên đó – “Em cứ

nghỉ ngơi vài phút đi. Khi nào bình tĩnh lại hãy vào lớp cũng được.” – Vừa nói cô vừa viết thêm một tấm phiếu thứ hai cho Emma.

“Em cảm ơn cô.” Trớ trêu thay, đây là lần đầu tiên sau gần ba năm cô ấy nhớ được tên tôi.

“Cô rất tiếc vì những gì xảy ra với em, Kaylee ạ.” – HLV Tucker nói với giọng đầy thương cảm, lúc cô đưa tấm phiếu cho Emma – “Là giáo viên, đáng ra bọn cô phải nhận ra có

điều không ổn ở hần. Bởi ngày nào bọn cô cũng gặp hần. Trò chuyện cùng hần. Ngồi ăn cùng hần. Thay mặt nhà trường cô thành thật xin lỗi vì đã làm em thất vọng.”

Tôi không biết phải trả lời sau nữa. Ban giám hiệu đã gửi điện hoa to vật vã tới nhà tôi một ngày sau khi tôi trở về từ cõi chết, nhưng tôi chỉ nghĩ đó là điện hoa được gửi lấy lệ từ

văn phòng thư ký mà thôi. Và giờ tôi tự hỏi phải chăng chính HLV Tucker là người tự đứng ra lo liệu chuyện đó.

“Không ai làm em thất vọng hết. Em khỏe rồi mà cô. Thật đấy ạ.” Tôi nói, nhưng trông mặt cô ấy có vẻ không tin.

“Cứ nói với cô nếu cô có thể giúp được gì cho em để hòa nhập lại với các bạn.” Cô dặn và tôi gật đầu, sau đó lấy sách trong ba lô cất vào tủ. Tôi không muốn tỏ ra khiếm nhã,

chỉ là tôi không biết nên nói gì với cô ấy.

Ơn Chúa, đúng lúc đấy cô Tucker phát hiện ra một cặp đang ôm hôn nhau ở ngoài hành lang, và tôi đã có thể thở phào nhẹ nhõm khi không còn phải đứng tiếp chuyện cô.

“Cậu không sao chứ?” – Emma hỏi tôi, vai dựa vào cái tủ đựng đồ kế bên.

“Khá hơn rồi. Sao mọi người lăm chuyện thế nhỉ?”

Emma mỉm cười “Ừ. Con người lăm chuyện lắm.” Nụ cười trên môi cậu ấy vụt tắt khi thấy tôi đứng nhìn chằm chằm và cái ba-lô trống không, cố nhớ xem mình đang làm gì. Cần

phải mang theo quyển sách gì tiếp theo.

Tiết hai. Môn Hóa. À, đúng rồi.

“Vậy là gã Thane đã quay trở lại à?” – Emma hạ giọng hỏi, lúc tôi nhét lại quyển sách Hóa vào cặp – “Sao lại có chuyện đó được?”

“Mình cũng không biết.”

“Ý cậu là sao?”

“Thì là mình không biết mà.”

Emma cau mày. “Thế cậu định sẽ làm gì?”

“Mình không biết, Emma ạ. Mình không biết gì hết, ngoại trừ việc hần vừa giết ông chủ tiệm bánh rán ở gần trường mình và cậu là người duy nhất mình kể chuyện này.” Nhưng

tôi không dám kể cho cậu ấy nghe những lời gã Thane đã nói về lão Avari rằng lão ấy sẽ

không tha cho bạn bè và gia đình tôi, một khi phát hiện ra tôi vẫn còn sống. Bởi điều đó

sẽ chỉ càng khiến cho cậu ấy sợ hãi mà thôi.

“Cậu vẫn chưa nói với anh Tod à?”

“Mình nào đã kịp nói với anh ấy.” – Tôi đóng cửa tủ lại và khoác ba-lô lên vai – “Mình không thể kể với bà Madeline, bởi vì bà ấy sẽ nói lại với ông Levi, và ông ấy sẽ không còn

cách nào khác đành phải trừng phạt anh Tod. Mà cậu hiểu hậu quả sẽ nghiêm trọng thế nào rồi đấy. Mình cần phải làm gì đó, nhưng hiện chưa biết bắt đầu từ đâu. Còn bây

giờ...”

Chuông báo muộn giờ vang lên, lúc đó vẫn còn vài học sinh lớp dưới cầm đầu cầm cổ chạy vào lớp.

“...cả hai chúng ta đều muộn giờ rồi đấy.” Tôi nói tiếp. Nãy giờ Emma thậm chí còn chưa chuẩn bị sách vở cho môn học tiếp theo.

“Ừ, mình biết rồi. À, còn một chuyện nữa.” – Sự ngần ngừ trong giọng nói của cậu ấy khiến cho tôi hơi chột dạ - “Sau khi cậu đi rồi, anh Nash và Sabine cũng tránh mình luôn.

Vì thế dạo gần đây mình thường ăn trưa cùng Jayson.”

“Jayson Olivera á?”

“Ừ. Bọn mình...cũng mới bắt đầu qua lại được vài tuần nay.”

Tôi chớp mắt đầy ngạc nhiên. Vậy mà tôi cứ đinh ninh cậu ấy không cặp kè với ai kể từ sau cái chết của anh Doug hồi cuối năm ngoái cơ đấy.

“Sao cậu không nói gì với mình?”

“Bởi vì mình vẫn chưa biết chuyện của bọn mình sẽ đi đến đâu – chưa có gì là chắc chắn cả. Hơn nữa cậu cũng đã có quá đủ chuyện phải lo nghĩ rồi, mình không muốn cậu phải

bận tâm tới chuyện con con này.”

Tim tôi thắt lại khi nhìn vào ánh mắt buồn bã của cô bạn thân. “Mình thậm chí còn không biết là cậu quen Jayson cơ đấy.” Tôi nói

Emma nhún vai. “Ừ thì đúng là mình không quen mà. Nhưng sau khi cậu đi rồi, mọi chuyện không còn giống như xưa. Anh Nash và Sabine hoàn toàn thu mình lại và rất khó gần.

Nhưng cũng khó trách bọn họ, khi mà tất cả những gì mọi người nói đến ở trường là vụ bắt bớ của anh ấy. Ai cũng tò mò muốn biết rút cuộc chuyện gì đã xảy ra ở nhà cậu tối

hôm đó. Khi không moi được gì từ anh Nash thì bọn họ quay sang hỏi mình. Jayson là người duy nhất còn tỏ ra...bình thường một chút.”

Và điều cậu ấy cần chính là sự bình thường. Tôi đã rất cố gắng để không kéo Emma vào sự nguy hiểm, nhưng Cõi Âm giống như vùng cát lún – tôi càng cố kéo cậu ấy ra thì nó

càng hút cậu ấy vào.

Cuộc đời của Emma có lẽ sẽ tốt hơn nếu không gặp tôi.

“Xin lỗi cậu, Emma.”

“Không sao đâu.” – Emma nói – “Mình nói thật đấy. Mình cũng thích anh ấy mà. Jayson đã ở bên cạnh mình khi mình thấy...cô đơn. Chỉ là... Cậu có ngại không nếu anh ấy

ngồi ăn cùng bọn mình? Vì mình đoán thế nào anh Tod cũng đến, và sớm muộn gì anh Nash và Sabine cũng sẽ nói chuyện lại với cậu thôi. Anh ấy không thể giận cậu mãi được.”

“Anh ấy có thể đấy. Thế anh Nash và Sabine...là một đôi rồi à?” – Emma ít khi nói chuyện về học và tôi cũng không dám hỏi. Cho dù anh ấy quyết định đến với ai đi chăng nữa

thì giờ chuyện đó cũng chẳng phải là chuyện của tôi nữa. Tôi luôn mong muốn anh ấy được hạnh phúc. Có điều..chỉ trong một thời gian ngắn đã có quá nhiều thứ thay đổi mà

bản thân tôi vẫn chưa thể thích ứng kịp.

Emma cau mày suy nghĩ. “Cũng khó nói. Hai người đó lúc nào cũng kè kè với nhau nhưng lại không tỏ ra thắm thiết như những cặp yêu nhau bình thường. Hay đó không phải là

kiểu của họ thì mình không biết.”

Nếu có ai đó cấm ai không được thể hiện tình cảm trước công chúng thì đó hẳn là anh Nash. Bởi vì trước giờ Sabine luôn tìm mọi cơ hội để chứng minh với mọi người rằng anh

Nash là của chị ta.

Tôi nhúng vai và cố rũ bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu. “Mình nghĩ cậu không phải lo lắng quá đâu. Kể cả nếu anh Nash, Sabine và anh Tod cùng xuất hiện một lượt đi chăng nữa

thì...bọn mình cũng vẫn sẽ thu xếp được ổn thỏa thôi.” –ví dụ như tôi sẽ tàng hình đi không để cho bạn trai của Emma nhìn hay nghe thấy mình – “Cứ bảo bạn trai cậu ngồi ăn

trưa cùng cho vui, nhá?” – Nói rồi tôi mỉm cười vẫy tay chào cô bạn thân để đi vào lớp Hóa, nơi tôi lại tiếp tục trở thành tâm điểm của mọi người trong lớp suốt 50 phút tiếp theo.

Tiết ba là tiết tự do, vì thế tôi định quảng cái ba-lô vào tủ đựng đồ rồi lên vào toa-lét nữ ngồi tự kỷ cho yên chuyện. Nhưng vừa đi ngang qua văn phòng khoa, đột nhiên cánh cửa

kính bật mở và cô thư ký thường trực thò đầu ra gọi tôi, với cặp lông mày nhướn cao. “Kaylee Cavanaugh?”

Tôi ngập ngừng dừng lại. Nếu là một tháng trước, chắc chắn cô ấy đã chẳng biết tôi là ai.

“Cô đang định tìm em. Em bị muộn giờ hẹn với chuyên gia tư vấn của nhà trường rồi.”

Ôi mẹ ơi! Đúng là tuần trước có ai đó đã để lại một lời nhắn trong hộp thư thoại nhà tôi, nói rằng tôi có một cuộc hẹn vào tiết trống thứ 3 của ngày hôm nay. Nhưng tôi đã xóa

bénng cái tin ấy đi và tự nhắc bản thân là phải nhắc bố gọi điện đến đề nghị nhà trường bỏ qua cái thủ tục tư vấn tâm lý bắt buộc này đi.

Đáng ra tôi phải ghi lại vào tờ giấy nhớ mới đúng.

Không còn cách nào khác, tôi đành miết cưỡng đi theo cô thư ký vào trong văn phòng, nơi một vài học sinh khác đang ngồi chờ đến lượt mình. Tôi chưa bao giờ gặp chuyên

gia tư vấn của trường, nhưng tôi vừa bước vào phòng đợi thì thấy cô ấy mở cửa giơ tay mời tôi vào, đồng thời gật đầu cảm ơn cô thư ký.

“Chào em, Kaylee. Tên cô là Hirsch. Em ngồi đi.”

Tôi ngồi xuống một trong mấy cái ghế trước bàn làm việc của cô. Tập tài liệu về tôi đang được mở toang trên mặt bàn, và khi cô vờ tay tắt màn hình máy tính – mặc dù chẳng thể

nhìn thấy gì từ chỗ tôi đang ngồi nhưng tôi đoán cô ấy đang đọc tin tức địa phương. Hoặc có thể cô ấy vừa Google tôi để chuẩn bị cho cuộc hẹn của chúng tôi. Chuyên gia tư

vấn của nhà trường mà cũng sử dụng công cụ tìm kiếm Google ư?

“Em có muốn uống một ít nước không?” Cô Hirsch đưa cho tôi một chai nước suối nhỏ.

“Không ạ, cảm ơn cô.” Tôi đặt ba-lô xuống đất, nhưng rồi nhận ra hai tay mình thật trống trải.

“Kaylee, ngày đầu tiên quay lại trường học của em thế nào?”

“Bình thường ạ.” Nếu từ “bình thường” có thể định nghĩa là khoảng giữa của “khủng khiếp” và “không thể chịu nổi”.

“Thế các bài học thì sao? Em có gặp vấn đề gì với việc đuổi kịp các bạn không? Nhà trường có cử gia sư tới dạy kèm cho em trong thời gian nghỉ học không?”

Có, nhưng bố tôi đã từ chối hết, với lý do tự bố cũng có thể phụ đạo cho tôi. Cuối cùng nhà trường đành phải đồng ý – sau khi bố tôi sử dụng năng lực Ảnh hưởng của mình để

thuyết phục họ rằng đó là sự thật.

“Em cũng không bị tụt xa so với các bạn đến mức đó đâu ạ.” Tôi nhún vai nói.

“Bất cứ khi nào em thấy cần phải có người dạy kèm hoặc làm bù bài kiểm tra thì cứ báo cho cô biết.”

“Em nghĩ là không cần đâu ạ.” Tôi khẳng định quả quyết, nhưng cô Hirsch chỉ nhún mày ra chiều không tin. Mà việc gì cô ấy phải tin tôi? Làm gì có cô gái 16 tuổi nào phục hồi

nhanh như thế chỉ sau 4 tuần bị đâm bằng dao găm?

Có điều chuyện này chẳng là gì so với vụ bị đâm người vây quanh lấy như bầy kền kền săn mồi ở ngoài hành lang sáng nay.

“Cô dám chắc việc đi học trở lại ngay thế này không hề dễ dàng gì đối với em.” – Cô Hirsch nói, và tôi đoán cô ấy đã được nghe về sự vụ sáng nay ở ngoài hành lang – “Chắc

hắn em đã phải gặp khá nhiều sự chú ý không mong muốn ngày hôm nay.”

“Vâng.”

“Em đã đối mặt với chuyện đó như thế nào?”

Tôi đã cố gắng trốn vào toa-lét để được yên thân – nhưng cuối cùng lại bị lôi lên đây. “Thì em cũng chỉ có thể lờ họ đi thôi.”

Cô Hirsch chậm rãi gập đầu. “Con người, đặc biệt là các thanh niên trẻ, luôn tò mò với mọi chuyện. Đó gọi là bản năng rồi. Nhưng không phải ai cũng hiểu được rằng sự tò mò

của mình đôi khi làm ảnh hưởng tới người khác. Các bạn có thể sẽ hỏi em về chuyện đã xảy ra, một cách trực tiếp hay gián tiếp. Nhưng em có quyền nói thẳng với các bạn ấy em

không muốn nói về chuyện đó với họ. Và em không cần phải cảm thấy có lỗi về điều đó.”

Tôi không hề cảm thấy có lỗi. Tôi chẳng hề cảm thấy gì hết, ngoại trừ nhu cầu – hay nói đúng hơn là một mòng ước cháy bỏng – được tránh khỏi trường học và đám bạn học của

mình càng xa càng tốt.

Đáng ra tôi phải suy sụp tinh thần mới phải. Rõ ràng mọi người đang chờ đợi tôi than khóc kể lể về những gì đã xảy ra tối hôm đó. Một phần nhỏ trong tôi ước sao mình có thể

làm như vậy. Ước sao mọi chuyện chỉ đơn giản thế, chỉ cần một trận khóc có thể hóa giải được hết mọi điều và tôi có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng chưa bao giờ tôi lại thấy

không muốn khóc như bây giờ, và tôi sẽ vĩnh viễn không thể làm lại từ đầu. Mẹ tôi đã trao cho tôi một cơ hội duy nhất, năm tôi 3 tuổi.

“Em không sao thật mà cô.” Tôi nói, và cái cau mày của cô chuyên gia tư vấn càng sâu hơn.

“Kaylee, sẽ là hoàn toàn bình thường nếu em cảm thấy căng thẳng hay khó chịu trong một thời gian dài, sau những gì em đã phải trải qua. Có thể sẽ phải mất nhiều tháng để em

cảm thấy mọi thứ trở lại bình thường như xưa, và điều đó hoàn toàn hợp lý.”

Bình thường à? Cô ấy đang đùa đấy à?

“Vây là...còn có quy định cụ thể về thời gian để một người vượt qua được chuyện bị thầy giáo dạy Toán đâm cơ ạ? Người ta còn nghiên cứu cả mấy chuyện đó cơ ạ? Liệu trong

đó có nói em phải mất bao lâu mới quên được cái cảm giác khó chịu khi phải tự tay giết chết hẳn không ạ? Bởi vì nếu em nhớ không lầm thì em đã phải mất gần một tuần đấy ạ.

Theo cô như thế có quá lâu không?”

Cô Hirsch chớp chớp mắt. Sau đó mở ngăn kéo rút ra một tờ rơi và đưa cho tôi. “Đây là thông tin liên lạc của một nhóm những người đã thoát chết khỏi những vụ bạo hành. Cô

nghe có thể em sẽ...”

“Không cần đâu ạ, em cảm ơn cô.” – Tôi đẩy trả lại cái tờ rơi rùng rợn ấy. Cô ấy chỉ đang muốn giúp đỡ. Tôi biết điều đó. Nhưng tôi cũng biết rằng cô ấy đã trầm trọng hóa vấn

đề. Và thành thực mà nói, sau những gì xảy ra từ đầu năm học tới giờ với học sinh và giáo viên của trường Eastlake, cũng khó có thể trách cô ấy được – “Giờ em phải đi đây ạ.”

Tôi đứng dậy nhặt ba-lô lên.

Cô Hirsch thở ra chậm rãi, ngược mắt lên nhìn tôi. “Kaylee. Văn phòng này là nơi an toàn.” – Cô giang rộng hai tay chỉ bốn bức tường xung quanh – “Em có thể nói bất cứ điều

gì em muốn ở đây và mọi điều em nói với cô đều sẽ được coi là bí mật. Cô biết, em có bạn bè và gia đình để tâm sự cùng, nhưng đôi khi nói ra với một người hoàn toàn không liên

quan lại giúp ích được cho em. Một lúc nào đó, nếu ở trường có chuyện gì khiến em cảm thấy quá sức chịu đựng, em có thể tới đây gặp cô. Chúng ta có thể nói chuyện. Hoặc

thậm chí chỉ là ngồi nghỉ ngơi, thư giãn thôi.” – Cô úp hai tay xuống mặt bàn, mặt đây nghiêm nghị - “Đây là một nơi an toàn. Em hãy ghi nhớ điều đó.”

“Em cảm ơn cô, em sẽ lưu ý.” Tôi khoác ba-lô lên vai và chạy vụt ra khỏi cửa. Sau đó, tôi lên vào phòng vệ sinh nữ chờ thời cơ để hô biến khỏi trường học mà không bị ai phát

hiện ra. Trong phòng vệ sinh lúc này chỉ còn hai cô bạn học cùng khóa với tôi nhưng tôi không nhớ ra tên. Phải tới khi học quay sang nói chuyện với nhau tôi mới nhận ra rằng họ

không hề nhìn thấy tôi đi vào. Đây chính là thời điểm lý tưởng nhất để sử dụng năng lực di chuyển tức thời của mình. Nhưng đoạn hội thoại của họ chính là thứ đã níu chân tôi lại.

Đáng ra tôi không nên nghe lỏm câu chuyện của người khác. Nhưng tôi đã không kiềm chế nổi.

“Cảnh sát nghe thầy ấy đã cố tìm cách...cậu biết rồi đấy. Và cô tay đã chống trả lại.”

“Sao cậu biết?”

“Mẹ mình làm trong đội mà.”

“Không thể tin được. Thầy Beck có thể có bất cứ ai mà thầy ý muốn, tại sao lại mất công theo đuổi Kaylee Cavanaugh nhỉ? Mà kể cả nếu chuyện đó là thật đi chẳng nữa thì người

như cô ta đáng nhẽ sẽ không từ chối mới phải. Cô ta lảng lơ chết đi được. Chẳng phải cô ta đã ở cùng với Scott Carter cái hôm anh ấy bị bắt còn gì, cậu nhớ không? Lừa dối bạn

traí, lét lút cặp kè với bạn thân nhất của anh ấy, lại còn là bạn trai của cô em gái nữa chứ.”

“Mình tưởng Sophie chỉ là chị em họ thôi.”

“Thì cũng là người trong nhà với nhau. Cô ta lừa dối sau lưng anh Nash, qua lại với anh Scott, để rồi cuối cùng anh ấy đã phải vào viện tâm thần. Rồi gần đây nhất, cô ta đã ôm

hôn một anh chàng nào đó ở ngay giữa trường học và ngày hôm sau người ta phát hiện ra xác thầy Beck trên giường nhà cô ta, và sau đấy anh Nash bị bắt. Cô ta giống như vua

Midas, chỉ có điều mọi thứ cô ta chạm vào đều biến thành phân, thay vì thành vàng.

Sôi máu, tôi mở toang cánh cửa phòng toa-lét hầm hầm bước ra. “Các người nói gì?” – Tối quắc mắt nhìn họ trong gương – “Trong này bị tắt cống hay sao mà bốc mùi thối

hoắc thế này? Tốt nhất các người nên đánh răng thêm một trăm lần nữa đi” – Kể đó, tôi chỉ tay vào thái dương nói tiếp “Các người nên dùng đầu để nghĩ chứ đừng có dùng

miệng để xả ra những câu thối um lên như thế, người ta cười cho đấy.”

Nói rồi tôi bỏ ra khỏi phòng, mặc cho hai kẻ nhiều chuyện kia ngơ ngác nhìn theo, và đâm sầm vào một anh chàng cao lớn, tóc đen, mặt lạ hoắc.

“Ồi, bạn không sao chứ?” – Cậu ta vội giữ lấy tay tôi để giúp tôi lấy lại thăng bằng. Tôi gạt đầu và lông mày của cậu ta nhú lại, như thể vừa nhận ra tôi là ai – “Bạn có phải là

Kaylee Cavanaugh không?”

Tôi thở dài, cố gắng kìm nén cơn giận dữ của mình nhưng vẫn không sao kìm chết nổi. “Phải, là tôi. Và phải, tôi rất vui vì vẫn còn sống. Nhưng không, tôi không phải là một đứa

con gái lảng lơ. Và không, tôi không thể nhìn thấy vết sẹo của mình. Gần đây thông tin đã đủ chưa?”

Cậu bạn kia chỉ biết cứng họng, ngậy người ra nhìn tôi vì quá ngạc nhiên. Còn tôi thì cảm đầu cảm cổ chạy thật nhanh xuống cuối hành lang bởi vì tôi có thể cảm nhận được bản

thân đang mờ dần đi và tôi không thể để cho cậu ta – hay bất kì ai khác – nhìn thấy điều đó. Các bước chân của tôi nhẹ dần rồi biết mất hẳn lúc tôi rẽ ngoặt vào góc hành lang,

và cô bạn đứng ở phía đối diện chợt ngẩng đầu lên như thể vừa nghe thấy tiếng gì đó, nhưng ánh mắt lơ đãng của cậu ta chứng tỏ tôi không còn hiện hữu nữa. Tôi đã biến mất

hoàn toàn.

Người ta nói người chết luôn muốn được nhìn thấy – để chứng tỏ rằng họ vẫn đang tồn tại trong thế giới loài người – nhưng chưa bao giờ tôi lại muốn biến mất như lúc này.

Chương 3:

“Ờ, em làm gì ở đây thế?” - Anh Tod nắm lấy tay tôi lúc tôi ngồi phịch xuống chiếc ghế bên anh trong phòng chờ - “Hôm nay ở trường mệt lắm à?”

Em phải gặp chuyên gia tư vấn. Và em bị bao vây ở giữa hành lang với đủ câu hỏi trên đời.”

Anh Tod đảo tròn hai mắt, lắc đầu ngao ngán. “Thôi thì cứ coi như vì họ chưa từng gặp nạn nhân của một vụ thảm sát nào mà lại tí tởn trở về từ cõi chết và đi tìm linh

hồn của những người đã chết để ban cho họ sự yên nghỉ cuối cùng.”

“Nếu anh nói như thế thì...”

“Hãy cho họ chút thời gian, Kaylee ạ. Rồi mọi tin tức về em cũng sẽ trở thành tin cũ thôi và cuộc sống sẽ trở lại bình thường như xưa.” - Anh Tod nhún vai nói - “Chỉ có

điều em không còn thực sự sống trong đó”.

“Anh nói vậy chẳng giúp ích gì hết”. Đã có lúc tôi chỉ mong được mọi người để ý tới. Được nổi bật giữa đám đông, giống như Emma hay chị Sophie. Và giờ mong muốn

của tôi đã trở thành hiện thực nhưng với lý do hoàn toàn khác hẳn. Tôi chỉ mong có thể quay trở lại cuộc đời vô danh trước kia.

Ngón tay cái của tôi xoa nhẹ lên bàn tay anh. Chỉ riêng việc được chạm vào tay anh thế này thôi cũng khiến tôi cảm thấy...thật hơn, giống như đang sống hơn. Tôi kéo anh

lại gần và hôn anh. Trái tim tôi dường như đã đập trở lại ngay khi môi anh chạm vào môi tôi. Mạch máu chạy rần rật trong cơ thể tôi càng lúc càng nhanh, giống như cảm giác lần

đầu tiên chúng tôi hôn nhau. Đó không phải chỉ là một kí ức đơn thuần, bởi tôi có thể cảm nhận được nó bằng mọi giác quan tưởng chừng như đã mất của mình. Tôi như đang

sống lại với khoảnh khắc ấy - một trong những khoảnh khắc hạnh phúc nhất trong cuộc đời tôi - và tôi hiểu rằng dù là kiếp này hay kiếp sau thì nó cũng sẽ mãi mãi đi theo tôi,

chừng nào tôi còn tồn tại.

Trong một giây, tôi gần như quên bẵng đi việc mình đã chết. Anh ấy cũng đã toi đời. Và rằng chúng tôi đang ngồi giữa những người bệnh héo hon trong phòng chờ của

bệnh viện trung tâm.

Và rồi tiếng ai đó húng hắng ho và tiếng trẻ con quấy khóc kéo tôi trở về với hiện thực cùng với nỗi thất vọng khôn nguôi. Tôi có cảm giác hụt hẫng, giống như vừa mất đi

một cái gì đó vô cùng quý báu và có ý nghĩa với mình.

Tại sao tôi lại cảm thấy vô cảm với mọi thứ xung quanh mình như vậy? Tại sao tôi trông vẫn như trước nhưng cảm giác lại khác hẳn thế này? Trống rỗng, như một cái vỏ.

Cái vỏ Kaylee , vẫn là tôi ở bên ngoài nhưng trống rỗng ở bên trong. Tôi đã nghĩ quay trở lại trường học - gặp lại các bạn cùng lớp và thầy cô giáo cũ - sẽ giúp tôi lấp đầy khoảng

trống đó. Và rằng một khi cái vỏ đó được lấp đầy, mọi thứ sẽ quay trở lại giống như xưa.

Tôi đã nghĩ cái chết của tôi sẽ chỉ là một đốm sáng trên màn hình ra-đa, không mấy ảnh hưởng tới những thứ xung quanh. Sau ngần ấy thời gian ở bên Tod , đáng ra tôi phải hiểu

rõ điều này mới phải. Cái chết của anh ấy không phải chỉ là một đốm sáng trên màn hình, nó là thời điểm xác định sự tồn tại của anh. Chính cái chết - khi nào , tại sao và cách

thức anh ấy chết - đã nói lên con người anh. Tính cách của anh.

Vậy thì cái chết của tôi nói gì về tôi? Rằng tôi là một nạn nhân? Rằng tôi không đủ mạnh mẽ để bảo vệ anh Nash giống như tôi đã làm với Emma và chị Sophie?

Các ngón tay của anh đan chặt lấy tôi. “Anh cũng đâu muốn như thế, nhưng chúng ta không thể để gã Thane tiếp tục giết người được.”

Em biết nhưng thế nào mà chẳng có cách tiêu diệt hắn mà không làm ảnh hưởng đến anh. Em nghĩ chúng ta nên bắt đầu từ Lakeside”. Khu điều trị dành cho bệnh nhân tâm

thần nằm ngay cạnh bệnh viện trung tâm, nơi chúng tôi đang ngồi bây giờ.

“Vớ Scott á?” - Các vòng xoáy trong mắt anh Tod bắt đầu chuyển động chứng tỏ anh ấy đã hiểu kế hoạch của tôi.

“Vâng”.

Scott Carter, một trong những người bạn thân nhất của anh Nash và bạn trai cũ của chị Sophie, đã hóa điên sau khi nghiện hơi thở của lão Avari và có một sự liên kết về tâm

trường với lão. Avari cũng chính là gã tà ma anh Tod đã trao thần chết Thane cho. Và nếu có ai biết làm cách nào và tại sao Thane quay trở lại được thế giới con người thì đó là

lão Avari.

Có điều làm sao để bắt lão ta nói cho chúng tôi biết mới là khó.

“OK”. - Cuối cùng anh Tod nói - “Tối nay chúng ta sẽ đi gặp Scott, còn bây giờ anh cần phải đi làm đây. Em biết đấy, mấy người ốm sẽ không tự lặn ra chết được.”

Tôi cố gượng cười. “Anh còn câu pha trò nào nhạt hơn không?”

“Nhạt còn hơn không. Lát gặp em vào bữa trưa nhé!”

“Vâng, có lẽ sẽ có anh, em , Emma và bạn trai của cậu ấy. Em báo trước để anh khỏi bất ngờ.” Tod có thể chỉ hiện ra với mình tôi và Emma nhưng thà để cậu ấy không

nhìn thấy anh từ đầu còn hơn là giả vờ như không thấy.

Ah Tod khẽ cau mặt. “Thôi được. Nhưng nếu phải tàng hình như vậy, anh không hứa là sẽ cư xử đàng hoàng đâu nhá! Không biết là anh sẽ dám làm gì đâu,..Ý anh là ,

đằng nào cũng chẳng có ai nhìn thấy anh, tội gì anh phải mặc quần áo?”

Tôi bật cười phá lên, hai má ửng đỏ. “Anh chỉ được cái mạnh mẽ”.

“Trò chơi đó hai người có thể cùng chơi đấy “. Anh nháy mắt trêu tôi.

“Anh quên là em sẽ không thể tàng hình à?” - Tôi nhún vai nói và anh nghiêng người sang hôn lên má tôi. Chỉ một sự đụng chạm nhẹ như vậy thôi cũng đủ khiến trái tim tôi

rung rinh một hồi - một cảm giác mà hồi còn sống tôi đã không biết là quý giá đến thế.

Anh Tod xịu mặt nói. “Hãy nhắc lại cho anh nhớ tại sao chúng ta phải ăn trưa đi. Khi mà cả anh và em đều cần tới thức ăn ?”

“Tạm thời em chẳng nhớ được gì hết.” Tôi nhe răng cười với anh. - “Đại hái có liên quan gì đó đến việc giả vờ sống...”

“Anh cũng đang định hỏi em chuyện đó thế nào rồi?”

“Chỉ có bây giờ là em không thấy không giống như đang giả vờ thôi.” Bởi vì lúc này đây, trái tim nhảy tung tung trong lồng ngực tôi, chờ đợi cảm giác được anh chạm vào

một lần nữa. Nhưng tất cả sẽ kết thúc khi tôi quay trở lại trường học. Tôi sẽ lại phải cố gắng tập trung thể hiện ra như người bình thường - từ mạch đập, đến hơi thở và hình dáng

bên ngoài - và đột nhiên mọi thứ bỗng trở nên quá khó khăn đối với tôi.

Chưa bao giờ tôi lại thấy làm người bình thường khó khăn đến thế. Quá nhiều thứ để nhớ, Quá nhiều thứ để giấu. Quá nhiều thứ để mất.

“Em sẽ không phải giả vờ mãi đâu” - Ah Tod động viên tôi - “Thêm một năm phổ thông nữa thôi, và rồi em có thể làm bất cứ điều gì em muốn. Vào đại học tự do lắm, em

thích đi học lúc nào thì đi, đấy là em muốn học tiếp. Còn không thì chúng ta có thểchơi với nhau”.

“Mãi mãi ý hả?” - Cái khái niệm mãi mãi - không có hồi kết - là một khái niệm quá dài để tôi nghĩ đến bây giờ. Việc không làm gì trong suốt một thiên niên kỷ - kể cả có

anh Tod ở bên cạnh - là điều không thể. Chắc chắn tôi sẽ hóa điên vì buồn.

“Thế còn anh? Anh muốn làm gì?” Trong các lần nói chuyện trước đây, chúng tôi mới chỉ chia sẻ với nhau về sở thích, bí mật, mối quan tâm và cả những hi vọng, nhưng

chưa bao giờ chúng tôi đề cập đến vấn đề này.

“Anh đã có được thứ anh muốn.” - Anh lại siết nhẹ tay tôi một lần nữa, nhưng tôi có cảm

giác trái tim mình như đang bị anh bóp nghẹt - “Chúng ta còn rất nhiều thời gian

để tìm hiểu thêm. Hy vọng nó sẽ như thế này...

Anh lại nghiêng người sang hôn tôi một lần nữa và tôi đã phải đấu tranh tư tưởng lắm mới dứt được anh ra, trong khi tất cả những gì tôi muốn làm lúc bấy giờ là leo lên lòng

anh và tiếp tục hôn anh. Chưa khi nào tôi lại mong muốn được rũ bỏ mọi thứ như thế này. Công việc, và trường học - tôi chẳng cần mấy cái đó.

“Em tưởng là anh phải đi làm mà..” - Tôi thì thầm hỏi Tod, mắt không sao dời khỏi các vòng xoáy của sự đam mê đang xoay tròn trong đôi mắt màu xanh cô-ban của anh.

Và nếu nhìn vào mắt tôi có lẽ anh cũng tìm thấy một cảm xúc tương tự.

“Họ có thể đợi”

“Anh không thấy là em đang cố tỏ ra là một người có trách nhiệm à?..” - Tôi thở dài khi anh kéo tôi sát về phía mình.

“Nhưng anh thì không.”

“Tại sao em cứ luôn là người nói câu “dừng lại” thế nhỉ? - Tôi phụng phịu nói.

“Vậy thì đừng nói. Anh còn đang định kêu gọi cấm hoàn toàn từ đây đây.” - Tod mỉm cười đầy thách thức - “Nếu anh làm thế thật, em sẽ ký chứ?”

“Tất nhiên là ký rồi. Giờ mà có bút anh bảo em ký gì em cũng ký.”

“May ho em anh không phải là một tà ma.”

Mặc dù biết là anh ấy đang nói đùa nhưng ý nghĩ về lão Avari đã đưa tôi trở lại với thực tại. Thời gian chơi bời đã hết.

“Em phải quay lại trường đây. Lát gặp anh ở bữa trưa nhé?”

“Ừ, nhưng có thể anh sẽ đến muộn một chút. Anh muốn ghé qua văn phòng một chút xem có ai nhìn thấy tay Thane không?”

“OK” Tôi hôn nhẹ lên má anh rồi vụt biến mất khỏi bệnh viện. Quay trở lại phòng vệ sinh của tiệm ăn đối diện với trường học, nơi tôi dự định mua mấy cái bánh kẹp thịt và

thật nhiều khoai tây chiên. Sau đó, để thay đổi không khí, tôi hô biến vào lớp Nghệ thuật của Emma, cẩn thận không để ai nghe thấy hay nhìn thấy mình, rồi ghé sát mặt vào vai

cậu ấy.

“Bữa trưa nay mình mời”.

Emma nháy dựng lên và vô tình chơi nguyên một vệt sơn dài lên miếng vải bạt trước mặt. Mọi người trong lớp lập tức quay lại nhìn và cậu ấy vội đứng dậy xin lỗi, với lý do

có một con ong vừa bay qua, sau đó quay sang lườm tôi một cái rồi giả vờ như đang lăm bằm một mình. “Chẳng buồn cười chút nào”.

“Xin lỗi, tôi nhe răng cười nịnh nọt. Nhưng tôi thấy vui mà, cảm giác được cười thoải mái như thế này thật thích. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao anh Tod vẫn muốn ở gần gia đình

mình sau khi chết. Bởi vì chỉ có người sống mới đem lại cảm giác vẫn như đang sống cho người chết. Đó là lý do tại sao tôi luôn bị hút về phía bạn bè và người thân, và khi

không có họ ở bên cạnh, thế giới - cuộc đời sau khi chết của tôi - dường như còn trống rỗng hơn chính sự hiện diện của nó.

Tôi hô biến ra ngoài sân trước và ngồi xuống cái bàn nơi tôi và Emma vẫn thường ngồi ăn trưa cùng anh Nash và Sabine cho tới tận cái tuần tôi chết, và vì không có ai nhìn

thấy nên tôi ngang nhiên hiện ra giữa thanh thiên bạch nhật rồi ngồi nhấm nháp khoai tây chiên, đợi chuông báo hết tiết ba.

Đáng tiếc tôi đã không thể hoán đổi quyền công dân với quyền ăn trưa của mình.

Mọi người bắt đầu lục tục đi ra sân với khay thức ăn trên tay. Ai nấy đều ngoái đầu nhìn chăm chăm về phía tôi. Mặc dù không hề thoải mái với sự soi mói đó nhưng tôi vẫn

chịu được, miễn sao đừng có ai hỏi đến tôi. Các bàn ăn ngoài sân nhanh chóng được lấp đầy và mọi ánh mắt đều chỉ tập trung vào một điểm - TÔI. Chẳng bao lâu, mấy bạn cùng

lớp - những người đã biết tôi là ai trước khi bị tên Beck đâm - bắt đầu bước tới xin ngồi ăn cùng tôi.

Và phần lớn trong số đó đã thản nhiên ngồi xuống mà không chờ câu trả lời của tôi.

Bởi theo quan điểm của họ, như thế là đã lịch sự lắm rồi. Hầu hết đều hỏi về tình trạng của tôi, và một vài người thậm chí còn đề nghị giúp tôi làm bài tập. Đặc biệt có một

gã ấm sọ ngờ ý muốn mời tôi đi dự prom cùng với hắn. Tất nhiên là tôi chỉ có thể ậm ừ cho qua.

Emma và Jayson còn chưa đến mà cái bàn của tôi đã chẳng còn thừa một chỗ trống nào, và tôi lại bắt đầu lên cơn hoảng loạn, Tôi phát ngáy với những câu hỏi không đầu,

những cái nhìn chăm chăm vô ý, những người trước giờ chưa từng là bạn của tôi. Tôi không hề mong muốn những chuyện này. Tôi chỉ muốn được biến mất.

Và ngay khi ý nghĩ ấy thoáng qua đầu tôi, tôi có thể cảm nhận bản thân đang trượt dần khỏi thế giới hiện thực và tôi đã phải gồng mình tập trung để tiếp tục hiện hữu. Tôi

chống hai khuỷu tay lên bàn và vùi mặt vào lòng bàn tay, miệng thầm động viên bản thân.

Mình muốn ở đây. Mình muốn ở đây. Mình muốn ở đâyyyyy. Nhưng đó không phải là sự thật và nó không hề giúp ích gì cho tôi.

Thật không may mọi người lại làm tưởng tôi làm như vậy là vì quá đau đớn, và tất cả lập tức nhao nhao lên hỏi thăm xem tôi có sao không. Ai đó thậm chí còn cố gắng giật

cả tay ra khỏi mặt tôi để chắc chắn là tôi vẫn còn tỉnh táo, trong khi sự thật là tôi đã ngừng thở từ lâu rồi.

“Mấy người có tránh ra không thì bảo!” - Một giọng nói quen thuộc quát ầm lên, lúc tôi giằng tay ra khỏi người vừa giật tay mình khi nãy. Tôi ngẩng mặt lên và thấy Sabine

đang gườm gườm nhìn đám “bạn” mới của tôi. Qua ánh mắt lúc này đang tối sầm của Sabine, tôi hiểu rằng chị ta đang dùng nỗi sợ hãi của chính họ để đuổi họ đi.

Sabine là một “con ác mộng” đúng nghĩa, mặc dù từ chuyên ngành gọi là Mara, và tôi cũng thích cái tên gọi cũ này hơn. Chị ta có thể đọc được nỗi sợ hãi của con người,

sau đó dệt chúng thành những cơn ác mộng rồi đi hút năng lượng của các nạn nhân trong khi đang ngủ.

Thật bệnh hoạn đúng không? Nhất là khi chị ta cố dùng năng lực mara của mình để dọa cho tôi tránh xa khỏi anh Nash. Nhưng giờ đây tôi lại cảm thấy biết ơn vô cùng cái

người mà mấy tháng trước tôi còn coi là kẻ thù không đội trời chung của mình.

“Cảm ơn chị” Tôi thở hắt ra, khi thấy đám kền kền kia lần lượt đứng dậy bỏ chạy sau câu nói của Sabine. Và khi ngẩng mặt lên lần nữa, tôi nhìn thấy anh Nash đang đứng

đằng sau Sabine. Theo dõi tôi. Điều khiến tôi đau đớn nhất là tôi không thể đoán được suy nghĩ và tâm trạng bây giờ của anh ấy, mặc dù tôi hoàn toàn hiểu tại sao anh ấy lại kiểm

soát các vòng xoáy trong mắt mình mỗi khi ở gần tôi.

“Lũ khốn nạn không có lòng tự trọng” - Sabine lẩm bẩm nói - “Đến như tôi còn chẳng bao giờ động tới những người ốm yếu hay bị thương”.

Tôi cũng chẳng muốn phí sức thanh minh với chị ta rằng mình không hề ốm yếu hay bị thương. “Hai người có muốn ở lại và cùng ăn không?” - Tôi liếc nhìn từ Sabine sang

Nash, người đã phải nhắm nghiền mắt lại và hít một hơi thật sâu sau đó mới mở mắt ra nhìn tôi - “Em mua rất nhiều bánh kẹp thịt”.

Thức ăn miễn phí có thể dụ dỗ được Sabine nhưng với anh Nash lại là một chuyện khác.

“Anh ta có ở đây không?” - Nash hỏi, và tôi chợt nhận ra đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy giọng anh kể từ khi tôi chết đi.

“Anh ta” hiển nhiên là anh Tod rồi.

“Anh ấy chưa đến, nhưng anh có thể ở lại cho tới khi anh ấy tới mà. Hoặc anh có thể ở lại tới lúc nào anh muốn. Anh có mọi quyền cảm ghét bọn em, nhưng chuyện này

không đến mức phải...” Tôi ngập ngừng không biết phải nói gì tiếp theo.

“Không đến mức phải làm sao hat Kaylee?” - Anh Nash nhẹ nhàng hỏi - “Khó xử và đau đớn? Bởi vì nếu em biết còn cách nào để anh nói về việc này, rằng anh trai anh đã

cướp bạn gái của anh và cô ấy đã đổ tội giết người cho anh thì anh rất sẵn sàng muốn nghe.”

Tôi không thể. Tất cả những gì anh ấy nói đều là sự thật và tôi càng cố bào chữa cho việc làm của mình sẽ chỉ càng khiến anh ấy giận hơn mà thôi.

Và khi anh Nash quay lưng định bỏ đi, tôi vội đứng dậy nói. “Anh hãy ở lại có được không?” - Mọi con mắt đổ dồn về phía tôi và anh Nash dừng lại - “Em xin anh đấy.

Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.” - Tôi quyết định chỉ để cho mình anh ấy và Sabine nghe thấy tiếng mình - “Em biết sẽ không thể xóa bỏ mọi điều không hay đã xảy ra giữa

chúng ta nhưng cuộc đời chúng ta vẫn có thể lật sang một trang mới và bắt đầu lại từ đầu.”

Nash liếc sang phía Sabine và chỉ ta nhún vai đồng ý. Sau đó, hai người họ bước tới ngồi xuống bàn cùng với tôi. Vấn đề là tôi không biết phải nói gì với họ. Kế hoạch của

tôi mới chỉ dừng lại ở việc cầu xin họ ngồi ăn cùng chứ chưa hề nghĩ tới phần thứ hai, bởi vì tôi đã tưởng tượng rằng sẽ không thành công.

“Ừm ...Emma và bạn trai của cậu ấy cũng sắp tới rồi vì thế chúng ta sẽ khó mà nói về mấy chuyện kia, nhưng...Anh thế nào rồi?” - Tôi vừa hỏi vừa mở túi ấy bánh. Chưa

khôi phục hẳn khỏi lần cai nghiện đầu tiên, anh Nash đã tái nghiện trở lại.

Cô Harmony nói lần cai nghiện sau bao giờ cũng đau đớn và khó khăn hơn lần trước.

“Giờ em có nhất thiết phải ăn nữa không?” - Nash hỏi, hoàn toàn lơ đi câu hỏi của tôi.

“Em không bắt buộc phải ăn nhưng có, em vẫn có thể ăn.” - Tôi đưa cho anh một cái bánh và một gói khoai tây chiên, trong khi Sabine không chờ được đã tự lấy ăn tự

bao giờ - “Anh Nash, em thành thực xin lỗi anh.”

“Cô đã nói câu đấy rồi mà” - Sabine cắn một miếng bánh to, và nhồm nhoàm nhai - “Cô đã nói câu đấy quá nhiều là đằng khác. Càng chứng minh cho giả thuyết của tôi là

đúng, rằng mọi lời xin lỗi đều là vô nghĩa. Chúng không thể sửa chữa được vấn đề, đúng không? Đó là lý do tại sao tôi rất hiếm khi để ý tới chúng.”

“Lời xin lỗi không phải là cái băng dính cá nhân” - Tôi nói - “Đó là cách một người thể hiện sự hối hận của mình.”

“Làm thế cũng có ích gì” - Giọng anh Nash đầy khó chịu và giận dữ. Nãy giờ anh ấy vẫn chưa đụng vào túi đồ ăn - “Hơn một nửa đám người ở đây vẫn tin rằng anh đã

đâm em, Kaylee a. Tại sao anh đã tránh xa em, như lời em yêu cầu mà cuối cùng vẫn bị bắt và buộc tội đâm chết em thế?”.

“Quả thực khi ấy em không còn sự lựa chọn nào khác.” - Đó là sự thật và tôi chỉ mong Nash có thể tin lời tôi nói - “Tên Beck nói hắn sẽ làm nhục và giết chết cả Emma và

chị Sophie, nếu em không không chịu hợp tác. Em không thể để chuyện đó xảy ra. Hắn ta đã làm hại quá nhiều người vô tội rồi.” - Chỉ nhớ lại về chuyện hôm đó thôi cũng đủ

khiến tôi rùng mình - “Nhưng sau đấy em đã tới gặp cảnh sát và nói với họ là anh không hề có mặt ở nhà em.”

“Em đã làm cho họ rút lại lời buộc tội nhưng em không thể rút lại những gì đã gây ra cho anh” - Anh Nash khẳng định nói và tôi buộc phải thừa nhận là anh ấy nói đúng -

“Anh đã bị kết án bởi tòa án của dư luận vào cái giây phút mà họ còng tay anh và ném anh vào xe cảnh sát. Ngay trước mặt mẹ anh. Em định sẽ sửa chữa lại chuyện đó như thế

nào?”

“Em không biết” - Tôi đã phải rất kiềm chế để không bật khóc nức nở giữa sân trường. Tôi thậm chí còn không biết là mình vẫn có thể khóc, hóa ra kể cả sau khi chết, tôi

vẫn yếu đuối và bất lực y như hồi còn sống - “Em sẽ đi nói với mọi người. Em sẽ nói bất cứ điều gì anh muốn. Em sẽ...Em sẽ chấp nhận cuộc phỏng vấn cho tờ báo của nhà

trường, nếu cách đó có thể giúp thanh minh được cho anh. Dù gì Chelsea cũng đã...”

“Thôi quên chuyện đó đi” - Nash cầm túi bánh lên và lấy bánh ra ăn, nhưng trông mặt anh ấy chả có vẻ gì là muốn ăn hết - “Nói chung là đừng nói lại về chuyện này nữa,

sớm muộn rồi mọi thứ cũng lắng xuống thôi.”

“Kaylee?”

Tôi giật thót mình quay lại và nhận ra anh chàng vừa đụng phải ngoài hành lang khi nãy. Trông anh ta có vẻ như đang muốn nói gì đó, vì thế tôi vội giơ tay lên chặn trước.

“Nghe này, hôm nay tôi đã gặp phải quá nhiều chuyện rồi và tôi không muốn tiếp thêm bất cứ một người nào nữa. Vì thế nếu đó là điều...”

“mình là Luca Tedesco. Bà Madeline bảo mình đến gặp cậu.” Anh chàng kia mỉm cười và chìa tay ra, làm tôi trong vài giây chỉ biết ngây người ra nhìn chăm chăm vào anh

ta.

“À, cho mình xin lỗi nhé!” - Thay vì bắt tay, tôi nhích vội sang một bên dành chỗ cho cậu ta - “Cậu chính là người gọi hồn đấy à?” - Tôi thì thảo hời, giọng không giấu nổi

sự ngạc nhiên. Nghe bà Madeline kể tôi cứ nghĩ đó là một người nhỏ thó, tính tình then thừng và kỳ quái cơ đấy, ai mà ngờ cậu ta lại cao ráo, và điển trai như thế này.

Trước đây chẳng phải tôi đã rất bất ngờ khi gặp anh chàng thần chết tóc vàng cao to và đẹp trai ngời ngời đó sao?

“Anh chàng mới chuyển đến hóa ra là một người gọi hồn à?” - Sabine ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy” - Luca ngồi xuống và ngay lập tức tỏ ra khá thân thiện với những người cậu ấy chưa gặp bao giờ - “Mình đoán các bạn của cậu cũng là....?”

Tôi thậm chí còn không biết cậu ấy đang hỏi mình, cho tới khi Sabine nhanh miệng trả lời thay. Từ “bạn bè” có vẻ hơi không phù hợp ở thời điểm này, nhưng nói chung

việc cậu có thể nói chuyện với người chết sẽ không làm cho loài mara và beanside như chúng tôi sợ đâu. Tôi là Sabine Campbell và đây là Nash Hudson. “Chị ta đặt một tay lên

ngực, sau đó chỉ về phía anh Nash.

“Một mara và một beanside!” - Luca cầm lấy túi khoai tây chiên tôi đưa cho cậu ấy - “Bà Madeline nói tôi sẽ tìm được bạn đồng hành tốt ở đây nhưng tôi đoán bà ấy nói

vậy chỉ để lừa cho tôi chuyển đi.”

“Madeline là ai thế?” - Sabine hỏi trong khi anh Nash hết nhìn tôi lại quay sang Luca.

“Đây là sếp của tôi ở phòng khiêu nại, À, phải nói là sếp của chúng tôi mới đúng.” - Tôi liếc về phía anh bạn mới đến. - “Từ này Luca và tôi sẽ làm việc cùng nhau”.

“Thế hay người quen biết với Kaylee như thế nào?” - Luca hồn nhiên hỏi và qua nụ cười đầy nham hiểm của Sabine, tôi hiểu rằng mình sẽ không thích câu trả lời của chị ta.

“À, anh Nash từng có thời cặp kè với cậu ấy và tôi ở bên cạnh để ngăn chặn điều đó xảy ra. Nhưng giờ thì tôi không phải bận tâm nữa rồi bởi vì Kaylee đã đá Nash để cặp

với anh trai của anh ấy, một cách công khai. Nói chung vụ việc ấy cũng um sùm mất một thời gian, mặc dù những người trong cuộc đều hiểu chuyện đó sớm muộn gì cũng sẽ xảy

ra.”

Anh Nash cau mặt lại nhưng không hề lên tiếng phản đối. “OK, rút cuộc người gọi hồn làm cái quái gì thế?”

“Cậu ấy có thể nhìn thấy người chết.” - Sabine trả lời, quay sang nở một nụ cười hiểm hoi với Luca - “Giống như đứa bé trong bộ phim Giác quan thứ 6, đúng không?”

Luca nhún vai, “Đại loại như thế. Chỉ có điều không hề có những bóng ma. Thường thì tôi sẽ cảm nhận được những người vừa mới chết, hoặc mới sống lại. Giống như

Kaylee và gã thần chết sáng nay.”

Anh Nash khựng người lại. “Tod á?”

Luca lại nhún vai và quay sang nhướn mày hỏi tôi. “Tôi cũng không biết nữa. Tên hắc là Tod à?”

“Không phải, là người khác”.

Trông anh Nash có vẻ bót căng thẳng hơn một chút, nhưng Sabine thì không dễ dàng bỏ qua mọi chuyện như thế. Đôi khi chị ta nhạy cảm quá mức cần thiết, chẳng

những không có lợi gì cho chị ta mà còn làm liên lụy tới cả tôi. “Là một người cô biết đúng không? Cô còn quen thần chết nào khác nữa à?”

Tôi ngẩng lên và thấy cả ba người đang lặng im nhìn tôi chờ đợi. Đó là câu trả lời mà tôi không hề muốn nói ra trước mặt Luca, ít nhất là cho tới khi tôi có thể chắc chắn là

cậu ta sẽ mách lại với bà Madeline.

“Hắn ta là một thần chết nổi loạn đúng không?” - Luca hỏi - “Chính hắn là kẻ đã giết chết ông chủ tiệm bánh rán sáng nay mà”.

“Ừ, nhưng hắn... không phải là anh Tod.” - Tôi miễn cưỡng gật đầu - “Nói chung là mình đã ấy lại được linh hồn và giao nó cho bà Madeline.”

“Anh Luca?” - Một giọng nói quen thuộc cất lên phía sau lưng chúng tôi và tôi quay lại, thấy chị Sophie đang đi qua bãi cỏ, tiến về phía chúng tôi, mắt dán chặt vào anh

chàng gọi hồn. Ánh mắt của chị ấy lúc này thật trù mẫn và dịu dàng, khác hẳn với lúc nhìn tôi - “Anh bị lạc à?”

Luca mỉm cười như thể đã biết Sophie từ trước. Xem ra cuộc đời tôi lại vừa có thêm một tầng rắc rối mới rồi. “Không, anh đã chủ động tới chào hỏi em họ em đấy chứ” -

Luca vòng tay qua eo chị Sophie, lúc chị ấy dừng lại trước bàn chúng tôi. Và tôi chỉ biết há hốc mồm ra kinh ngạc - “Hóa ra bọn anh sẽ cùng làm việc với nhau”.

“Khoan đã, hai người quen nhau à? - Tôi bàng hoàng hỏi lại. Chị Sophie quen với anh chàng gọi hồn. Thậm chí còn thân tới độ để cho anh ấy vòng tay ôm eo mình.

“Ờ,” - Sabine lạnh chanh nói, và tôi chợt nhận ra cả chị ta và anh Nash trông không có vẻ gì là ngạc nhiên - “Nếu cô định nghĩa “quen nhau” có nghĩa là thường xuyên

quần lấy nhau và ôm hôn nhau trước mặt mọi người.”

“Cậu đang hẹn hò với Sophie ý hả?” - Tôi trơ mắt hỏi Luca, mặt đầy bối rối và khó hiểu. Thử hỏi trên đời còn chuyện gì kỳ quặc hơn thế này không?

Luca nhún vai, “Bọn mình vẫn chưa có buổi hẹn hò chính thức nào, bởi vì gia đình cô ấy gần đây có nhiều chuyện buồn xảy ra. Nhưng mình đoán cậu cũng biết là vì

chuyện gì...”

“Anh làm cùng chỗ với Kaylee ý hả?” - Cuối cùng chị Sophie cũng đã tìm lại được giọng nói của mình, sau cú sốc ban đầu không kém gì tôi.

“Phải đến bây giờ bọn anh mới chính thức gặp nhau nhưng mà ừ, bọn anh làm cùng chỗ với nhau.”

“Em đoán anh không phải đang nói về công việc bán bỏng ngô ở rạp Cinemark...”

“Công việc khác.” - Tôi hạ giọng nói. Mới nghỉ có một tháng mà tôi đã bỏ lỡ những chuyện gì thế này? - “Em không hiểu, cì vốn vẫn luôn rất ghét những thứ kỳ quái và

nguy hiểm cơ mà. Mình không có ý xúc phạm cậu đâu...” - Tôi quay sang nói với Luca - “... nhưng công việc gọi hồn rõ ràng công việc gọi hồn nằm trong số đó còn gì”.

Mặt chị Sophie tối sầm lại, giống y như những lúc nhìn thấy tôi mua một đôi giày rẻ tiền nào đó ngoài chợ hoặc đi ra ngoài mà không sửa sang lại đầu tóc. Như kiểu chị ấy

rất thất vọng về tôi. “Em nói như thế là kỳ thị người khác đấy. Thậm chí còn tồi tệ hơn cả việc phân biệt chủng tộc. Chị cứ tưởng em sẽ học được cách thông cảm với mọi người

hơn, khi mà giờ bản thân em không còn là con người hay còn sống nữa.” - Giọng chị ta đầy gay gắt ở câu cuối cùng và tôi chỉ biết trở mặt sừng sờ nhìn bà chị họ khi chị ấy luôn

tay kéo Luca đứng dậy - “Đi thôi anh, chúng ta nên tới chỗ những người biết trân trọng anh thì hơn.”

“Rất vui được gặp mọi người.” Luca từ từ đi giật lùi trong khi chị Sophie ra sức kéo cậu ấy tránh xa khỏi chúng tôi.

Đợi cho hai người họ đi khỏi, tôi quay lại hỏi anh Nash và Sabine. “Chỉ mình em hay là cả thế giới này đảo lộn hết rồi? Bởi vì đây chính xác là những gì em cảm nhận

được.”

“Công nhận chuyện này kỳ quái thật” Anh Nash gật gật đầu đồng tình, và chỉ riêng việc anh ấy không tranh cãi với tôi cũng đủ khiến tôi thấy hạnh phúc lắm rồi.

“Mấy người đó thậm chí còn chẳng biết cậu ta là ai và thuộc giống loài gì” Sabine cười khẩy nhìn theo Luca, lúc cậu ta vui vẻ ngồi xuống cùng với Sophie và đám bạn của

chị ta như thể đã quen biết họ từ lâu.

“Sao chị Sophie lại quen Luca?” - Tôi hỏi và Sabine nhún vai không biết.

“Hình như bọn họ đã quen nhau từ đời nào rồi, trước khi cậu ta chuyển tới đây cơ.” - Sabine nhào người về phía tôi nói - “Nhưng nói về họ thế là đủ rồi. Cô nói dối về gã

thần chết đó.” - Chị ta hạ giọng thì thầm - “Rõ ràng cô biết hắn là ai. Khai thật đi”.

Tôi thở dài, sau đó cố gắng tập trung sao cho chỉ mình hai người họ nghe thấy tiếng mình. “Tôi không muốn nói chuyện đó trước mặt Luca, bởi vì hắn chính là gã Thane.

Cứ tưởng sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa vậy mà hắn đã quay trở lại.”

“Thane, gã thần chết giết mẹ em ý hả?” - Anh Nash hỏi - “Chẳng phải chính hắn đã lấy mạng em còn gì? Thế em nghĩ là hắn đi đâu?”

Tôi chớp mắt nhìn anh Nash ngạc nhiên. Tôi cứ nghĩ ai đó - cô Harmony chẳng hạn - sẽ tường thuật lại cái chết của tôi cho anh ấy nghe. Nhưng xem ra tôi đã lầm. “Anh

Nash, tên Thane còn thậm chí không có cơ hội động đến linh hồn của em. Anh Tod đã nộp hãn cho lão Avari. Đó là lý do vì sao em nghĩ sẽ không bao giờ gặp hãn nữa.”

“Anh Tod đã giao hãn cho gã tà ma của lòng tham ý à?” - Tôi có thể nghe thấy sự ngưỡng mộ trong giọng nói của Sabine - “Liều lĩnh. Mạo hiểm. Kịch tính. Tôi ủng hộ”.

Anh Nash cau mày lại và tôi có cảm giá mọi nỗ lực hàn gắn lại tình bạn của mình này giờ đang từ từ vuột mất. “Tại sao anh ấy lại làm như vậy. Rõ ràng làm như thế cũng có cứu được mạng em đâu.”

“Anh ấy làm vậy không phải là để cứu mạng em” - Tôi giải thích “Anh ấy chỉ muốn đảm bảo rằng Thane không phải là người kết thúc mạng sống của em, khi thời điểm tới. Bởi vì

hãn ta...đã theo dõi em. Lấy bạn bè và bố ra để đe dọa em. Hãn ta có mặt ở đó hôm anh và em cãi nhau về anh Tod. Trong bếp nhà em” - Tôi không hề muốn nhắc lại chuyện

này nhưng anh Nash có quyền được biết - “Hãn ta liên tục đặt câu hỏi với em trong khi chúng ta cãi nhau và em không thể lắng nghe cả hai người cùng một lúc. Anh đã tưởng anh

Tod có mặt ở đấy. Anh nhớ không?

Chắc chắn là anh ấy vẫn còn nhớ Tôi có thể dám chắc điều đó. “Than đã theo dõi em? Hãn ta ở đó và em không hề nói gì với anh?” - Giọng anh Nash giận dữ thốt lên, các vòng

xoáy trong mắt anh vẫn không hề chuyển động - “Chính xác là em đã nói dối anh bao lâu rồi hả Kaylee?”

“Em làm vậy cũng chỉ là muốn cứu mạng anh mà thôi. Hãn dọa sẽ giết chết anh nếu em nói cho anh biết là hãn đang ở đó”

“Có lẽ em cứ để hãn ta làm thế còn hơn, như thế có khi...” - Anh Nash mím chặt môi lại không nói tiếp, nhưng tôi có thể đoán được anh muốn nói gì - “Anh không thể tiếp

tục nói chuyện với em Kaylee ạ. Chưa phải bây giờ” . Nói rồi anh đứng bật dậy mặt mũi phẫn phẫn đi thẳng vào trong cangtin, mà không một lần nhìn lại hay nói thêm câu gì.

Sabine ngập ngừng cầm vội lấy cái bánh đang ăn dở rồi leo đèo chạy theo anh, bỏ mặc tôi bơ vơ một mình với cái bàn trống không, ngay giữa sân trường.

“Chuyện vừa rồi là sao?” - Emma hỏi và tôi ngẩng lên thấy cô bạn thân nhất của mình cùng anh bạn trai mới, Jayson Olivera đang ngoái đầu nhìn theo anh Nash và Sabine.

“Chuyện cũ, các bí mật. Và những lời trách móc. Cậu biết rồi đấy, cần như mọi khi thôi.” - Tôi đẩy túi bánh còn lại về phía họ sau khi họ ngồi xuống. - “Nào, giờ thì kể

cho mình nghe một tháng qua mình đã bỏ lỡ những chuyện gì nào?” Chỉ trong vòng 5 phút tôi đã bị bỏ rơi bởi một người gọi hồn, một mara và một beanside tràn đầy phần nộ,

giờ thứ tôi cần chính là một chút bình thường. Ít nhất là cho tới khi anh chàng bạn trai thần chết của tôi xuất hiện.

Chương 4:

SAU KHI Ở TRƯỜNG VỀ, tôi nằm sòng soài trên giường với quyển sách Hóa mở toang trước mặt. Tôi đã đọc đi đọc lại cái chương được giao tới ba lần mà vẫn chẳng có chữ

nào lọt vào đầu, vì thế tôi chuyển sang nhìn chăm chăm vào cái không-phải-mặt-dây-chuyền mà bà Madeline đã đưa ban sáng. Tôi đã nhìn thấy nó trong ngăn bàn lúc đi học về.

Bề ngoài trông nó không có vẻ gì đặc biệt. Nhưng có sự khác biệt rất lớn giữa việc an giấc ngàn thu và việc bị đày đọa vĩnh viễn dưới Cõi Âm, nếu ai đó không may bị mất đi linh

hồn sau khi chết. Bà Madeline gọi nó là cái vò hai quai và tôi đã phải tra từ điển để tìm nghĩa của từ đó. Vò hai quai là một dạng bình cao cổ có hai quai và có xuất xứ từ thời Hy

Lạp cổ đại.

Cái của tôi có hình trái tim, trông chẳng vẻ gì giống một cái vò hai quai. Tuy vậy cái tên lại khá phù hợp với s nghĩa của nó, bởi vì giống như một chiếc bình cũ, nó được chế tại

để chứa đồ. Đặc biệt là các linh hồn.

Đúng lúc ấy, điện thoại của tôi rung bần bật trong túi. Tôi thả vọi sợi dây chuyền xuống quyển sách đang mở rồi thò tay lấy điện thoại. Là tin nhắn của anh Tod.

Anh sẽ có mặt trong năm... bốn... hai...

“Một.” Anh nói, và tôi ngẩng mặt lên thấy anh chàng thần chết đang đứng lù lù ở phía cuối giường.

“Đáng yêu ghê.” Tôi lăn người sang một bên dành chỗ cho Tod, và anh nằm dài xuống bên cạnh tôi.

“Anh tưởng là em phải đang ở chỗ làm chứ?” Anh hỏi, mắt liếc về phía bộ đồng phục Cinemark vắt bên ghế.

“Tự dưng em thấy công việc xúc bồng ngô và bán vé ấy thật phí thời gian, mà lại chẳng kiếm được bao nhiêu.” Tôi thú nhận.

Anh Tod nhướn mày. “Nhưng chúng ta thì thiếu gì thời gian.”

“Em biết, nhưng em không mốn cả đời phải khoác bộ đồng phục đỏ lòm kia và người lúc nào cũng nồng nặc mùi bơ công nghiệp.” Nói xong tôi mới sực nhớ ra công việc của

anh Tod bây giờ cũng giống y như vậy. chỉ có điều màu áo đồng phục của anh là màu xanh và sau mỗi ca làm ở tiệm pizza về người anh ấy thường sặc mùi dầu mỡ và xúc xích.

Bởi vì công việc thần chết không hề được trả lương bằng tiền mặt, mà không có tiền thì anh ấy không thể thanh toán hóa đơn điện thoại, thức ăn, quần áo – những thứ anh ấy

không nhất thiết phải có – hay những buổi hẹn hò cùng với tôi, giống như bao cặp đôi bình thường khác.

“Thì em cũng có muốn cả đời phải làm bài tập Hóa đâu.” Anh Tod gạt sợi dây chuyền xuống giường, sau đó gấp quyển sách lại rồi bỏ xuống sàn nhà – “Anh đoán ngày đầu tiên

quay trở lại trường của em không được suôn sẻ lắm hả?”

Tôi nằm ngửa ra, thở dài cái thượt. “Ngày hôm nay phải gọi là siêu tệ ý! Chẳng có chuyện gì ra hồn. Giữa những ánh mắt tò mò, những tiếng xì xào tọc mạch và những câu hỏi

khiếm nhã, trường em giống một cái rạp xiếc hơn là học viện. Có ba người thậm chí còn đề nghị muốn xem vết sẹo của em. Anh có tin nổi không?”

“Cái đó thì anh lại không trách bọn họ. Bởi vì vết sẹo của em quyến rũ thế cơ mà.” Anh Tod nghe rằng cười tinh quái, tay kéo vạt áo sơ-mi của tôi lên, để lộ vết sẹo hồng nơi ổ

bụng. Các ngón tay của anh trượt nhẹ dọc theo vết sẹo, kể đó anh cuối đầu đặt lên đấy một se-ri những nụ hôn nhỏ. Tôi nhắm nghiền mắt lại, chìm đắm trong ngọn lửa đam mê

như đang muốn thiêu đốt toàn bộ cơ thể tôi.

Đột nhiên vết sẹo ấy trở thành phần cơ thể yêu thích của tôi.

“Thật bất công!” – Tôi rên rỉ kêu lên – “Đúng là chỉ có anh mới có thể khiến em yêu cái vết thương đã lấy đi mạng sống của mình như thế.”

“Đừng bao giờ đánh giá thấp sức mạnh của những nụ hôn.” Anh lẩm bẩm nói.

Tôi bật cười, kéo anh lên cho tới khi môi của chúng tôi gặp nhau. “Ừm...Nếu biết chết đi mà sướng như thế này thì em đã xin được chết sớm hơn rồi.”

Anh Tod cau mặt lườm tôi. “Anh chẳng thấy chuyện đó buồn cười tẹo nào cả.”

“Gì chứ? Anh có thể lấy cái chết ra là, trò cười nhưng em thì không à?” Trước đây thỉnh thoảng tôi vẫn thấy không thoải mái với mấy câu nói đùa của anh, nhưng giờ tôi đã hiểu

tại sao. Sự vĩnh cửu thật khó đối mặt khi bạn không tìm thấy thứ gì để đùa cợt. Nhưng dù trốn tránh thế nào thì sự thật vẫn là sự thật. Tinh thần vẫn tỉnh táo, thân nhiệt vẫn còn

ấm, và...cơ thể được bảo quản tốt. Nhưng tôi đã chết và sẽ mãi không thể sống lại. Giả vờ sống là điều duy nhất tôi có thể làm. Cả anh Tod và tôi đều có chung đặc điểm đó.

“Anh sẵn sàng làm mọi thứ để em không phải chết.” – Anh Tod vuốt dọc theo cánh tay tôi, đánh thức mọi giác quan trên cơ thể tôi – “Nhưng dù sống hay chết thì anh cũng vẫn

yêu em nhiều như nhau.”

“Nào ai có muốn chết đâu anh.” – Tôi nói – “Chuyện gì đến sẽ phải đến thôi.” Không ai biết trước cái chết của tôi, cho tới khi Tod nhìn thấy tên tôi trên danh sách thân chết. Và

bởi vì tôi đã sử dụng cơ hội trao đổi ngày chết của mình một lần rồi nên không ai có thể thay đổi được điều đó, kể cả anh Tod, bố tôi hay bất kỳ ai. “Hơn nữa, chết đi thế này

cũng có một vài ưu điểm của nó. Ví dụ, nếu em làm thế này...” – Tôi nhẹ nhàng đẩy anh nằm xuống giường và leo lên người anh – “...không ai có thể nhìn thấy bọn mình, trừ phi

chúng ta muốn họ nhìn thấy.” Và hiển nhiên là chúng tôi không muốn rồi.

“Cũng đúng...” Anh Tod giơ tay lên vuốt tóc tôi, và tôi yêu cái ánh mắt si mê anh đang nhìn tôi.

“Và nếu em làm thế này...” – Tôi lại cúi xuống hôn lên cổ anh và Tod bật cười khúc khích – “...sẽ không nghe thấy tiếng anh cười như vừa rồi, trừ phi anh muốn họ nghe thấy.”

Tod vòng tay ôm chặt lấy người tôi khi môi chúng tôi tìm đến nhau. “Chuyện gì đã xảy ra với cô gái ngoan hiền thường hay đỏ mặt và che mặt mỗi khi nghĩ đến việc chúng ta làm

bây giờ?”

“Cô ấy chết rồi.” Tôi thì thầm vào tai anh.

Mặc dù biết rằng mình sẽ chết, nhưng cô gái đó vẫn sống lạc quan tới tận hơi thở cuối cùng. Còn cô gái này, sau khi từ cõi chết trở về, chỉ cảm thấy như đang sống mỗi khi trải

qua những đợt xúc cảm mạnh – điều mà bà Madeline đã trấn an tôi là hoàn toàn bình thường. Và tính tới nay, thứ cảm xúc mạnh duy nhất mà tôi cảm nhận được là mỗi khi ở bên

cạnh anh Tod.

“Sao nào? Anh thích cô gái ngoan hiền đó hơn à?” Tôi hỏi.

“Anh hiểu cô ấy hơn.” – Anh Tod véo nhẹ chóp mũi tôi – “Nhưng cô này lại khiến anh ước gì đã xuất hiện ở bữa-trưa-vô-hình.” Khi này anh đã nhắn tin báo là không kịp quay về

ăn trưa cùng tôi.

Tôi bật cười, nằm trở lại xuống giường, chống một tay lên nhìn anh. “Anh đã đi đâu thế?”

“Anh đã mất gần hai tiếng đi dò la tin tức từ mấy người đồng nghiệp, nhưng lại phải làm sao để họ không nghĩ là mình đang moi tin. Em nghĩ sao về đám thần chết tại anh, khi mà

tất cả những gã thần chết mà anh biết đều nếu không cáu kỉnh thì tự cao tự đại, hoặc thích đi nhìn trộm người khác, hoặc là sự kết hợp của ba yếu tố trên?”

“Rằng công việc này rất phù hợp với anh?”

“Haha.”

“Thế có ai nhìn thấy tên Thane không anh?”

“Theo lời họ thì không. Nhưng anh không chắc, bởi vì anh đâu thể hỏi thẳng từng người. Mà như thế vừa tốn thời gian vừa làm cho họ nghi ngờ. Thà anh dành thời gian đó ở bên

em còn hơn. Thế anh đã bỏ lỡ những gì ở bữa trưa nào?”

Tôi nhún vai, nghiêng hẳn mặt sang nhìn anh. “Anh Nash vẫn chưa hết giận. Sabine vẫn thẳng tính như xưa. Và em đã gặp người gọi hồn của bà Madeline. Tên cậu ấy là Luca.”

“Người có thể nói chuyện với người chết ý hả?” – Anh Tod nhăn mặt – “Thật đáng sợ.”

“Anh nhìn lại mình đi.”

“Anh nói nghiêm túc đấy.”

Tôi giả vờ nghiêm mặt nhìn anh. “Rốt cuộc là cậu ấy...”

“Em biết em không thể ẩn mình trốn cậu ta, đúng không? Cậu ta sẽ luôn nhìn thấy em, dù em có hiện hình hay khôn, và cậu ta sẽ luôn nghe thấy tiếng em nếu ở khoảng cách đủ

gần. Anh hỏi em, như thế khoogn đáng sợ thì là gì.”

“Ừ thì cũng hơi ghê một chút, nhưng chính cậu ấy là người đã tìm ra tên Thane sáng nay. Em nghĩ thà có một người gọi hồn phe mình còn hơn là nếu cậu ta làm việc cho kẻ xấu.”

“Cũng có thể...”

“Chưa hết đâu. Cậu ta còn đang hẹn hò với chị Sophie.”

“Thực lòng á?” Mặt anh Tod đầy hốt hoảng. Một điều hiếm gặp ở một thần chết.

“Trông có vẻ là như vậy. Chị ấy biết cậu ta là ai và dường như không buồn quan tâm. À, bọn em đã cùng ngồi ăn với bạn trai mới của Emma nữa.”

“Anh chàng ấy thế nào?”

“Tên anh ấy là Jayson. Anh ấy là con người. Bình thường và dễ chịu. Có lẽ Emm cần một người như thế.”

“Nhưng...”

“‘Chẳng có nhưng gì hết.’ – Tôi nhún vai – ‘Cậu ấy sẽ được an toàn hơn khi ở bên Jayson. Cậu ấy xứng đáng được có một mối quan hệ bình thường và tốt đẹp, nhưng...’

“Anh biết nay sẽ có từ ‘nhưng’ mà.”

“...nhưng em không biết phải cư xử thế nào quanh họ khi họ đi cùng nhau. Có quá nhiều thứ em không thể nói ra. Có quá nhiều điều anh ấy không biết.”

Bàn tay anh Tod vuốt dọc cánh tay tôi cho tới khi anh tìm thấy bàn tay tôi, và các ngón tay anh đan lấy tay tôi. “Chúng ta vẫn đang nói về Jayson đấy chứ ahr? Bởi vì anh có cảm

giác em đang nói về Emma.”

Tôi thở dài. “Cũng có thể.” Emma biết khá nhiều về thế giới của tôi – và cả Cõi Âm – nhưng vẫn còn rất nhiều cậu ấy chưa biết. Ví dụ như chuyện về thần chết Thane, hay

chuyện lão Avari sẵn sàng giết chết cậu ấy để tóm được tôi. Emma không hề biết rằng tên Beck – gã thầy giáo incubus đã lấy mạng tôi- từng lên kế hoạch giết cả cậu ấy, sau khi

đã hút cạn năng lượng trên người cậu ấy. Rằng chị gái cậu ấy đang mang trong mình đứa con của Beck, và cô Harmory đang hối hả thu thập các loại thảo dược bên Cõi Âm để

chấm dứt việc mang thai ấy và cứu mạng cho chị Traci. Tôi hiểu rằng cần phải kể chuyện này với Emma càng sớm càng tốt, trước khi chị Traci phát hiện ra việc mình mang bầu.

Nhưng quan trọng nhất là Emma không hề biết tôi đã khổ sở thế nào khi quay trở lại trường học ngày hôm nay, khi mà chuyện học hành không còn ý nghĩa gì đối với tôi. Tôi sẽ

không thể trưởng thành và vào Đại học cùng cậu ấy. Tôi cũng sẽ không bao giờ có cơ hội sử dụng thì quá khứ hoàn thành trong tiếng Pháp, hay dùng tới kĩ năng viết đơn xin

việc.

Điều duy nhất tôi có thể chắc chắn về tương lai của mình chính là việc tìm lại những linh hồn bị đánh cắp và anh Tod. Chấm hết. Càng cố bám lấy những kế hoạch mà Kaylee hồi

còn sống đã vạch ra, tôi càng cảm thấy mình giống một kẻ lừa đảo đang đội lốt cô ta.

“Em liên tục quên mất là mình đang tồn tại, anh Tod ạ.” – Tôi thì thầm lên tiếng.

“Ý em là sao?”

“Ý em là... chỉ cần mất tập trung một cái là em không còn hiện hữu nữa. Và em thậm chí không hề nhận ra điều đó cho tới khi phát hiện ra mọi người đang không nhìn thấy hay

nghe thấy mình.” Tình trạng này đã liên tục xảy ra với bố tôi, kể từ sau hôm bà Madeline đưa tôi quay trở lại trần gian. Cũng may là nó mới chỉ xảy ra ở nhà chứ nếu ở trường thì

chắc tôi tiêu rồi.

“Chuyện đó là bình thường mà.”

“Không hề bình thường tẹo nào!” – Tôi khẳng định quả quyết – “Chẳng có ai tự dung lại quên là mình đang tồn tại cả!”

Anh Tod xiết chặt lấy tay tôi và tôi đọc thấy sự cảm thông từ các vòng xoáy màu xanh trong mắt anh. “Em sẽ phải mất một thời gian để quen với chuyện này. Anh cũng không hề

luyện tập thói quen đó, cho tới ngày anh gặp em.”

“Em có cảm giác mình không còn tồn tại nữa. Như kiểu em đang chẳng thuộc về đâu hết.” Tôi nằm ngửa ra, mắt nhìn lên trần nhà. Thấy vậy anh Tod liền quay sang vòng tay kéo

sát tôi vào lòng.

“Em đang ở đây, Kaylee ạ. Và đứng từ góc độ của anh, em ở tất cả mọi nơi.” Mặt chúng tôi

gần nhau tới nỗi cả những gì tôi nhìn thấy lúc này chỉ là đôi mắt anh, và chúng đang

xoay tròn chậm rãi, nói với tôi rằng những lời anh nói đều là sự thật.

“Đây là lúc duy nhất em cảm thấy thật, anh Tod ạ. Chỉ khi em chạm vào anh. Em chỉ mong có thể được như thế này mãi mãi.”

“Chúng ta hoàn toàn có thể làm như vậy. Bây giờ và mãi mãi.” Anh khẳng định chắc nịch, và tôi ước sao có thể tin lời anh.

“Nhỡ một ngày nào đó anh cảm thấy chán em thì sao? Mãi mãi là một khoảng thời gian rất dài.”

“Anh biết chứ.” – Tod ngồi dậy và kéo tôi ngồi dậy theo anh – “Cái khái niệm mãi mãi từng giống như một lời nguyện đối với anh. Những giờ anh lại cảm thấy nó giống như một

lời hẹn ước.” – Anh nói, và lồng ngực tôi thắt lại. Tôi thích cảm giác này, cái cảm giác nhói đau khi các đợt sóng cảm xúc dồn dập ập đến quá nhanh, rất khác so với sự trống

rỗng tôi vẫn thường cảm thấy trong thời gian gần đây – “Tất cả những gì em cần làm là ở bên cạnh anh.”

“Chuyện đó, và chuyện ăn sáng ủng hộ bố em. À, còn cả chuyện đi tìm lại những linh hồn bị đánh cắp cho bà Madeline và đến trường tìm cách thuyết phục để mọi người tin rằng

anh Nash vô tội.” – Đột nhiên tôi sực nảy ra một ý nghĩ – “Trong phim, đám ma cà rồng thời xưa thường học cùng lớp Toán và lớp Thể dục với cái học sinh phổ thông, và em

thấy đó là điều ngớ ngẩn nhất đấy. Nếu đã có ngần ấy thời gian để làm những điều mình muốn, tại sao lại phải chọn quay lại trường học cho khổ? Ôi, em cũng chẳng biết mình

đang nghĩ cái quái quỷ gì nữa?”

Anh Tod cười phá lên. “Anh không dám nói hộ những nhân vật tiểu thuyết giả tưởng đó, nhưng anh biết em đang nghĩ gì. Em muốn giữ lại một chút bình thường vẫn còn tồn tại

trong cuộc đời mình. Hay nói đúng hơn là cuộc đời sau khi chết của em. Việc em đi học và đi làm trở lại chính là bằng chứng hùng hồn nhất chứng minh em vẫn còn sống, và chỉ

có như vậy em mới thuyết phục được mọi người tin rằng anh Nash không hề giết em.”

“Không sai. Những hôm nay em đã đến trường rồi, mọi người cũng đã nhìn thấy em rồi. Vậy là đủ để họ biết rằng em vẫn còn sống. Giờ thì em không cần phải quay lại đó nữa

đúng không? Hãy nói với em là em không cần phải đi học nữa đi.”

“Em không cần phải quay lại đó nữa.” – Anh Tod cúi xuống âu yếm hôn và tôi vòng tay ôm chặt lấy cổ anh – “Nếu em bỏ học chiều nào chúng ta cũng có thể bên nhau...” – Lại

thêm một nụ hôn nữa – “Như thế này...” Nụ hôn của anh càng lúc càng dài và mãnh liệt hơn nụ hôn trước.

“Đáng ra anh phải khuyên em nên có trách nhiệm và tiếp tục đi học chứ?”

Môi của anh sụt nhẹ qua vành tai tôi. “Anh đăng ký làm “bạn trai” chứ không phải làm “thầy giáo” của em. Nếu em muốn có một cậu bạn trai chính chu, cứ mở miệng ra là nói

chuyện đạo đức thì e rằng em phải đi tìm nơi khác. Nhưng anh thề với em là em sẽ chóng chán hẳn ngay thôi...”

Nói rồi anh lại cúi xuống hôn dọc theo cổ tôi, và trái tim tôi đập mỗi lúc một nhanh.

“Em thích cái cảm giác này.” – Tôi thì thào vào tai anh, khi môi anh trượt tiếp xuống vai tôi – “Nó khiến em cảm thấy rất thật.” Cho dù anh Tod có tàng hình đi thì tôi sẽ vẫn

cảm nhận được sự hiện diện của anh.

“Anh cũng vậy. Em khiến anh có cảm giác như đang được sống.” – Anh Tod nói – “Mỗi khi chạm vào em, anh có cảm giác như có một luồng điện đang chạy giữa hai chúng ta.

Giống như những tia lửa điện nhỏ tí xíu, thiêu cháy toàn bộ ruột gan anh. Em có cảm thấy thế không?”

Tôi nhắm mắt lại, chậm rãi gật đầu. “Có...”

Tôi đặt một tay lên ngực anh và cảm nhận được trái tim anh đang đập rộn rã. “Lúc nào nó cũng đập thế này hả anh?” – Tôi hỏi khẽ và anh lắc đầu – “Của em cũng thế.”

“Những giờ thì nó đang đập.” Anh đặt tay lên ngực tôi và cảm nhận trái tim tôi.

“Đúng vậy.” Tôi mỉm cười, giờ tay vuốt má anh đầy trìu mến.

“Kaylee, con có ở nhà không?” Tiến bố tôi gọi ầm lên từ ngoài phòng khách, kèm theo đó là tiếng cánh cửa trước đóng sầm lại.

“Chết rồi!” – Tôi thì thào kêu lên, trước khi kịp nhớ ra là bố không thể nghe thấy tiếng bọn tôi, hay nhìn thấy bọn tôi, nhưng tôi không thể giấu đi tình trạng xộc xệch của cái ga

giường.

Anh Tod ngồi dậy chỉnh lại áo trong khi tôi vội vã vuốt lại tóc. “Bình tĩnh nào.” – Anh quay sang vỗ vai tôi – “Em nghĩ bố sẽ làm gì chúng ta? Không lẽ giết chúng ta thêm lần

nữa?”

“Không phải em.” – Tôi lấy tay cào lại tóc cho mượt – “Mà là anh.”

“Em cũng sắp 17 tuổi rồi, hơn nữa, em đã chết. Đã đến lúc bố em cần phải hiểu rằng ông không thể kiểm soát em kèn kệt như ngày xưa nữa.”

“Em nghĩ là bố hiểu. Bố con em sẽ nói với nhau về chuyện đó. Nhưng... không phải hôm nay.”

“Kaylee ơ?” – Tôi nghe thấy tiếng bước chân của bố ở ngoài hành lang và đang tiến về phía phòng tôi. Ngay lập tức tôi nhắm mắt lại và tập trung để hiện nguyên hình và bật tiếng

lên – “Trong này ạ.” – Tôi vội chạy ra mở cửa cho bố, sau đó đo sợi dây chuyền vào cổ - “Con có muốn ra ngoài...” – Giọng bố nhỏ dần và kết thúc bằng một tiếng thở dài khi

bố nhận ra sự có mặt của anh Tod trong phòng tôi. Những ngày sau đó, bố đã lấy lại được nụ cười – “Chào Tod, chú không biết là cháu đang ở đây, trong phòng ngủ con gái

chú. Với cánh cửa đóng kín.”

“Cháu rất thích ở đây ạ.” Anh Tod thản nhiên nói, và tôi chỉ còn biết ôm đầu chịu thua.

“Kaylee, bố có thể nói chuyện với con một phút không?” Bố tôi hỏi, mắt liếc nhìn cái ga giường xộc xệch.

“Dạ, được ạ.” Tôi đi theo bố vào trong bếp, nơi bố mở tủ lạnh lấy ra một lon soda và tu ừng ực.

“Bố biết thay đổi là điều không thể tránh khỏi, nhưng bố sẽ không giả vờ tỏ ra vui mừng khi chỉ có hai đứa ở trong đó, một mình, với cánh cửa đóng kín.” Chẳng nhẽ tôi lại nói

với bố giờ cửa giả chẳng còn ý nghĩa gì đối với tôi? Tôi chỉ cảm thấy không còn cô đơn là khi có anh Tod ở bên cạnh.

“Con không muốn nói về chuyện này với bố, bố ạ.”

“Bố cũng đâu muốn, nhưng con đã buộc bố phải nói.”

“Con đâu có buộc bố làm gì.” – Tôi tự mở tủ lấy hai lon soda nữa cho tôi và Tod – “Nếu thử suy nghĩ lô-gic một chút bố sẽ phải thừa nhận là phần lớn những lý do khiến con

phải chờ đợi để không quan hệ sớm đã không còn sau khi con chết.”

Bố tôi nhăn mặt lại. “Con cũng đã dám nói thẳng ra như thế rồi, giờ không còn đường quay lại đúng không?”

“Không.”

Bố tôi đang nghĩ về mẹ tôi. Ước rằng bà có thể ở đây để nói với tôi những chuyện này. Tôi biết, bởi tôi cũng đang có chung một suy nghĩ với bố. Tuy nhiên, mọi điều ước lúc

này đều vô nghĩa. Tôi ước thế chứ ước nữa cũng chẳng thay đổi điều gì. Vì thế quyết định bám theo logic.

“Con không thể mang thai, cũng không thể mắc các bệnh truyền nhiễm.” – Hơn nữa, anh Tod cũng chẳng có gì để lây cho tôi – “Con yêu anh ấy. Và anh ấy cũng yêu con. Chẳng

phải như thế là đủ sao?”

“Đủ, tất nhiên là đủ rồi. Nhưng là trong tương lai.” – Bố tôi nhắm mắt lại, tay vịn vào thành

bếp, như thể đó là thứ duy nhất có thể giúp bố đứng vững lúc này. Sau đó bố mở mắt

nhìn tôi, và tôi đọc thấy sự ân hận và tiếc nuối trong các vòng xoáy màu nâu đang xoay tròn trong mắt bố - “Còn bây giờ con vẫn còn quá trẻ.”

“Vấn đề là dù có chờ thêm bao nhiêu năm nữa thì con cũng chỉ lớn được đến mức này bố ạ. Con đã chết khi vẫn còn trinh trắng. Con đã chết bởi vì con còn trinh trắng. Vì thế

con hy vọng bố có thể hiểu tại sao con thấy không cần phải giữ gìn cái thứ đã khiến con bị giết.”

“OK.” – Bố tôi chậm rãi gật đầu – “Con nói cũng có lý. Nhưng bố chỉ mong con hãy suy nghĩ thật kỹ trước khi làm bất cứ chuyện gì.” – Bố lại cau mày và lần này ánh mắt ông

nhìn tôi đầy dò xét – “Con vẫn chưa làm... chuyện đó đấy chứ hả?”

“Chưa ạ. Con vẫn chưa làm gì hết. Và con hứa với bố con đang suy nghĩ. Thế được chưa?”

“Đó là tất cả những gì bố có thể nhận được từ con đúng không?”

“Đó là tất cả những gì con có thể hứa với bố.”

“OK.” – Trông bố không phải quá phấn khởi nhưng cũng không hề giận dữ. Trông bố có vẻ... thất vọng. Và có thể là hơi sợ hãi – “Con hiểu là nếu cộng lại tất cả quãng thời gian

hai bố con ta thực sự ở gần nhau thì trong mắt bố con chỉ độ 5 tuổi thôi, phải không?”

“Con hiểu.” – Tôi nói và nụ cười buồn bã của bố khiến trái tim tôi đau nhói – “Và bố hiểu là con đã trưởng thành trong suốt những năm tháng còn lại mà bố đã bỏ lỡ, đúng

không? Con cũng không hề muốn như thế nhưng cuối cùng thì nó vẫn xảy ra và con không thể quay ngược thời gian và sửa chữa lại chuyện đó bố ạ.”

“Bố biết. Và bố vô cùng xin lỗi con. Con nghĩ sao nếu bố bắt đầu bù đắp lại cho con bằng một bữa tối thịnh soạn? Chúng ta chỉ cần gọi điện thoại kêu họ mang tới thôi...” Bố

đặt lon soda xuống và mở ngăn kéo lục tìm số điện thoại.

“Con cảm ơn bố nhưng con không đói lắm và anh Tod và con có việc cần lphari làm. Liên quan tới công việc của con.” Tôi vội nói thêm, khi thấy bố nhướng mày tỏ ý nghi ngờ.

“À. OK.”

“Nhưng tối nay bố con mình có thể cùng xem phim chẳng?” – Nét mặt thất vọng của bố làm tim tôi thất lại vì thương bố - “Chỉ hai bố con mình thôi?”

Bố tôi gật đầu, miệng cố nở một nụ cười gượng gạo. “Bố sẽ đợi con.”

Anh Tod đang đứng đợi tôi ở hành lang, không để bố tôi nhìn thấy. Sau đó anh nắm lấy tay tôi và hai chúng tôi cùng vụt biến khỏi đây. “Phải công nhận là bố em đã đón nhận

chuyện này khá bình tĩnh. Em có biết là mình đang có một ông bố tuyệt vời nhất quả đất này không?”

“Em biết chứ. Một ngày nào đó em sẽ nói với bố điều đó.”

“Em có nhớ lần gần nhất chúng ta tới đây không?” Tod quay sang hỏi tôi lúc chúng tôi hiện ra ở trước cửa bệnh viện Lakeside, khu điều trị dành cho bệnh nhân tâm thần, nằm kế

bên bệnh viện nơi anh Tod làm thần chết và mẹ anh ấy làm y tá.

“Sao em quên được?” – Tôi khẽ rùng mình khi nhớ lại lần ấy – “Nhưng lần này cảm giác khác hẳn.”

“Bởi vì em có thể tự ý ra vào thoải mái?”

“Vâng.” – Nó xóa bỏ nỗi sợ hãi có thể bị nhốt lại trong đó của tôi – “Có khi em sẽ giả vờ là mình vẫn cần phải nắm tay anh để tàng hình.”

“Đóng kịch ý hả? Hay đấy.” – Anh đan các ngón tay vào tay tôi – “Em có thể nghe được tin tức gì về Lydia sau khi được chúng ta giải thoát không?”

Lydia là một syphon, đồng thời là bệnh nhân ở đây. Chính chị ta đã cứu mạng và sự tỉnh táo cho tôi khi tôi bị tống vào đây. Khoảng một tháng trước, anh Tod và tôi đã giải thoát

cho chị ta khỏi chốn địa ngục này.

“Không.” – Tôi đã đi lang thang tìm kiếm ở mấy trung tâm bảo trợ xã hội – trong trạng thái vô hình – nhưng rồi nhận ra rằng như thế quá mạo hiểm, chị ấy rất có thể sẽ bị bắt lại

nếu người ta phát hiện ra – “Nhưng em sẽ tiếp tục tìm chị ấy.” Lydia đã cứu mạng tôi. Đó là điều tối thiểu tôi có thể làm cho chị.

“Em sẵn sàng chưa?” – Tod hỏi

“Đi thôi.” – Tôi nhắm mắt lại, tập trung nghĩ tới căn phòng của Scott, ở khu dành cho nam ở tầng 3. Không hiểu trong lúc di chuyển thế ào mà tôi để tuột mất tay anh. Tod và bắt

đầu hoảng loạn. Nhưng may thay anh đã đứng đợi sẵn trong phòng Scott lúc tôi mở mắt ra – “Xem ra em vẫn còn phải luyện tập nhiều.”

“Chúng ta còn nhiều thời gian để chỉnh lại mà.” – An kéo tôi lại gần trong khi tôi nín thở nhìn qua vai anh. Scott đang nằm trên giường, quần áo chỉnh chu, chân đi giày không dây

của bệnh viện. Hai tay gấp lại sau gáy, hai mắt nhắm nghiền. Cảm giác khi quan sát một ai đó mà họ không hề hay biết gì về sự có mặt của mình thật khó tả. Tôi vẫn chưa quen

với việc tàng hình có chủ ý.

Tôi liếc một vòng quanh phòng và khẽ chau mày. Quần áo của Scott được gấp cẩn thận trên giá cạnh giường, trong khi tất cả các vật dụng cá nhân khác – phần lớn là hình chụp

chung với anh Nash, và Doug, người đã chết sau khi bị sốc Hơi thở của Quỷ, thứ đã khiến bản thân Scott hóa điên – đều được cho hết vào cái hộp giấy trên sàn và được đóng gói

cẩn thận.

“Chắc là họ sắp chuyển cậu ta đi.” Anh Tod hất hàm chỉ cái hộp giấy.

“Tại sao? Đi đâu?” Tôi khoog muốn động vào đồ đạc của Scott. Tôi không muốn nhìn lại những mảnh vụn lộn xộn của cuộc đời anh. Tôi không muốn nghĩ tới chuyện anh Nash

suýt chút nữa cũng có chung số phận như hai cậu bạn thân của mình. Và tôi không muốn nhớ lại việc mình đã không phản ứng đủ nhanh hoặc đủ nhạy bén để cứu họ.

“Có cách nào để anh ấy nhìn thấy bọn mình mà không quá đột ngột không?” – Tôi thì thảo hỏi anh Tod, mặc dù âm lượng của tôi giờ chẳng còn liên quan gì tới việc Scott có

nghe thấy tiếng tôi hay không.

“Có cách hiện ra từ từ.” – Anh Tod đút hai tay vào túi quần – “Nhưng anh lại thích thể hiện ra đột ngột cơ.” Anh nhe răng cười để xoa dịu sự căng thẳng của tôi nhưng trước giờ

tôi có bao giờ cười nổi ở Lakeside. Chẳng có gì hay ho khi bị nhốt ở trong này và chỉ có con quỷ của bản thân làm bạn đồng hành.

Trong trường hợp của Scott, con quỷ đó có thật.

“Ok, vậy thì cứ làm như anh nói đi.” Tôi tập trung vào Scott, đảm bảo rằng anh ấy là người duy nhất ngoài anh Tod có thể nhìn thấy và nghe thấy mình, phòng trường hợp ai đó

bất ngờ đẩy cửa bước vào lúc chúng tôi đang ở đây. Để làm điều đó khó hơn tôi tưởng rất nhiều và tôi đã làm vài lần mới thành công.

Sau khi đã chắc chắn rằng mình đã làm được tôi mới dám hắng giọng.

Hai mắt Scott bật mở và đầu anh quay về phía chúng tôi đang đứng. Lông mày anh khư nhướn lên nhưng trông anh không có vẻ quá bất ngờ. Có lẽ vì Scott quá quen với việc

nhìn những thứ không hề hiện hữu. Có lẽ vì Scott đã quá quen với việc nhìn thấy tôi. Bởi lão Avari thường xuyên giao vào đầu anh những ảo giác về tôi.

“Chào anh, Scott.” Tôi nói và anh từ từ ngồi dậy, chân chống xuống sàn, hai tay nắm vào mép giường ở hai bên đầu gối. Đặc biệt đôi mắt anh hôm nay rất sáng và tập trung,

không có vẻ là anh đang dùng thuốc.

“Nghe nói em đã chết. Anh còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại em cơ đấy.”

“Xin lỗi.” – Tôi phân vân không biết có nên nói với anh ấy là mình đã chết hay không. Dù gì thì Scott cũng bị điên, nên anh ấy nói gì thì cũng sẽ chẳng ai tin. Nhưng cuối cùng

tôi quyết định lờ chuyện đó đi. Nói chung cứ cẩn thận vẫn hơn – “Scott, em muốn nhờ anh

một việc. Anh có thể hỏi giúp em lão Avari một câu được không?”

“Tại sao?” Scott nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt bình tĩnh đến kì lạ.

“Bởi vì bọn này không thể trực tiếp hỏi lão ý nếu không đi qua đó.” Anh nói.

“Nhờ em có thể thì sao?” Scott nheo mắt hỏi tôi và gai ốc bắt đầu nổi rần rật dọc hai bên cánh tay tôi.

“Nếu vậy thì bọn em đã chẳng phải cất công tới tận đây nhờ anh giúp thế này.” Những tưởng sẽ phải tiếp một Scott không hề tỉnh táo, nói không ra đầu ra đuôi, ai dè anh ấy lại tỉnh

táo kì lạ đến khó tin.

“Tại sao anh lại phải giúp em?” – Scott cao giọng hỏi. Trông anh ấy chẳng có vẻ gì là bối rối trước sự xuất hiện hay lời đề nghị của chúng tôi – “Em đã làm được gì cho anh?”

Anh Tod quay sang nhướn mày nhìn tôi. “Em có thấy cậu ấy cậu ta hơi tỉnh táo hơn mức bình thường không?”

“Có thể hôm nay tâm trạng của anh ấy tốt.” Tôi thì thảo lại, lòng thầm mong đó là sự thật.

“Tôi bị điên, chứ không điếc.” Scott nói rồi chống tay đứng dậy. Theo phản xạ, tôi vội lùi ra phía sau. Tôi đã chết nhưng bởi vì tôi đang hiện hình – để cho Scott có thể nhìn

thấy tôi – nên anh ấy hoàn toàn có thể gây tổn thương cho cơ thể tôi, giống như cách bố tôi và anh Tod đã làm với Thane.

“Lão Avari có thể nghe thấy chúng ta không?” – Tôi không biết liệu Scott có đóng vai trò làm bộ khuếch đại cho lão Avari từ bên kia có thể trực tiếp theo dõi đoạn hội thoại của

chúng tôi hay không. Hay là anh ấy chỉ là một người đưa tin và phải tự nói lại với lão Avari, qua tư tưởng, mọi điều là chúng tôi hỏi.

“Ông ấy có thể nghe thấy đấy, vì thế hãy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói. Ông ấy cũng có thể nhìn thấy em, vậy nên hãy cẩn thận với hành động của mình.” – Scott tiến tới gần hơn và

tôi lại tiếp tục lùi ra sau, trong khi anh Tod đứng xen giữa vào hai chúng tôi – “Và nếu em chịu đứng gần thêm một chút, có lẽ ông ấy sẽ cảm nhận được cơ thể em.”

“Tôi không muốn phải đâm một bệnh nhân tâm thần đâu nhưng tôi thề là tôi sẽ làm đấy.” Anh Tod gầm lên.

“Xem ra hoàng tử bóng tối đã biến thành chàng hiệp sĩ trắng rồi đây. Nếu là tôi, tôi sẽ không đặt cược vào đó đâu.” – Trong nháy mắt, Scott đã thay đổi hoàn toàn, mặc dù bề

ngoài trông vẫn y như thế. Anh ấy đứng thẳng lưng, trong tư thế rất đĩnh đạc. Đột nhiên tôi thấy anh ấy già dặn hơn. Đáng sợ hơn. Và thấy...quen quen – “Nhưng cậu biết là mình

không thể đội cả hai cái mũ cùng lúc đúng không, hoàng tử bóng tối. Mà nếu có cũng chẳng được lâu nữa đâu.” – Kẻ trông giống Scott kia nói – “Một ngày nào đó cậu sẽ phải

lựa chọn.”

Cảm giác rùng mình chạy dọc xương sống tôi. “Đó không phải là Scott”.

“Anh biết.” – Anh Tod nói và tôi khẽ dịch người ra để nhìn rõ hơn – “Avari?”

Khóe miệng Scott nhếch lên và tôi rùng mình nhận ra phong thái không thể lẫn vào đâu được của gã tà ma trong thân xác của người bạn cũ – “Các cảm xúc của con người sẽ là

một sự bất lợi đối với thần chết, cậu Hudson ạ. Cô ta sẽ làm tan chảy trái tim bằng giá của cậu, làm yếu mềm sự quyết đoán và cá tính lạnh lùng của cậu, cho tới khi cậu chẳng thể

tiếp tục làm công việc thần chết của mình nữa. Khi đó chuyện gì sẽ xảy ra với cậu?”

“Cậu ta bị hấn nhập vào rồi.” Anh Tod thì thào nói với tôi và tôi chỉ có thể gật đầu, cố gắng không để ý tới lời lão Avari vừa nói. Cố gắng không nghĩ tới việc các tà ma không

bao giờ nói dối.

“Neus cậu còn ở bên cạnh cô ta, cả hai người sẽ vĩnh viễn không thể nhìn thấy sự vĩnh cửu.” – Lão Avati liếc về phía tôi qua đôi mắt của Scott và sự thèm khát trong ánh mắt đó

còn khiếp sợ hơn cả cái chết. – “Hãy giao cô ta lại cho ta, và cậu sẽ được sống mãi mãi.”

“Đằng nào tôi cũng ngòm củ tỏi rồi.” Tôi lên tiếng.

“Tôi cũng thế.” Anh Tod nói

“Nhưng cậu không cần phải chết.” – Gã tà ma tiếp tục dồn mọi sự tập trung vào anh Tod, hoàn toàn lơ tôi đi – “Hãy giao cô ta lại cho ta, và ta sẽ cho cậu một cơ thể. Một cơ

thể thực thụ, có thể tự hít thở và đi lại như bao người bình thường khác. Một cơ thể có thể già đi và thay đổi theo thời gian, cùng với sự đầy đủ của các giác quan một cách chân

thực nhất. Rồi khi cơ thể đó già đi, sẽ lại có một cơ thể khác trẻ trung và tươi mới hơn chờ sẵn. Chúng sẽ được chuẩn bị sẵn sàng cho cậu và với chúng, cậu sẽ có thể thực sự tận

hưởng cuộc sống trong thế giới loài người, thay vì phải đứng nhìn từ xa như hiện nay. Tất cả những cái đó để đổi lấy một linh hồn nhỏ bé, tầm thường. Cậu sẽ nhanh chóng quên

được cô ta thôi, sau một hoặc cùng lắm là hai đời người. Hoặc ta có thể giúp cậu quên cô ta ngay bây giờ, nếu thích.”

Anh Tod quay sang nhìn tôi, lông mày xếch ngược lên. “Hóa ra tà ma cũng có thể bị điên à? Bởi vì anh nghĩ thằng cha này điên mất rồi.”

“Tôi chết rồi, Avari ạ.” – Tôi nhắc lại – “Chẳng phải điều đó làm cho sự ám ảnh bệnh hoạn của ông trở nên vô nghĩa hay sao?”

Scott chấp hai tay sau lưng giống như một ông cụ non và cố tiến tới gần tôi nhưng anh Tod vẫn nhất quyết chặn ở giữa. Và gã tà ma không có vẻ gì là định vượt qua anh ấy để

tóm lấy tôi. “Cô vẫn còn có linh hồn chứ, cô Cavanaugh?”

“Còn...” Tôi trả lời và tôi có thể đoán câu chuyện này sẽ dẫn tới đâu.

“Và linh hồn ấy vẫn chưa hề vấy bẩn, nếu ta đoán không lầm thì...” – Gã tà ma vừa khịt mũi hít hà về phía tôi, làm tóc gáy tôi dựng hết cả lên – “... cô chết khi vẫn còn trong

trắng. Cô có biết điều đó hiểm đến thế nào trong thế giới hiện nay không?”

“Đã nghe.” Tôi làm bầm nói.

“Giờ mà một tà ma có thể thâm nhập vào thế giới loài người, nơi không thiếu gì những linh hồn thuần khiết, nhưng cơ thể trẻ khỏe hơn, cô sẽ thấy giá trị của mình giảm hẳn đi.” –

Lão nói tiếp. Tôi chẳng quan tâm tới giá trị của mình ở bên Cõi Âm, và tôi cũng chưa bao giờ thấy mừng vì lão Avari bị mắc kẹt ở bên đó đến như vậy – “Hoặc có thể không. Có

điều gì đấy khá hấp dẫn và hiểm thấy ở đức tính quên mình và cố chấp của cô.” Cái nhú mày của lão vừa có chút khâm phục, vừa có chút bối rối, như thể bản thân lão cũng

không hiểu tại sao tôi lại thu hút sự chú ý lão đến như vậy.

Và tôi cũng muốn tại sao.

“OK, ông làm nhảm như thế là đủ rồi đấy.” – Tôi quyết định không trốn sau lưng anh Tod nữa, và khi anh định kéo tay tôi giữ lại, tôi trừng mắt nhìn anh, giống như vẫn bình

thường làm với Sabine. Hiểu rằng không thể ngăn cản tôi, anh miễn cưỡng buông tay tôi ra nhưng vẫn đảm bảo không để tôi bước quá xa khỏi anh – “Chuyện quái gì đã xảy ra

với Thane thế? Tại sao ông không ăn sống hẳn đi khi có cơ hội?”

“Điều gì khiến cô nghĩ là ta đã không làm như thế?” Lão Avari nhếch miệng hỏi.

“Chính mắt tôi đã nhìn thấy hẳn ta sáng nay, vì thế một là ông thả hẳn ra, hai là hẳn đã trốn thoát khỏi bàn tay quỷ sứ của ông.”

“Không ai có thể trốn thoát...”

“Tôi đấy thôi” – Tôi nói xen vào trước khi lão kịp nói hết câu – “Hẳn hai lần, nếu tôi nhớ không nhầm.”

“Ba lần.” – Anh Tod sửa lại – “Một lần tại văn phòng của hẳn cùng với Addy, sau đó là lần ở buổi lễ hội, và lần gần đây nhất là ở trong cang-tin. Ba lần cả thảy.”

“À ừ đúng rồi. Tôi quên mất cái lần đi cùng Addy.” – Tôi quay lại nhìn Scott, người rõ ràng đang vô cùng khó chịu – “Ba lần tất cả.”

“Vấn đề là cô chưa lần nào thực sự bị bắt hết, vậy thì sao có thể gọi là trốn thoát. Kể cả Thane cũng thế.”

Tôi cau mày, khoanh hai tay trước ngực. Các tà ma không thể nói dối. Điều đó cũng áp dụng cho cả những tà ma đang nhập vào thân xác của một con người, đúng không? “Vậy

thì hẳn ta làm gì ở tiệm bánh rán sáng nay?”

“Thì đi gặt hái linh hồn chứ sao.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đó là công việc của một thần chết.”

Tôi đảo tròn hai mắt, ngao ngán quay ra nhìn anh Tod. “Đi thôi anh. Chúng ra đang phí thời gian ở đây thôi.”

“Chúng ta không thể về tay không được.” – Tod nói và chưa bao giờ tôi thấy giọng nói của anh lại giận dữ đến vậy. – “Ông có hai sự lựa chọn ở đây.” – Anh đồng đặc tuyên bố

với gã tà ma xơi một quả đấm vào đầu. Và điều đó sẽ đẩy bật lão Avari ra khỏi người anh ấy, chấm dứt quãng thời gian chơi bời của lão ở bên thế giới loài người.

“Vậy thì làm sao các người tìm được câu trả lời mà mình cần?” – Lão Avari hỏi, và chúng tôi chỉ biết lặng thinh không nói được gì – “Không có gì là miễn phí cả, cô Cavanaugh

a. Nhưng nếu cô chịu trao đổi..”

“Ông sẽ không thể có được linh hồn của tôi hay bất cứ thứ gì của tôi hết.” Tôi lập tức cắt ngang lời lão ta.

“Tối nay thông tin chính là sự trao đổi của chúng ta.” – Lão ta đính chính lại – “Cô trả lời hai câu hỏi của ta, và ta sẽ trả lời một câu hỏi của cô.”

“Như thế mà ông gọi là công bằng à?” Anh Tod sảng giọng hỏi, và tôi nhận ra anh ấy đang đứng sát bên cạnh mình từ bao giờ, như thể sẵn sàng lao ra bảo vệ tôi bất cứ lúc nào.

Và điều đó như tiếp thêm sức mạnh cho tôi.

“Công bằng là một khái niệm không phù hợp ở đây. Nên nhớ ta là một tà ma của lòng tham. Và ta sẽ không đề nghị như vậy lần thứ hai đâu.”

“OK.” – Tôi nói và anh Tod rên rỉ kêu lên nhưng tôi mặc kệ. “Ông được hỏi tôi hai câu, nhưng tôi sẽ là người hỏi trước. Và ngay sau khi có được câu trả lời của mình tôi sẽ vụt

biến khỏi đây.”

Lão Avari lắc đầu. “Ta vẫn chưa ngu tới mức đó đâu, cô Cavanaugh. Nhưng để thể hiện thiện chí của mình, ta sẽ nhường cho cô hỏi câu hỏi thứ hai.”

Và tôi biết đó là tất cả những gì tôi có thể mặc cả với gã tà ma này. “Thôi được. Ông hỏi đi.”

“Giờ cô là cái gì thế, tiểu bean sidhe? Làm thế nào mà cô sống lại được?”

“Đó là hai câu hỏi.” Anh Tod phán.

“Chúng chỉ có chung một ý nghĩa thôi.” Lão Avari khẳng khái nói.

“Nhưng được tách ra làm hai...câu. Vì thế tôi sẽ trả lời một trong số đó.” – Tôi nói – “Giờ tôi là người của phòng Khiếu nại. Nhiệm vụ của tôi là đi tìm lại những linh hồn bị đánh

cắp từ những con quỷ như ông và tiến họ về nơi an nghỉ cuối cùng. Giờ thì đến lượt tôi.” Tôi cần phải suy nghĩ thật cẩn thận. Chắc chắn lão ấy sẽ tìm cách trả lời một cách vòng

vèo, thay vì đi thẳng vào vấn đề chính. Vì thế phải hỏi làm sao để lão Avari không thể né được.

“Tại sao Thane lại lớn vồn bên thế giới con người, nếu hẳn ta không phải đã trốn thoát khỏi tay ông?”

“Hắn ta đang làm theo lệnh của ta, cô Cavanaugh ạ. Giờ Thane là một thần chết nổi loạn, phục tùng và bị ràng buộc bởi những tầng áp bức mới.”

“Vậy là chính ông đã sai hắn giết chết ông chủ tiệm bánh rán à? Tại sao?”

Lông mày của Scott nhướn lên, nhưng biểu cảm hoàn toàn là của gã tà ma. “Có phải cô đang muốn mặc cả thêm thông tin không thể? Nếu không, cô vẫn còn nợ ta một câu trả lời

nữa.”

“Ông có thể xếp lịch hẹn với cô ấy sau.” Anh Tod nắm lấy tay tôi và thế giới bắt đầu xoay tròn trước mắt tôi. Thứ cuối cùng tôi nhìn thấy trước khi chúng tôi quay trở lại phòng

ngủ của tôi là khuôn mặt của Scott, rúm rỏ và biến dạng trong tiếng gầm gừ giận dữ, khi gã tà ma phóng tia nhìn đầy căm phẫn về phía tôi qua đôi mắt của anh.

Chương 5:

“ANH KHÔNG THỂ TƯỞNG TƯỢNG vừa rồi em sợ đến thế nào đâu.” Tôi nằm phịch xuống giường, thở phào nhẹ nhõm.

Anh Tod kéo ghế ra sát giường của tôi rồi ngồi xuống. “Anh còn sợ hơn em ý chứ. Nếu đã rời được khỏi Cõi Âm, tại sao Thane vẫn làm việc cho lão Avari nhỉ?”

Từ phía cuối giường, Styx găm gù nhìn anh anh Tod rồi chạy tới sà vào lòng tôi, khi tôi chặc lưỡi và vỗ vào đùi gọi. “Em nghĩ câu hỏi lớn hơn là hắn ta đang làm gì cho lão

Avari, ngoài việc đánh cắp những linh hồn vô tội?”

“Ai đang làm gì cho lão Avari thế?” – Bố tôi hỏi và tôi giật mình nhìn lên thấy bố đang đứng ở cửa phòng mình từ bao giờ. Nhưng qua cách cách bố đưa mắt quét một

vòng quanh phòng có thể đoán được là ông đang không nhìn thấy bọn tôi – “Giọng nói và tiếng găm gù của Styx đã làm hai đứa bị lộ rồi, vì thế tốt hơn hết hãy hiện hình ra đi.”

“Con xin lỗi.” – Tôi tập trung hiện nguyên hình và cuối cùng ánh mắt bố cũng dừng lại ở chỗ tôi – “Con không hề biết là mới làm được có một nửa.”

“Em luyện tập dần rồi cũng sẽ quen thôi.” Anh Tod nói và tôi biết anh cũng đã hiện nguyên hình.

“Chuyện về lão Avari là sao thế?” Bố tôi dựa lưng vào cửa, thể hiện rõ ý định sẽ không đi đâu hết cho tới khi biest được câu trả lời. Và vì đẳng nào bố cũng biết rồi nên chúng tôi

không còn cách nào khác đành phảo kể hết cho bố nghe. Nếu không, lần tới gặp bà Madeline, chắc chắn bố sẽ đem vấn đề này ra hỏi bà ấy và chúng tôi sẽ gặp rắc rối to.

Tôi khẽ liếc về phía Tod và bắt gặp ánh mắt lo lắng của anh. “Gã Thane đã quay trở lại, và có vẻ như lão Avari là kẻ đứng đằng sau giết dây.”

Bố tôi nhíu mày. “Thane đã quay trở lại? Từ cõi chết? Một lần nữa?”

Anh Tod gật đầu. “Hắn ta giống như Rasputin trong giới thần chết. Và hiển nhiên là không hề dễ dàng loại bỏ hắn. Nhưng em đừng lo.” – Anh quay sang nắm lấy tay tôi – “Anh

sẽ lo liệu vụ này.”

Trán bố tôi nhăn lại. “Ý cháu lo liệu là...?”

“Cháu sẽ nhờ ông Levi giúp.” – Sau đó anh lại nhìn tôi nói tiếp – “Bà Madeline chẳng phải đã nói việc của thần chết hãy để thần chết tự giải quyết còn gì?” – Anh hỏi, và tôi chỉ

có thể gật đầu – “Hy vọng ông Levi có thể xử lý được tên Thane, trước khi ai đó nhìn thấy và báo cáo sự trở về của hắn. Chỉ có như thế hắn mới không thể tiếp tục thực hiện sứ

mệnh mà lão Avari giao cho và gây rắc rối cho ông Levi và anh vì đã lén lút giải quyết hắn bằng con đường không chính thống lần trước.”

“Ông Levi sẽ giải quyết hẳn như thế nào?” Tôi hỏi, và bố tôi trông có vẻ cũng hứng thú muốn biết câu trả lời.

“Anh đoán là ông ấy sẽ... kết thúc hẳn thôi. Cách duy nhất để làm điều đó mà anh biết là lấy đi linh hồn của hẳn. Anh đã nhìn thấy ông Levi làm chuyện ấy vài lần rồi.” Anh Tod

nói và cảm giác ớn lạnh trong tôi lại quay trở lại.

“Em cũng từng thấy rồi.” – Tôi nói và mới chỉ nghĩ đến lần ấy thôi cũng đủ khiến hai tay tôi run bần bật – “Em đã thấy ông ấy lấy đi linh hồn của anh, và ông ấy sẽ vẫn làm lại lần

nữa nếu bà Madeline buộc ông ấy phải làm.” – Tôi ngồi thẳng dậy và quay sang nhìn bố - “Bố không thể kể cho bà Madeline về Thane.”

Bố tôi khẽ cau mày nhưng rồi vẫn gật đầu.

“Anh là người bắt đầu chuyện này vì thế anh sẽ là người kết thúc nó.” – Giọng Tod đầy kiên quyết – “Không có lý do gì để em phải đâm đầu vào nguy hiểm cả.”

“Bố cũng đồng ý.” Bố tôi lên tiếng.

“Cũng may là chúng ta không bỏ phiếu gì ở đây. Em có mọi lý do để tham gia vào chuyện lần này.” – Tôi khẳng khái nói – “Thứ nhất, sẽ không có chuyện em chịu trải qua sự

vĩnh cửu một mình.” – Tôi lờ mắt nhìn anh Tod khi anh định mở miệng cãi lại – “Thứ hai, Thane vẫn nuôi nỗi hận thù với cả ba người chúng ta, và một trong đó hẳn vẫn có thể

giết.” – Tôi đánh mắt về phía bố, người đang có vẻ cũng muốn tranh luận nhưng lại không đủ lý lẽ để thuyết phục – “Hơn nữa, anh và ông Levi sẽ cần người giúp tìm ra gã Thane,

và em tình cờ biết một người có thể cảm nhận được người chết.”

“Cái gã gọi hồn ý hả?” – Anh Tod cau mày – “Sao em biết là có thể tin được hẳn ta?”

Tôi nhún vai. “Vì bà Madeline đã tin tưởng cậu ấy.”

“Nhưng anh không tin bà ấy.”

“Bố cũng thế.” – Bố tôi để thêm vào – “Bà ta không hề thực sự quan tâm đến con, Kaylee ạ. Bà ta chỉ quan tâm tới việc con có thể làm cho bà ta và phòng Khiếu nại mà thôi.”

“Đấy bởi vì bà ấy là sếp, chứ không phải người hướng dẫn của con.” – Tôi thở dài nói – “Hai người thử nghĩ mà xem, chúng ta không có nhiều thời gian, cũng chẳng có nhiều

thông tin để tìm ra hẳn. Vậy thì tại sao không tận dụng năng lực của Luca? Chỉ vì anh anh không tin bà Madeline không có nghĩa là chúng ta nên bỏ qua cậu ấy.” – Kể đó, tôi

quay sang hỏi anh Tod – “Trưa mai anh đến gặp cậu ấy ở trường cùng với em nhé?”

“OK, những nếu cậu ta mang theo tấm bản đồ cầu cơ, anh có quyền từ chối nói chuyện với cậu ta.”

“Được thôi. Tối nay anh nói chuyện với ông Levi đi, sáng mai em sẽ nhờ Luca định vị xem hẳn ta đang ở đâu. Cậu ấy không biết Thane là ai, lại càng không biết kẻ em cần tìm

chính là gã thần chết cậu ấy đã nhìn thấy ngày hôm qua.”

“Anh yêu cô gái nào có kế hoạch.” Anh Tod thốt lên và bố tôi cau mặt lại.

“Tốt, bởi vì vẫn còn nữa. Lão Avari và gã Thane biết cách tốt nhất để trả thù chúng ta chính là qua gia đình, bạn bè và người thân. Và bọn chúng biết cần phải tìm họ ở đâu. Vì

thế chúng ta cần phải để mắt tới từng người một. Tod, anh phụ trách anh Nash và mẹ anh nhé?” Hơn nữa họ còn có Sabine, ở đâu có anh Nash là ở đó có chị ta nên tôi cũng đỡ

lo.

Tod gật đầu và tôi quay sang dặn bố. “Bố phụ trách bác Brendon và chị Sophie lúc chị ấy ở nhà nhé, còn con sẽ trông chừng Emma và chị ấy lúc ở trường.”

Bố tôi gật đầu và giờ tôi có thể dễ thở hơn một chút. Nói đúng hơn là tôi cảm thấy yên tâm hơn khi có kế hoạch, kể cả nếu kế hoạch đó có mơ hồ và nhiều kẻ hở đi chăng nữa.

Sau khi anh Tod đi làm và bố tôi trở về phòng, tôi dành thêm một tiếng nữa để làm nốt bài tập Hóa, mặc dù tôi cũng chẳng hiểu mình cần phải học các công thức hóa học để làm

gì nữa. Khi mà tôi đã chết, và hình ảnh của Scott, Thane và lão Avari này giờ vẫn đang lở vờn nhảy múa trong đầu tôi.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ gõ bút trên trang giấy trắng và lật qua lật lại cái vỏ hai quai hình trái tim trên cổ, tôi đành gấp sách vở lại và thừa nhận bỏ cuộc. Trường học đã mất đi

mọi ý nghĩa đối với tôi bởi vì tôi hiểu rằng mình sẽ chẳng cần dùng tới những kiến thức ấy để làm gì.

Ngay cả nếu tôi quyết định học đại học, thử hỏi tôi sẽ làm gì với bằng cấp của mình? Đây là chưa kể làm gì có ai chịu tuyển một bác sĩ, hay một luật sư, hay một chuyên gia tâm

lý có khuôn mặt của một cô nhóc 16 tuổi? Chưa hết, tôi sẽ không thể làm ở một nơi nào quá lâu, bởi vì sớm muộn mọi người cũng sẽ nhận ra việc tôi không hề già đi. Và sẽ

chẳng có người sếp nào chấp nhận việc nhân viên của mình thỉnh thoảng lại biến mất để đi săn lùng một linh hồn bị đánh cắp nào đó.

Đột nhiên tôi thấy tương lai của mình thật ảm đạm, vô vị và dài đằng đẳng. Và tôi mới chỉ chết được có một tháng.

Chuyện gì sẽ xảy ra khi sự nhàm chán và cảm giác vô dụng ấy trở nên tồi tệ hơn? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi thực sự mất đi bản năng con người của mình và biến thành một

người như Thane, chỉ vì quá buồn chán mà lấy việc làm hại người khác làm thú tiêu khiển?

Và khi điều đó xảy ra, liệu tôi có biết là nó đang diễn ra hay không? Thậm chí liệu tôi có quan tâm tới chuyện đó không? Rồi khi gia đình và bạn bè của tôi không còn nữa, liệu tôi

còn thiết tới bất cứ chuyện gì nữa không? Liệu mình anh Tod có đủ là lý do để tôi tiếp tục tồn tại và muốn sống tiếp hay không?

Tôi nhắm mắt lại và lăn ta trên giường, cố gắng đẩy lùi nỗi sợ hãi và những câu hỏi vô dụng đang điều hành quanh bộ não của mình, nhưng tôi không sao xóa bỏ được chúng, bởi

vì tôi chẳng có gì để thay thế chúng ngoài nỗi sợ hãi và những câu hỏi vô ích kia.

Nhờ Luca không thể tìm ra Thane thì sao?

Nhờ ông Levi không chịu giúp chúng tôi giải quyết hẳn thì sao?

Làm sao tôi có thể bảo vệ bạn bè và gia đình mình khỏi gã tà mà sẵn sàng bóp chết mọi thủ đoạn để bắt được tôi?

Các câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi giống như một danh sách bài hát được đặt ở chế độ lặp lại – những câu hỏi tôi không có câu trả lời. Và tôi chợt nhận ra mình đã nhìn

chằm chằm vào cái vò hai quai suốt 47 phút mà không hề cử động. Không hề thở. Thậm chí đến cả chớp mắt cũng không.

Mất mũi và cổ họng tôi khô khốc, nhưng điều kì lạ là tôi khôn hề có nhu cầu muốn duỗi chân hay vươn vai chuyển sang tư thế khác. Tôi có thể dễ dàng ngồi im, không làm gì

thêm 47 phút nữa và thậm chí là lâu hơn.

Kì lạ hơn, ý nghĩ đó không hề khiến tôi bận lòng. Nó cũng không làm cho tôi lo lắng hay hoảng sợ. Tôi có cảm giác mình giống như một chú gấu ngủ đông, ngoại trừ phần ngủ.

Chỉ cần ấn nút... tắt là xong.

Chuyện đó từng xảy ra trước đây. Luôn luôn vào ban đêm, khi tôi chỉ có một mình. Khi không có việc gì để làm và không có ai nói chuyện cùng. Thông thường tôi sẽ không thấy

sợ ngay lúc đó nhưng ngày hôm sau nhớ lại sẽ cảm thấy sợ. Và tôi nghĩ lần này cũng vậy.

Tôi đang quyết định xem có nên ngồi dậy và tìm gì đó làm hay không thì nghe thấy một tiếng thạch vọng từ bên ngoài. Tôi khựng người lại, đồng tai lên nghe và nghe thấy tiếp

một tiếng thứ hai.

Ngay lập tức tôi nhảy xuống khỏi giường, chạy thật nhanh ra ngoài hành lang. Sau đó tôi đi vào trong bếp lấy con dao chặt thịt, cố gắng không nhớ lại cảm giác kinh hoàng khi bị

miếng kim loại sắc nhọn đâm vào bụng và khi nhìn thấy dòng máu đỏ tươi tuôn ra từ bụng mình. Vừa đi ra cửa tôi tự nhủ với bản thân rằng chẳng có ai có thể chết hai lần. À, ba

lần. Và tôi cũng đảm bảo không để ai nghe thấy tiếng bước chân mình.

Làm người chết đòi hỏi rất nhiều luyện tập.

Tôi ghé mắt nhìn qua cái lỗ trên cửa nhưng chẳng thấy gì hết, ngoài cái sân trước trống không, đang ướt nhẹp vì mưa Xuân. Lại có thêm một tiếng thịch nữa và lần này kèm theo

một tiếng rên rỉ quen thuộc. Tôi đặt con dao xuống cuối bàn nước rồi đi ra mở cửa.

Anh Nash ngồi trên bậc thềm, lưng dựa thành cầu thang, trên tay là một chai thủy tinh để vuông đã được uống quá nửa. Quần áo anh ướt sũng, tóc tai cũng bết hết cả lại.

“Nash, anh đang làm gì ở đây thế?”

Anh từ từ ngẩng mặt lên, có vẻ bất ngờ khi nhìn thấy tôi. Tại nhà của tôi. “Anh đang ngồi uống rượu trước cửa nhà em. Có muốn làm một ngụm không?” – Anh giơ chai whiskey

lên và tôi lắc đầu từ chối. Tôi bước ra ngoài, đóng cửa lại để tránh làm bố thức giấc – “Sao anh lại ngồi uống trước cửa nhà em thế?”

“Bởi vì thảm cỏ ướt quá không ngồi được.”

“Đó là bởi vì trời đang mưa. Đưa cho em nào.” – Tôi giằng lấy chai rượu trên tay anh – “Anh đi bộ tới đây đấy à? Quần áo anh ướt hết rồi kìa.”

Nash bật cười nhưng tiếng cười của anh đầy cay đắng và có phần ghen ngào. “Mẹ anh không ủng hộ lái xe khi đang say.”

“Phải nói là mẹ anh không ủng hộ việc anh uống say như thế này. Đi nào, lau khô người đi rồi em đưa anh về.”

“Anh không muốn về nhà.”

“Không về nhà thì đâu. Đi nào, để em giúp anh.” Tôi cố kéo anh ấy dậy nhưng Nash quá nặng, mà sức tôi lại yếu. Cuối cùng anh ấy đã phải tự vịn cầu thang lảo đảo đứng dậy.

Giờ anh ấy quá say để có thể giấu đi những vòng xoáy cảm xúc đang xoay tròn trong mắt mình – những vòng xoáy của nỗi nhớ nhung và sự bối rối. Kể đó, anh từ từ cuối xuống

như muốn hôn tôi.

Tôi vội lùi lại và chặn một tay lên ngực anh. Tim tôi nhói đau, tôi đau cho anh. Cho tôi. Cho bốn người chúng tôi. Và cho cả số phận trớ trêu đã gắn kết chúng tôi lại với nhau.

“Đừng. Đừng là, m vậy mà, anh Nash.” Tôi nói và hai vai anh rũ xuống như thể mất hết sinh khí.

Tôi mở cửa cho anh vào nhà, nước từ quần áo anh rỏ tong tong xuống sàn nhà gỗ. “Bạn trai em đâu?”

“Đi làm.” – Tôi đóng cửa lại và đặt chai rượu lên bức tường lủng ngăn giữa bếp và phòng khách, sau đó chạy vào bếp mở ngăn kéo lấy một cái khăn sạch cho anh – “Bạn gái anh

đâu?”

“Trên giường.”

“Của anh?”

“Ừ.” – Anh gật đầu, và tim tôi bỗng thắt lại, một phản ứng mà bản thân tôi cũng không hề ngờ tới – “Đó là điều em muốn đúng không? Em muốn anh đến với cô ấy, để anh có

thể quên em đi?”

Nash cầm lấy cái khăn tôi đưa cho anh và lau mặt, nhưng ánh mắt anh vẫn không rời tôi. “Em chỉ mong anh được hạnh phúc, Nash ạ.” Và không còn dính dáng gì tới thứ hơi thở

độc hại kia.

“Vậy thì đúng ý em rồi còn gì.” – Anh vẫn tiếp tục nhìn tôi chằm chằm – “Hãy nói với anh điều đó có khiến em cảm thấy đau lòng đi, Kaylee. Dù chỉ là một lần thôi.”

Tôi thở ra thật chậm rãi và cầm lấy cái khăn anh vừa đưa lại cho tôi. “Có, em có thấy đau lòng. Và không phải chỉ một chút thôi đâu.” – Tôi đau lòng khi nhìn thấy anh trong bộ

dạng như thế này, bởi tôi hiểu rằng chính tôi đã góp phần không nhỏ đẩy anh rơi vào hoàn cảnh hiện nay. Và tôi luôn dằn vặt bản thân mình vì điều đó – “Anh vào phòng tắm

hong khô người đi. Em sẽ lấy cho anh ít quần áo khô mặc tạm.” Đồ của bố tôi hơi rộng so với anh nhưng ít ra anh cũng có cái để mặc.

“Anh không muốn mặc quần áo của bố em đâu. Bố em ghét anh thế mà.”

“Không lẽ anh định mặc đồ của em?”

Nghe thấy vậy, Nash đành cau có cởi giày, lão đảo đi về phía phòng tắm.

Tôi mở máy sấy lấy ra một cái quần sóc thể thao và một cái áo phông sạch, rồi gõ cửa phòng tắm đưa cho Nash. Trên người Nash ấy lúc này chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm ở

quanh thắt lưng.

“Đây.” Tôi đưa cho anh bộ quần áo sạch và anh giơ tay đón lấy, mắt không rời khỏi tôi.

“Tại sao em lại làm như thế này hả Kaylee?” Anh hỏi, và tôi giơ một ngón tay lên ra hiệu cho anh trật tự. Tôi không thể tắt tiếng của anh giống như đã làm với mình.

Nhưng tôi không biết phải trả lời câu hỏi của anh thế nào. Tôi thậm chí còn không biết anh đang hỏi vấn đề gì – bởi vì tôi đã làm rất nhiều việc không đáng tự hào, và phần lớn

đều liên quan tới anh. “Anh thay quần áo đi rồi chúng ta nói chuyện. Nhưng sau đó anh sẽ

phải về nhà.”

Nash đóng cửa phòng tắm lại và tôi đứng dựa lưng vào tường, trước cửa phòng ngủ đợi anh. Một phút sau, anh từ trong phòng tắm đi ra, trên người chỉ mặc mỗi cái quần sóc của

bố tôi, còn áo phong vút trên nóc toa-lét. Tôi đứng thẳng người, chặn ngang trước cửa phòng, và khi anh bước lại gần hơn, tôi có thể ngửi thấy mùi nước mưa trên da thịt anh. “Em

định không cho anh vào phòng à?” Anh thì thầm hỏi, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi.

“Em không nghĩ đó là một ý hay.” Vì rất nhiều lý do. Hai trong số đó là vì anh Tod và Sabine.

“Anh chỉ muốn nghe em giải thích rõ ràng mọi chuyện thôi, Kaylee. Em không nhĩ là mình còn nợ anh một lời giải thích, sau khi đã đổ tội giết người cho anh à?”

Làm sao tôi có thể nói không khi anh ấy đã nói như vậy?

Tôi lùi lại ra sau và nhường chỗ cho anh vào phòng. Nash quay đầu nhìn quanh phòng tôi như thể nhiều năm rồi anh chưa quay lại đây. Và tôi cũng có cảm giác tương tự. Đã có

quá nhiều thay đổi chỉ trong một thời gian ngắn, đến nỗi cứ mỗi lần nghĩ về chúng là đầu óc tôi lại quay cuồng.

“Em đã kê lại mọi thứ.” Giọng anh líu hết cả lại.

“Vâng. Em không thể... Đây là nơi em đã chết. Nó quá...” - Tôi nuốt nước bọt, mặt cúi gầm xuống đất – “Em cảm một sự thay đổi.”

Nash bước tới, ngồi xuống mép giường và Styx hé mắt nhìn anh hờ hững rồi lăn ra ngủ tiếp. Hai mắt anh nhìn chăm chăm xuống lòng bàn tay, còn tôi lượn qua lượn lại chỗ cửa

phòng, một cách gượng gạo. “Anh đã suy nghĩ rất nhiều, cố gắng lý giải xem tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này, nhưng không tài nào tìm được câu trả lời. Mọi thứ vẫn

đang rất ổn, tự nhiên...” – Anh ngẩng đầu lên, cau mày nhìn tôi, như thể vừa chợt nhớ ra điều gì đó rất kinh khủng – “Anh ta đã động vào em rồi hả?”

“Mọi chuyện không hề ổn, anh Nash ạ.”

Nhưng anh lơ đi như không nghe thấy gì. “Anh ta được phép hôn em, còn anh thì không? Anh thật không hiểu, sao chúng ta lại đến nông nỗi này hả Kaylee?”

“Anh Nash...”

“Anh biết, anh biết. Anh có thể ngồi đây và liệt kê lại cho em nghe toàn bộ những gì đã xảy ra, những sai lầm mà hai chúng ta đã mắc phải, nhưng dù thế nào thì nó cũng không

đáng để có kết cục như ngày hôm nay.”

“Em hiểu. Bản thân em cũng không ngờ sẽ thành ra như vậy. Và em rất tiếc về điều đó.” – Tôi không biết mình đã xin lỗi anh bao nhiêu lần rồi, chỉ biết rằng rất nhiều, không sao

đếm xuể - “Em cũng không hề muốn chúng ta chia aty nhau như vậy nhưng mối quan hệ của chúng ta chỉ có thể đến đó mà thôi.” – Tôi kéo ghế ra cạnh giường rồi ngồi xuống –

“chúng ta chỉ nên làm bạn, anh Nash ạ. Anh không nghĩ vậy sao? Chúng ta đã quá thân trong một khoảng thời gian quá dài để rũ bỏ hết mọi thứ. Nhưng chúng ta sẽ không thể

tiến xa hơn tình bạn.”

“Bởi vì anh Tod.”

“Không phải.” – Tôi lắc đầu, ước sao Nash có thể hiểu được điều tôi đang cố nói – “Bởi vì em. Bởi vì anh. Bởi vì chúng ta đã rất cố gắng nhưng vẫn không được. Và sự cố gắng

núu kéo ấy suýt chút nữa đã hủy hoại cả hai chúng ta, và đấy không phải là tình yêu, anh Nash ạ. Tình yêu là thứ chấp cánh cho ta, khiến ta cảm thấy trọn vẹn, kể cả dù đôi khi nó

làm ta bị tổn thương.”

Nash thở ra chậm rãi, ahi mắt vẫn nhìn chăm chăm xuống lòng bàn tay, sau đó anh ngẩng mặt lên nhìn tôi. Nỗi đau đớn và sự tổn thương trong mắt anh khiến tôi như muốn chết đi

một lần nữa. “Anh Tod đã khiến em cảm thấy như vậy à? Trọn vẹn?”

Tôi gật đầu. “Trọn vẹn hơn bao giờ hết.” Ít nhất là từ sau khi mẹ tôi qua đời và bố tôi bỏ đi.

Quai hàm anh bạnh lại, môi mím chặt, như thể đang cố kìm nén những lời mà anh hiểu rằng tốt nhất anh không nên nói ra. Chưa bao giờ tôi thấy ánh mắt anh buồn bã và thất vọng

đến như vậy. “Anh rất tiếc vì đã không thể mang lại cảm giác đó cho em, Kaylee ạ. Anh rất muốn như vậy. anh muốn được đủ tốt để xứng đáng với em. Ở một góc độ nào đó,

mọi thứ trở nên dễ dàng hơn sau khi em và anh ta...” – Giọng anh đầy đau khổ, ánh mắt như đang cầu xin mong tôi hiểu cho anh – “Sau khi anh nhìn thấy em và anh ta ở hành

lang. Bởi vì em cũng đã mắc lỗi. Anh tưởng rằng nếu em không còn hoàn hảo, em sẽ hiểu và thông cảm cho anh, và chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Nhưng đấy là vì anh tưởng

đó chỉ là một nụ hôn bình thường, và...”

Nash ngừng lại, cúi đầu im lặng mất một lúc. Sau đó anh ngẩng lên, ahi mắt rung rung nhìn tôi. “Nếu ngày hôm đó ở bãi đỗ xe, anh không say thuốc – nếu Nash không dùng thuốc

trở lại – liệu chuyện của chúng ta có khác đi không? Liệu em có cho chúng ta một cơ hội nữa không?”

Tôi trào nước mắt, ghen ngào nói với anh. “Anh Nash, anh đừng bao giờ nghĩ như vậy. Chuyện gì đã xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Chúng ta đã chia tay. Anh Tod và em cũng đã

đến với nhau.” – Tôi hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp – “Anh ấy đã chết vì em, Nash ạ. Anh ấy đã từ chối không chịu làm thần chết của em, vì thế ông Levi đành phải lấy đi linh

hồn của anh ấy.” – Một thần chết khi không còn linh hồn sẽ tan biến vĩnh viễn – “Mọi chuyện là như vậy.”

Hai mắt anh Nash mở to, sau đó nhúu lại đầy khó hiểu. “Vậy sao anh ta vẫn...”

“Em đã phải thỏa hiệp để cứu anh ấy.”

“Và giải oan cho anh...?”

“Đúng vậy.” – Tôi ngả người ra sau ghế - “Đó là điều tối thiểu am có thể làm cho anh, và em rất tiếc vì bà Madeline đã không thể làm gì để xóa tan dư luận.”

“Ừ, anh cũng vậy.” Hối thỏ của anh nồng nặc mùi rượu whiskey.

“Anh biết không, nếu Nash không còn gkhai tỏ ra ghét em – nếu chúng ta vẫn chơi với nhau như trước đây – thì mấy cái tin đồn về việc em bị anh đâm sẽ nhanh chóng dập tắt

thôi. Chẳng có ai điên mà đi là m bạn với kẻ định giết mình.”

Nash nhắm mắt lại, trầm ngâm suy nghĩ mất một lúc, làm tôi còn tưởng anh đã ngủ gật, nếu không phải đột nhiên anh mở mắt ra nói tiếp. “Anh có thể làm như thế. Chúng ta có thể

thử làm bạn, nếu đó là tất cả những gì em có thể dành cho anh. Nhưng với mình em thôi, còn anh ta thì không.”

“Anh Nash...”

“Kaylee, anh ấy là anh trai của anh. Vậy mà anh ấy nỡ đâm sau lưng anh như thế. Em là con một, vì thế am không hiểu được đâu. Anh không thể... Anh không thể nhìn hai người

ở bên nhau. Ít nhất chưa phải lúc này.”

“OK.” – Tôi gật đầu – “Em hiểu. Nhưng theo em anh vẫn nên nói chuyện với anh ấy, kể cả nếu am không có mặt ở đó. Anh không biết là anh ấy thương anh nhiều đến thế nào

đâu.”

“Thương anh mà lại đi cướp bạn gái của em mình thế à?”

“Chẳng có chuyện ai cướp ai ở đây hết anh Nash ạ.” – Tôi đã quá mệt mỗi khi mọi người cứ nói như thể tôi là một cái ô tô hay một thứ đồ trang sức không có chính kiến không

bằng – “Đó hoàn toàn là quyết định của em. Em rất tiếc vì nó đã diễn ra như vậy, nhưng em sẽ không thay đổi quyết định của mình đâu.”

Nash lại nhắm mắt lại. Những lời tiếp theo của anh lú lú bởi rượu và cơn buồn ngủ, và tôi tự hỏi không hiểu nãy giờ anh có nghe tôi nói gì không. “Anh có thể ở lại đây được

không? Trời đang mưa...” Rồi không đợi tôi trả lời, anh ngả người nằm xuống giường, và theo bản năng Styx cũng nhích lại gần anh để tiếp thêm hơi ấm.

Tôi đàn thở dài bất lực, kéo cái chăn ở phía cuối giường lên đắp cho Nash. Đột nhiên mắt anh mở trừng ra và anh chớp lấy tay tôi, miệng lẩm bẩm nói. “Tôi nay anh vừa nhìn thấy

Scott.” Nếu không phải vì tôi đã chết có lẽ cú sốc vừa rồi cũng đủ để lấy mạng tôi.

“Cái gì? Anh nhìn thấy lúc nào?” – Nhưng hai mắt của Nash đã khép lại – “Anh nhìn thấy anh Scott ở đâu?” – Tôi tìm mọi cách lay anh ấy dậy nhưng vô ích – “Anh Nash!” –

Tôi cầm hai vai anh cố lay thêm lần nữa và lần này anh đã chịu mở mắt, nhưng ánh mắt không hề tập trung vào tôi – “Anh đã nhìn thấy anh Scott ở đâu?”

“Ở... ngoài...” Sau đó anh nhắm mắt lại và bắt đầu ngáy.

“Ở ngoài?” – Anh Tod hỏi, trước khi tôi nhận ra sự có mặt của anh – “Ở ngoài chỗ nào mới được chứ?”

“Em không biết. Ở đây? Nhà anh ấy? Hay đâu đó trên đường?” – Tôi mở tủ lạnh, lấy ra hai lon soda rồi dùng chân đóng cửa tủ lại – “Anh ấy đã đi bộ từ nhà tới đây, vì thế anh ấy

có thể nhìn thấy Scott ở bất kì đâu. Giả sử anh ấy thực sự nhìn thấy anh ta thật.” – Tôi nhún vai, đưa cho anh Tod một lon – “Anh nên nhớ là em anh đến đây trong tình trạng say

bí tỉ. Ai mà biết được anh ấy đã nhìn thấy gì?”

“Là Scott thật đấy.” – Tod cầm lấy lon nước và bật nắp lon – “Trên đường tới đây anh đã ghé qua bệnh viện kiểm tra và thấy phòng cậu ta trống không. Anh đoán đó là lí do tại

sao đồ đạc của cậu ta được đóng gói cẩn thận như thế lúc chúng ta đến ngày hôm qua.”

“Tức là sao, họ đã thả anh ta ra ý hả? Họ có thể làm như vậy sao?”

“Anh không biết.” – Tod nhún vai tỏ ý xin lỗi – “Em mới là người có kinh nghiệm ở đây.”

“Khỏi cần anh nhắc, em vẫn nhớ mà. Em được xuất viện là vì bác Brendon đã dùng sức Ảnh hưởng để ép bác sĩ kí giấy cho em. Nhưng em đâu có nghe thấy tiếng nói trong đầu

và co rúm lại trước những cái bóng. Không thể tin nổi họ có thể vô trách nhiệm đến nỗi đồng ý ký giấy xuất viện cho một bệnh nhân như Scott.”

Trước khi anh Tod kịp trả lời, tôi nghe có tiếng gõ cửa ở ngoài cửa trước. Tôi đi ra phòng khách và ghé mắt nhìn qua lỗ cửa. “Anh ấy đang làm cái quái gì ở đây thế?” Sabine

sẵn giọng hỏi, ngay khi tôi vừa mở cửa. Chị ta thậm chí còn chẳng buồn cúi chân, cứ thế đi thẳng qua mặt tôi, vào trong phòng khách.

“Vẫn như mọi ngày thôi.” – Anh Tod nói – “Tự hủy hoại bản thân một cái từ từ.”

Tôi lờm anh một cái rồi quay sang nói với Sabine. “Tôi nghĩ chị cũng biết tại sao rồi.” Để chắc chắn, tôi vẫn ngó đầu qua cửa sổ xem xét bên ngoài có gì bất thường không

nhưng không thấy gì, ngoại trừ cái xe của Sabine, không những đang đậu ở sai làn đường mà còn đậu trước mặt thùng thư nhà hàng xóm.

“Để xem...” Nói rồi chị ta quăng chùm chìa khóa lên bàn nước và đi thẳng về phía hành lang, mặc kệ cho anh Tod gọi với theo.

“Cậu ấy say quá, ngủ không biết gì nữa rồi, Sabine. Tốt hơn hết cứ để yên cho cậu ấy ngủ cho già rệu đi.”

“Thế là thế nào?” – Tôi hỏi anh, sau khi Sabine đã đi khuất – “Họ thả Scott ra, vì lý do gì thì em không biết, nhưng anh ta đã tới ngay nhà anh Nash?”

“Hoặc nhà em.” – Tod nhún vai – “Chúng ta chưa biết là Nash đã nhìn thấy cậu ta ở đâu.”

“Anh có nghĩ là anh ta vẫn đang bị nhập không?”

“Anh ấy đã uống bao nhiêu mà say không biết trời trăng gì thế?” – Sabine quay ra phòng khách, cau mày nhìn chai whiskey chỉ còn một nửa đang để trên bức tường lưng – “Ai bị

nhập cơ?”

“Chuyện dài lắm.” Tôi ngồi khoanh chân lại trên ghế cạnh anh Tod.

Sabine nhún vai. “Đằng nào cả ba chúng ta cũng đâu cần ngủ.” Mỗi đêm các mara chỉ cần ngủ bốn tiếng là đủ, và Sabine có lẽ cũng đã ngủ gần đủ khi tôi gọi điện và đánh thức

chị ta.

“OK, nhưng chị nhỏ tiếng xuống cho tôi nhờ.” – Tôi không muốn làm bố thức giấc, cũng không thể làm tắt tiếng chị ta – “Có một anh chàng tên Scott từng học ở trường chúng

ta...”

“Scott Carter ý hả?” – Sabine cắt ngang – “Gã nghiện hơi lạnh chứ gì?” – Khi thấy tôi trở mặt ngạc nhiên, chị ta liền đảo tròn hai mắt nói – “Kaylee, cô nên nhớ Nash là bạn thân

của tôi. Chúng tôi có nói chuyện mà.”

Chị ta nói cũng phải.

“Cô biết được những gì rồi?” Anh Tod hỏi.

“Anh Nash và hai cậu bạn thân nghiện hơi lạnh – Hơi thở của lão Avari, gã tà mà mà tôi đã gặp ở căn-tin.” – Cũng là lần chị định bán đứng tôi để giành lại anh Nash cho bản thân

– “Dough chết, Scott hóa điên còn anh Nash vì không phải là con người nên không sao. Nhưng anh ấy đã bị một người đáng ra phải ở bên cạnh động viên giúp đỡ anh ý, bỏ rơi

hoàn toàn.”

“Tôi không hề... Đó không phải là...” – Tôi không muốn tiếp tục giải thích với Sabine, rằng tôi không hề bỏ rơi anh Nash, rằng hơi lạnh đó không phải là thứ chia rẽ chúng tôi –

“Giờ điều quan trọng là Scott đã xuất viện, và anh Nash nói vừa nhìn thấy anh ta tối nay.”

“OK, anh ấy gặp lại bạn cũ là tốt chứ sao mà hai người cứ làm như là chuyện động trời không bằng. Cái chúng ta cần phải quan tâm ở đây là tại sao anh Nash lại say bí tỉ như thế

trên giường của Kaylee kia.” – Chị ta hậm hực liếc đôi mắt đen sắc lẹm về phía tôi – “Ít ra cô nên đưa anh ấy một cái áo chứ.”

“Chị cứ làm như mình thanh cao lắm không bằng.” Tôi bật lại. Tôi vẫn chưa quên cái hôm chị ta cởi áo nhảy bổ vào anh Nash lúc tôi cũng đang có mặt ở đấy. Sabine giận tím

mặt nhưng không nói lại được gì tôi.

“Xem ra đây là chuyện của phụ nữ rồi.” – Anh Tod nói – “Anh có nên đi làm một ít bỏng ngô không nhỉ?”

Tôi huých nhẹ vào mạng sườn anh một cái rồi quay sang trừng mắt lườm cô nàng mara. “Vấn đề là Scott đáng ra không được phép rời khỏi bệnh viện. Anh ra không phải chỉ hơi

có vấn đề về tâm lý đâu Sabine ạ. Não anh ta đã bị tổn thương vĩnh viễn do tác động của hơi lạnh. Chưa kể lão Avari thường xuyên tạo ra các âm thanh và ảo giác để tra tấn và

hành hạ anh ta.”

“Vậy thì làm sao anh ta ra được khỏi đó?”

“Bọn tôi cũng chưa biết.” – Tôi thừa nhận – “Nhưng tối qua lúc bọn tôi tới gặp Scott, thấy đồ đạc của anh ta đã được gói gém cẩn thận. Có vẻ như anh ta được ra viện thật.”

Sabine cau mày. “Cô đã gặp Scott tối qua ý hả?”

“Có thể gọi là như thế. Bọn tôi qua đó định nhờ anh ta hỏi hộ lão Avari vài câu, ai ngờ lúc đến nơi đã thấy Scott bị lão Avari nhập vào từ bao giờ rồi. Cuối cùng bọn tôi đã trực

tiếp tiếp chuyện lão ta.”

“Vậy là cô vừa tự trả lời câu hỏi của mình rồi.”

Anh Tod quay sang nhướn mày nhìn tôi. “Cô ta đang lắm nhảm cái gì thế?”

Sabine lại đảo tròn hai mắt, tỏ vẻ ngán ngẩm trước sự chậm hiểu của anh Tod và tôi. “Cô phát hiện ra Scott bị nhập là bởi vì anh ta đã có những hành xử không giống với anh ta

thường ngày đúng không?” – Chị ta hỏi và cả hai chúng tôi cùng gật đầu – “Vậy thì lão Avari hoàn toàn có thể nhập vào anh ta đủ lâu để thuyết phục các bác sĩ là anh ta đã hết

điên.”

“Tôi không nghĩ là như thế.” – Tôi lắc đầu và gạt đi. Và tôi thấy mừng vì anh Tod cũng không có vẻ gì là tin lời chị ta.

“Cô không thể tưởng tượng nổi tình trạng của Scott tệ đến mức nào khi chúng tôi gặp cậu ta hồi mấy tháng trước đây.” Anh Tod nói.

“Cứ cho là thế đi nhưng khả năng lão Avari giả vờ đủ tỉnh táo và khỏe mạnh trong các buổi khám bệnh với bác sĩ là hoàn toàn có thể đúng không?” Sabine hỏi.

Tôi không tin vào giả thuyết của Sabine nhưng tạm thời tôi chưa tìm ra cách giải thích nào hợp lý hơn. “Nếu anh Nash đã nhìn thấy Scott tối nay thật, rất có thể người anh ấy thực

sự nhìn thấy là lão Avari, trong thân xác của Scott. Và nếu lão ta đã tìm đến anh Nash, lão ta sẽ còn tìm đến những người khác. Chúng ta cần phải sát cánh bên nhau, khi không ở

nhà. Ít nhất cũng phải thành từng cặp.” Tôi nói.

“Tôi chọn anh Nash.” Sabine nhanh nhẩu giơ tay, không quên nguýt qua tôi một cái sắc lẹm.

“Tôi không giành bạn trai của chị đâu mà lo.” Cứ cho là ngày mai thức dậy anh ấy vẫn nhớ những gì chúng tôi đã nói với nhau tối nay, trước khi anh ngủ thiếp đi, thì Nash và tôi

vẫn còn một chặng đường xa phía trước để có thể tiến tới một tình bạn thân thiết, vô tư thực sự.

“Anh ấy không phải là bạn trai của tôi.” Sabine nói, và tôi nghe thấy có chút cay đắng trong giọng nói của chị ta.

“Nhưng tôi tưởng...Anh ấy nói...”

Sabine quay sang hỏi anh Tod. “Cô ta sẽ còn phải chết bao lâu mới hết ngây thơ thế?” – Và không đợi câu trả lời của anh, chị ta nói tiếp với tôi – “Chỉ có đám gái trinh mới nghĩ

sex có ý nghĩa nhiều đến như thế, Kaylee ạ.” – Tay anh Tod siết chặt lấy tay tôi, trước khi tôi kịp mở miệng tranh luận với chị ta. Chị ta đang nói dối. Nói dối. Chắc chắn nó phải

có ý nghĩa gì đấy với Sabine, kể cả khi chị ta không chịu thừa nhận chuyện đó. Nhưng anh Tod không muốn tôi bóc mẽ chị ta.

Sabine chưa bao giờ nói dối tôi. Kể cả khi chị ta tìm cách chia rẽ tôi và anh Nash.

“Anh ấy ngủ với tôi, nhưng hãy nhìn xem anh ấy đã tìm đến đâu sau khi tôi ngủ thiếp đi.” Chị ta thở dài cay đắng, giang rộng hai tay như muốn ám chỉ căn nhà của tôi.

“Không, Kaylee.” – Sabine buồn bã lắc đầu, còn tôi chỉ biết nắm lấy tay anh Tod đầy bất lực – “Cô mới là sự lựa chọn của anh ấy. Còn tôi chỉ là thói quen.”

Chương 6:

ANH TOD PHẢI QUAY TRỞ LẠI bệnh viện, nhưng Sabine nằng nặc đòi ở lại cùng anh Nash và tôi chẳng còn cách nào khác đành phải gật đầu đồng ý. Hơn nữa, trong hoàn

cảnh hiện nay chúng tôi sẽ an toàn hơn khi ở cùng với nhau. Nếu chỉ có một mình Sabine rất dễ là mục tiêu của lão Avari, và tôi không thể mạo hiểm để chị ta bị nhập vào, nếu

Cujo không cảnh báo kịp cho chị ta, hoặc bị thương, nếu chị ta nghe được lời cảnh báo và chống trả lại gã tà ma.

Suốt cả đêm, tôi lượn qua lượn qua lượn lại nhà Emma và chị Sophie vài lần để kiểm tra, và lần nào quay về phòng cũng chỉ thấy Sabine ngồi lặng lẽ trên ghế nhìn anh Nash ngủ,

mặt đầy lo lắng.

“Anh ấy sẽ không sao đâu.” Tôi ngồi xuống mép bàn cạnh đó cùng Sabine quan sát anh Nash. Tôi biết, giờ mình không còn tư cách gì để nói với Sabine về anh. Nhưng tôi thực

lòng lo lắng cho anh ấy, với tư cách là một người bạn, không hơn.

“Cô biết không, anh ấy đã muốn đi thăm Scott.” – Sabine nói, như thể chúng tôi vẫn đang tâm sự với nhau này giờ - “Tôi đã nói với anh ấy đấy không phải là một ý hay.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đó là điều anh ấy cần phải nghe. Lý do anh Nash muốn đi gặp Scott là bởi vì Scott đại diện cho một phần cuộc đời bình thường trước đây của anh ấy. Nash muốn đi tìm

lại chút hoài niệm ấy, và nói lời xin lỗi với Scott bởi vì anh ấy chính là một phần nguyên nhân khiến Scott phải ở trong viện tâm thần như hiện nay. Nhưng đồng thời, Nash lại sợ

rằng Scott mà anh ấy từng biết đã không còn nữa, và nếu đó là sự thật, anh ấy sẽ mất đi nốt mối liên hệ cuối cùng với cuộc đời bình thường trước đây. Hai người bạn thân nhất

của anh ấy, kẻ chết, người bị điên, còn đám bạn trong trường giờ cũng tránh mặt bởi vì họ không biết phải nói chuyện với anh ấy như thế nào. Và hơn một nửa trong số đó nghĩ

rằng anh ấy đã tìm cách giết cô. Nhưng...”

Sabine ngẩng mặt lên nhìn tôi, sự đau đớn hiện rõ trong đôi mắt đen và giọng nói của chị ta. “Nhưng trên tất cả, Nash sợ rằng việc ở gần lão Avari như thế có thể sẽ quá mức chịu

đựng với anh ấy. Rằng anh ấy sẽ không thể cưỡng lại cám dỗ.” – Chị ta nhún vai nói tiếp – “Vì thế, tôi đã khuyên anh ấy đừng đi. Nhưng cuối cùng mọi nỗ lực của tôi thành công

cốc, khi mà chỉ vài tuần sau đó cô ôm hôn anh trai của anh ấy ngay giữa trường học và đẩy anh ấy trượt dài trong cái hố đen ấy một lần nữa.”

“Chẳng ai lại mong muốn điều đó xảy ra cả.” – Tôi nói. Trong số những câu chuyện mà tôi không bao giờ muốn thảo luận cùng với Sabine, đây là chủ đề mà tôi không muốn đề

cập tới nhất – “Những chẳng phải chị đã có được điều chị muốn rồi còn gì?”

Chị ta nhấc mắt chỉ về phía anh Nash, đang nằm say bí tỉ trên giường tôi. “Cô nghĩ đây là điều tôi muốn hả?”

“Anh ấy vừa trải phải trải qua một tháng không hề dễ dàng gì. Tất cả chúng tôi đều thế.”

“Chỉ một tháng thôi có là gì? Kaylee, tôi đã mất hàng năm trời mới tìm lại được anh ấy. Vậy mà giờ tôi đã nhận được gì nào? Cô đã xen vào giữa hai chúng tôi. Tôi đã phải lùi lại,

đứng nhìn mối quan hệ giữa hai người từ từ đi đến hồi kết thúc...”

“Chị đâu có lùi lại, chị đã tìm cách giết tôi còn gì!” Tôi vặc lại.

“Thì ít ra tôi cũng phải thử chứ.” – Trần đời tôi chưa từng thấy ai mặt dày đến thế là cùng – “Nhưng ngay cả khi tôi kiên nhẫn chờ đợi như thế, anh ấy cũng đã có thiết gì đến một

người bạn thân như tôi đâu. Tưởng rằng sau khi chia tay cô mọi chuyện sẽ khác đi, nhưng hãy thử nhìn xem anh ấy đang làm gì ở đây.” – Sabine lại liếc đầy oán giận về phía anh

Nash, làm tôi tự dưng thấy ngại vô cùng, mặc dù chuyện anh ấy uống rượu say rồi mò đến đây không liên quan gì đến tôi – “Đây có lẽ là lần anh ấy nằm trên giường cô được lâu

nhất.”

“Đúng vậy.”

“Tại sao vậy, Kaylee? Tại sao anh ấy thà nằm một mình trên giường của cô còn hơn nằm với tôi trên giường của anh ấy?”

Khổ ghê, đối phó với một Sabine buồn bã cũng khó ngang nói một Sabine cáu giận. Lần trước, do quá quần trí với anh Nash, chị ta đã bắt cóc cả tôi và xe ô tô, đe buộc tôi phải

đi giải quyết hậu quả giùm chị ta.

“Nghe này, anh ấy không phải đến đây để leo lên giường của tôi, Sabine ạ. Anh ấy đến đây bởi vì anh ấy muốn có câu trả lời, và sẽ dễ dàng hơn nếu anh ấy uống say. Hãy cho

anh ấy thêm chút thời gian nữa. Giờ anh ấy đang bị lạc lối, nhưng một người kiên cường như anh ấy rồi sẽ tìm được cách quay trở lại. Và khi đó, anh ấy sẽ nhận ra rằng chị luôn ở

bên cạnh anh ấy suốt thời gian qua.”

“Cô thực sự tin là như thế à?”

Chưa bao giờ tôi lại thấy Sabine mong manh và dễ bị tổn thương đến như vậy. “Ừ, tôi tin là như thế.” Sabine thực sự rất yêu anh Nash. Chắc chắn anh ấy nhìn ra được điều đó

sau khi đã lấy lại được tinh thần và bình tĩnh trở lại.

Sabine nhìn chăm chăm xuống lòng bàn tay, như thể hơi ngượng vì phải nói ra những điều

chị ta sắp nói tới đây. Sau đó chị ta ngẩng mặt lên nhìn tôi. “Cảm ơn cô.” – Sabine

chộp mắt một cái và sự tổn thương tôi vừa nhìn thấy khi nãy đã biến mất – “Giờ thì chúng ta có thể giả vờ như chưa từng có đoạn hội thoại tâm sự vừa rồi không?”

Tôi cười. “Tôi cũng không mong gì hơn thế.”

Sau khi tắm xong, tôi đi vào bếp chuẩn bị bữa sáng, lúc 6 giờ 30 phút. Bình thường tôi chỉ cho vào lò vi sóng vài cái bánh rán đóng hộp sẵn rồi ấn nút hâm nóng lại là xong.

Nhưng hôm nay tôi quyết định thay đổi một bữa, bởi tôi có nhiều thời gian, trong nhà lại có nhiều khách, và một ông bố luôn tôn thờ chủ nghĩa “bữa ăn gia đình”.

Tôi cho vào lò vi sóng nửa cân thịt lợn muối để rã đông trước, sau đó đổ bột ra bát để làm bánh, mặc dù hạn sử dụng ghi trên bao bì đã quá ba ngày, nhưng tôi nghĩ chắc nó vẫn

chưa thể làm ai đau bụng được.

Mẻ bánh đầu tiên khá là thảm hại, chẳng có cái nào ra hình dạng gì. Nhưng đến cái thứ tư thì tôi đã biết phải làm sao để lật bánh mà không làm chúng nát bét ra.

Anh Nash uể oải đi vào trong bếp lúc tôi đang đổ thức ăn ra cho Styx và cô nhóc vẫn còn kịp ngoái lại vẫy đuôi chào anh một cái. Trước giờ Styx vẫn luôn tỏ ra thân thiết với anh

Nash, chứ không quàu quạu như với anh Tod, có lẽ bởi vì anh ấy đã chết. Mới đầu tôi còn sợ Styx sẽ không còn thích tôi sau khi tôi chết, nhưng có vẻ cái chết không hề ảnh

hưởng gì đến sợi dây liên kết của chúng tôi hồi còn sống.

“Chào anh.” – Tôi nói, lúc anh Nash cúi xuống nựng Styx – “Em có pha cà phê đấy, anh có muốn uống một chút không?”

“Cảm ơn em.” Anh ngồi xuống cái ghế vẫn luôn là “của anh ấy” khi chúng tôi còn ở bên nhau và đón lấy cốc cà phê tôi rót cho anh.

“Sabine đâu rồi ạ?”

“Trong phòng tắm.” – Nash giơ hai tay lên xoa mặt – “Kaylee, anh rất xin lỗi vì...những gì đã nói hoặc làm tối hôm qua.”

“Anh không còn nhớ mình đã nói gì à?” Tôi tự rót cho mình một cốc cà phê rồi lấy một cục đường cho vào cốc.

“Anh chỉ nhớ vài phần trong số đó.” Anh trả lời. Tôi đã rất muốn hỏi đó là những phần nào nhưng lại nghĩ có khi không nên khơi gợi lại những ký ức không vui làm gì.

“Anh nói là anh đã nhìn thấy anh Scott. Anh còn nhớ không?”

Hai mắt anh mở to đầy ngạc nhiên, và rồi anh ấy gật đầu. “Anh lại cứ tưởng mình nằm mơ cơ đấy. Hóa ra anh đã nhìn thấy cậu ấy thật. Ở trên phố, bên ngoài bệnh viện.”

“Ở đâu?”

“Anh không biết. Rất tiếc. Những anh nghĩ là đâu đó từ nhà anh tới nhà em thôi.”

“Anh ta có nói gì không?”

Nash lẳng lặng lắc đầu. “Cậu ấy chỉ đứng nhìn anh một lúc rồi quay lưng bỏ đi.”

“Nhưng anh chắc chắn đó là anh ta?”

“Ừ.”

Tôi ngồi xuống cái ghế kế bên anh Nash, và nhấp một ngụm cà phê, cố gắng nghĩ xem nên nói những lời tiếp sau đây thế nào cho phải. “Anh Tod và em cũng đã gặp anh ấy tối

hôm qua. Ở bệnh viện. Trước anh vài tiếng. Nhưng anh ấy đã bị nhập Nash ạ. Vì thế rất có thể người anh gặp là lão Avari.”

“Sao em biết? nghe giọng cậu ấy giống lão Avari lắm à?” Anh Nash nhú mày hỏi.

“Không, giọng thì vẫn là giọng của Scott nhưng các dùng từ và nói chuyện thì giống y như lão Avari.” – Thông thường, khi một tà ma nhập vào con người, hắn sẽ vẫn giữ lại

giọng nói của bản thân. Nhưng... - “Lão ta đã ở trong đầu Scott nhiều tháng nay vì thế cũng không có gì lạ nếu lão ta bắt chước được giọng nói của anh ấy, giống như cách đã

làm với Alec. Hồi lão ta nhập vào Alec, em cũng có nhận ra đâu.”

“Xong rồi. Đến lượt anh đi tắm đi.” Sabine đứng đĩnh đi vào bếp, trong chiếc áo choàng của tôi.

“Cảm ơn em.” – Anh Nash đứng dậy, hết nhìn Sabine lại nhìn tôi, như thể không phải biết nói gì trước mặt cả hai chúng tôi. Cuối cùng, anh chọn cách đi vào phòng tắm để phá

tan bầu không khí ngưng ngùng trong bếp. Còn Sabine vồ ngay lấy đĩa thịt xông khói trên bàn.

“Xin chào.” – Sabine vừa nhai vừa nhắc tấm thiệp bên cạnh cái lọ hoa trên bàn lên đọc – “Nhà trường còn gửi hoa tặng cô cơ à. Tôi đoán họ muốn đền bù cho việc đã thuê một

gã tâm thần làm thầy giáo dạy Toán để rồi chính hắn ta đã giết cô trong phòng nhà cô.”

Thật hết nói lại nổi với cô nàng mara này.

Sau khi rán xong mẻ bánh cuối cùng, tôi đi ra gõ cửa phòng bố. “Ừ, Kay, vào đi con.”

Tôi đẩy cửa bước vào và thấy bố đang ngồi ở mép giường, mặt vẫn còn ngáy ngủ thấy rõ. “Bố thử đoán xem con đã làm gì nào? Con đã tự làm bữa sáng.”

“Con đã làm...?” – Nhưng chưa kịp nói hết câu, bố đã trợn tròn mắt nhìn ra cửa, ngay khi vừa nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm ở cuối hành lang – “Ai đang ở

trong phòng tắm thế?”

“Anh Nash ạ. Tối qua anh ý đã ngủ lại nhà mình.”

“Ở trong phòng con á?” Bố tôi nhảy vội xuống giường, vội ngay lấy cái áo khoác choàng lên người.

“Vâng. Nhưng Sabine cũng ở lại nữa.”

“Kể cả như thế cũng không được phép, Kay...”

“Bố cứ bình tĩnh đã nào. Có chuyện gì xảy ra đâu.”

“Tự dưng sao Nash và Sabine lại đến đây? Rút cuộc đã có chuyện gì xảy ra thế?”

Tôi kéo bố ngồi lại xuống giường rồi chậm rãi giải thích. “Scott đã xuất viện rồi. Anh Nash vừa nhìn thấy anh ta tối qua. Nhưng bọn con nghĩ người anh ấy gặp là lão Avari.”

“Nash đến đây vì cậu ta đã nhìn thấy lão Avari à?”

“Không ạ, trên đường đến đây anh ấy đã gặp lão ta. Nhưng anh ấy cứ tưởng đấy là Scott, và giờ anh ấy chẳng còn nhớ được nhiều về cuộc gặp gỡ tối qua.”

“Tại sao không?” Bố tôi cau mày hỏi lại.

“Bởi vì anh ấy đã say.”

“Nash tới đây gặp con trong tình trạng say khướt ý hả?” – Bố tôi thở dài, giơ tay lên xoa trán – “Sao con không gọi bố dậy?”

“Bởi vì anh Nash chỉ muốn tới gặp để nghe câu trả lời trực tiếp từ con.”

“OK, vậy là gã thân chết đã giết chết vợ bố và định giết cả con gái bố đã quay trở lại từ cõi chết, và nghe theo lệnh của một tà ma – kể luôn bị ám ảnh muốn sở hữu linh hồn của

con gái bố, và giờ hẳn đang nhập vào thân xác của một bệnh nhân tâm thần trốn viện, người cũng đã tìm cách lấy mạng con. Bố nói thế đúng không?”

“Tất cả đều đúng hết, ngoại trừ việc bọn con nghĩ Scott được bệnh viện cho xuất viện.” Tại sao cuộc đời tôi không bao giờ có thể tóm gọn lại trong một câu mà lúc nào cũng

phải kèm theo vài ba mệnh đề nữa?

“Đáng nhẽ con phải đánh thức bố dậy mới phải...”

“Bởi vì có đánh thức bố dậy cũng chẳng giải quyết được việc gì.”

Bố tôi nghiêm mặt lại. “Kaylee, lần sao nhớ đánh thức bố dậy đấy.”

“Chẳng ai muốn có lần sau đâu ạ.” – Sabine từ đầu ngó đầu vào, trên người vẫn còn mặc

nguyên cái áo choàng của tôi – “Chào chú Cavanaugh.”

“Con biết là chuyện này sẽ không thể trở thành thông lệ được, đúng không Kaylee?” Đợi sau khi Sabine đi khỏi, bố quay sang thì thào với tôi.

“Con nghĩ chẳng ai mong muốn điều đó đâu. Nhưng ít ra hôm nay con đã làm món thịt lợn muốn mà bố thích.”

Bữa sáng diễn ra trong không khí không thể kì cục và ngưng đọng hơn, tôi bị kẹp giữa ông bố khó tính và anh chàng bạn trai cũ vẫn chưa tỉnh hẳn rượu, lại còn đang mặc nhờ

quần soóc của bố tôi nữa chứ. Sabine thì quá mải mê với đĩa thịt xông khói và đĩa bánh rán nên chẳng buồn để ý tới ai.

Sau khi ăn xong, tôi đi vào phòng lấy bàn chải mới cho hai vị khách bất đắc dĩ kia. Đột nhiên tôi nghe tiếng bố nói chuyện với anh Nash vọng ra từ trong bếp, làm khơi lại trí tò

mò vốn đã ngủ yên trong tôi từ lâu. Trước đây tôi đã từng bị Nash bắt quả tang khi đang tàng hình theo dõi anh ấy và Sabine, với sự giúp đỡ của anh Tod, và tôi hứa sẽ không

bao giờ lặp lại chuyện đó. Tôi hoàn toàn có thể ẩn mình đi và đường hoàng đi vào bếp mà không ai phát hiện ra. Nhưng vì lời hứa của mình tôi đã không làm như vậy. Thay vào

đó, tôi đi ra sát cạnh cửa, đóng tai lên nghe, đột nhiên thấy mừng vì không phải giáp mặt với họ.

“Cháu có biết hành động tối qua của mình đáng chê trách thế nào không?” Bố tôi nghiêm giọng hỏi.

“Cháu xin lỗi, chú Cavanaugh. Cháu đã hành động mà không hề suy nghĩ.”

“Chú biết, mấy tháng vừa qua rất khó khăn đối với cháu, và chú biết không phải tất cả điều là lỗi của cháu. Nhưng ai rồi chẳng sẽ phải trải qua một vài giai đoạn khó khăn trong

đời, Nash ạ. Và cái hình thành nên một con người không phải là những khó khăn mà cuộc đời đã mang đến cho chúng ta, mà là cách chúng ta đối mặt và vượt qua nó. Có thể

cháu nghĩ chú không đủ tư cách để nói điều này với cháu, bởi vì bản thân chú cũng đã mắc nhiều sai lầm, nhưng là một người bố, chú không cho phép bất kỳ ai làm tổn thương

hay gây nguy hiểm cho con gái mình. Cháu hiểu chứ?”

“Vâng, cháu hiểu ạ.” Anh Nash lí nhí trả lời.

“Nếu chú còn bắt gặp cháu uống rượu hay có những hành xử không đúng mực với Kaylee, chú sẽ không tha cho cháu đâu. Cháu rõ rồi chứ?”

“Vâng ạ.”

Tôi cũng không biết mình nên thấy xấu hổ thay cho mình hay cho anh Nash nữa, nhưng nghĩ lại tôi thấy vẫn còn may là bố còn chưa cấm cửa anh ấy khỏi nhà tôi. Hoặc gọi điện

báo cho mẹ anh ấy.

Sabine có sẵn quần áo để thay trên xe – tôi bắt đầu tự hỏi không hiểu một tuần chị ta ở nhà anh Nash mấy lần, và liệu cô Harmony có biết về chuyện này hay không – nhưng

chúng tôi vẫn phải ghé qua nhà anh Nash để anh ấy thay đồ.

Sau đó tôi đi cùng anh Nash và Sabine tới trường để tránh không phải đối mặt với đám phóng viên một mình. Cũng may hôm nay chỉ còn lác đác vài người trực sẵn ở cổng

trường, chứ không đông đúc như hôm qua. Sabine nói nếu tôi chịu đứng lại và giây cho học chụp vài bức ảnh để đăng cùng bản tin Nữ sinh bị đâm đã quay lại trường học, có khi

họ sẽ không làm phiền tôi nữa. Và tôi nghe lời chị ta, để yên cho họ chụp ảnh lúc tôi đi vào trong trường.

Tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ đón nhận một tràng những câu hỏi tương tự như ngày hôm qua, nhưng thay vì hỏi xem tôi cảm thấy thế nào khi quay trở lại trường học, nữ phóng

viên của một tờ báo địa phương đã hỏi một câu làm tôi sững người, đứng khựng lại.

“Kaylee, cô đã nghe tin về Scott Carter chưa? Chuyện đó có ảnh hưởng gì tới quá trình hồi phục của cô không?”

“Đừng có nhìn bà ta.” – Sabine thì thào nói. Ở bên cạnh, anh Nash cũng giục tôi – “Tiếp tục đi đi, Kaylee.”

“Sao họ biết là anh ta xuất viện nhỉ?” – Tôi quay sang hỏi hai người kia, sau khi đã vào đến trường – “Không lẽ nào Avari đã mở hộc báo?”

“Anh không biết. Nhưng nếu lần tới gặp Scott, anh sẽ làm mọi cách để tổng cổ gã tà ma đó ra khỏi người cậu ấy.” – Anh Nash nói. Và cách duy nhất để làm chuyện đó là đập

cho người bị nhập bất tỉnh nhân sự - “Có lẽ anh sẽ bảo Scott tới ở nhà anh vài ngày, để Baskerville có thể trông chừng cho cả hai.”

Sabine tỏ ra khó chịu thấy rõ trước cái ý nghĩ phải chia sẻ anh Nash với người khác, nhưng anh ấy thậm chí còn chẳng nhận ra điều đó – “Lát gặp mọi người ở bữa trưa nhé! Giờ

anh phải vào phòng y tế xin ít thuốc đây.”

“Em không nghĩ là họ có thuốc già rượu đâu.” Tôi gọi với theo anh. Và khi tôi quay lại tìm Sabine thì đã thấy chị ta bỏ đi về hướng ngược lại rồi.

Vào bữa trưa, tôi cũng đi ra lấy một cái khay và xếp hàng giống như mọi người, bởi vì đó là việc bạn phải làm khi bữa trưa tới, và tỏ ra bình thường chính là một phần công việc

của tôi. Tôi ngồi xuống cái bàn quen thuộc hằng ngày và mở nắp chai nước khoáng thì thấy Luca từ đằng xa đang tiến về phía mình. Thay vì ngồi xuống, cậu ta chống hai tay

xuống bàn.

“Xin chào. Mình biết là chúng ta chỉ mới gặp nhau, nhưng mình cần nhờ cậu một việc...” Tôi nói, nhưng Luca đã cắt ngang lời tôi, trước cả khi tôi kịp nhờ cậu ta tìm hộ Thane.

“Mình vừa thấy Sophie khóc, và mình đã cố gắng hỏi cô ấy xem chuyện gì đã xảy ra nhưng cô ấy vừa khóc vừa chạy vào trong phòng vệ sinh nữ ở cuối hành lang. Cậu có thể đi

xem cô ấy hộ mình được không?”

Tôi phải thú nhận là tôi đã có chút do dự. Trước giờ chị Sophie vốn đã không ưa gì tôi, và kể cả sau khi đã biết về bí mật của gia đình, chị ấy vẫn bỏ mặc tôi với bầy sói, ngay

trong ngày đầu tiên quay lại trường học. Và lần gần đây nhất tôi đi theo bà chị họ của mình vào trong phòng vệ sinh nữ, tôi đã chứng kiến cảnh chị ấy dùng kéo cắt phẳng mái tóc

ngọc ngà của cô bạn thân nhất.

“Làm ơn giúp mình đi mà.” Luca nói, và tôi ngạc nhiên nhận ra rằng cậu ấy thích chị Sophia thực sự. Hơn thế nữa, cậu ấy còn thực lòng lo lắng cho chị tôi.

“Thôi được. nhưng trong lúc mình không có ở đây, nếu thấy một anh chàng thần chết tóc vàng điển trai xuất hiện thì đừng có hoảng hồn đấy nhé. Đó là bạn trai của mình, tên anh

ấy là Tod.”

Luca gật đầu, mặt đầy hoang mang. Tôi xuyên qua căn-tin đi thẳng xuống cuối hành lang, và mở cửa phòng vệ sinh nữ. Cả căn phòng trống không, nhưng tôi nghe tiếng ai đó

đang khóc thút thít ở vách ngăn cuối cùng.

“Sophie?”

Tiếng khóc ngừng lại. “Đi đi, Kaylee.” Giọng chị ấy rõ ràng là cái giọng nghèn nghẹn của một người vừa mới khóc, có điều nó đã mất đi vẻ thù địch thường ngày.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Tôi đẩy cửa ra và thấy chị ấy đang ngồi trên nóc toa-lét, hai tay nắm chặt lấy cái điện thoại.

“Đừng có giả vờ quan tâm.”

“Nếu không quan tâm thì em vào đây làm gì?”

“Tôi thực sự không hiểu tại sao cô lại làm những việc cô làm, Kaylee a.”

Tôi khoanh tay trước ngực, bắt đầu mất dần sự kiên nhẫn. “OK, đây là cơ hội cuối cùng để chị tiếp nhận sự thông cảm và chú ý của em, trước khi em ra ngoài và nói với Luca

rằng chị làm um lên chỉ vì một cái móng tay gãy.”

Chị ấy chớp mắt khi nghe tôi nói tên Luca, sau đó hai mắt lại nhắm lại. “Có thể chuyện này chẳng có ý nghĩa gì với cô, nhưng tôi vừa biết tin anh Scott đã qua đời ngày hôm qua,

ok? Sao cô nữ đem chuyện đó ra so sánh với một cái móng tay gãy cơ chứ? Bạn trai cũ của tôi, người đã bị cô đẩy vào vòng tù tội, đã chết trong bệnh viện tâm thần sáng hôm qua.”

Hai tay tôi bắt đầu rung lên bần bật, và tôi đã phải rất tập trung để ngăn cho tim mình không ngừng đập. “Không thể nào có chuyện đó được.” – Tôi thì thảo thốt lên, suốt từ sáng

tới giờ hình ảnh của Scott ngày hôm qua vẫn đang lớn vờn trong đầu tôi.

“Tại sao? Cô nghĩ cô là người duy nhất được phép chết ở đây à? Không phải tất cả mọi thứ đều liên quan đến cô, Kaylee Cavanaugh.”

“Chị có chắc là anh ấy đã chết ở bệnh viện không?”

Sophie bỏ điện thoại xuống đùi, sau đó xé một miếng giấy toa-lét để lau nước mắt. “Tất nhiên là chắc rồi. Nếu không ở đây thì ở đâu được nữa?”

“Mà chị có chắc là ngày hôm qua không? Không phải là sáng nay à?” Tối qua anh Tod và tôi vẫn còn nhìn thấy Scott trong bệnh viện. Và anh Nash cũng vậy.

“Cô bị làm sao thế hả Kaylee?” – Sophie cau mặt, ngược đôi mắt lem nhem mascara lên nhìn tôi – “Càng lúc cô càng hỏi những câu kì quặc.”

Tôi cúi xuống, nhặt lấy cái điện thoại trên đùi chị Sophie, và mặc kệ cho chị ấy la oai oái phải đối tôi vẫn thản nhiên đứng đọc bài báo trên điện thoại. Nổi kinh hoàng trong tôi

tăng dần theo từng chữ tôi đọc được, và khi nhìn thấy bức ảnh đi kèm với bài báo, tôi đã ngừng thở hoàn toàn. Đó là tấm ảnh tôi đang ngồi trong lớp Hóa, rõ ràng là chụp trộm

qua cửa sổ ngày hôm qua.

Tiêu đề của bài báo đại loại nói về việc tôi quay trở lại trường học vào đúng ngày người tấn công đầu tiên của tôi chết. Và bài báo giải thích tại sao vài tháng trước khi ông thầy

dạy Toán của tôi tìm cách giết tôi, anh chàng 18 tuổi Scott William Carter lại bị bắt và được kết luận là không đủ sức khỏe để ra hầu tòa với tội danh cố ý giết người. Theo lời của

phóng viên, Scott đã được phát hiện chết trên giường ở bệnh viện tâm thần Lakeside vào bữa sáng ngày thứ Hai.

Bài báo kết thúc bằng câu hỏi: Điều gì ở tôi đã khiến nhiều người muốn giết tôi đến như vậy? Và sau đó anh ta gọi tôi là người sống sót kiên cường.

Đây có lẽ là điều mỉa mai nhất mà tôi từng được nghe về cuộc đời mình.

Chương 7:

“SAO LAI CÓ CHUYỆN anh ấy đã chết trước khi cậu gặp anh ấy được?” Emma thì thào hỏi. Cậu ấy muốn tranh thủ cập nhật tình hình trước khi Jayson tới, bởi chúng tôi đâu

thể bảo anh ấy ngồi ăn một mình ở bàn khác được.

“Mình cũng chịu.” Tôi vừa nói vừa vặn nắp chai nước khoáng.

“Mọi chuyện đúng là càng lúc càng khó hiểu.” Anh Tod lắc đầu nhận xét. Anh ấy đã tới và mang theo hai hộp pizza lúc tôi vẫn đang ở trong toa-lét an ủi chị Sophie. Tất nhiên,

anh ấy sẽ phải rời khỏi đây nếu bị thầy cô nào phát hiện ra rằng anh ấy không phải là học sinh của trường Eastlake. Hoặc chí ít là giả vờ rời khỏi đây.

“Anh có chắc là đã nhìn thấy anh ấy tối qua không?” Emma hỏi lại và anh Nash lắc đầu, mắt nhìn chăm chăm vào miếng pizza trước mặt này giờ vẫn chưa hề đụng tới. Anh Tod

đã cố tình chọn loại pizza mà em trai anh thích nhất – xúc xích và nấm – nhưng mọi nỗ lực hàn gắn của anh em họ đã trở nên vô nghĩa vào giây phút anh Nash nghe được tin

Scott đã chết.

“Anh cũng không chắc.” – Nash đáp một cách mơ hồ - “Anh không nhớ rõ lắm.”

“OK, nhưng bọn anh thì chắc chắn về điều mình đã nhìn thấy.” – Anh Tod giọng chắc nịch – “Kaylee và anh đã gặp và nói chuyện với cậu ta ở trong bệnh viện, hơn 12 tiếng sau

cái thời điểm mà báo chí nói là cậu ta đã chết.”

“À...” – Tôi như sực hiểu ra vấn đề - “hóa ra không phải anh ấy đóng gói đồ đạc để xuất viện, mà ai đó đã làm hộ anh ấy. Bởi vì anh ấy đã chết.”

“Không lẽ tà ma có thể nhập vào xác chết?” Sabine hỏi, miệng nhồm nhoàm nhai pizza.

Anh Tod nhún vai. “Nếu là trước ngày hôm nay, có lẽ tôi đã nói là không.”

“OK, cứ cho là chuyện đó có thể đi, nhưng không lẽ lão Avari lại điên đến nỗi nhập vào một cái xác trong nhà xác, tự mặc quần áo cho nó, rồi dùng chính thân xác ấy lên trở lại

phòng anh Scott mà không bị ai phát hiện ra? Ở một nơi an ninh nghiêm ngặt như Lakeside?”

Sabine đang định mở miệng phản bác lại giả thuyết của Emma thì đột nhiên anh Nash đẩy hộp pizza ra giữa bàn rồi thở dài cái thượt. “Mọi người làm ơn đừng gọi Scott là xác

chết này xác chết nọ được không?”

Tất nhiên là chẳng có ai định tranh luận lại với anh ấy, rằng từ đó là quá chính xác với một người đã chết như Scott. Lại thêm một mất mát nữa trong cuộc đời của anh Nash và

chúng tôi không muốn xoáy sâu thêm vào nỗi đau của anh.

“Em xin lỗi.” Emma nói lí nhí, và cả bàn im lặng mất một lúc, cho tới khi Sabine không chịu nổi, đành phải lên tiếng trước.

“Rút cuộc là anh ta có trong lịch phải chết ngày hôm qua không? Anh có thể hỏi sếp anh không?” Chị ta quay sang hỏi anh Tod.

“Không cần.” – Anh Tod nói, lúc Luca băng qua sân tiến tới chỗ chúng tôi – “Lakeside là địa phận của tôi, bởi vì nó gắn liền với bệnh viện. Scott lại chết đúng trong giờ trực của tôi. Nếu cái chết của cậu ta được định trước thì tôi đã phải là người lấy đi linh hồn của cậu ta. Hoặc chí ít tôi cũng phải biết về chuyện đó.”

“OK, Sophie giờ đã bình tĩnh hơn rồi, nhưng họ vẫn cho cô ấy về nhà.” – Luca ngồi xuống bên cạnh Sabine – “cô ấy đang ở trên văn phòng đợi bố đến đón, bởi vì theo quy

định của nhà trường nếu cô ấy không đủ sức khỏe để học tiếp tức là cũng không đủ sức khỏe để lái xe, và họ không cho mình đưa cô ấy về với lý do mình không phải là người thân.”

Emma sững sốt chớp mắt nhìn Luca, sau đó quay lại nhìn chúng tôi. “Ai thế?”

Tôi một tay chỉ vào Emma, một tay chỉ vào Luca. “Emma Marshall, Luca Tedesco. Emma là bạn thân nhất của mình. Còn Luca là người gọi hồn, đồng nghiệp của mình. Cậu ấy

cũng là bạn trai mới của chị Sophie.”

“Người gọi gì cơ?” Emma lập bập hỏi lại.

Sabine nhoài người qua bàn lấy nốt miếng bánh đan ăn dở trên đĩa của Emma. “Tóm lại cậu ta giống như một cái máy dò kim loại, nhưng là để dò người chết.”

Emma tròn tròn mắt nhìn Luca, đầy vẻ tò mò xen lẫn một chút sợ hãi. “Kiểu như là ma ý hả?”

“Không, kiểu như những người chết mà không chết như họ.” – Cậu ấy chỉ về phía tôi và anh Tod – “Và những người vừa mới chết. Còn ai mà chết vài ngày rồi hoặc được chôn

sâu dưới lòng đất thì độ chính xác của tôi không được chuẩn lắm.”

“Nghe hơi ghê, nhưng cũng khá thú vị.” – Sabine gật gù phán – “Tôi thích anh chàng này rồi đấy. Có điều không hiểu tại sao anh ta lại đi tốn thời gian với cô nàng múa cột kia.”

Anh Tod bật cười phá lên, còn tôi chỉ biết lắc đầu chịu thua. “Sophie học ba-lê và nhạc jazz hẳn hoi. Chị ấy đâu có múa cột.”

“Nghề múa cột kiếm được nhiều tiền hơn hẳn.” Sabine bướng bỉnh cãi lại.

“Thực ra Sophie đang học ba-lê và nhảy cổ điển. Cô ấy bỏ nhạc jazz từ năm ngoái rồi.” Luca

chữa lại, và ngay lập tức đám chúng tôi quay sang nhìn cậu ta ngạc nhiên – “Gi

chứ?” – Cậu ta nhún vai – “Cô ấy cũng lắng nghe tôi nói chuyện về người chết và bóng đá mà.”

Tôi lắc đầu, cố gắng tập trung quay trở lại vấn đề chính. “OK, theo mọi người khả năng lớn nhất là gì? Mình đang nói về chuyện lão Avari và Scott, chứ không phải chị Sophie.”

“Scott đã chết, và lão Avari nhập vào xác của cậu ấy.” Anh Nash lặng lẽ nói. Nãy giờ tôi để ý anh vẫn chưa hề nhìn anh Tod lấy một lần.

“Khả năng đó thì quá rõ ràng rồi, và cũng không khó để kiểm chứng.” Sabine nói.

“Bằng cách nào?” Emma hỏi.

“Thì nhòm vào quan tài chứ sao. Nếu trong đó có xác chứng tỏ lão Avari không hề nhập vào đó.” Sabine thoáng ngập ngừng khi thấy cái nhúu mày của anh Nash.

Tôi liếc sang anh Tod hỏi ý kiến nhưng chỉ nhận lại được một cái nhún vai. “OK.” – tôi lên tiếng – “Một người trong chúng ta sẽ phụ trách việc đó. Còn khả năng nào khác

không?”

“Hay là anh ấy vẫn chưa chết?” – Emma hỏi – “Mà chỉ giả chết, giống như trên phim thôi.”

Lông mày Sabine xếch ngược lên, hất hàm chỉ về phía tôi và anh Tod. “Hoặc là chết rồi nhưng giống hai người bọn họ.”

Tôi quay sang hỏi Luca. “Nếu gặp, cậu có thể nhìn ra là anh ta còn sống hay đã chết không?”

Luca gật đầu. “Mình thậm chí còn xác định được vị trí chính xác của anh ta, nếu đứng đủ gần. Nhưng thú thật, mình chưa từng chủ động đi tìm xác sống bao giờ.”

Sabine bật cười, làm mấy người ở bàn bên cạnh cũng phải tò mò quay đầu lại nhìn.

“Cậu đang ngồi cạnh hai trong số đó đấy.” Anh Nash hạ giọng nói.

Luca liếc nhìn tôi và anh Tod, người cậu ấy đã kịp bắt chuyện lúc tôi đang ở trong nhà vệ sinh với chị Sophie, sau đó quay lại nhún vai nói với anh Nash. “Ừ, nhưng họ là người

tốt đúng không? Tôi đang nói về những kẻ đánh cắp linh hồn kia. Tôi chưa từng gây hấn hay có xích mích gì với bọn họ.”

Nash ngẩng mặt lên nhìn về phía anh Tod, lần đầu tiên kể từ lúc anh ấy ngồi xuống bàn ăn tối giờ, và qua ánh mắt của anh tôi hiểu rằng thời gian đình chiến đã kết thúc, ít nhất là

lúc này. “Tốt chỉ là một khái niệm mang tính tương đối, và linh hồn không phải là thứ duy nhất có thể đánh cắp.”

“Sẽ chẳng ai đánh cắp được cái gì nếu ngay từ đầu nó thực sự thuộc về mình.” – Anh Tod nói, nhưng anh Nash đã đứng dậy, không nói không rằng bỏ đi thẳng, đúng lúc Jayson

đi tới.

“Sao lần nào anh đến, anh ta cũng bỏ đi thế?” – Jayson ngồi xuống ghế, hỏi Emma – “Không lẽ là tại anh?”

“Không phải đâu.” – Sabine nói – “Anh ấy chẳng thừa hơi quan tâm tới chuyện anh đi hay ở đâu.”

Sau khi tan học, tôi hô biến về thẳng phòng ngủ của mình – một trong những cái lợi của việc chết đi là không còn phải tốn tiền xăng – và vứt balo xuống giường. Tôi nằm chơi với

Styx một lúc, cho cô nhóc giả vờ gặm nhấm ngón tay của mình – nếu nó cần thật chắc tôi đã đi đời luôn cả bàn tay rồi – sau đó đi vào trong bếp lấy một lon nước ngọt.

Tôi không khát. Nhưng hồi còn sống, việc đầu tiên của tôi sau khi về đến nhà là chạy ngay vào bếp làm một lon Coke, trước khi làm bất cứ chuyện gì. Còn bây giờ, nó là cách

duy nhất để tôi có cảm giác như vẫn đang sống.

Tôi mới đi được khoảng ba bước ra ngoài phòng khách thì nghe thấy tiếng cô Harmony, đang ngồi trong bếp nói chuyện với bố tôi, trên tay mỗi người là một cốc trà nóng. Tôi

đang định bước tới chào cô thì chợt nhận ra rằng họ không hề nhìn thấy hay nghe thấy mình.

“Em xin lỗi, anh Aiden. Em đảm bảo với anh, thằng bé đã hoàn toàn sạch Hởi thở của Quỷ. Em cũng đng động viên thằng bé bỏ rượu và em nghĩ bản thân Nash cũng rất cố gắng

nhưng không hề dễ. Hôm vừa rồi chắc do thằng bé buồn quá nên mới như thế.”

“Anh hiểu. Nhưng đó không phải là vấn đề lớn nhất giữa hai cậu con trai em với con gái anh.”

Cô Harmony thở dài cái thượt, mắt nhìn chăm chăm vào cốc trà trên tay, như chuẩn bị tinh thần đón nhận tin xấu từ bố tôi. “Lại có chuyện gì thế?”

“Tod và Kaylee càng ngày càng... dính lấy nhau.” Bố tôi nói, và tôi có thể cảm nhận được hai má mình đang đỏ bừng lên vì ngượng. Bố tôi đã đi làm về sớm và gọi cô Harmony

sang nói chuyện chỉ vì chuyện này sao?

Cô Harmony bật cười, trong khi hai bố con vẫn đang ngẩn người ra không hiểu vì sao cô cười. “Hai đứa lúc nào chả dính lấy nhau hả anh Aiden. Mọi chuyện cũng bắt đầu từ đó

mà ra mà. Anh quên vụ nộ hôn ở trường rồi à?”

Cái nhú mày của bố tôi nhanh chóng chuyển thành một cái cau mày khó chịu. “Không. Anh đang nói về ahi đứa nó đang tính tới chuyện quan hệ xác thịt cơ.” Bố tôi thốt ra từ

đó như thể nó là điều gì khủng khiếp lắm không bằng và lửa giận trong tôi bốc lên ngàn

ngút.

Cô Harmony gật gù ra chiều hiểu chuyện và lặng lẽ nghiên cứu thái độ của bố tôi một lúc lâu, trước khi mở miệng nói ra suy nghĩ của mình. Tôi vẫn luôn ngưỡng mộ cô ấy về điều

đó. “OK.” – Cuối cùng cô đặt cốc trà của mình xuống và nói – “Vậy là theo anh chuyện ấy còn tồi tệ hơn cả việc Nash xuất hiện trước cửa nhà anh trong tình trạng say mềm à?”

Hai đứa lớn rồi mà.”

Bố tôi thở dài cái thượt. “Thứ nhất, mới chỉ có Tod nhà em lớn thôi...”

“Nhưng Kaylee cũng không còn là trẻ con nữa.” Cô Harmony phản bác lại, và tôi chỉ muốn chạy tới ôm cổ một cái. Nhưng như thế sẽ lộ ra là tôi đang nghe lén câu chuyện của họ

nãy giờ.

“Không lẽ chuyện này không làm em lo lắng chút nào à? Hai đứa chỉ mới bắt đầu được một tháng chứ mấy. Em không nghĩ là hơi... nhanh à?”

Hai tay cô Harmony đan lại trên mặt bàn, bên cạnh cốc trà vẫn đang bốc khói nghi ngút. “Thế anh và chị Darby quen nhau bao lâu trước khi hai người...?”

Nổi tức giận của bố tôi chuyển dần sang sự ngượng ngùng đang ửng hồng trên má. Rất hiếm khi tôi thấy bố mình ngượng như thế này, lại càng chưa bao giờ thấy bố đỏ mặt. “Đó

không phải là điều anh muốn nói.”

“Hừm...” – Cô Harmony mỉm cười – “Em thì lại nghĩ là thế đấy. Đúng là Kay và Tod mới đến với nhau được có một tháng. Và có thể em cũng nghĩ là hơi nhanh thật, mặc dù lỗi

suy nghĩ ấy có hơi giáo điều khi đến từ hai chúng ta. Nhưng đó không phải là việc chúng ta có thể quyết định.”

“Anh thì lại nghĩ khác. Con bé vẫn chỉ là một đứa trẻ.”

“Không, con bé chỉ còn vài ngày nữa là tròn 17 tuổi rồi” – Theo luật Texas thì đã là tuổi hợp pháp để kết hôn – “Hơn nữa, con bé đã chết. Và Tod cũng vậy. Em không nghĩ là

các tiêu chuẩn dành cho người bình thường còn phù hợp ở đây nữa, anh Aiden ạ.”

“Anh nghĩ chúng ta có chút bất đồng quan điểm về chuyện này.”

“Em xin anh, Aiden.” – Cô Harmony đột nhiên quay sang nắm lấy tay bố tôi, làm ông khá bất ngờ. Trông cô ấy có vẻ... sợ hãi – “Đừng đuổi thẳng bé đi. Em xin anh đấy. Em

biết anh chỉ muốn bảo vệ cho Kaylee và em cũng mong muốn điều tương tự cho Tod. Nhưng anh cũng thấy hai đứa hợp nhau thế nào rồi đấy. Nếu anh ngăn cấm thẳng bé, chỉ vì

lo sợ không muốn con gái của mình trưởng thành quá nhanh, thử hỏi hai đứa sẽ còn lại cái gì? Sự cô độc vĩnh cửu?”

“Harmony...” Bố tôi ngần ngừ phân trần, nhưng cô đã cắt ngang lời bố và nhất quyết không chịu buông tay.

“Giá như anh có thể nhìn thấy thằng bé năm ngoái... Khi ấy Tod là một người khác hẳn. Không còn là đứa con trai mà em đã mất, nhưng cũng chẳng phải là chàng trai mà Kaylee

đã chọn. Thằng bé... thờ ơ với mọi thứ. Nó như trượt dần khỏi tay em. Chính con gái anh đã thay đổi điều đó. Tod cần con bé. Và con bé cũng cần Tod. Em không nghĩ là anh

có thể chia cắt chúng mãi, nhưng vấn đề là chỉ vài năm sống một mình thôi cũng đủ làm thay đổi cả hai đứa. Nếu anh phá hỏng mối quan hệ này, anh sẽ hối hận trong suốt phần

đời còn lại của mình. Nhưng với hai đứa con chúng ta, sự hối hận ấy sẽ là mãi mãi.”

Hai mắt bố tôi nhắm chặt lại.

“Mãi mãi là một khoảng rất dài để sống một mình, anh Aiden ạ.”

Cuối cùng bố tôi siết chặt lấy tay cô Harmony và mở mắt ra nhìn cô. “Thế em muốn anh làm gì?”

“Không gì cả.” – Cô nói – “Anh không cần phải làm gì hết, mà hãy cứ để cho hai đứa tự quyết định. Anh không cần phải nhắm mắt làm ngơ hay thay đổi quyết định về việc mở

cửa phòng ngủ. Nói chung là, anh cứ để cho hai đứa chủ động, tự thỏa thuận mọi chuyện với nhau. Được không?”

Tôi đã không dám thở vì sợ sẽ bỏ sót chi tiết nào đó. Sự hộp của tôi lên đến đỉnh điểm khi tôi thậm chí còn không dám nhúc nhích, mặc dù biết rằng họ không thể nhìn hay nghe

thấy tiếng mình.

Bố tôi hít một hơi thật sâu, sau đó lặng lẽ gật đầu. Còn tôi thì rón rén quay trở lại phòng ngủ, hồi tưởng lại những gì vừa nghe được.

Việc đi kiểm tra quan tài của anh Scott hóa ra là không tưởng, bởi vì anh ấy chưa hề có quan tài. Sau một hồi tìm kiếm trên các trang báo mạng, cuối cùng tôi đã tìm ra địa chỉ

nhà tang lễ mà bố mẹ anh ấy chọn. Nhưng khi đến đó – tàng hình được đôi khi cũng có nhiều cái lợi – tôi mới phát hiện ra rằng xác chết của Scott phải ngày hôm sau mới được

chuyển tới.

Scott vẫn đang ở trong nhà xác của bệnh viện.

Tối hôm ấy, để bù lại cho buổi sáng như cái chợ vỡ sáng nay, tôi quyết định dành riêng cả buổi tối ngồi xem phim cùn với bố. Tôi đã phải giả vờ bất ngờ khi thấy đĩa bánh quy

mà cô Harmony vừa mang sang lúc chiều. Ớn Chúa, bố tôi không có vẻ gì là muốn thảo luận về chuyến viếng thăm bất ngờ của cô. Và tôi cũng không hề có ý định hỏi bố.

Sau bữa tối, tôi ngồi vào bàn học thêm vài tiếng cho bố yên tâm. Tôi cũng đảm bảo không để bố nhìn thấy anh Tod trong phòng mình lúc bố về phòng đi ngủ. Bố đã đồng ý

không xen vào giữa chúng tôi – mặc dù đáng ra tôi không được biết điều đó – nhưng ông cũng không hề thay đổi các quy định trước đây về các chuyến viếng thăm của Tod.

“Anh có biết tối nay là tối gì không?” Tôi hỏi, lúc Tod ngồi xuống các ghế hạt xốp ta dùng ở góc phòng. Đó là nơi duy nhất anh có thể ngồi mà không làm phát ra tiếng động của

lò xo hoặc kim loại, và để lộ ra là mình đang ở đây.

Tod kéo tôi ngồi xuống lòng anh, hai tay ôm chặt lấy eo tôi. “Tối nay là tối gì thế? Mà cho dù là tối gì đi chăng nữa thì nó cũng phải đợi đã.” Nói rồi anh cúi xuống đặt lên môi tôi

một nụ hôn dài đến ngất ngây.

“Tối nay là tối đưa-bạn-gái-đi-làm-cùng.” – Tôi thì thầm vào tai anh – “Vì thế... anh nên dắt bạn gái anh đi làm cùng.”

“Tại sao bạn gái anh lại muốn dành cả buổi tối ở bên cạnh những người bị ốm và sắp chết thế?”

“Bởi vì Scott Carter đang ở trong nhà xác. Nhưng sau khi chắc chắn là anh ấy đã yên nghỉ thực sự, em sẽ ghé qua thăm anh.”

Cả hai chúng tôi ngả hẳn ra cái ghế lười. “Thế em thay đổi ý định về việc chơi trò bác sĩ rồi à?”

“Chưa, nhưng nghe nói đồng phục y tá còn dễ thương hơn.”

“Hừm... để xem chúng ta có thể kiếm đâu ra một cái nhĩ?” Anh Tod nhúu mày suy nghĩ.

“Emma có một bộ dành cho Halloween. Em đang tính tới chuyện mượn cậu ấy để cho Halloween năm sau. Nhưng em e là mặc nó lên người em khác hẳn với khi Emm mặc nó.” –

Tôi nhún vai nói – “Có thể sau khi xong việc ở nhà xác, em sẽ mặc thử bộ đồng phục và anh có thể giúp em quyết định xem nó có hợp với em hay không...?”

Tod mỉm cười, nháy mắt chọc tôi. “Anh nghĩ mình cũng không có sự lựa chọn nào khác, xét theo Điều luật của Thần chết.”

“Còn có cái gọi là Điều luật của Thần chết cơ à?”

“Tất nhiên rồi. ‘Thần chết là một người đáng tin cậy, trung thành, thân thiện, dũng cảm, luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác...’ ” – Anh đồng dục tuyên bố - “Còn các phần sau em

không cần phải biết, nhàm chán lắm. Và tình huống này rõ ràng đã được nhắc tới trong mục ‘luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác’.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Em tưởng đó là quy định của đội Hướng đạo sinh nam chứ.”

“Họ ăn cắp của bọn anh đấy. Nói tóm lại anh cần phải kiểm duyệt bộ trang phục Halloween của em trước. Anh không muốn bị buộc tội lơ là nhiệm vụ.”

Tôi bật cười khanh khách. Thật ra chẳng giống tôi chút nào. Trước giờ tôi thậm chí còn chưa từng hóa trang trong một buổi lễ Halloween nào, vậy mà giờ tôi lại định lấy đó ra làm

thứ tiêu khiển. Lý do có lẽ là vì tất cả những thứ tôi thích trước khi chết – sách truyện, phim ảnh, âm nhạc – đều đã mất đi sức hấp dẫn của nó. Mọi thứ dường như trở nên vô

nghĩa và khoảng thời gian dài từ lúc anh Tod đi làm tới khi đồn ghồ báo thức đổ chuông – báo hiệu đã đến giờ đi học – càng lúc càng trở nên quá sức chịu đựng đối với tôi.

Các thú vui cũ đã không còn tác dụng, vì thế tôi cần phải có những trò chơi mới.

“Hãy nói với Emma là chúng ta sẽ không mượn lâu đâu. Và rằng anh nợ cô ấy. Và...”

Tôi nheo mắt nhìn anh đầy tình nghịch. “Anh đừng có mơ. Em sẽ không nói với cậu ấy những lời đó đâu. Đi với em xác định lại danh tính cái xác, rồi sau đó chúng ta sẽ quay trở

lại làm một cặp đôi bình thường.”

“Em gọi việc đi dạo quanh bệnh viện trong trang phục y tá gọi cảm với anh chàng bạn trai thần chết là bình thường ý hả?”

“Em đây có nói là mình sẽ đi dạo quanh bệnh viện? Em mới chỉ là đang cân nhắc thử mặc nó thôi mà, hơn nữa cũng sẽ chẳng có ai nhìn thấy em. Anh nên nhớ bình thường chỉ là

một khái niệm mang tính tương đối. Và em đang rất cần một chút bình thường đây.”

Anh Tod nhú mày hỏi tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Chỉ là... em cảm thấy hạnh phúc khi ở bên cạnh anh. Em cảm thấy như đang được sống, rất bình thường và rất thật. Nhưng mỗi tối, khi anh đi làm, và bố em đi ngủ, và em không

thể chợp mắt, em lại bắt đầu có cảm giác vô cùng cô đơn. Và cảm giác đó càng ngày càng lớn, khiến không khí xung quanh em trở nên nặng nề, và em đã phải mất rất nhiều sức

để thở, chứ đừng nói là cử động. Em không muốn làm bất cứ chuyện gì. Em không muốn xem bất cứ thứ gì. Em không muốn ăn bất cứ món gì. Em chỉ quanh quẩn một mình với

các suy nghĩ vẩn vơ. Đầu em lúc nào cũng giống như một cái đài đang bật ở công suất lớn, trong khi mọi thứ xung quanh em đều như... chết rồi. Tối nào cũng vậy, kéo dài từ

nửa đêm cho tới bình minh, và sáng ra khi đến giờ đi học thì em lại không hiểu tại sao mình phải quay lại đó.”

“Chuyện đó bình thường mà, Kaylee.” – Anh Tod an ủi tôi. Nhưng tôi đọc thấy sự lo lắng đang xoay tròn trong mắt anh – “Em vẫn đang thích ứng dần với cuộc sống của người

chết. Mới đầu anh cũng giống như em, cứ đến nửa đêm, khi công việc đã hết bận, anh lại bắt đầu quên mất mình cần phải thở. Em sẽ nghĩ điều đó không quan trọng bởi vì anh

cũng đâu cần đến không khí nữa đúng không?” – Anh hỏi, và tôi gật đầu. Tôi biết anh đang định nói chuyện gì – “Nhưng thực ra nó rất quan trọng bởi vì khi không thở nữa, anh

có cảm giác như mình đã chết thực sự. Và rằng người chết không thể hòa nhập ở đây.” Anh giang ta ra như muốn ám chỉ thể giới loài người.

“Chính xác. Nhưng tối qua, khi anh Nash và Sabine ở đây, em đã quên bẵng đi cái cảm giác ấy. Em có vấn đề cần suy nghĩ, có người để nói chuyện cùng – kể cả nếu người đó là

Sabine – và cái cảm giác sâu muộn lúc 3 giờ sáng cũng biến mất. Sáng ra, em thậm chí không hề nghĩ tới chuyện nghỉ học. Em cứ thế thay quần áo và đi học, bởi vì em cảm thấy

như đang sống lại lần nữa và đó là điều một cô gái 16 tuổi bình thường cần phải làm. Lần đầu tiên kể từ sau khi chết em mới cảm thấy bình thường thế.”

“Lần đầu tiên á?” Anh Tod nhú mày hỏi lại.

“Anh không khiến em cảm thấy bình thường. Anh khiến em cảm thấy tuyệt vời, còn hơn cả khi em còn sống.” Tôi cúi xuống hôn anh say đắm.

“Đây là quãng thời gian yêu thích nhất của anh.”

“Từ trước tới giờ?” Tôi nheo mắt nhìn vào các vòng xoáy màu xanh đang xoay tròn trong mắt anh.”

“Từ trước tới giờ. Đối với anh đây là quãng thời gian tuyệt vời nhất...”

Đột nhiên tôi nghe thấy tiếng bố hắng giọng từ phía sau, và cả người tôi như muốn đóng băng. “Tod, đến giờ đi làm rồi. Kaylee, ngủ đi con.”

“Bố em không thể nhìn thấy anh.” – Tod thì thầm vào tai tôi – “Còn em?”

“Không. Em tắt cả hình lẫn tiếng rồi.” Nói vậy nhưng tôi vẫn không dám cử động, sợ rằng đây chỉ là một phép thử của bố dành cho bọn tôi.

Bố tôi thở dài. “Trong này yên lặng đến đáng ngờ, và có vết lõm hình người Tod trên ghế xếp. Trong khi vẫn còn kiểm chế được, bố sẽ giả vờ như là không biết con đang ngồi

trong lòng cậu ta. Vì thế con có thể giả vờ như đây vẫn là nhà của bố và con vẫn là con gái của bố, và bố vẫn có quyền đuổi bạn trai con ra khỏi đây sau 11 giờ đêm được

không?”

“Khỉ thật!” Tôi thì thầm thốt lên và anh Tod bật cười ồm lên.

Tôi có thể cảm nhận được hai má mình đang nóng bừng lên như hai hòn than, lúc tôi bò xuống khỏi lòng anh và đứng dậy, sau đó tôi mới hiện ra cho bố nhìn thấy. Có thể bố đã

biết chúng tôi đang làm gì, nhưng không có nghĩa là bố cần phải chứng kiến cảnh đó.

“Con xin lỗi.” Tôi lí nhí nói. Ở phía sau, anh Tod cũng đang lồm cồm đứng dậy, và khi ánh

mắt bố tập trung vào anh, tôi biết anh cũng đã hiện ra.

“Cháu xin lỗi, chú Cavanaugh.” Anh Tod nói, và mới đầu tôi còn tưởng bố sẽ không trả lời anh ấy cơ.

Nhưng rồi bố hít một hơi thật sâu rồi nghiêm mặt nhìn anh. “Lâu nay chú vẫn tránh để không phải có cuộc nói chuyện này với cháu, bởi vì xét về hoàn cảnh và việc con gái chú

vừa mới chết, sẽ là không hay khi đem chuyện này ra để nói. Nhưng dù sao Kaylee cũng là con gái chú. Vì thế nhân đây chú cũng nói luôn...”

Bố tôi lại hít thêm một hơi nữa, và tôi định lên tiếng ngắt lời bố - để ngăn cái điều mà cả ba chúng tôi đều biết sẽ xảy ra - nhưng tôi lại không muốn làm cho sự việc trở nên trầm

trọng hơn.

“Chú rất thích cháu, Tod ạ. Thú thật là trước đây chú chưa bao giờ nghĩ là sẽ có ngày mình lại nói ra những lời này với cháu. Nhưng chú biết cháu đã trải qua những gì vì Kaylee

và khi cháu từ chối lấy không chịu lấy đi linh hồn của con bé - mặc dù biết rõ điều gì sẽ xảy ra với mình - cháu không thể tưởng tượng nổi hành động đó có ý nghĩa với chú như

thế nào đâu. Nhưng tất cả những cái đó không thể thay đổi sự thật là nếu cháu vẫn còn sống, cháu mới chỉ... bao nhiêu nhỉ? 20 tuổi chứ mấy?”

Anh Tod gật đầu, và tôi bắt đầu cảm thấy hơi chột dạ.

“Theo tiêu chuẩn của loài bean sidhe thì tuổi ấy vẫn còn là trẻ con. Nhưng trong thế giới chúng ta đang sống, 20 được coi là đã trưởng thành hoàn toàn. Và Kaylee thậm chí còn

chưa đủ 17 tuổi. Trong hoàn cảnh bình thường, có lẽ chú đã tìm được hàng chục cách để ngăn cản hai đứa rồi. Chú không nói là chú sẽ giết bất kỳ chàng trai 20 tuổi nào dám

động vào con gái mình. Nhưng chú hy vọng là cháu biết kiểm soát các hành động của mình.”

Tôi chỉ muốn được biến mất. Vĩnh viễn.

“Kaylee không còn là một đứa trẻ, chú Cavanaugh ạ.” Anh Tod nói.

“Chú biết.” - Bố tôi gật đầu - “Nhưng con bé mãi mãi sẽ vẫn chỉ là cô con gái bé bỏng của chú. Vì thế chú hy vọng cháu tôn trọng điều đó, ít nhất là khi đang ở tổng nhà chú.

OK?”

Tod ngập ngừng phân trần. “Bọn cháu không hề có ý định làm điều gì bất kính cả.”

“Chú cũng biết cả điều đó.” - Bố tôi khoanh hai tay trước ngực - “Còn giờ thì cháu đi làm đi.”

Anh Tod gật đầu, sau đó quay sang trao cho tôi một cái ôm đầy gượng gạo. Chúng tôi cũng chẳng buồn dính chính lại với bố rằng phải nửa tiếng nữa mới đến ca trực của anh.

“Hẹn gặp lại em khoảng một tiếng nữa nhé?”

Tôi gật đầu và rời anh biến mất.

“Tại sao cậu ấy lại hẹn gặp con sau một tiếng nữa?” Bố tôi ngồi xuống cái ghế chỗ bàn học, trong khi tôi bước tới ngồi xuống giường.

“Bởi vì thoe như lời báo nói, Scott Carter đã chết được hơn 12 tiếng trước khi bọn con nhìn thấy anh ấy bị nhập bởi Avari, và con không thể lý giải được điều đó. Vì thế con cần

phải xác định lại xem anh ấy có phải đã chết thật không.”

“Tại sao con phải làm điều đó?”

Tôi nhún vai. “Vì ngoài con ra không có ai thích hợp hơn. Hơn nữa con có quá nhiều thời gian rảnh rỗi, chẳng biết làm gì cho qua ngày. Bài tập về nhà con cũng đã làm xong hết

rồi. Bố có muốn kiểm tra không?” – Tôi chỉ vào chồng sách vở trên bàn, sau lưng bố - “Và con không thể để anh Tod mạo hiểm một mình được. Anh ấy đã chết vì con một lần

rồi.”

Bố tôi thở dài. “Con chết đi rồi không có nghĩa là con bất khả chiến bại, Kaylee ạ.”

“Con biết. Và nó cũng không hề khiến anh Tod bất khả chiến bại.” – Cái chết không hề khiến tôi mạnh hơn, thông minh hơn, hay nhanh nhẹn hơn, ngoại trừ khả năng di chuyển

thần tốc và tàng hình. Nó cũng không giúp cải thiện trình độ lén lút của tôi – “Nhưng con có thể ra vào những khu vực cấm đoán một cách dễ dàng hơn.”

“Con nói thể chẳng hề khiến bố thấy an tâm hơn tẹo nào.”

“Con xin lỗi. nhưng con sẽ không sao đâu. Con còn có anh Tod. Bố biết anh ấy sẽ làm mọi điều để bảo vệ con mà.”

“Bố biết. Và bố cũng biết cậu ta sẽ làm mọi điều để được ở bên cạnh con, và sự tận tụy hết lòng ấy đôi khi sẽ khiến cho cậu ta hành động thiếu suy nghĩ. Và điều đó cũng đủ

khiến cho ông bố tội nghiệp này đau tim muốn chết.”

“Con không hiểu.” Tại sao sự tận tụy lại có thể coi là xấu?

“Kaylee, bố biết mình sẵn sàng làm những gì để bảo vệ con và bố có thể nhìn thấy điều tương tự ở Tod. Vì con, không có gì mà cậu ấy không dám làm. Và không ai có thể ngăn

cản được cậu ấy.”

“Con cũng thế, bố ạ. Con sẵn sàng làm tất cả mọi thứ vì anh ấy.”

“Bố biết.” – Bố tôi chớp mắt, sau đó nhắm nghiền hai mắt lại, lâu đến nỗi tôi còn tưởng bố đang cầu nguyện – “Đó là điều bố lo sợ nhất.”

Sau khi bố tôi quay trở lại giường, tôi liền nhắn tin cho Emma. Chỉ ba từ thôi.

Mình qua nhé???

Một phút sau tôi nhận được câu trả lời của cậu ấy – OK – và tôi vụt hiện ra trong phòng Emma, đúng lúc cậu ấy với tay bật đèn ngủ. Toto, cùng lúá với Styx, vừa đánh hơi thấy

tôi lập tức ngẩng đầu lên, sủa inh ỏi. Sau khi chết đi tôi trở thành nghi phạm trong mắt Toto.

“12 rưỡi đêm rồi đấy, Kay.” – Emma lười lười ngồi dậy trong bộ pajama chấm bi – “Trong chúng ta vẫn có người cần phải ngủ mà.”

“Xin lỗi. Mình muốn qua mượn cậu một thứ và cũng nhân tiện ghé qua kiểm tra cậu luôn.”

“Tại sao?”

“Bởi vì lão Avari biết cậu là ai và cậu sống ở đâu.”

“Mình biết. Và đó là lý do tại sao Toto ở đây.” – Emma vỗ nhẹ lên giường và Toto nhảy lên cuộn tròn trong lòng cậu ấy, nhưng hai mắt vẫn gườm gườm nhìn tôi đầy cảnh giác.

“Ừ, nhưng bọn mình vẫn chưa biết tại sao lại bắt gặp lão ta trong cơ thể của Scott tối qua. Nhỡ chẳng may Toto không nhận ra lão ta trong cơ thể của người khác thì sao?” – Kể

cả nếu nó có nhận ra đi chăng nữa, nếu lão ta đã có thể hiện ra trong thế giới loài người, thì chẳng có gì đảm bảo là lão ta không phang cho Toto một cú đấm bịt miệng. Hệ thốn

cảnh báo sớm có tác dụng gì khi mà nó không thể ngăn chặn được điều nó đang cảnh báo?

“Cậu có sợ không khi mà thỉnh thoảng mình lại hiện ra kiểm tra cậu trong đêm?”

Emma nhú mày. “Tất nhiên là sợ rồi. Nhưng nếu cần thì phải làm thôi. Mình thà sợ một chút còn hơn là bị nhập vào hoặc chết. Mình không có ý xúc phạm tới người mới chết

đâu nhé!”

Tôi mỉm cười. “Không sao.”

“Thế cậu định mượn gì nào?”

“Nhưng cậu phải hứa là sẽ không cười mình...”

Ngay lập tức cô nàng lật chăn ra, lồm cồm bò xuống cuối giường. “Mình hứa. Nói đi xem nào.”

“Cậu vẫn còn giữ bộ hóa trang Halloween năm ngoái chứ?”

Hia lông mày của Emma nhướn lên. “Bộ đồ y tá á? Ừ, mình nghĩ là vẫn còn.” – Vừa nói cậu ấy

vừa nháy xuống giường, đi tới chỗ tủ quần áo – “Tại sao?”

“Mình cần dùng nó để hối lộ một người.”

“Anh Tod á?” – Cậu ấy mở tủ ra, nheo mắt nhìn tôi và tôi gật đầu – “Không phải là mình không ủng hộ ý định đó của cậu. Nhưng theo mình thấy, cậu muốn gì mà anh ấy chẳng chiều, đâu cần phải hối lộ.”

“OK, vậy thì cứ coi như là thưởng công đi.”

“Ừầy... Ai đó hẳn phải là một cậu bé ngoan lắm đâu.” Emma lục tung chồng quần áo bên phải lên.

“Mình chỉ nghĩ là...” Tôi cũng không biết nên giải thích thế nào cho Emma hiểu. Tôi không muốn cậu ấy biết về sự trống rỗng đang ngày một lớn dần lên trong tôi khi màn đêm

buông xuống, khi tôi chỉ có một mình. Tôi không muốn cậu ấy biết rằng việc buông xuôi tất cả còn dễ dàng hơn rất nhiều so với việc chiến đấu chống lại nó. Và cách duy nhất để

tôi vượt qua sự trống rỗng đó là phai tiếp tục sống. Tiếp tục đi học, tiếp tục kết bạn, và tiếp tục làm một đứa con gái ngoan, ngay cả khi những cái đó không còn phù hợp nữa.

Ở bên cạnh anh Tod là thứ duy nhất khiến tôi cảm thấy thoải mái, và...

“Cậu chỉ nghĩ cái gì?” Cuối cùng Emma cũng tìm được bộ đồ hóa trang ở tít tận góc trong cùng của tủ quần áo.

“Mình chỉ nghĩ là sau tất cả những gì vừa xảy ra, chúng ta nên học cách tận hưởng cuộc sống nhiều hơn. Kể cả chỉ là một cốc một lát trong căn phòng trống của bệnh viện.

Nghe có hơi ngớ ngẩn không?”

“Mình lại thấy điều đó rất lãng mạng.” – Emma chun mũi nói – “Mình nói thế không làm cậu nghĩ khác đi về mình chứ?”

“Điều đó chỉ chứng tỏ cậu dành quá nhiều thời gian ở với mình.” – Tôi khoanh tay nghiên cứu bộ đồ không-thể-khêu-gọi-hơn trên tay cô bạn thân – “Trông mình sẽ chẳng khác

gi một con điều trong bộ đồ đó.”

“Cậu sẽ trông rất tuyệt là đằng khác. Kể cả khi trái tim của thần chết không còn đập nữa, nó cũng sẽ phải đập trở lại khi anh ấy nhìn thấy cậu mặc nó.”

“Cảm ơn cậu, Emma.”

“Không có gì. Giờ thì biến khỏi đây để mình còn ngủ.” – Emma xua tay đuổi tôi. Nhưng trước khi tôi kịp biến mất, cậu ấy lại lật chăn ngồi bật dậy – “À, nhớ đừng quên đôi tất

trắng!” – Nói rồi cậu ấy chạy lại chỗ tủ quần áo mở ngăn kéo rút ra một đôi tất ren màu trắng tinh – “Nhưng nghĩ lại mình thấy đi tất làm gì cho vương vãi nhỉ. Lại dễ bị rách.

Thôi, mình sẽ giữ lại nó.”

“Emma cậu cứ giữ lấy đi. Mình không định đi xa tới thế đâu. Không phải tối nay.”

Cậu ấy đảo tròn hai mắt/ “Đừng có nói trước điều gì. Giờ thì đi mau, mình buồn ngủ lắm rồi. Mai lại nói tiếp. Nhớ kể chi tiết lại mọi chuyện cho mình nghe đấy. “Nói rồi cô nàng

trèo lên giường, kéo chăn trùm lên quá vai.

“Sẽ chẳng có chuyện gì đâu mà kể.” Tôi giãy nảy lên. Nhưng Emma đã chìm vào giấc ngủ từ bao giờ. Và trong một giây, tôi bỗng thấy ghen tị với cô bạn thân của mình vô cùng.

Chương 8:

TÔI GẶP ANH TOD ở sảnh phòng cấp cứu, và anh khẽ xịu mặt khi nhìn thấy bộ đồ ngủ kín như bung của tôi. “Công việc trước.” Tôi nói.

“Nhỡ công việc của anh là tình yêu thì sao? Anh có thể...”

Tôi chặn một tay lên miệng anh. “Anh cứ thử gọi mình là bác sĩ tình yêu xem, em bỏ đi ngay cho anh xem.”

Anh kéo tay tôi ra và nắm lấy nó. “Anh đang định nói là “Bác sĩ của Tình yêu”, nhưng anh đoán cũng như nhau cả.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Đi nào, trước khi em đổi ý.” Lần cuối cùng tôi ở trong nhà xác là khi xác tôi nằm trên cái bàn thiếc trong đó.

Gai ốc nổi khắp người tôi trước khi chúng tôi bước vào trong căn phòng lạnh lẽo đó. Nhà xác luôn là một nơi rùng rợn, kể cả với người chết. Đặc biệt là với một cô gái vừa chết

như tôi.

Anh Tod chăm chú nghiên cứu cái biểu đồ trên tường trong khi tôi vẫn đứng tụt lại phía sau, cố gắng không nhớ lại cái cảm giác tỉnh dậy trên chiếc bàn thiếc ở phòng bên cạnh,

trên người phủ miếng vải trắng. “Theo lịch, cậu ta sẽ được khám nghiệm tử thi vào ngày mai. Ngăn kéo thứ ba.” – Anh Tod nói – “Em có chắc là em muốn làm chuyện này

không? Anh có thể kiểm tra hộ em.”

Tôi lắc đầu. “Đến việc nhìn một xác chết mà em cũng không dám thì làm sao em có thể đối mặt với đám quái vật xấu xí ở Cõi Âm và đòi chúng trả lại linh hồn cho em?”

“Em đã nhìn thấy người chết rồi mà Kaylee.”

“Đúng thế.” – Và một vài người trong số đó thậm chí còn ngồi dậy và đi lại bình thường – “Nhưng không phải trong này. Ở đây em có cảm giác như là một sự kết thúc thực sự.”

“Hy vọng đó là trường hợp của Scott.”

Vẫn còn một nhân viên đang làm việc trong này, vì thế chúng tôi đã phải ngồi đợi cho đến khi anh ta làm xong việc và đi tắm. Anh Tod gợi ý dọa cho anh chàng tội nghiệp kia một

trận bằng cách đóng mở tất cả các ngăn đựng xác cùng một lúc, cho tới khi anh ta sợ quá phải chạy ra ngoài. Nhưng tôi đã từ chối thẳng thừng.

Cuối cùng, khi chỉ còn lại hai chúng tôi trong nhà xác, anh Tod kéo ngăn kéo thứ ba ra, và tôi nhắm mắt lại, chuẩn bị tinh thần cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra. “Kaylee,

nhìn này.” Anh gọi, và tôi mở mắt ra nhìn.

Đúng là Scott. Và anh ấy đã chết thực sự. Thanh thản và vĩnh viễn.

Tôi thở phào nhẹ nhõm và dành vài giây để nhìn mặt anh ấy một lần cuối. Scott và tôi chưa bao giờ thân, nhưng tôi không hề mong muốn những điều này xảy ra với anh hay bất kì

ai. Ngoại trừ lão Avari, và tên Beck.

Một phần trong tôi thấy mừng vì sự đau đớn của anh cuối cùng cũng đã kết thúc, kể cả nếu nó phải kết thúc bằng cái chết.

“Nếu anh ấy chết thật thì người chúng ta gặp ở trong bệnh viện là ai?”

“Anh chịu.” – Tod đóng ngăn kéo và đứng dựa lưng vào đó, hai tay khoanh lại trước ngực, như thể anh hoàn toàn thoải mái khi ở trong nhà xác như thế này – “Phân thân chẳng?

Hay nhân bản vô tính? Hay kẻ trộm xác chết?”

“Hoặc anh ấy có anh em sinh đôi thì sao?”

“Hừm... hình như anh bị sốt rồi. Anh cần một cô y tá.”

“Ra khỏi đây thôi.” Tôi vẫn chưa đủ can đảm để khoác bộ đồ hở hang đó lên người. Tôi cầm tay anh vụt biến khỏi nhà xác và hiện ra trong căn phòng trống ở tầng bốn, nơi tôi

đã nhắm trước từ lúc nãy và giấu bộ đồ hóa trang đó. Nó nằm ở cuối hành lang, khuất hẳn tầm mắt của mọi người vì thế khả năng ai đó đi vào đấy lúc nửa đêm gần như bằng

không.

Anh Tod liếc một dọc quanh căn phòng, gật gù hài lòng. “Em chu đáo ghê, nhưng đằng nào cũng có ai nhìn thấy bọn mình đâu.”

“Em biết, nhưng em vẫn gặp khó khăn trong việc kiểm soát khả năng tàng hình của mình. Và kể cả nếu em có làm được thì em vẫn có cảm giác như đang bị mọi người nhìn, mặc

dù họ chẳng thấy gì hết. Hơn nữa em không phải là người thích phô trương, vì thế...” – Tôi giang rộng hai tay ra chỉ quanh phòng – “Cứ riêng tư vẫn hơn.”

Anh Tod bước tới nhìn sâu vào trong mắt tôi. “Em đúng là người bạn gái tuyệt vời nhất trên đời. Anh nói nghiêm túc đấy.”

“Vì đã chuẩn bị sẵn phòng bệnh và mượn bộ đồ hóa trang Halloween?”

Anh lắc đầu và kéo tôi sát lại gần mình. “Vì đã ở đây. Vì đã cứu rồi cuộc đời sau khi chết của anh. Vì đã khiến anh chờ đợi từng ngày để được gặp em, thay vì khiếp sợ sự vĩnh

cữu. Và anh không quan tâm em mặc quần bò áo phong hay bộ đồ y tá khiêu gợi kia, với anh chỉ cần em có mặt ở đây là đủ.”

Những lời vừa rồi khiến trái tim tôi lại một lần nữa đập rộn ràng. “Vậy là không cần mặc bộ đồ đó nữa?”

Anh Tod nhún vai. “Đừng hiểu sai ý anh. Bộ đồ đó rất sexy. Nhưng nó không phải là em.”

Tôi nhú mày. “Bởi vì em không đủ sexy?”

“Ngược lại nữa là đằng khác, em quá thừa sexy rồi. Có những cô gái cần phải nhờ đến bộ trang phục như thế để quyến rũ đám con trai, nhưng với anh em như thế này là quá đủ

rồi, anh không còn mong muốn gì hơn. Cho dù m mặc gì, hoặc không mặc gì...”

Tôi ngược mắt lên nhìn anh. “Sao lần nào anh nở miệng nói chuyện là em lại...” – thấy yêu anh hơn – “...thấy mùi lòng nhĩ? Mặc dù nhiều lúc nghe rất sến sẩm, nhưng chẳng hiểu

sao em lại thích điều đó.”

“Anh thậm chí còn có thể sến hơn thế cơ.” Mội anh trượt một dọc từ sau tai tôi xuống đến cổ.

“Còn bao lâu nữa thì anh phải đi... làm?” Tôi quàng hai tay ôm lấy cổ anh, như thể chúng tôi đang nhảy. Chỉ có điều không ai di chuyển và không có nhạc.

“Không biết. Không quan tâm.”

“Anh không sợ gặp rắc rối nếu bỏ lỡ một bệnh nhân à?”

Mội anh vuốt nhẹ trên khoe miệng tôi. “Xem lại câu trả lời trước của anh.”

“Ừm... Nhưng giờ có vẻ không phải là thời điểm thích hợp để làm phật lòng ông Levi.”

Anh Tod rền rĩ kêu lên. “Em nói thế thì anh chịu rồi.” – Anh rời tôi ra và liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại – “Anh có một ca tắc động mạch trong 8 phút nữa. Anh sẽ quay lại

ngay.”

“Anh định đi giết ai đó rồi quay lại hôn em tiếp ý hả? Không lẽ đây là cách chúng ta hẹn hò từ đây về sau?”

“Hơi kì quặc quá đúng không?” Trông anh có vẻ lo lắng, như thể sợ rằng tôi sẽ nói có. Nếu là một tháng trước có lẽ tôi sẽ nói thế thật, nhưng bây giờ...

“Em không biết. Có lẽ thế, nhưng nói thật là giờ rm chỉ muốn được ở bên cạnh anh thôi, kể cả nếu điều đó đồng nghĩa với việc em sẽ phải chờ anh đi làm công việc thần chết của

mình.” – Tôi nhún vai – “Chúng ta đúng là một cặp đôi kì quặc anh nhĩ?”

“Em chưa xem phim Cô dâu ma à? So với bọn họ thì mình vẫn còn bình thường chán.” – Anh Tod tùm tùm cười – “9 phút thôi. Anh hứa.”

Tôi gật đầu, và anh vụt biến mất.

Sau khi anh đi, tôi đứng ngây người ra mất một lúc rồi mới định thần là mình cần phải làm gì. Tôi cần phải đi toa-lét – một nhu cầu hiếm hoi trong vòng một tháng trở lại đây, bởi

vì phần lớn thời gian tôi chỉ nhớ phải uống nước khi cổ họng đã khô cong và giọng nói bắt đầu khàn đặc.

Sau đó, tôi nhìn chằm chằm vào trong gương xem điều gì đã khiến các vòng xoáy trong mắt Tod chuyển động mỗi khi anh nhìn tôi, và xoay tròn dữ dội khi anh chạm vào tôi.

Nhưng cho dù nó là gì đi chăng nữa thì tôi cũng không nhìn ra. Ngoại trừ vết sẹo trên bụng, trông tôi vẫn giống y như hồi trước khi chết. Và thân xác này sẽ còn đi theo tôi cho

tôi vĩnh cửu.

Ý nghĩ ấy đến giờ vẫn quá lớn đối với tôi để giữ nó trong đầu, nhưng thỉnh thoảng tôi cũng bắt đầu suy nghĩ tới sự vĩnh cửu. Khi tôi chỉ có một mình. Khi những người khác đã

ngủ. Khi tôi không nhớ ra được tại sao mình lại muốn sống cuộc đời như thế này sau khi chết.

Tôi lắc đầu, xua tan cái ý nghĩ vẫn vương ấy ra khỏi đầu và vặn vòi rửa tay thì nghe thấy tiếng ai đó gõ cửa phòng tắm. Tôi vội chạy ra mở cửa và nở nụ cười rõ tươi đón Tod. Nhưng

người đang đứng trước mặt tôi không phải là Tod.

Mà là Thane, một ta chặn ngang cửa để ngăn không cho tôi chạy thoát, trên người hắn vẫn mặc nguyên bộ quần áo và cái kính râm tôi gặp hôm ở tiệm bánh rán. Chỉ có điều lần

này trông hắn không có vẻ gì là sợ tôi.

Lông mày của Thane xếch ngược lên khi hắn quan sát sự sửng sốt đang hiện rõ trên khuôn mặt tôi. “Sao nào. Không phải cô đã nghĩ là đã hạ được tôi đấy chứ?”

“Không.” Đó là lý do tại sao tôi phải nhờ Luca đi tìm hắn. Và tại sao tôi không thể biến khỏi đó ngay bây giờ. Cũng may là vài phút nữa anh Tod sẽ quay lại.

Phải đứng gần với gã thần chết đã giết chết mẹ mình như thế này quả thực khiến tôi nổi gai ốc, nhưng tôi không thể lùi lại mà không để lộ ra nỗi sợ hãi của mình. Là một thần chết,

hắn hoàn toàn có thể lấy đi linh hồn tôi và kết thúc cuộc đời sau khi chết của tôi. Nhưng điều ngược lại cũng đúng đối với hắn. Vì thế cuộc đối đầu này giống như trò chơi đá gà –

chúng tôi đang chờ xem ai là người đi chệch hướng trước.

“Ông đang làm gì ở đây thế?” Tôi hỏi.

“Đáng ra tôi mới là người nên hỏi câu đó. Cô đang làm gì ở đây thế?” – Thane đánh mắt về phía bộ đồ hóa trang treo trên mắt - “Đã đến Halloween đâu nhỉ?”

“Không phải việc của ông. Ông muốn gì?” Tôi có thể nhìn thấy bản thân qua cặp kính râm của hắn nhưng lại không biết hắn đang nghĩ gì đằng sau cặp kính ấy. Và điều đó khiến

tôi cảm thấy bất an.

“Tôi muốn lấy lại linh hồn cô đã lấy cắp của tôi.”

“Nó đâu phải của ông.”

“Cũng đâu phải của cô.” Thane cãi lại, và tôi gật đầu. Tôi chợt nhận ra là mình không nhất thiết phải đứng tiếp chuyện với hắn trong căn phòng chật chội này. Tôi vụt biến mất và hiện ra sau lưng hắn.

“Đó là lý do tại sao tôi không hề giữ nó.” – Tôi nói và Thane quay phắt người lại đối diện với tôi, lông mày xếch ngược lên vì tức tối – “Tôi đã nộp nó rồi.”

“Vậy thì tôi sẽ lấy linh hồn của cô để thay thế.” – Thane tiến lại gần và tôi vội lùi lại ra sau. Trò chơi đá gà đã hoàn toàn rơi vào quên lãng – “Và nếu cô không chịu nghe lời, tôi sẽ

lấy luôn cả thân xác cô. Đảm bảo sắp sẽ rất hài lòng cho coi.” Hắn chìa tay ra định nắm lấy tay tôi nhưng tôi đã vung tay lên tấn công hắn trước. Cặp kính râm của hắn rơi xuống

đất và gãy làm đôi.

Tôi khựng lại mất một giây vì quá sốc khi nhìn thấy hai tròng mắt trần ỏn của Thane. Nếu hắn chạm vào tôi lúc tôi biến đi, hắn sẽ đi cùng với tôi. Và tôi không thể để chuyện đó xảy ra.

“Nếu tôi lôi được cô sang Cõi Âm, chắc chắn gã bạn trai của cô sẽ đuổi theo đúng không?”

Thane lại giơ tay định chụp lấy tôi nhưng lại bị trượt, và khi tôi lùi thêm một bước nữa, chân tôi chạm vào thành giường, và tôi hiểu rằng mình không còn đường lui nữa. Thane lao

tới túm chặt lấy gấu áo tôi và kéo thật mạnh, làm cúc áo của tôi bật hết cả ra. Nhưng hắn vẫn không chịu dừng lại, và cái áo ngủ trên người tôi đã bị xé rách quá nửa. Tôi hoảng

loạn quờ quang xung quanh xem có cái gì có thể dùng làm vũ khí được không và tìm mọi cách để thoát khỏi nắm tay của hắn.

Đúng lúc đó anh Tod hiện ra sau lưng Thane, ngay phía bên trái hắn. Hai mắt anh mở to vì bất ngờ, nhưng anh mất chưa đầy một giây để hiểu ra tình hình và vung tay đấm thật

mạnh vào đầu gã thần chết, trước khi hắn kịp nhận ra sự có mặt của anh. Thane loạn choạng quay lại và anh Tod lại vung tay nện cho hắn một quả nữa. Nắm đấm của anh đập

vào chính giữa thái dương hắn.

Thane đổ sập xuống sàn nhà và anh Tod bồi thêm một cú nữa vào đầu hắn cho chắc chắn.

“Em không sao chứ?” – Anh hỏi, và tôi gật đầu, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cơ thể đang bất động của Thane trên sàn – “Chuyện gì đã xảy ra thế? Sao em không trốn đi?”

“Bởi vì chúng ta đang cần tìm hắn. Đỡ phải nhờ đến Luca.”

Các vòng xoáy trong mắt anh Tod xoay tròn dữ dội, làm tôi không thể phân biệt nổi anh đang giận hay lo lắng nữa. Cũng có thể là cả hai. “Hãy thề với anh là em sẽ không lặp lại

chuyện đó đi, Kaylee. Thề với anh lần sau em sẽ bỏ chạy đi.”

“Không! Anh đã phá vỡ các quy định vì em, và em sẽ không để anh phải chịu điều đó một mình, chỉ vì em quá sợ phải đối mặt với gã thần chết đã từng lấy mạng mình. Hơn nữa

từ nay về sau em sẽ còn gặp nhiều kẻ xấu xa và độc ác hơn Thane ý chứ. Em cần phải học cách chống trả lại, chứ không phải bỏ chạy.”

“Em cần phải giữ lấy cái mạng mình. Bạn bè và gia đình cần em. Anh cần em.”

“Em biết.” Nhưng như thế không có nghĩa là lần nào cũng phải bỏ chạy.

“OK, giờ anh có thể nói trông em rất quyến rũ trong chiếc áo rách rưới đó không?”

“Được.” – Tôi không thể không mỉm cười khi nghe anh nói như vậy – “Anh nói đi.”

“Trông em tuyệt lắm.” Anh bước qua người gã thần chết và tiến lại gần tôi, mắt nhìn tôi đắm đuối.

“Gã chết tiệt, sớm không đến, muộn không đến. Nhè đúng lúc này để xuất hiện.” Anh lầm bầm cuối xuống hôn lên môi tôi, giọng đầy tiếc nuối.

Đột nhiên cái viễn cảnh về một cuộc đời vĩnh cửu bên cạnh Tod không phải là quá dài đối với tôi.

“Chúng ta nên... làm gì đó với hắn.” Tôi thì thầm nói, lúc môi anh trượt dọc xuống cổ tôi.

“Đợi chút đã. Em nên tận hưởng sau khi vừa thoát chết.”

“Anh biết là từ ‘thoát chết’ không còn phù hợp với chúng ta nữa đúng không?”

Tôi bật cười, khẽ đẩy anh ra và anh rên rỉ kêu lên. “Anh chưa bao giờ ghét ai như ghét thằng cha đó lúc này.”

“Em hiểu. Mà anh nhìn thấy mắt hắn chưa? Chúng trống rỗng hoàn toàn.”

Lông mày anh Tod nhướn lên. Anh quỳ xuống bên cạnh gã thần chết đang nằm bất tỉnh trên sàn nhà và vạch một mắt hắn lên. ‘Cửa sổ tâm hồn’ của hắn hoàn toàn trống rỗng.

Bởi vì hắn không hề có linh hồn. “Đó là lý do tại sao hắn làm việc cho lão Avari.”

“Lão Avari đang nắm giữ linh hồn của hắn à?” – Tôi hỏi và anh Tod gật đầu đứng dậy – “Thế cái quái gì đang ở trong cơ thể hắn?”

“Anh đoán là Hơi thở của Quỷ.”

“Như chị Addy á?”

Lại thêm một cái gật đầu nghiêm nghị.

“Em không biết là nó có tác dụng với một thần chết đấy.”

Môi anh Tod mím chặt. “Anh cũng thế.”

“Thế chúng ta làm gì với hắn bây giờ?”

“Hiển nhiên là chúng ta phải gọi ông Levi rồi, nhưng trước đó anh nghĩ mình nên tra hỏi hắn đã. Anh dám cá hắn biết lão Avari đang định làm gì. Nhưng giờ hắn tỉnh dậy là hắn sẽ vọt biến đi ngay.”

“Rút cuộc chúng ta vẫn quay lại câu hỏi: Làm thế nào để giữ chân một thần chết đủ lâu để tra hỏi hắn? Đáng tiếc là hắn không nói chuyện trong khi ngủ...” – Và rồi tôi chợt nảy ra

một ý tưởng – “Sabine. Biết đâu chị ta có thể đọc được suy nghĩ của hắn trong khi hắn đang bất tỉnh thì sao.” – Tôi gợi ý – “Nỗi sợ hãi của hắn có thể không nói cho chúng ta

biết được chính xác lão Avari đang âm mưu gì, nhưng chắc chắn chị ta sẽ ít nhiều moi được thông tin từ hắn.”

Anh Tod nhún vai. “Cũng đáng để thử.” – Anh rút điện thoại trong túi ra và bấm nút gọi cho Sabine, đơn giản là vì danh bạ điện thoại của một thần chết không có mấy người –

“Sabine à? Bọn này cần cô giúp một việc khá nguy hiểm và hơi điên rồ một chút. Cô tham gia không?”

Ở bên cạnh, tôi nghe được tiếng loáng thoáng câu “Tất nhiên rồi” từ phía đầu dây bên kia.

“Tôi đoán là cô đang ở trên giường của em trai tôi?” – Tod nói và lần này tôi thấy mừng vì không nghe thấy câu trả lời của chị ta – “Bọn tôi sẽ có mặt sau một phút nữa.”

“Anh nên biết là chẳng ai lại đi hỏi người khác những câu hỏi như thế cả.” Tôi hậm hực nói, lúc anh quỳ xuống trói hai tay Thane lại ra đằng sau.

“Đó là vì họ để ý tới việc mọi người nghĩ sao về mình. Còn anh không quan tâm.”

Tôi nhíu mày hỏi lại. “Thế anh không quan tâm em nghĩ sao về anh à?”

“Em không phải là bọn họ.” – Anh liếc mắt nhìn cái áo rách tả tơi trên người tôi – “Sao em không đi thay quần áo đi rồi gặp anh ở nhà Nash?”

“Anh ấy sẽ không nói chuyện với anh đâu.” – Nhất là khi không có tôi ở giữa làm người trung gian hòa giải. Và chúng tôi không biết bao lâu nữa Thane sẽ tỉnh lại. Kể cả nếu anh

Tod chịu bỏ tôi lại một mình với gã thần chết đang bất tỉnh này, tôi cũng không dám chắc là một mình tôi có thể vác theo hắn ta tới nhà anh Nash. Trò di chuyển trong không gian

này vẫn còn quá mới mẻ đối với tôi – “Khỉ thật, cuối cùng thì em vẫn phải chui vào bộ đồ hóa trang đó.”

Ở trong phòng tắm, tôi trông bộ đồ y tá ra ngoài cái áo rách của mình. Ít ra nó cũng giúp tôi đỡ hở hang hơn một chút. Mặc dù không đáng kể.

“Uầy...” Anh Tod ồ lên lúc tôi bước ra khỏi phòng tắm.

“Anh có muốn thay đổi ý kiến về bộ đồ này không?”

Anh lắc đầu. “Em không cần mặc nó cũng đủ quyến rũ rồi. Nhưng nó cần phải có em thì trông mới hấp dẫn.”

Tôi không thể không mỉm cười khi nghe thấy lời khen ngợi ấy của anh. Kể đó anh xốc hai tay gã thần chết lên rồi dặn tôi. “Hãy đi thẳng vào phòng khách, nếu em không muốn

nhìn thấy Sabine khỏa thân.”

“Anh đã nhìn thấy chị ta khỏa thân rồi à?”

Anh Tod nhăn mặt. “Không phải cố tình. Em sẵn sàng chưa?” – Anh hỏi và tôi gật đầu, cúi xuống nhắc hai chân của Thane cao hơn – “Ba... Hai... Một.”

Chúng tôi vụt biến khỏi đó và thật thần kì lần nàu cả hai cùng hiện ra trong phòng khách nhà anh Nash cùng một lúc. Nhờ đó mà tên Thane vẫn còn nguyên vẹn. “Chuyện gì sẽ

xảy ra nếu anh đến đây trước em?” Tôi buông hai chân gã thần chết ra.

Anh Tod kéo Thane ra phía cái ghế bành và thả hẳn xuống đó. “Em nhìn thấy người ta chặt xương bò thể nào rồi chứ?”

“Eo...” Tôi đoán chúng tôi sẽ chẳng làm được gì với một nửa thân trên của gã thần chết.

Cửa phòng ngủ anh Nash bật mở và Sabine bước ra với độc một cái áo lót trên người, tay vẫn loay hoay kéo khóa quần, còn áo sơ mi thì vắt vẻo trên vai. Anh Nash đi ngay phía

sau chị ta, trên người chẳng mặc gì ngoài cái quần soóc.

Sabine bật cười rũ rượi ngay khi vừa nhìn thấy tôi còn anh Nash thì đứng khựng lại ở giữa hành lang. “Em đang mặc cái quái quỷ gì thế này?”

“Trông cô như một con búp bê bị hỏng ý.” – Sabine vẫn tiếp tục cười sằng sặc, trong khi tôi đỏ bừng mặt vì ngượng. Và rồi chị ta rút điện thoại ra – “Se không ai chịu tin tôi nếu

không có bằng chứng.”

“Bỏ ngay ngón tay ra nếu chị không muốn đi kiếm một cái điện thoại mới.” Tôi nghiêng răng cảnh cáo.

“Và một ngón tay mới.” Anh Tod đế thêm.

“Em đang làm gì ở đây thế?” – anh Nash hỏi – “Và làm ơn hãy bỏ qua câu chuyện về bộ quần áo của em. Anh không muốn biết.”

“Nhưng em muốn.” – Sabine giãy nảy lên, và chúng tôi lờ chị ta đi – “Bộ đồ này có bán kèm với bao cao su không hay là bán riêng rẽ?”

“Hãy nhìn mình lại trước khi phán xét người khác.” – Tôi điên tiết vặc lại – “Áo của tôi bị rách trong lúc đánh nhau. Chứ không thô thiển như chị nghĩ đâu.”

“Em muốn gì hả Kaylee?” Anh Nash hỏi lại, hoàn toàn coi như không có sự hiện diện của ông anh trai.

“Bọn em cần Sabine đọc hắc ta.” – Tôi bước sang một bên cho họ nhìn thấy Thane, nãy giờ hắc ta vẫn đang bất tỉnh trên chiếc ghế bành – “Thật nhanh. Trước khi hắc ta tỉnh

dậy.”

“Bọn em?” – Anh Nash nhú mày hỏi, và tôi chợt hiểu ra là anh ấy không hề nhìn thấy anh Tod – “Anh đoán là anh trai anh cũng đang ở đâu đó quanh đây?”

Tôi nhướn mày nhìn anh Tod và anh nhún vai giải thích. “Anh nghĩ là cậu ta không muốn nhifnt hấy anh.” Độ một giây sau, mặt anh Nash bỗng dưng sầm lại, và tôi đoán anh ấy

đã nhìn thấy anh mình.

“Ra khỏi đây!” Anh Nash gầm lên.

“Nash...” Tod mở miệng phân trần nhưng tôi đã bước tới chặn giữa hai người bọn họ để đề phòng bất trắc.

“OK, khoan đã...” – Tôi giơ hai tay lên – “Em biết tình huống này rất nguy hiểm và khó xử với tất cả mọi người, nhưng...”

“Với tôi thì không.” Sabine bĩu môi nói.

“...nhưng bọn em sẽ không đến đây nếu không phải vì quá khẩn cấp. Vì thế, chúng ta sẽ giải quyết như thế này. Sabine sẽ mặc áo vào. Em sẽ mượn một cái áo. Và hai anh sẽ giả

vờ - chỉ trong vòng 15 phút thôi – là mình vẫn có thể đứng chung trong một phòng với nhau.”

“Để anh đi lấy áo cho em.” Anh Nash lầm bầm nói, nhưng trước khi anh kịp quay lưng đi ra hành lang, anh Tod đã cởi phăng cái áo trên người và đưa cho tôi. Từ đằng xa, tôi có

thể nghe tiếng anh Nash nghiêng răng kèn kẹt.

Sabine đảo tròn hai mắt, ngao ngán thốt lên. “Cô ấy có thể mặc áo của em mà.” – Chị ta gào lên với anh Nash, sau đó quay sang dịu giọng với anh Tod – “Không cần, cô ấy có

thể mặc áo của tôi.” – Nói rồi chị ta ngúng nguẩy đi về phía cuối hành lang – “Tôi có mang dư một cái áo mà. Đi thôi Kaylee, trước khi tôi phát buồn nôn với màn kịch ở ngoài

đó.”

Tôi miễn cưỡng đi theo Sabine vào phòng của anh Nash. Chị ta khép cửa lại rồi rút trong balô một chiếc áo phông đưa cho tôi, sau đó quỳ xuống tìm kiếm cái gì đó dưới gầm

giường.

“Cảm ơn, nhưng tôi sẽ không thay đồ trước mặt chị đâu.” Tôi nói.

“Thoải mái đi.” – Chị ta cười khẩy – “Tôi cũng có tất cả những gì cô có mà. Hơn nữa những người muốn nhìn thấy cô khỏa thân ở ngoài kia hết rồi. Còn nếu cô căng thẳng như

thế thì cứ việc tàng hình.”

Và thế là tôi làm như lời chị ta nói. Sau khi đã chắc chắn là chị ta không thể nhìn thấy mình, tôi cởi chiếc váy của Emma ra và thả xuống chân giường anh Nash.

“Đây rồi...” – Sabine lăm bắm khều đôi tất chân ra từ dưới gầm giường – “Vụ cái váy này là thế nào?”

“Tôi không việc gì phải giải thích với chị.” Tôi quay lưng lại lúc chị ta cũng bắt đầu thay đồ. Và tôi thậm chí còn không dám chắc là chị ta có nghe thấy tiếng mình hay không cho

tới khi chị ta trả lời.

“Cô có muốn tôi đọc suy nghĩ của gã đang nằm bất tỉnh ngoài kia không? Theo cô thì tôi nên nghĩ thế nào khi cô xuất hiện ở đây trong bộ đồng phục thiếu vải như thế kia? Tôi

quá hiểu cái mảnh ấy rồi, bởi tôi cũng đã từng làm trò đó.”

“Chẳng có mảnh khoe gì ở đây hết. Và tôi cũng đâu có đi một mình.” – Việc họ không nhìn thấy anh Tod đâu có nghĩa là anh ấy không có mặt ở đây ngay từ đầu – “Tôi không

định giành anh Nash với chị đâu mà lo.”

“Tốt, bởi vì chúng ta đã có thỏa thuận với nhau. Sau khi cô chết, Nash sẽ là của tôi. Vì thế nếu cô định nuốt lời, không cần biết cô đã chết thật hay chưa, tôi sẽ làm cô chết không

nhắm mắt luôn.”

“Chị bị điên à?” – Tôi cố kéo cái áo phông xuống che rốn nhưng nó không đủ dài – “Chị đã có thứ chị muốn rồi còn gì. Giờ chị và anh Nash có thể yên tâm sống bên nhau trọn

đời và sinh ra bao nhiêu tiểu mara tùy thích, tôi sẽ không ngăn cản chị đâu mà lo. Tôi đã chết, và sẽ không có gì có thể thay đổi được điều đó. Tôi yêu anh Tod, và cũng không

có gì có thể thay đổi được điều đó. Chúng tôi sẽ cùng nhau đối mặt với sự vĩnh cửu và cái chết của những người thân yêu của mình. Vì thế chị là ai mà cho cái quyền cấm tôi đi

đâu hay mặc gì? Tôi không có nghĩa vụ phải trả lời chị, Sabine ạ!”

Phải tới lúc chị ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi, tôi mới hân ra là chị ta có thể thấy mình.

“Cô yêu anh ấy à? Ý tôi là anh Tod ý?” Chị ta hỏi lại.

“Phải.”

“Yêu thật á? Kiểu như là không thể sống thiếu anh ấy, sẵn sàng làm mọi chuyện và anh ấy á?”

“Phải. Tôi không muốn mở mắt khi anh ấy không có ở đó để nhìn vào mắt tôi. Hai tay tôi thấy trống trải khi không được chạm vào anh ấy. Đó là thứ cảm xúc đáng sợ nhất mà tôi từng trải qua.”

Cô nàng mara gật gù ra chiều hiểu chuyện.

“Anh ấy đã chết vì tôi, Sabine ạ. Anh ấy thà để ông Levi lấy mạng mình còn hơn phải tự tay lấy đi linh hồn tôi. Vì thế không có gì là tôi không dám làm vì anh ấy. Tốt nhất cô nên

hy vọng chúng ta không bao giờ bị đặt vào tình huống bắt tôi phải chọn giữa cô và anh Tod, bởi vì cô thừa biết là tôi sẽ chọn ai rồi.”

Chị ta nheo mắt nhìn sâu và trong mắt tôi. Và nếu không biết có lẽ tôi đã tưởng chị ta đang nghiền cứu các vòng xoáy trong mắt tôi. Nhưng Sabine không phải là một bean sidhe,

vì thế chị ta không thể nhìn được. Chị ta đang tìm kiếm sự thật. Và có vẻ như chị ta đã tìm thấy nó, bởi vì chị ta đã chớp mắt và gật đầu đầy hài lòng.

“Tốt. Đó là điều tôi cần phải nghe. Giờ thì ra ngoài xem anh chàng đẹp trai kia sợ những gì nào.”

“Sabine.” – tôi nắm lấy tay chị ta – “Trông bề ngoài hấn ta đẹp trai thế thôi nhưng đó là kẻ cực kỳ tàn ác. Tôi nói thật đấy.”

Chị ta bật cười, như thể tôi vừa nói với chị ta một điều quá hiển nhiên. “Hoa hồng nào mà chẳng có gai.”

Trong phòng khách, anh Nash và anh Tod đang ngồi im lặng ở hai đầu sô-pha. Cả hai trông rất khổ sở, kiểu như đang cố kìm nén để không nói ra những điều mà người kai không

hề muốn nghe.

Anh Nash đứng dậy lúc Sabine quỳ xuống bên cạnh gã thần chết đang bất tỉnh. “Hấn ta là ai?”

“Đây chính là Thane.” – Tôi nói – “Hấn ta đã mò tới bệnh viện và tìm cách kéo tôi san Cõi Âm. Hấn ta làm thế để dụ cả anh Tod đi qua đó nữa, vì thế tôi đoán mục đích của

hấn không phải chỉ nhằm vào mỗi mình tôi. Tôi đoán Thane thế nào cũng biết lão Avari đang định âm mưu gì và tái ao lão ta vẫn có thể nhập vào Scott sau khi anh ấy đã chết

được hơn 12 tiếng.”

“Chuyện gì đã xảy ra với hắc thế?” Sabine hất hàm chỉ về phái Thane.

“Anh Tod làm đấy.” – Tôi nói- “Chị khẩn trương lên được không? Chẳng biết hắc ta sẽ tỉnh dậy lúc nào đâu.”

“Tôi ghét nhất ai giục tôi đấy nhé!” – Sabine gắt lên – “Tôi không thể điều khiển nỗi sợ hãi của người chết, nhưng tôi nghĩ là mình có thể đọc được chút gì đấy. Có điều tôi chưa

được thực hành nhiều, bởi vì đám thần chết hầu như không bao giờ ngủ. Hơn nữa, tên này thực ra là đang bất tỉnh chứ không phải đang ngủ, nhưng hy vọng là vẫn ok.” – Nói rồi

chị ta nắm lấy tay hắc và nhắm mắt lại – “Hắc ta không hề nằm mơ. Ai đó... vạch hộ mắt hắc ta ra được không.”

Ơn Chúa, anh Nash đã bước tới làm chuyện đó hộ tôi.

“Anh không chắc là có tác dụng đâu.” – anh Tod nói, lúc em trai anh cúi xuống vạch cả hai mắt hắc lên cùng một lúc – “Hắc ta không hề có linh hồn.”

“Ừầy.” – Sabine nhìn chăm chăm vào hai tròng mắt trắng ớn của gã thần chết – “Em chưa từng thấy ai có đôi mắt kỳ quái như thế này.”

Anh Nash cau mặt. “Ước gì anh có thể nói điều tương tự.”

“Anh nói đúng, chẳng có ích gì.” – Chị ta nói và anh Nash buông tay ra – “OK, chúng ta hãy thử cách khác xem. Ý thức của anh ta có thể ngủ chứ tiềm thức thì không bao giờ

ngủ. Để xem chúng ta có thể lái suy nghĩ của hắc ta tới chỗ cất giấu các nỗi sợ hãi không nhé.”

“Bằng cách nào?” Anh Tod hỏi.

“Ừm... bằng cách chạm vào hắc. Chúng ta đều biết lão Avari muốn có linh hồn của Kaylee, nhưng chúng ta không biết là lão ta muốn gì ở anh. Kể cả khi đang bất tỉnh, Thane sẽ

vẫn biết là anh đang chạm vào hắc. Hy vọng rằng hắc sẽ nghĩ tới anh, và từ đó tôi có thể lần ra các nỗi sợ hãi liên quan tới anh.”

“Tod chỉ là lính mới. Tại sao thn phải sợ anh ta?”

“Em đang nói là các nỗi sợ hãi liên quan tới anh Tod, chứ có nói là hắc ta sợ anh ấy đâu.” Sabine vặc lại, và anh Nash sầm mặt lại nhưng im lặng không nói gì thêm.

“OK.” – anh Tod xắn tay áo Thane lên và cầm lấy cánh tay của hắc – “Thế này được chưa?”

Sabine nhắm mắt lại và hít một hơi thật dài. Sau đó chị ta bắt đầu nói, giọng rất nhỏ, như thể sợ làm kinh động tới gã thần chết đang bất tỉnh. “Hắc ta sợ sẽ thất bại. Hắc ta khiếp

sợ trước ý nghĩ sẽ bị lão Avari hành hạ nếu không mang được anh Tod về cho lão ta.”

“Gì nữa?” Anh Tod thì thào hỏi, và hai mắt Sabine bật mở, tay vẫn nắm chặt lấy tay Thane.

“Hắn nghe thấy tiếng Nash.” – Sabine nói và mặc dù hai mắt chị ta mở trừng trừng nhưng chúng đã mất đi mọi sự tập trung. Chị ta như đang nhìn vào cái gì đó mà chúng tôi

không thể nhìn thấy – “Người hắn lúc nào cũng cảm thấy lạnh. Và hắn khiếp sợ cái cảm giác lạnh lẽo ấy, bởi vì nó là một thứ chất lạ. Đáng ra nó không được ở trong người hắn,

và hắn rất muốn lấy nó ra nhưng không thể. Mặc dù hắn ghét sự lạnh lẽo đó nhưng hắn còn khiếp sợ hơn nếu mất đi nó, bởi vì một khi cơ thể hắn không còn, hắn sẽ thực sự thuộc

về lão Avari, Và đó là điều hắn lo sợ sẽ xảy ra nếu không mang được anh Tod về.”

“Sao hắn lại cảm thấy lạnh?” Anh Nash ngồi xuống bên cạnh tôi, như thể chưa hề có cuộc cãi vã trước đó.

“Hơi thở của Quỷ.” – Tôi rụt rè nói, biết rằng đây là một chủ đề vô cùng nhạy cảm – “Linh hồn hắn bị thay thế bằng Hơi thở của Quỷ. Hắn ta muốn thoát khỏi nó nhưng làm như

thế hắn sẽ mất nốt thân xác của mình, và khi ấy lão Avari có thể thích làm gì thì làm với linh hồn của Thane.”

Anh Nash lặng lẽ gật đầu.

“Thế thôi hả?” Anh Tod hỏi.

Sabine gật đầu, sau đó chị ta nói. “Kaylee, cô thử chạm vào hắn đi.”

Cả anh Tod và anh Nash giật mình định lên tiếng phản đối nhưng tôi đã nắm lấy tay Thane trước khi họ kịp phản ứng. Và Sabine lại nhắm mắt lại.

“Hắn ta rất sợ cô.” – chị ta nói gần như ngay lập tức – “Hắn ta sợ rằng cô có thể sẽ lấy đi linh hồn hắn, nếu hắn tìm lại được nó. Nhưng hắn cũng biết rằng chỉ cần lão Avari tóm

được cô, hắn sẽ không còn phải lo lắng gì nữa. Trước đây, hắn muốn giao nộp cô cho lão Avari bởi vì hắn sợ lão Avari. Còn giờ hắn muốn nộp cô bởi vì hắn sợ cô.”

“Lão Avari muốn có cả hai chúng tôi?” Anh Tod hỏi, và Sabine gật đầu chậm rãi.

“Nhưng vì những lý do khác nhau. Thane sợ rằng chừng nào chưa có được anh, gã tà ma ắt sẽ không bao giờ thả cho hắn đi. Và theo suy đoán của tôi thì kể cả khi đã có được

anh, lão Avari cũng sẽ không đời nào thả Thane ra đâu.” – Sabine nói với anh Tod – “Xét cho cùng thì lão cũng là một con quỷ của lòng tham mà, đúng không?”

Cả đám chúng tôi gật đầu, và nếu không phải vì tất cả đang tập trung nhìn vào Sabine, có lẽ chúng tôi đã phát hiện ra là Thane đã tỉnh lại, trước khi hắn giơ tay tóm lấy cổ họng

Sabine.

Cảm ơn các bạn đã đón đọc SS ^^, mình sẽ cố gắng up truyện sớm nhất có thể để các bạn chưa có cơ hội mua được SS6 hoặc SS7 được đọc trên mạng :)

Lưu ý với các bạn nào muốn lấy truyện ra khỏi blog của mình thì các bạn hãy comment phía dưới cho mình biết, và khi đăng truyện này trên các trang khác thì các bạn vui lòng

hãy dẫn link về đây. Vì đây cũng là công sức và thời gian của mình đã bỏ ra nên các bạn cũng hãy tôn trọng mình nhé! Xin cảm ơn

Chương 9:

TÔI HÁ HỐC MỒM RA và anh Tod kéo giật tôi lại khỏi tầm với của Thane. Anh Nash cũng vội lao tới cứu Sabine nhưng gã thần chết đã kịp đứng dậy và lôi chị ta theo. “Người là ai?”

“Điều khủng khiếp nhất từng xảy ra với ông là gì thế?” – Sabine nắm chặt lấy bàn tay đang siết chặt lấy cổ họng mình – “Những trận đòn roi của bố? Bị mẹ ruột bỏ rơi? Hay là chuyện bị bạn gái sỉ nhục trước mặt mọi người?”

Hai mắt Thane mở to đầy sửng sốt, và kể từ hồi biết hắn tới giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy Thane ngạc nhiên đến không thốt nên lời như thế này.

“Dù đó là chuyện gì đi chăng nữa...” – cô nàng mara tiếp tục, giọng giờ đã khản đặc – “... thì tôi sẽ cho ông biết thế nào mới thực sự là ác mộng, nếu ông không chịu thả tôi ra ngay lập tức.”

Thane nheo mắt nhìn Sabine trong vài giây, như thể đang đấu tranh không biết có nên thả chị ta ra không hay là bóp chết ngay tại chỗ. Và rồi tôi thấy nắm tay của hắn khẽ nói lỏng

ra. “Ta nhớ ra người rồi. Ta đã từng gặp người ở nhà Kaylee.” Đột hắn đang đeo bám tôi, trong khi đợi để lấy đi linh hồn của tôi.

Sabine cau mày – trước đây chị ta chưa từng gặp Thane – và hai mắt chị ta tối sầm lại. Mọi bóng đèn trong phòng dường như tối mờ đi và gai ốc tôi bắt đầu nổi rần rạt trên cánh

tay tôi. “Ông khôn hồn thì hãy thả tôi ra ngay.”

Thane bật cười ha hả, và anh Nash rón rén vòng qua cái bàn nước tiến về phía họ.

“Nash...” Anh Tod lên tiếng cảnh báo, nhưng anh ấy không thể tắt tiếng trước một thần chết khác. Hơn nữa chuyện đó cũng chẳng quan trọng bởi vì tên Thane cũng đã nhìn thấy

anh Nash.

“Hãy thử xem, ta sẽ giết chết cô ta ngay tức khắc.” – Hắn ta dọa – “Trước cả khi cô kịp biến mất.” Để giết một người, các thần chết cần lấy đi linh hồn của người đó, và họ có

thể làm chuyện đó trong tích tắc. Nhanh hơn rất nhiều so với khi tôi lấy lại một linh hồn bị đánh cắp.

Anh Nash đành lùi lại phía sau vài bước, hai tay nắm chặt đầy giận dữ.

“Thế ông nghĩ mình sẽ giữ nó được trong bao lâu giữa một phòng đầy bean sidhe như thế này?” – Giọng Sabine đầy thách thức – “Ông nghĩ mình có thể mang linh hồn tôi đi

được bao xa?”

“Hừm... Nói cũng đúng.” – Thane gật gù nói, và tôi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi hẳn ta nói tiếp – “Thôi thì ta sẽ mang nguyên cả người theo, cho ông Avari lựa chọn muốn lấy

phần nào thì lấy.”

“Tôi sẽ giết chết ông.” Anh Nash gầm lên, và anh Tod nhích lại gần hơn để yểm trợ cho cậu em trai khi cần thiết.

Thane bật cười. “Đằng nào ta cũng chết rồi mà.”

“Vậy thì tôi sẽ khiến ông phải chết thêm lần nữa.” Anh Nash đang tức giận đến nỗi không thể kiểm soát nổi các vòng xoáy trong mắt mình. Tôi có thể đọc được trong mắt anh nỗi

sợ hãi đang lao vù vù như một đoàn tàu trật bánh, không sao ngăn lại nổi.

Sabine liếc qua anh Nash, sau đó nhìn sang anh Tod như muốn nói gì đó. Anh Tod gật đầu, rồi lao tới giữ chặt lấy tay anh Nash. Anh ấy vừa gào thét vừa giằng co với anh Tod,

mặc cho tôi ra sức khuyên anh bình tĩnh lại. Anh ấy vì quá lo sợ cho tính mạng của Sabine mà không màng tới mối nguy hiểm đang sờ sờ trước mắt. Giờ tên Thane chỉ cần với

tay ra một cái là có thể lấy mạng anh Nash dễ như trở bàn tay. Biết đâu chừng hẳn đã cố tình bày anh ấy để giải quyết cả hai người họ cùng một lúc.

Và nếu điều đó xảy ra, anh Tod và tôi sẽ chỉ có thể cứu một trong hai người.

Cuối cùng, sau khi đã trấn an được anh Nash, để anh ấy không còn gào thét và đâm đá xuyên qua người anh Tod nữa, tôi mới nhận ra là Sabine đang nói chuyện. Với Thane.

“...có nhiều nỗi sợ hãi hơn bất kỳ thần chết nào mà tôi từng gặp, và tôi biết đó là cái gì.” – Chị ta thì thầm nói, và Thane nhìn chăm chăm về phía Sabine – “Ông không sợ phải

chết. Trái lại, ông mong đợi điều đó. Ông thèm muốn điều đó. Ông khiếp sợ cái viễn cảnh phải phục tùng lão Avari mãi mãi. Ông sẵn sàng làm mọi thứ để thoát khỏi lão ta, đúng

không? Nhưng lấy mạng tôi không có tích sự gì đâu. Người lão ta muốn là cô ta kìa.” Sabine buông tay hẳn ra và chỉ về phía tôi. Tôi rùng mình sợ hãi.

Không lẽ chị ta định bán đứng tôi một lần nữa? Hay đây chỉ là kế hoãn binh của chị ta?

“Cô ta nói cũng đúng. Vậy thì trao đổi đi.” – Thane quay sang đối mặt với anh Nash – “Ta sẽ chỉ lấy đi một người thôi. Người chọn đi.”

Hồi thở dường như đông cứng lại trong hai lá phổi tôi, lúc anh Tod kéo tôi ôm chặt vào lòng. “Đừng hòng!”

Tôi cố đẩy anh ra – tôi sẽ không thể giúp Sabine nếu không thể cử động – nhưng Tod nhất quyết không chịu buông tôi ra. Và tôi không biết lúc này nên cảm thấy được yêu

thương hay là bị đánh giá thấp nữa.

“Người muốn lấy lại cô ta chứ gì?” – Thane vẫn chỉ tiếp tục tập trung vào anh Nash. Hắn thừa hiểu mặc cả với anh ấy sẽ dễ dàng hơn là với anh Tod – “Vậy thì hãy giao Kaylee

cho ta. Hãy đi ra đó và giảng cô ta lại từ tay anh trai người.”

Anh Nash liếc về phía tôi và anh Tod, sự bối rối trong mắt anh bỗng nhiên khiến tôi chột dạ.

“Đó là anh trai của người đúng không? Cain và Abel?” – Thane khẽ nhếch môi nói – “Xâu chuỗi các sự việc lại với nhau, ta đoán bọn họ đã phản bội người đúng không? Anh trai

và bạn gái của người? Bọn họ đã làm tan vỡ trái tim của người và giẫm đạp lên lòng tự trọng của người. Nhưng người có thể chấm dứt điều đó ngay tại đây, ngay bây giờ. Hãy giao

cô ta lại cho ta, và ta sẽ trả lại người cô gái này. Người sẽ chọn cứu ai nào?”

Anh Nash hết nhìn tôi lại quay sang nhìn Sabine, và ngược lại. Trong mắt anh, các vòng xoáy màu xanh thể hiện nỗi giận dữ đang dâng trào, xen lẫn những vòng xoáy màu nâu

của sự sợ hãi. Tôi có thể đọc được sự mâu thuẫn đang in hằn trên trán anh.

Anh ấy không biết phải làm gì.

Và Sabine cũng nhìn ra được điều đó. Chị ta đang chờ đợi quyết định của anh, và chị ta không phải là một người kiên nhẫn. “Ồi giờ ời!”

Cô nàng mara giờ cả hai tay đu lấy cổ tay của tên Thane khiến hắn loạng choạng mất thăng bằng.

Hắn ta gầm lên cố hất chị ta ra nhưng Sabine vẫn kiên quyết bám chặt lấy tay hắn, làm hắn lộn nhào về phía trước. Sabine rơi bịch xuống sàn nhà còn Thane ngã đè lên người chị

ta. Nhanh như chớp, chị ta bẻ ngoặt tay gã thần chết ra đằng sau, và hắn rú lên thất thanh như vừa bị ai chọc tiết.

Hắn lồm cồm bò dậy tránh xa khỏi chị ta, và Sabine đứng bật dậy, hai tay co lại thành nắm đấm, trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. “Hãy rút ra khỏi đây ngay, trước khi tôi cho ông

biết thế nào là đau đón thực sự.”

Thane ôm lấy cánh tay đau, từ từ đứng thẳng dậy, mặt hùng hục nổi căm thù. Và ngay trước khi hắn vụt biến mất, tôi nhìn thấy nỗi khiếp sợ hiện rõ trong mắt hắn. Hắn phải quay

lại gặp lão Avari với hai bàn tay trắng, và một cánh tay bị thương.

Tôi gần như đã cảm thấy tội nghiệp cho hắn.

Chỉ là gần như thôi.

Ngay khi tên Thane vừa đi khỏi, ah Nash chạy tới ôm vậy lấy Sabine – “Em đã nghĩ gì thế?” – Anh thì thầm vào tai chị ta – “Hắn đã có thể giết em trong tích tắc.”

Sabine đẩy anh Nash ra. “Và anh cũng đã có thể cứu em trong tích tắc.” Giọng chị ta đầy giận dữ, nhưng ánh mắt lại lộ rõ sự đau đớn và tổn thương.

“Anh đã cố cứu em mà!” Anh Nash phân trần.

“Đúng, nhưng là khi anh nghĩ chỉ có mình em đang gặp nguy hiểm. Còn khi hẳn ta bảo anh chọn thì anh chỉ đứng trơ ra đấy.”

“Không lẽ em muốn anh giao Kaylee cho hẳn?”

Sabine đảo tròn hai mắt rồi liếc về phía tôi và anh Tod. “Họ sẽ chẳng đời nào để chuyện đó xảy ra, và em cũng vậy. Em không cần anh phải cứu em, Nash ạ. Em chỉ cần anh

chọn em. Một lần thôi.” – Nói xong, Sabine chộp lấy chùm chìa khóa trên bàn, hăm hăm đi ra cửa, vói đôi chân trần. Chưa bao giờ tôi lại thấy chị ta bị tổn thương đến như thế.

“Anh Nash...” Tôi lên tiếng, sau khi Sabine đi khỏi. “Tôi muốn làm gì đó giúp họ.

Nhưng đáng ra tôi không nên làm như vậy.

“Đi hết đi. Cả hai người. Ra khỏi đây ngay!” Anh Nash dùng dùng bả về phòng và đóng cửa sầm lại, bỏ mặc tôi và anh Tod chưng hửng một mình trong phòng khách.

Anh Tod phải quay lại bệnh viện, vì thế sau khi rời khỏi nhà anh Nash, tôi ghé qua trả váy cho Emma, cũng may là cậu ấy đang ngủ nên tôi không phải ngồi lại kể chi tiết mọi

chuyện cho cậu ấy nghe – từ việc tôi ăn mặc như một con điếm đến việc anh Nash hành xử như một tên ngốc trước mặt gã thần chết nổi loạn. Nhưng sáng mai thế nào cậu ấy

chẳng bắt tôi khai a mọi chuyện.

Tôi biết mình nên cảm thấy mừng vì tối nay không có ai bị thương, nhưng ở trong phòng một mình và không có việc gì làm như thế này – ngoài việc nằm suy nghĩ vẩn vơ và vuốt

ve Styx – tôi có cảm giác thời gian dường như dừng trôi và đêm càng lúc càng dài đằng đẳng.

Tôi không buồn ngủ, cũng chẳng thấy đói, chương trình TV lúc nửa đêm lại chẳng có gì hay. Với cả tôi cũng đã xem mọi thứ có thể xem rồi.

Đến khoảng 4 giờ sáng thì tôi bắt đầu không muốn nhúc nhích gì nữa. Kể cả khi mũi ngứa điên lên, tôi cũng chẳng buồn gãi tay lên gãi. Tôi cứ để mặc cho nó ngứa, bởi ít ra cảm

thấy ngứa còn hơn là không cảm thấy gì, đúng không?

Và thế là tôi cứ nằm trơ ra đấy, lắng nghe các dòng suy nghĩ đang chảy dạt dào trong đầu mình, nhanh đến nỗi tôi gần như không thể tập trung vào cái gì cụ thể. Tôi tự hỏi không

biết Sabine có thể giận anh Nash được đến lúc nào, bởi vì tất cả chúng tôi đều biết sớm muộn gì chị ta cũng tha thứ cho anh ấy. Tôi tự hỏi tại sao Nash không thể nhận ra việc

anh ta đang làm với Sabine, và phải mất bao lâu nữa thì anh ấy mới hiểu được rằng chỉ nói lời yêu thôi chưa đủ. Anh ấy cần phải yêu chị ta hơn bất cứ thứ gì trên đời. Hơn cả tình

yêu mà anh đã dành cho tôi. Hơn cả tình yêu mà anh đã dành cho Hoi lạnh. Hơn cả tình yêu với bản thân. Và tôi ước gì có thể nói tất cả những lời đó với anh mà không làm anh

hận tôi thêm.

Sau đó tôi lại tự hỏi không hiểu tại sao lão Avari lại muốn có anh Tod. Một thần chết vẫn chưa đủ với lão ta sao?

Hiển nhiên là không rồi. Chẳng có gì là đủ với lão Avari cả, cũng giống như việc hỏi một tà ma của lòng tham muốn cái gì là hoàn toàn vô nghĩa. Lão Avari sinh ra là để muốn có

mọi thứ. Trong cuộc đời mình, chắc hẳn lão ta đã bị ám ảnh bởi hàng ngàn hàng vạn linh hồn, chứ không phải có một. Và tôi chỉ là nỗi ám ảnh mới nhất trong chuỗi ám ảnh dài

dằng dặc của lão ta mà thôi. Tôi tự hỏi lão ta chiếm đoạt được bao nhiêu linh hồn trong số đó rồi.

Và tôi tự hỏi liệu lão ta có lấy được linh hồn của mình hay không.

Nhưng khi mặt trời mọc cũng là lúc các dòng suy nghĩ của tôi bắt đầu chậm lại, và tôi thậm chí chẳng buồn quan tâm tới chuyện lão Avari định làm gì với linh hồn của mình, nếu

lão ta lấy được nó. Chẳng nào thì tôi cũng chết rồi. Cùng lắm là lão ta sẽ biến cuộc đời sau khi chết của tôi thành địa ngục, sau khi lấy được linh hồn tôi. Nhưng từ hồi tôi còn sống

lão ta đã chẳng định làm điều đó còn gì. Vì thế, để dễ dàng hơn cho mọi người, chỉ bằng tôi nộp quánh mạng mình cho lão ta đi cho xong.

Tôi không thể chiến thắng lão ta. Tôi không thể sống lâu hơn lão ta. Tôi lại càng không thể chạy trốn khỏi lão ta. Vậy thì việc gì phải kháng cự lại điều không thể tránh khỏi?

Bố tôi đi vào trong phòng tôi lúc 7h15 – tôi biết là vì tôi đã nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ báo thức từ lúc 0h53. “Kaylee, con đâu rồi?”

Tôi chợt nhận ra là bố không thể nhìn thấy mình. Bởi vì tôi không muốn để ai nhìn thấy.

Tôi thở dài, cố gắng tập trung để hiện hình ra.

“Tại sao giờ này con vẫn nằm trên giường? 30 phút nữa là con phải có mặt ở trường rồi đấy!”

“Con không đi đâu.”

“Vớ vẩn. Dậy đi nào. Vào phòng và tắm gội đi. Trông con như...”

“Xác chết trôi?” – Tôi chớp mắt vì nhận ra mắt mình khô cong vì mở quá lâu – “Bởi vì đó là cảm giác hiện giờ của con.”

“Kaylee, thôi mà con.” – Bố tôi gạt Styx sang một bên và ngồi xuống giường cạnh tôi – “Mới đầu như thế là bình thường, nên con phải cố gắng vượt qua thôi. Con sẽ không thể

cảm thấy như đang sống cho tới khi con học cách sống như người bình thường. Tod nói...”

Tôi nằm ngửa người ra và ngược mắt nhìn bố. “Bố đã nói chuyện với anh Tod sau lưng con à?” Đột nhiên tôi có cảm giác như vừa bị phản bội, bởi hai người đàn ông mà tôi yêu

nhất trên đời.

“Không, bố đã nói chuyện với Tod sau khi con đi vắng. Bố rất lo cho con và cậu ta là chuyên gia trong vấn đề này. Tod nói con cần phải có ham muốn được sống. Và khi tìm

thấy lí do để con lưu luyến cõi đời này. Bố biết là bố không thể là lí do đó, nhưng con cần phải đi tìm một lí do cho riêng mình. Một lí do để con muốn rời khỏi cái giường

này.”

“Con có rất nhiều lí do để rời khỏi giường. Nhưng trường học không nằm trong số lí do đó.”

“Vớ vẩn!” – Bố tôi sẵn giọng nói và tôi chớp mắt sững sốt nhìn bố - “Cuộc đời con vẫn chưa kết thúc.”

“Thực ra nó kết thúc từ một tháng trước rồi bố ạ. Cuộc đời con đã kết thúc vào cái giây phút trái tim con ngừng đập.”

“Con hiểu ý bố muốn nói gì mà. Bố rất hiểu con, Kaylee ạ. Rằng một sự thay đổi nhỏ trong trạng thái tồn tại của con sẽ không đủ để lấy đi sự quan tâm của con tới những thứ

khác trên đời. Vì thế hãy dậy đi nào. Các bạn ở trường đang đợi để nhìn thấy con cười và nói chuyện. Các linh hồn bị đánh cắp đang đợi để con giải phóng cho họ. Thậm chí

con đang có cả một thần chết yêu con hơn chính bản thân mình, và nếu như thế vẫn chưa đủ để con có động lực rời khỏi giường thì tốt hơn hết là con hãy nhắm chặt mắt lại, vì

bố sẽ quay lại ngay với một xô nước lạnh...”

Tôi không hề nhận ra là mình đang khóc cho tới khi nước mắt bắt đầu lăn dài trên má tôi, ướt đầm vỏ gối. “Như thế là quá đủ rồi.” – Tôi chống tay ngồi dậy – “Kể cả nếu không

có những thứ kia, chỉ cần có bố là đủ rồi.” – Tôi quàng tay ôm lấy cổ bố và dựa đầu lên vai ông, nước mắt vẫn tiếp tục chan chứa làm ướt cả áo bố - “Con xin lỗi. Cứ mỗi đêm

xuống là con lại như mất phương hướng, bởi vì mọi thứ quá yên tĩnh, và con chẳng có gì làm, ngoài những suy nghĩ vẩn vơ.”

“Nhưng giờ con đã thấy khá hơn chưa?” Bố ôm chặt lấy tôi và tôi có thể nghe thấy trong giọng nói của ông sự mong mỏi muốn nghe đã có câu trả lời là có. Kể cả khi đó không

phải là sự thật.

“Rồi ạ.” – Tôi nói dối, và nước mắt lại rơi lã chã – “Con thấy khá hơn nhiều rồi.”

Tôi vẫn không muốn đi học. Tôi không muốn đi tắm, đánh răng hay sấy tóc, nhưng tôi sẽ vẫn làm những việc đó, bởi vì mỗi lần nhìn lên tôi lại thấy bố đang nhìn tôi, mặt đầy lo

lắng. Trông bố như đang rất muốn giúp tôi, nhưng lại không biết phải làm thế nào. Muốn cứu tôi nhưng lại không thể nhìn ra mối hiểm họa.

Để tiết kiệm thời gian và tiền xăng xe, tôi quyết định dùng phép di chuyển thay vì đi ô tô. Tôi đến đúng lúc thầy Cumberland bắt đầu điểm danh. “Bạn không sao chứ?” Emma thì

thào hỏi, và tôi bắt đầu tự hỏi không lẽ hôm nay trông tôi tệ đến thế sao mà ai gặp cũng hỏi tôi câu đó.

“Ừ, chỉ là mình không muốn đi học hôm nay.”

Cậu ấy mỉm cười nhìn tôi đầy cảm thông. “Nào có ai muốn đi học đâu.” – Và rồi cậu ấy nghiêm mặt, nheo mắt lại nhìn tôi – “Không phải hai người đã làm chuyện đó chứ hả?”

“Không. Hóa ra không hề dễ ở một mình khi mà ngoài kia đang có một gã tà ma và tên thần chết tâm thần tối ngày chỉ rình rập lấy đi linh hồn của cậu.”

Emma nhú mày, nhưng trước khi cậu ấy kịp hỏi thêm thì thầy Cumberland đã hắng giọng, yêu cầu cả lớp mở sách ra học.

Sau 15 phút, tôi cảm tưởng như là cái đồng hồ trên tường bị hỏng vì mãi chẳng thấy cái kim giây chuyển động gì cả. Tôi có cảm giác như nó còn chết hơn cả tôi.

Có thể thầy giáo dạy Toán trước đây của chúng tôi là một con quỷ incusbus thật nhưng ít ra cái bài giảng của thầy ấy không khiến chúng tôi ngủ gật như thầy Cumberland. Học

được đến nửa tiết thì Emma đá vào bàn làm tôi giật bắn mình, ngồi bật dậy. “Mình có thể xuyên qua cánh tay cậu rồi kìa!” Cậu ấy thì thào nhắc.

Thôi chết! Tôi đã quên bèn không tập trung để hiện nguyên hình – hay nói đúng hơn là tập trung vào bất cứ cái gì – và suýt chút nữa thì biến mất ngay giữa lớp học. Phải cố gắng

lắm tôi mới lấy lại được hình dạng như cũ, trước khi bị mọi người phát hiện ra. Nếu thầy Cumberland cứ tiếp tục dùng cái giọng đều đều này để giảng bài, tôi không đảm bảo là

mình có thể trụ được lâu hơn...

Hết tiết một, Sabine đứng đợi tôi ở ngoài hành lang. Một mình.

“Êu, sáng giờ hai người có thấy anh Nash đâu không?” Chị ta chạy tới hỏi.

Emma lắc đầu, còn tôi ngạc nhiên quay sang hỏi Sabine. “Thế sáng nay chị không qua đón anh ấy à?”

“Tôi định dạy cho anh ấy một bài học. Nhưng làm sao tôi biết anh ấy có ăn năn không nếu không nhìn thấy mặt anh ấy.”

“Hai người cãi nhau à?” Emma hỏi, và Sabine trừng mắt nhìn cậu ấy.

“Anh ấy đã không kịp thời cứu chị ta khỏi tay của thần chết.” Tôi giải thích.

Sabine quay phắt lại, chớp lấy vai tôi. “Nếu không phải vì bị tên Thane làm cho bất ngờ, chắc hẳn anh ấy đã xông tới cứu tôi.” – Sau đó chị ta quắc mắt cảnh báo Emma – “Biến

đi, trước khi tôi lấy thằng bạn trai của cô ra làm bữa trưa.”

“Chị ta không có ý đó đâu.” Tôi vội giơ tay lên trấn an Emma, người đang tái mặt vì tức giận và sợ hãi.

“Đừng có trách tôi! Lâu lắm rồi tôi chưa được bữa ăn nào ra hồn đây, chỉ vì ai đó khăng khăng bắt tôi không được ăn ở trường.” Chị ta hậm hực nhìn sang tôi.

“Nếu chị chịu đi kiếm ăn vào ban đêm, như một mara bình thường...” Nhưng rồi tôi chợt hiểu ra vấn đề trước cả khi tôi nói dứt lời. Sabine không thể đi kiếm ăn hằng đêm bởi vì

chị ta còn bận trông chừng anh Nash. Gần như 24/24, kể từ sau lần anh ấy tái nghiện lại, một ngày trước khi tôi chết.

Tôi thở dài quay sang nói với Emma. “Đừng lo, mình sẽ không để chị ta làm gì anh Jayson đâu. Hẹn lát gặp hai người ở bữa trưa.”

Emma đành miễn cưỡng đi về phía lớp học, và tôi quay lại đối mặt với Sabine, nhưng chị ta đã mở miệng nói trước. “Đây là lỗi của cô, Kaylee ạ. Anh ấy cần tôi và anh ấy yêu tôi.

Tôi có thể nhìn thấy điều đó trong mắt anh ấy khi chúng tôi ở một mình bên nhau. Và anh Nash cũng biết điều đó, nếu cô không liên tục xuất hiện và làm anh ấy lung lay. Nếu cô

cứ yên lặng mà chết đi giống như bao người khác, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra.”

Tôi thật chẳng biết phải nói gì với Sabine nữa. “Tôi sẽ không xin lỗi vì sự tồn tại của mình, Sabine ạ. Hơn nữa, nếu tôi không ở đây thì anh Nash cũng thế. Anh ấy sẽ đang ngồi

trong tù đợi đến ngày ra tòa vì tội giết người.”

“Bởi vì cô đã đổ tội cho anh ấy!” – Chị ta rít lên, hai mắt như muốn tóe lửa – “Dù cô có thanh minh như thế nào đi chăng nữa thì tất cả cũng là lỗi tại cô. Vì thế hãy đưa tôi đến

chỗ anh ấy, ngay bây giờ, để tôi cho anh ấy một trâm xem có chịu tỉnh ra tí nào không. Đây là tối qua tên Thane chưa quay lại xử anh ấy trước.”

Ôi, không! Thane. Tôi đã không nghĩ tới chuyện đó. Cô Harmony sẽ nghĩ là anh ấy đang ở trường, nếu cô đi làm về không thấy anh ở nhà.

“Tôi sẽ đi kiểm tra lại xem, nhưng tôi không thể đưa chị đi cùng được.” – Từ trường đến nhà anh Nash không phải là một quãng đường ngắn và tôi vẫn chưa đủ thành thạo với

phép dịch chuyển trong không gian để mang theo một người khác – “Nhưng tôi sẽ nhắn tin cho chị nếu có vấn đề gì. OK?”

Sabine quắc mắt nắm chặt lấy tay tôi, và lần này chị ta kiên quyết không để tôi giật ra. “Đầu cô bị làm sao thế hả? Anh Nash chỉ vừa mới cai nghiện xong, và lần này chất gây

nghiện chính là cô chứ không phải cái gì khác. Cô không nghĩ anh ấy nên hạn chế tiếp xúc với nó à?”

Giờ chị ta còn gọi tôi là chất gây nghiện nữa là sao?

“Tôi cũng chỉ là muốn giúp anh ấy thôi.” Dù chị ta đồng ý hay không đồng ý thì tôi sẽ vẫn đi. Sabine không sở hữu anh Nash và anh ấy và tôi là bạn. Có lẽ giữa chúng tôi sẽ luôn

tồn tại một ranh giới chạng vạng giữa tình bạn và hơn thế nữa. Chúng tôi đã phải trải qua quá nhiều chuyện cùng nhau để rũ bỏ tất cả.

“Thôi được. Nhưng nếu vì cô mà anh ấy có chuyện gì thì tôi sẽ...”

“Chị nên tìm câu nào hiệu quả hơn đi.” – Tôi giằng tay ra khỏi tay Sabine. Đây là lần đầu tiên tôi thấy chị ta ngập ngừng khi đe dọa một ai đó như thế này – “Dọa nạt tôi giờ

không có tác dụng gì đâu.”

“Thôi cô đi đón anh ấy đi. Làm ơn.”

Một kẻ kiêu ngạo như Sabine mà chịu xuống nước như thế này chứng tỏ chị ta đang lo lắng cho anh Nash thực sự. Vì thế tôi gật đầu, sau đó đi vào nhà vệ sinh gần nhất đợi cho

tới khi không còn ai rồi mới vụt biến vào phòng khách nhà anh Nash. Tôi thả ba-lô xuống sàn nhà và đi ra hành lang, nhưng rồi tôi nghe thấy tiếng cốc leng keng trong bếp.

Tôi từ từ mở cửa bếp, tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy anh Nash, nhưng thay vào đó lại thấy mẹ anh ấy. Trong một thoáng, tôi không biết phải làm gì. Cô Harmony và tôi vẫn chưa

có dịp ngồi nói chuyện riêng với nhau sau vụ tôi lừa dối cậu con út của cô để đến với anh con lớn, và đổ tội giết người cho anh ấy. Qua cuộc trò chuyện hôm trước giữa bố tôi và

cô mà tôi nghe lỏm được, tôi chỉ biết rằng cô thấy anh Tod và tôi rất hợp nhau, nhưng tôi không biết là cô có tha thứ cho tôi vì những gì tôi đã gây ra cho anh Nash hay không.

Và tôi không biết cô cảm thấy thế nào về việc tôi hiện ra giữa trong nhà cô mà không báo trước.

Nhưng rồi cô quay đầu lại và nhìn thấy tôi ở cửa bếp, và cơ hội để tôi chuồn đi đã không còn.

“Kaylee!” – Cô vẫy tay gọi tôi và sau khi tôi khép cánh cửa lại, cô bước tới ôm chặt tôi vào lòng – “Cô đã hy vọng là cháu sẽ tới tìm cô, nhưng cô không muốn thúc ép cháu nếu

cháu chưa sẵn sàng.”

“Thế...cô không ghét cháu à?” Và vào giây phút ấy tôi chợt nhận ra rằng trong số tất cả những thứ tôi mất đi khi tôi chết, ngoài nhịp đập của trái tim mình, cô Harmony là người

tôi nhớ nhất. Cô là người gần với hình mẫu người mẹ nhất mà tôi có, nhưng sau những gì xảy ra giữa tôi và hai cậu con trai của cô, tôi đã nghĩ... Tôi đã không hy vọng một vòng

tay ấm áp như thế này.

“Kaylee, cô không bao giờ có thể ghét cháu.” Cô buông tôi ra và kéo ghế cho tôi ngồi xuống, sau đó đẩy đĩa bánh quy về phía tôi.

Hai mắt tôi rung rung vì xúc động. “Nhưng cháu đã khiến cho anh Tod phải chết và anh Nash bị buộc tội giết người.” Tôi không xứng đáng được nhận sự cảm thông của cô, chứ

đừng nói là những chiếc bánh quy thơm ngậy quá dồi ngọt ngào kia.

“Cưng ơi, cố biết đó là một tuần địa ngục đối với cháu. Và cháu không hề cố tình làm những chuyện đó. Cháu cũng đừng quên mình đã làm được gì cho hai đứa con cô. Cháu

đã cứu sống Tod và giải oan cho Nash.”

“Đó là điều cháu cần phải làm mà, nhưng” – Tôi bắt đầu sụt sịt, mặc dù đã rất cố gắng để không rơi nước mắt – “...anh Nash rất hận cháu.”

“Không phải. Nash muốn hận cháu nhưng không thể. Đó chính là vấn đề. Hãy cho Nash thêm chút thời gian.”

“Để học cách hận cháu?”

“Không.” – Cô Harmony bật cười – “Để tha thứ. Để làm lại từ đầu.”

“Anh Tod và cháu... Bọn cháu đã làm rối tung mọi chuyện.”

Cô gật đầu. “Cái đó thì đúng.”

“Nhưng bọn cháu không cố tình muốn làm tổn thương anh ấy.”

“Cô biết. Và tận sâu thẳm trong lòng cô nghĩ Nash cũng biết điều đó. Nhưng để chấp nhận chuyện đó không hề dễ dàng và để tha thứ lại càng khó hơn.” – Cô thở dài, bẻ một

miếng bánh bỏ vào miệng – “Cô ước gì có thể nói là mình đã bất ngờ khi chuyện này xảy ra. Nhưng thực sự cô đã đoán được từ trước.” Ngay từ đầu cô Harmony đã cảnh báo

tôi nên cẩn thận với anh em nhà bean sidhe. Và tôi cũng nghĩ là mình cẩn thận lắm rồi.

Nhưng tôi đã lầm.

“Anh Tod đã nói với cô về cảm giác của mình à?”

Cô lắc đầu, nở một nụ cười buồn. “Không. Cô là một người mẹ mà. Cả hai đứa đấy có bao giờ tâm sự chuyện gì với cô đâu, nhưng cô vẫn luôn biết cách lắng nghe, kể cả khi

chúng không nói ra.” – Cô lại thở dài, và lần này tiếng thở dài của cô nghe thật náo nề - “Nhưng một ngày nào đó, khi Nash đã bình tĩnh trở lại, cháu và Tod nhớ ghé qua đây

chơi thường xuyên nhé! Cô rất nhớ hai đứa.”

“Chắc chắn rồi ạ.” – Anh Tod thường xuyên ghé qua kiểm tra tình hình của mẹ và em trai, nhưng lại hiếm khi hiện ra cho mẹ nhìn thấy – “Còn bây giờ cháu có thể nói chuyện riêng với anh Nash một lát được không ạ?”

“Cô cũng muốn như thế. Nash nói là bị ốm nhưng cô đã kiểm tra, không thấy bị sốt hay có triệu chứng gì của việc tái nghiện. Theo cô thấy thì Nash hoàn toàn tỉnh táo và khỏe mạnh.” Trái lại với sự lo lắng của cô, tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm khi biết rằng anh vẫn đang ở đây, chứ không phải ở bên Cõi Âm với lão Avari và Thane.

“Để xem cháu có thể làm gì.”

Tôi vừa gõ cửa phòng anh Nash một cái đã nhận được câu trả lời gần như ngay lập tức. “Đi đi, Kaylee.” Chấn hấn anh ấy đã nghe thấy tôi nói chuyện với mẹ anh ấy. Đó là cái giá

tôi phải trả cho việc hiện hình hoàn toàn, thay vì chỉ để cho mỗi cô Harmony nhìn và nghe thấy mình.”

“Không.” Tôi tự đẩy cửa đi vào phòng, lòng thầm hy vọng Nash đang mặc đầy đủ quần áo. Nhưng mong muốn của tôi chỉ được có một nửa – trên người anh ấy mặc mỗi chiếc quần jeans.

“Em không thể tự tiện bước vào đây như thế.” – Nash đang nằm gối đầu lên hai tay trên giường – “Em đã từ bỏ đặc quyền đó khi em hôn anh trai anh.”

“Nhưng anh thì được phép đến nhà em lúc nửa đêm trong tình trạng say mềm và tìm cách hôn em chắc?”

Nash cau mày. “Anh đã xin lỗi về chuyện đó rồi mà.”

“Nhưng em không nghĩ là anh thực lòng muốn xin lỗi thật.” – Tôi lảng lạng kéo ghế ngồi xuống – “Anh nói thật đi, anh có thực lòng xin lỗi không?”

Nash thở dài cái thượt, sau đó chống tay ngồi dậy và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Không. Em đã hôn anh ta lúc đang vẫn là bạn gái của anh. Làm sao anh biết là điều đó có xảy ra với

trường hợp ngược lại không?”

“Anh Nash...” – Tôi ngập ngừng không biết nên bắt đầu từ đâu – “Nếu anh không yêu Sabine, anh nên nói thẳng cho chị ta biết. Anh là tất cả những gì chị ta mong muốn. Anh là

tất cả những gì chị ta nghĩ tới. Anh là tất cả những gì chị ta có.”

“Anh yêu cô ấy mà. Sao anh có thể không yêu cô ấy được.” – Nash nhún vai trả lời – “Em nghĩ mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào hả Kaylee? Không lẽ em nghĩ rằng chỉ cần em

đá anh một cái là anh sẽ quay lại ngay với cô ấy và sống vui vẻ, hạnh phúc như chưa từng có chuyện gì xảy ra? Anh đâu phải là quả bóng bàn để em đẩy qua đẩy lại hả Kaylee?

Nếu ngày mai anh Tod đá em, liệu em có quay trở lại với anh không?”

Tôi lặng lẽ lắc đầu. Tôi đã nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra sau khi chúng tôi chia tay ư? Sự thực là tôi đã không có thời gian để nghĩ về chuyện đó. Bởi vì tôi không nghĩ là mình có thể

sống qua được cái chết vừa rồi của mình.

“Em nghe này, anh yêu Sabine, có lẽ mãi mãi là như thế, nhưng không có nghĩa là anh đã hết yêu em. Tình yêu không phải là cái công tắc để anh thích tắt thì tắt. Bởi nếu không

anh đã tình nguyện bấm nút tắt ngay rồi, để khỏi phải khổ sở như bây giờ. Anh không nghĩ là mình còn chút tình cảm nào với em, nhưng anh lại không thể gạt bỏ em ra khỏi đầu

và mỗi lần nhìn thấy em là lòng anh lại quặn đau, Kaylee ạ.”

“Em ngàn lần xin lỗi anh. Em rất tiếc khi mọi chuyện lại thành ra như thế này. Nhưng anh vẫn cần phải đến trường, bởi vì chúng ta sẽ có thể bảo vệ nhau khi ở bên nhau.”

“Anh không sao. Baskerville sẽ sửa ầm lên ngay nếu có ai không phải là con người hoặc đến từ Cõi Âm tới gần căn nhà này trong vòng vài mét. Thế em nghĩ tại sao lúc này anh

biết em có mặt ở đây?”

Hóa ra không phải anh ấy đã nghe thấy cuộc hội thoại giữa tôi và mẹ anh ấy.

“Em không lo lắng cho anh, Nash ạ. Nhưng Sabine và Emma đều đang ở trường và không có con chó canh gác nào bảo vệ. Hay là anh đã quên gã thần chết định giết chết bạn gái

anh tối qua rồi?”

“Cô ấy không phải là...”

“Thôi cho em xin.” – Tôi đảo tròn hai mắt và kéo sát ghế lại gần giường – “Anh yêu chị ta và anh ngủ với chị ta. Có cần thiết phải tranh cãi xem nên gọi mối quan hệ đó là gì nữa

không?”

“Anh nghĩ đó không phải là việc của em.”

Dù anh ấy có nói gì đi chăng nữa thì cũng chẳng thay đổi được điều gì. “Anh thay quần áo đi. Rồi chúng ta đến trường.”

“Anh không thích.” Nash lại ngả đầu xuống gối và giờ thì tôi đã hiểu cảm giác của bố lúc tôi nhất quyết không chịu dậy đi học sáng nay.

“Chẳng ai thích đi học hết. Nhất là em. Nhưng nếu em phải đi thì anh cũng vậy.”

Nash nhún vai, gối đầu lên tay. “Ai nói là em phải đi?”

“Bố em. Luật pháp của bang Texas.” – Nhưng khi thấy anh Nash vẫn cứ nằm ỳ ra, không chịu nhúc nhích, tôi bắt đầu nổi cáu – “Anh muốn hết yêu em chứ gì? Để em giúp anh.”

Tôi chộp lấy cái áo phong ở đầu giường, sau đó nhảy lên giường nắm lấy tay anh. Tôi nhắm mắt lại và hình dung ra con hẻm ở sau tiệm bánh rán, nơi tôi vừa gặp Thane hôm

trước. Đó là nơi xa nhất tôi có thể đến trong một lần di chuyển từ nhà anh Nash đến trường học – nhất là khi phải kéo theo một anh chàng đồ con như thế này – và ở đây cũng ít

người qua lại nhất.

“Em đang làm...?” – Anh Nash cố gắng ra khỏi tay tôi nhưng tôi vẫn kiên quyết nắm thật chặt và một giây sau tôi rơi cái phịch xuống sàn xi măng – “Chuyện quái gì thế này?”

Tôi mở mắt ra và thấy anh Nash đang nằm lăn lóc bên cạnh mình, một tay vẫn đang nắm gọn trong tay tôi.

“Chúng ta đang ở đâu thế này?”

“Sắp tới rồi.” – Tôi lại nhắm mắt lần nữa và hình dung ra căn phòng chứa đồ ở tầng một, đối diện với phòng nghỉ của giáo viên. Một giây sau chúng tôi đã có mặt ở đó. Trong

bóng tối, anh Nash lồm cồm bò dậy bên cạnh tôi.

“Chuyện quái gì thế này, Kaylee?” Anh giật tay ra khỏi tay tôi.

“Đợi chút.” Tôi đứng dậy, lần tìm công tắc đèn trên tường cạnh cửa. Ánh sáng dịu dịu của bóng đèn tròn bắt đầu lan tỏa khắp phòng, rọi xuống khuôn mặt giận dữ của anh Nash

– “Đây, áo của anh đây. Em nghĩ tiết hai chắc cũng sắp kết thúc rồi.”

“Em điên rồi hả Kaylee?” – Anh giật vội lấy cái áo trên tay tôi và xỏ nhảm đầu vào một bên tay áo – “Anh thậm chí còn không có giày!”

“Chẳng phải anh luôn có một đôi giày tập trong tủ đựng đồ sao?” Tôi hỏi lúc anh đứng dậy, nhìn tôi đầy phần nộ.

“Làm sao anh có thể đi giày tập cả ngày được?”

Tôi nhún vai. “Thế thì đi đất.”

“Đưa anh về nhà mau, Kaylee. Ngay lập tức.”

“Không.” – Tôi khoanh hai tay lại trước ngực – “Anh không thể trốn ở nhà và phụng phịu hờn dỗi trong khi tất cả những người anh quan tâm tới đang gặp nguy hiểm. Đây là lúc

chúng ta cần phải dựa vào nhau, anh Nash ạ. Anh, em, Sabine, Emma và anh Tod. Đã đến lúc anh thể hiện sự quan tâm của mình đối với người khác – với tất cả bọn em – như

cách mọi người đã lo lắng cho anh.”

“Như cách em đã lo lắng cho anh khi em hôn anh trai anh á?” – Anh vặc lại – “Hay là khi em đổ tội giết người cho anh?”

“Như khi anh Tod và Sabine tìm cách bảo vệ anh khỏi Hơi thở của Quỷ. Hoặc khi em chấp nhận thỏa thuận với ông Levi và bà Madeline để giải oan cho anh. Hay khi anh Tod

giải quyết gã đã cung cấp hơi lạnh cho anh. Anh có biết anh ấy đã làm gì với hân ta không?” Tôi nghiêm mặt hỏi, và anh Nash lắc đầu.

“Anh ấy đã mang hân thả sang Cõi Âm. Đó là án tử hình đối với một con người. Anh trai anh đã giết người để bảo vệ cho anh. Và không chỉ có vậy...” – Tôi gần như đã phải cắn

chặt lưỡi để không buột miệng nói ra việc anh Tod đã làm cho anh ấy vài năm về trước. Đó không phải là bí mật của tôi để kể - “Vấn đề là anh không hề đơn độc, Nash ạ, và anh

cần phải bỏ ngay ý nghĩ đó ra khỏi đầu. Chúng ta đều đang ngồi chung một chiếc thuyền. Tất cả chúng ta. Và bọn em cần anh nhiều như anh cần bọn em. Vì thế anh đừng đẩy

bọn em ra xa nữa bởi vì bọn em chắc chắn sẽ không đi đâu hết.”

Anh Nash chớp mắt nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Nhưng đó không phải là tất cả. Trong ánh sáng mờ mờ của bóng đèn vàng, tôi nhìn thấy một thứ gì đó khác trong mắt anh. Một sự

ngghiêm túc và... nhe nhỡm. “Anh rất xin lỗi vì những gì đã làm với em, Kaylee ạ. Hôm ở bãi để xe. Đáng ra anh phải nói với em điều này sớm hơn, nhưng quả thực sau khi suy

ngghiêm suốt lại, anh không thể trách em vì đã ngã về phía anh ta.” ‘Anh ta’ ở đây là anh Tod, tất nhiên rồi. Tối giờ anh Nash vẫn không chịu nói tên anh ấy.

“Anh biết đó không phải là nguyên nhân mà.”

“Anh nghĩ là có đấy.” – anh khẳng khẳng nói – “Nếu anh có thể giúp em giải quyết các vấn đề, thay vì là cơn của mọi việc, có lẽ em sẽ không bao giờ phải nhờ tới anh ta. Vì thế,

anh trách bản thân mình nhiều như trách anh ta.”

“Đừng vậy mà.” – mắt tôi lại bắt đầu rung rung, lần thứ hai chỉ trong vòng một tiếng. Ba tiếng trước, tôi đã cảm thấy trống rỗng tới mức không muốn rời khỏi giường, còn bây giờ

cả người tôi đang tràn ngập nỗi ân hận và đau đớn, nhiều đến mức tôi gần như muốn tắc thở - “Anh đừng tự trách bản thân và anh ấy. Em chính là người chủ động làm chuyện ấy.

Em đã hôn anh ấy.” – Tôi nhìn chằm chằm xuống mặt đất mất một lúc sau đó ngược mắt lên nhìn anh – “Em yêu anh ấy, Nash ạ. Em rất tiếc, nhưng đó là sự thật.”

Nash thở ra chậm rãi. “Anh biết.”

Đúng lúc đó tiếng chuông báo hiệu vào tiết ba vang lên, làm cả hai chúng tôi giật nảy cả mình. “Em phải quay lại nhà anh lấy ba-lô.” – Tôi vừa sức nhớ là mình đã bỏ quên nó

trong phòng khách nhà anh Nash – “Em có thể lấy cho anh một đôi giày, nếu anh muốn.”

“Cảm ơn em.”

Chúng tôi chia tay nhau ở hành lang, và tôi tự hỏi không biết có ai nhìn thấy bọn tôi cùng đi ra từ phòng chứa đồ ra hay không, với anh Nash trên đôi chân trần. Nhưng rồi tôi chợt

nhận ra là tôi không còn quan tâm xem người khác nghĩ gì và nói gì về bọn tôi nữa. Anh Nash và tôi đã cùng nhau trải qua quá nhiều chuyện – những chuyện mà có kể ra họ cũng

không bao giờ tin – vì thế nếu họ không thể hiểu được những tổn thương mà chúng tôi đang phải hứng chịu, thì họ cũng sẽ không hiểu được chặng đường đến với sự tha thứ vẫn

còn dài và khó khăn đến nhường nào.

Chương 10:

TÔI LẤY BA LÔ cho mình và giày cho anh Nash, sau đó lên vào lớp, bí mật đưa giày cho anh. Tất nhiên ngoài Nash ra tôi không để ai nhìn hay nghe thấy tiếng mình rồi. Xong

xuôi, tôi nhấn tin cho Sabine.

Nash đến rồi. Anh ấy không sao. Và anh ấy yêu chị.

Tôi ngồi xuống cái bàn quen thuộc trong sân trong – tầng hình, mặc dù xung quanh chẳng có ai – và cảm thấy khá hài lòng với bản thân vì đã đối xử tử tế với Sabine. Đúng lúc

đó anh Tod xuất hiện trên thảm cỏ trước mặt tôi. “Chào anh!” Tôi cất điện thoại vào túi, và đứng dậy hôn anh. Thấy vì buông tôi ra, anh bế bổng tôi lên rồi đặt tôi ngồi xuống

mặt bàn.

Vì không ai có thể thấy bọn tôi nên tôi kéo anh sát lại gần, sau đó cúi xuống hôn anh một lần nữa.

“Sao hôm nay anh rảnh rồi thế à?” Tôi thì thào hỏi.

“Bởi vì hôm nay là thứ Tư.”

“Từ nay nó sẽ là ngày yêu thích của em.”

“Phải hơn một tiếng nữa anh mới có bệnh nhân cần xử lý, vì thế anh định tạt qua ngồi với em một lúc trước khi quay lại làm hai ca liền.”

Tôi khẽ nhú mào. “Sao lại là hai ca?”

“Sáng giờ chẳng thấy Mareth đến nhận danh sách của ca trực từ trưa đến nửa đêm, và ông Levi không thể tìm thấy chị ấy. Vì thế anh phải làm luôn phần công việc của Mareth, ít

nhất cho tới khi chị ấy xuất hiện.” Mareth là thần chết làm cùng bệnh viện với anh Tod. Chị ta có hơn hai thập kỷ kinh nghiệm trước anh Tod nhưng vẫn bị coi là lính mới, theo tiêu

chuẩn của thần chết.

“Trước giờ chị ấy đã bao giờ vắng mặt mà không báo trước như thế này chưa?”

“Chưa, và chị ấy luôn sẵn lòng đổi ca với anh khi anh cần.”

Một cảm giác bất an bắt đầu dâng lên trong tôi. “Là tên Thane.” – Tôi kết luận, nhưng anh Tod lắc đầu – “Nhớ hẩn ta không phải đang nhắm cụ thể vào anh thì sao? Nhớ thứ hẩn

ta chỉ cần là một thần chết và hẩn biết có thể tìm thấy một người làm ở bệnh viện. Và khi không thể tóm được anh thì hẩn chuyển sang tìm Mareth. Như thế, hẩn ta sẽ không phải

quay trở về gặp lão Avari với hai bàn tay trắng.” Tại sao lão Avari lại cần một thần chết? Lão ta chẳng phải đã có Thane rồi sao?”

“Đúng, nhưng Thane không muốn tham gia vào cái việc mà lão Avari đang tiến hành. Chẳng phải Sabine đã nói thế còn gì?” – hay Thane đã nói thế nhỉ? – “Nói chung em sẽ hỏi

xem Luca có thể tìm ra Mareth không. Nếu chị ta vẫn đang ở bên này thế giới, cậu ta sẽ tìm ra thôi.”

“Anh cứ thấy anh chàng đó kì quái thế nào ấy.”

“Thì Sabine cũng có khác gì đâu.” – Tôi lẩm bẩm và anh Tod bật cười – “Vậy là anh đang phải làm ba ca liên tục à?” Bởi vì một ngày chỉ có hai ca, mỗi ca 12 tiếng.

“Ừ, cho tới khi Mareth xuất hiện. Nhưng anh sẽ được nghỉ giữa giờ dài hơn, và em sẽ phải gặp anh liên tục cho mà xem.”

“Không phải là phải, mà là được.” Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh, thì thầm nói.

“Em có thể gặp anh bao lâu tùy thích, bất cứ lúc nào em muốn.”

“Trừ những lúc anh đi làm đúng không?” Tôi trêu anh, nhưng anh lắc đầu.

“Bất cứ lúc nào em muốn. Mọi thứ khác có thể chờ, kể cả cái chết, Kaylee...”

Bữa trưa không có anh Tod thật buồn tẻ, nhưng cũng may là anh Nash đã gần như trở lại bình thường, và Sabine có vẻ cũng đã tha thứ cho anh ấy. Luca ngồi ăn với chị Sophie ở

một bàn khác, vì thế tôi không có cơ hội hỏi cậu ta về Mareth. Tôi không muốn nói mấy chuyện này trước mặt chị Sophie, mặc dù chị ấy đã biết hết mọi chuyện.

Jayson có vẻ cũng ý thức được sự thiếu hòa hợp giữa bản thân và những người trong nhóm, vì thế anh cố gắng bù đắp bằng cách nói không ngừng nghỉ. Tôi đã cố tham gia tiếp

chuyện anh ta, nhưng kiến thức của tôi về đội bóng vô cùng hạn chế, nhất là sau khi anh Nash rời khỏi đội, và tôi lại càng không quan tâm tới ngày Bùng học của học sinh năm

cuối, bởi vì tôi vẫn đang là học sinh năm ba, và tôi thậm chí còn không chắc mình có cơ hội dự lễ tốt nghiệp hay không.

Tôi đã ngừng đưa ra các giả định về tương lai của mình từ một tháng trước, khi tôi nhận ra rằng trong cuộc đời không thể nói trước được điều gì, và nhất là cuộc đời sau khi chết

lại càng khó đoán định hơn.

Tôi đang ngồi đảo qua đảo lại mất hạt đậu xanh trên đĩa khoai tây nghiền, một cách vô thức, thì bị Emma đá cho một cái ở dưới gầm bàn. Có điều chân cậu ấy xuyên thẳng qua

chân tôi và đập vào chân bàn. Tôi sực nhận ra là mình đang mờ dần đi.

Tôi giật mình vội lấy lại tập trung để hiện nguyên hình, và thấy mọi người trong bàn đang

nhìn chăm chăm về phía mình, kể cả Jayson. “Em không sao chứ?” – Anh ta nhú mào

hỏi – “Trông em có vẻ nhọt nhọt.”

“Vâng, không sao.” – Chậm thêm một giây nữa chắc cả người tôi đã thành trong suốt rồi – “Chúng ta đang nói chuyện gì ý nhỉ?”

“Prom.” Emma trả lời.

“Và chuyện một vài người trong chúng ta sẽ không tham dự vào buổi lễ đó.” Sabine để thêm.

“Chị phải đi chứ.” – Emma khẳng định nói – “Đó là buổi prom dành cho học sinh năm cuối mà. Tại sao chị lại không muốn đi?”

“Tôi không bao giờ mặc váy.”

“Anh Nash.” – Emma ngó sang phía anh tìm đồng minh – “Bảo chị ta đi đi. Đời người chỉ có một lần tham dự prom thôi.”

“Tính đến giờ anh đã trượt mất ba môn. Vì thế rất có khả năng là anh sẽ tham dự prom tới hai lần. hơn nữa anh sẽ phải mất ít nhất một năm để thuyết phục cô ấy xỏ vào cái váy.”

Anh Nash nhe răng cười, nhưng chỉ có mình Jayson bật cười hưởng ứng.

“Anh trượt tới ba môn ý hả? Không thể tin được, trước giờ anh Nash luôn là một học sinh ưu tú và đã đứng thứ 12 toàn trường cuối học kì trước.

Nash nhún vai nhìn tôi, các vòng xoáy trong mắt anh hiện rõ sự ân hận và tiếc nuối. “Học kỳ năm nay nhiều chuyện xảy ra quá.”

“Anh ý chỉ đang nợ vài bài tiểu luận thôi, các thầy cô đều rất tạo điều kiện cho anh ấy.” Sabine chen ngang. Tôi không thể hiểu nổi một người học hành lè tè, chệnh mảng như chị

ta có thể tốt nghiệp đúng thời gian, còn anh Nash lại trượt tới tận 3 môn...

“Nếu anh kịp bổ sung các bài còn thiếu và bài kiểm tra cuối kì đạt từ 90 điểm trở lên, chắc cả năm anh sẽ được điểm B.” Anh Nash nói. Anh ấy sẽ mất đi thứ hạng, nhưng ít ra

vẫn tốt nghiệp được.

“Em xin lỗi.” Tôi cúi gầm mặt xuống bàn.

“Kay, chuyện này đâu phải lỗi tại em.” Anh Nash phẩy tay.

“Ừm, em nghĩ là có đấy.” Sabine đứng đỉnh nói, và tôi nghĩ chị ta nói đúng. Khi anh Nash và tôi bắt đầu hẹn hò, anh ấy đang là một vận động viên giỏi và một học sinh ưu tú,

cùng rất nhiều lời mời từ các trường đại học danh tiếng. Nhưng cuộc đời anh đã bị hủy hoại trong tay tôi. Tôi biến anh ấy thành một kẻ nghiện ngập, sau đó bỏ rơi anh, lừa dối anh

và đổ tội giết người cho anh. Thật thần kì là anh ấy vẫn chưa bỏ học, mà mới chỉ bỏ đội

bóng.

“Không phải, chính anh đã tự gây ra cho mình và anh sẽ tự đứng dậy từ những sai lầm đó.” Anh Nash khẳng định nói, và lần đầu tiên sau nhiều tháng, tôi đã tin lời anh.

“Nếu em có thể giúp anh chuyện gì, cứ nói với em.” Tôi nói, giọng đầy chân thành.

“Cảm ơn em.” Anh gật đầu. Và lời cảm ơn của anh cũng rất chân thành.

Tôi vượt qua được tiết Anh một cách yên ổn mà không bị mờ đi lần nào. Lúc Emma và tôi đang cúi đầu vào làm bài tập tiếng Pháp thì bà Madeline lù lù hiện ra, làm tôi sợ gần

chết – nghe thật mỉa mai, nhưng làm sao tôi có thể chết hơn được nữa?

“Đến giờ đi làm rồi.” Bà ấy nói, và vì không muốn mọi người tưởng mình điên, tôi vẫn phải nhìn Emma trả lời thay vì quay sang cái ghế trống bên cạnh, nơi bà Madeline đang

đứng.

“Không, giờ là lúc làm bài tập tiếng Pháp.”

“Hử?” Emma khẽ cau mày. Nhưng trông cậu ấy không có vẻ gì là bất ngờ trước câu nói không đầu không đuôi của tôi. Xem ra Emma đã quá quen với việc tôi nói chuyện với

những người mà cậu ấy không thể nhìn thấy.

“Sếp mình, hướng 3 giờ.” Tôi lẩm bẩm cho mình bà Madeline và Emma nghe.

Emma cứng đờ người lại, quay đầu ngó nghiêng xung quanh, nhưng hiển nhiên là cậu ấy không thể nhìn thấy bà sếp tôi rồi.

“Giờ thì đi thôi.” Bà Madeline giục và tôi chỉ biết thở dài ngao ngán.

“Rất tiếc cậu phải làm nốt bài tập một mình rồi, Emma. Mình phải đi đòi lại linh hồn bị đánh cắp từ tay một con quỷ Cõi Âm gớm giếc nào đó đây. Nếu hết giờ mà chưa thấy

mình quay lại thì cậu cắt sách vở hộ mình luôn luôn nhé?”

Emma mở to mắt nhìn tôi gật đầu. Sau đó tôi đứng dậy xin cô Brown đi toa-lét và đi theo bà Madeline ra ngoài sân trong, nơi Luca đang ngồi đợi chúng tôi chỗ bàn ăn quen

thuộc.

“Bà ấy cũng tìm cả cậu à?” Tôi ngồi xuống ghế đối diện Luca.

“Thực ra là mình đã gọi cho bà Madeline.” – Luca nhe răng cười – “Mình giả vờ là bị ngộ độc thức ăn. Còn cậu?”

“Bệnh phụ nữ hàng tháng.”

Cậu ta gật gù. “Lý do kinh điển.”

“Ừ, nhưng đáng ra mình phải tìm lý do gì đó để đi được lâu hơn. Như cậu là có thể nghỉ cả chiều rồi đấy.”

Bà Madeline hắng giọng, kết thúc cuộc trò chuyện phiếm của chúng tôi. “Luca, vào vấn đề chính đi nào.”

“Xin lỗi.” – Luca vội ngồi thẳng lưng lại và nói – “Vừa có một xác chết ở trung tâm thương mại. Chắc mới chỉ chết độ 10 phút là cùng.”

“Sao cậu biết?” Tôi bắt đầu thấy tò mò về khả năng của người gọi hồn.

Luca nhún vai. “Mình có thể cảm nhận được mọi thứ chết chóc từ một người chết cho tới khi họ bắt đầu mục rữa hoặc được bảo quản bằng các phương pháp nhân tạo.”

“Vậy là cậu không thể cảm nhận được xác chết trong nghĩa trang hả?”

“Thường thì là không. Bởi vì khi đó học đã mục rữa hoặc được bảo quản, hoặc cả hai. Nhưng mình có thể cảm nhận được cậu, trong vòng bán kính vài ki-lô-mét. Và nếu cảm

nhận được bên cạnh cậu có thêm một người nữa thì mình biết chắc là anh Tod đang đi với cậu.”

“Mình sẽ cố giả vờ như là không biết điều đó.” Tôi rùng mình nói và Luca gật đầu đầy thông cảm.

“Tôi đã kiểm tra với ông Levi rồi, thoe lịch thì ngày hôm nay không ai phải chết ở trung tâm thương mại.” – Bà Madeline nói – “vì thế đây hẳn là việc làm của tên trộm linh hồn

liên hoàn.

“Sao bà biết? Nhỡ đâu là một tên thần chết nổi loạn nào đó thì sao? Hoặc có thể vẫn là tên trộm hôm trước?” Tôi cũng kh biết mình có thể giấu chuyện của tên Thane đến bao

giờ. Nhưng nếu tôi kể cho họ nghe về hẳn ta sớm hơn, liệu tôi có ngăn chặn được vụ ngày hôm nay hay không? Và nếu tôi làm vậy, chuyện gì sẽ xảy ra với anh Tod?

“Không phải thần chết.” – Luca lắc đầu – “Ở trung tâm thương mại chỉ có một xác chết, chứng tỏ hung thủ vẫn còn sống. hoặc ít nhất là hẳn ta chưa chết.”

“Như thế nghĩ là sao?”

“Chúng tôi đang hy vọng cô sẽ sớm tìm ra được câu trả lời.” – bà Madeline kéo cái vò hai quai từ trong túi áo ra và đưa cho tôi – “Nhưng trước khi cô đi, có một điều cô cần

phải biết.” – bà thở dài rồi ngồi xuống bên cạnh tôi. Hành động ấy khiến tôi thấy sợ hơn cả việc mình sắp phải làm – “Tôi nợ cô một sự thật, Kaylee ạ. Và tôi sẽ nói cho cô biết

bây giờ, mặc dù chúng ta cũng không có nhiều thời gian.”

“Sự thật? Không lẽ lâu nay bà đang nói dối tôi?” Và bà ấy chọn đúng lúc tôi sắp sửa đi đối

mặt với một con quỷ giết người hàng loạt để thú nhận điều đó?

“Không phải, nhưng tôi đã bỏ qua một chi tiết khá quan trọng, và tôi muốn xin lỗi cô về điều đó. Tôi đã tưởng rằng làm như thế sẽ khiến cô yên tâm công tác hơn, bởi vì nếu cô

có bất kì hoài nghi nào về sức mạnh của phòng Khiếu nại, chắc chắn cô sẽ nghi ngờ sức mạnh của chính mình. Nhưng không có lý do gì để cô phải nghi ngờ bản thân mình cả,

Kaylee ạ. Cô được tuyển dụng vì khả năng và các năng lực bean sidhe của mình, và chúng tôi đặc biệt biết ơn khi tuyển được cô về làm việc ở đây bởi vì... chúng tôi chỉ còn

mỗi mình cô.”

Tôi chớp chớp mắt, không hiểu bà Madeline đang nói gì. “Hả? Bà nói vậy là sao?”

“Tôi từng nói với cô là kẻ đánh cắp linh hồn hàng loạt đó đã giết hai người trong số các trích đoạt viên của chúng tôi. Nhưng hai ngày trước, hắn đã giết nốt người thứ ba, và cũng

là người cuối cùng của phòng Khiếu nại. Trước giờ quân số trong phòng chúng ta vốn đã ít rồi vì bình thường chẳng mấy khi cần phải dùng đến các trích đoạt viên – ơn Chúa.

Những gì xảy ra ở trong khu vực này mấy tháng gần đây hầu như chưa bao giờ xảy ra. Chúng tôi không biết đó là chuyện gì, nhưng rõ ràng đang có một thế lực vô cùng nguy

hiểm và hùng mạnh vừa chuyển đến khu vực này.”

Lão Avari chẳng? Sự xuất hiện của lão ta đã kéo theo các tà ma – và ai mà biết còn những loài gì khác – vào khu vực của chúng tôi. Không lẽ gã trộm linh hồn này có liên quan

tới lão ta? Rồi cũng sẽ đến lúc tôi phải kể cho bà Madeline nghe về lão Avari và Thane, nhưng không phải lúc này, khi mà bà ấy đang thú nhận về các bí mật của mình.

“Thời gian này ông Levi và tôi đang bận túi bụi đối phó với giới truyền thông và các nhà chức trách của thế giới con người.”

Cảnh sát đã bắt đầu nghi ngờ, giới truyền thông bắt đầu đưa ra các giả thuyết, và các vị phụ huynh lo lắng vì những cái chết bí ẩn tại thị trấn nhỏ bé này. Nhưng ông Levi và bà

Madeline, và những người họ đang làm việc cùng, đã xóa đi mọi yếu tố siêu nhiên trong mỗi vụ án, nhưng do các bí kịch gần đây đều xảy ra cách nhau vài tháng nên sẽ chẳng ai

tìm ra được mối liên hệ thực sự giữa họ.

Mọi người lo lắng cũng là điều dễ hiểu, có điều họ càng sợ hãi lão Avari càng vui.

“Các trích đoạt viên mới vào cần phải tập luyện nhiều.” – bà Madeline tiếp tục – “Và cô là người cuối cùng còn sót lại, Kaylee ạ. Cô là tất cả những gì tôi có.”

Tôi chớp mắt, sau đó nhắm lại, cố tập trung suy nghĩ nhưng vô ích. Hóa ra không phải bà Madeline cô lập tôi với mọi người trong phòng bởi vì tôi vẫn chưa chứng minh được

bản thân. Bà ấy không hề cô lập tôi, bởi vì trong phòng chẳng còn ai, ngoài tôi, Luca và bà.

“Chỉ còn lại mình tôi?” Không! Chuyện đó thật hoang đường!

Bà Madeline lặng lẽ gật đầu. “Cô, Luca và tôi. Chúng tôi chính là phòng Khiếu nại. Tôi cũng đã cố xin thêm người ở hai văn phòng gần đây, nhưng giờ họ cũng đang ngập lụt

trong công việc. Cả hai bên đều thông báo về sự gia tăng bất thường về số lượng linh hồn bị đánh cắp trong khu vực của họ, vì thế họ không có đủ người để tiếp ứng cho chúng

ta. Và tệ hơn nữa, ông Levi vừa thông báo bên ông ấy cũng vừa mất đi một thần chết. Có chuyện gì đó nghiêm trọng đang xảy ra và dường như nó bắt từ đây. Chúng ta không

phải là người duy nhất muốn ngăn chặn điều sắp xảy ra, và chúng ta thậm chí còn không biết mình đang phải đối mặt với chuyện gì. Nhưng dù nó là gì đi chăng nữa thì chúng ta

sẽ vẫn phải đối mặt, trước khi tên trộm đó lại biến mất và chúng ta lại mất đi cơ hội, cùng nhiều linh hồn khác.”

Hai tay tôi run rẩy, và trái tim cũng đập mạnh chưa từng thấy, kể từ sau khi tôi chết đi. “Bà không đi cùng tôi à?”

Bà Madeline lắc đầu. “Vì cô mới vào làm nên bình thường tôi sẽ đi theo quan sát và giúp đỡ, nếu cần. Nhưng 5 phút nữa tôi có cuộc họp quan trọng với người đứng đầu khu vực

trước đây tôi từng công tác để xin họ hỗ trợ thêm nhân lực cho chúng ta.”

Tôi đành lặng lẽ gật đầu chấp nhận. Tôi sẽ phải chiến đấu một mình mà không có ai hỗ trợ. Và nếu không may tôi chết đi, sẽ chẳng có ai kể lại cho bạn bè và gia đình tôi biết

chuyện gì đã xảy ra.

“Kaylee, nghe tôi dặn này...” – bà Madeline nói với tôi – “Trong tình huống xấu nhất, hãy bỏ chạy. Mặc dù cần tên trộm đó thật đấy, nhưng chúng tôi cần cô hơn. Cô hiểu chứ?”

“Vâng.” – Anh Tod cũng đã nói câu tương tự với tôi tối hôm qua. Tôi quay sang hỏi Luca một cách yếu ớt – “Mình phải đến đâu?”

“Tầng hai của khu trung tâm thương mại, sảnh phía đông.” – Luca nói, trông cậu ấy cũng đang sốc không kém gì tôi – “Đó là nơi cái xác đang nằm, nhưng giờ chắc cũng có

người phát hiện ra nó rồi.”

Tôi gật đầu. Sau đó tôi tập trung nghĩ tới trung tâm thương mại và vụt biến khỏi trường học, trước khi bản thân đổi ý.

5km là chẳng đường quá dài để tôi có thể di chuyển trong một lần – ít nhất là trong giai đoạn đầu mới tập luyện như thế này – vì thế tôi đã phải dừng lại mất hai lần, nhưng tổng

cộng thời gian chưa đến vài giây.

Trung tâm thương mại vào ngày thường khá là yên tĩnh, bởi vì phần lớn mọi người đang ở chỗ làm việc và trường học, nhưng cái sân chơi trong nhà thì đông nghẹt bà mẹ và trẻ

con, đứng từ tầng dưới này tôi vẫn nghe thấy tiếng nói cười vọng ra từ trên đấy. Ngoài ra chỉ có lác đác vài người đi mua sắm hoặc tới đây ăn trưa.

Chẳng ai trong số đó trông giống kẻ sát nhân cả. Hơn nữa, chính tôi cũng không biết một kẻ sát nhân trông như thế nào. Cảnh sát từng nghi ngờ anh Nash là kẻ giết người, trong

khi anh ấy hoàn toàn vô tội. Anh Tod giết người để kiếm sống – tất nhiên chỉ những người đến số phải chết – nhưng nếu nhìn anh ấy sẽ chẳng ai đoán ra được. Và những tên tội

phạm đẹp trai như gã thầy giáo dạy Toán của tôi có khi bị nhầm tưởng là ngôi sao điện ảnh không biết chừng. Và nếu tính kĩ ra thì bản thân tôi cũng là một kẻ giết người.

Tôi quét một lượt quanh trung tâm thương mại xem có khuôn mặt khả nghi không – bụng mừng thầm vì không ai nhìn thấy mình đang nắm chặt cái vỏ hai quai hình trái tim lung

lẳng trên cổ - và điều duy nhất tôi có thể chắc chắn bây giờ đó là vẫn chưa có ai phát hiện ra xác chết kia. Bởi vì không thấy có nhân viên bảo vệ hay nhân viên y tế nào.

Tôi vừa đi vừa nhả ra một dải âm bean sidhe nhỏ xíu qua kẽ môi. Bất cứ một linh hồn vừa lìa khỏi xác nào cũng sẽ bị cuốn về phía âm thanh đó và ngược lại, tôi cũng sẽ bị hút

về phía nó. Nhưng lần này tôi không cảm nhận được điều gì.

Không lẽ tôi đã đến quá muộn? Không lẽ tên trộm đó đã lấy được linh hồn và bỏ đi rồi?

Quá nản, tôi dừng lại trước cửa siêu thị, đứng khoanh tay rà soát một lượt xem ai – hay có gì – khả nghi không. Tôi đang định bỏ cuộc và quay lại gặp bà Madeline với hai bàn tay

trắng – một phần trong tôi thấy nhẹ nhõm vì không phải đối mặt với con quỷ có thể lấy đi linh hồn và kết thúc cuộc đời sau khi chết của tôi – bỗng thấy có bóng người bước ra từ

khu vực dành cho nhân viên và bảo vệ.

Có lẽ tôi đã không để ý tới cô gái đó nếu cô ta không nhìn thẳng vào tôi như thế. Đánh nhẽ ra cô ta không thể nhìn thấy tôi, vậy mà hai mắt cô ta đang nhìn chằm chằm về phía

tôi. Trông cô gái đó rất quen. Quen đến kì lạ - từ cái váy ngắn, đôi xăng-đan lấp lánh đến mái tóc đỏ dài óng ả.

Cả người tôi run rẩy như vừa bị một luồng điện xẹt qua. Tôi chưa bao giờ thực sự quen với cô gái đó, và tôi chỉ mới nhìn thấy chị ta một lần, nhưng tôi có thể nhận ra chị ta ở bất

kì đâu, bất cứ lúc nào, kể cả nếu chị ta không mặc bộ đồ giống như tối hôm tôi gặp chị ở Taboo. Cái đêm chị nằm chết trên sàn toa-lét của CLB nơi chị gái của Emma làm việc.

Heidi Anderson. Cái chết của chị ta là lời tiên đoán đầu tiên tôi có thể kiểm chứng và từ đó phát hiện ra thân phận bean sidhe của mình. Kết quả là tôi đã trở thành bạn gái của anh

Nash và đoàn tụ lại với bố sau nhiều năm xa cách. Cái chết của Heidi đã làm thay đổi hoàn

toàn cuộc đời tôi và cũng là sự khởi đầu cho hàng loạt các sự kiện dẫn đến cái chết của

tôi. Vì thế tôi không thể tin vào điều mình đang thấy được.

Heidi đã chết, vậy mà giờ chị ta đang đứng sờ sờ trước mặt tôi. Và rồi chị ta bắt đầu bước đến chỗ tôi. Rõ ràng là chị ta có thể nhìn thấy tôi, mặc dù tôi cũng không chắc là mình

có đang tàng hình đúng các không.

Tôi lùi lại, hai mắt mở to, tay nắm chặt lấy cái mặt hình trái tim trên cổ, nhưng chị ta vẫn tiếp tục tiến tới, miệng cười rất quái dị. Tôi tiếp tục lùi lại cho tới khi lưng đập vào tường

và không còn chỗ nào để đi nữa, ngoài việc biến mất khỏi đây. Nhưng tôi không thể làm như thế. Một người vô tội nữa vừa qua đời, và lại thêm một linh hồn nữa bị đánh cắp, và

hiển nhiên sự xuất hiện của Heidi không phải là một sự trùng hợp.

Không lẽ chị ta là ma? Trên đời này có ma thật sao? Tôi tự nhủ sẽ phải hỏi lại anh Tod hoặc Luca về chuyện đó, sau khi công việc ở đây kết thúc. Không phải ai cũng có thể nhìn

thấy tôi, trừ phi... Phải chăng chị ta cũng giống như tôi? Phải chăng chị ta vẫn chưa chết? Nếu thế thì 7 tháng qua chị ta đã ở đâu? Chị ta không phải thần chết. Ít nhất không phải

ở khu vực này – bởi nếu không anh Tod đã nói với tôi rồi. Và chắc chắn chị ta không phải là người của phòng Khiếu nại.

“Kaylee đúng không?” – Heidi hỏi, giọng chị ta không hề quen bởi vì tôi chưa bao giờ nghe thấy chị ta nói chuyện – “Chúng ta gần như đã gặp nhau một lần. Cô còn nhớ chứ?”

Tôi gật đầu, ruột gan như muốn đóng băng vì quá sốc, còn hai tay thì run bần bật ở hai bên.

“Ô, cô đang run rẩy kìa!” – Nụ cười của chị ta sáng bừng lên, nhưng ánh mắt vẫn lạnh như băng – “Vì sợ hay vì cảm giác tội lỗi thế?”

Thực ra đây là biểu hiện của sự hoang mang và nỗi khiếp sợ, nhưng tất nhiên tôi chẳng đại gì thừa nhận điều đó. “Thật là chị đấy à?”

“Cô thật thế nào thì tôi thật như thế.” Heidi chìa ra nắm lấy tay phải của tôi. Hahi tay chị ta vẫn còn ấm nguyên và rất thật.

“Làm thế nào...” Chị ta đã chết. Tôi biết chắc là chị ta đã chết. Không lẽ chị ta là xác chết mà Luca đã cảm nhận được? Nếu vậy thì chị ta đang làm gì ở đây? Không lẽ đây là một

cái bẫy?

Có quá nhiều khả năng có thể xảy ra mà tôi vẫn chưa lý giải nổi.

“Cô đang hỏi sai câu hỏi rồi. ‘Làm thế nào’ không quan trọng.” – Heidi nói, và chị ta phá lên cười khi tôi rút tay khỏi tay chị ta – “Mà cô nên hỏi là ‘Tại sao’. Hãy hỏi tôi tại sao

đi.”

Tôi chớp mắt, nhưng không có lời nào được thốt ra. Tôi vẫn đang chìm đắm trong cú sốc và nỗi khiếp sợ, cùng sự hoang mang tột độ.

“OK, để tôi nói hộ cô, nhưng chỉ một lần này thôi đấy.” – Heidi hắng giọng và nhắm mắt lại, sau đó chị ta mở mắt ra giả vờ như đẩy kính ngạo – “Tại sao chị lại ở đây vậy Heidi,

khi mà cả hai chúng ta đều biết rằng chị đã chết từ nhiều tháng trước?”

“Tôi rất vui vì cô đã hỏi.” – Ngay lập tức chị ta quay ngoắt lại với vẻ lạnh lùng ban đầu – “Tôi ở đây bởi vì cô, Kaylee ạ. Tôi đã chết bởi vì cô. Đáng ra tôi chưa đến số phải chết

nhưng cô đã không cứu được tôi, giống như cô đã không cứu được cô gái khác. Giống như cô đã không cứu được người phụ nữ vừa mới chết trong toa-lét lúc này. Tôi đã cố

tình mở cửa để có người tìm thấy cô ta. Có thể họ sẽ không bao giờ biết được cái chết của cô ta là do lỗi của cô nhưng tôi biết. Và cô cũng biết.”

Hơi thở của tôi càng lúc càng nhanh, và tôi không sao bắt nó ngừng lại được. Luca chỉ cảm nhận được một xác chết và nếu trong toa-lét có một người phụ nữ đang chết thật thì

chắc chắn đó là người Luca nói đến. Đồng nghĩa với việc Heidi vẫn chưa chết.

Nhưng làm thế nào mà chị ta có thể chưa chết?

“Xem cô thở gấp kìa, cẩn thận không ngất ra đấy thì khổ. Mà kể cả nếu cô có ngất đi thì mọi thứ vẫn sẽ ở nguyên đây và chờ cho tới khi cô tỉnh lại. Tôi. Người phụ nữ tổng

toa-lét – một linh hồn ngẫu nhiên và vô tội. Và cô ta mới chỉ là sự khởi đầu. Mỗi mạng sống tôi lấy đi sẽ là do lỗi của cô. Chúng sẽ đè nặng lên hai vai cô, ám ảnh cô, dày vò

lương tâm cô. Trước đây cô không thể ngăn chặn được và bây giờ cũng không. Tất cả những gì cô có thể làm là nhắm chặt mắt lại và cất tiếng gthet cho linh hồn của họ. Đúng

không, tiểu bean sidhe?”

Tôi không biết do cái cách chị ta gọi tôi là ‘tiểu bean sidhe’ hay cái cách chị ta nhìn chăm chăm vào mặt tôi, miệng khẽ mở ra như là để nhấm nháp nỗi sợ hãi của tôi trong không

khí, chỉ biết là vào giây phút đó tôi nhận ra rằng mình không phải đang nói chuyện với Heidi Anderson.

Từ đầu đến giờ.

“Avari!” – Tôi thì thào thốt lên – “Ông chính là kẻ đánh cắp linh hồn?”

Heidi ngửa cổ ra đằng sau cười phá lên. Tiếng cười và giọng nói của chị ta vẫn giống như một cô gái trẻ nhưng ánh mắt lạnh lùng và tàn nhẫn kai đỉnh thì là của một tà ma. “Nó sẽ

là biệt danh mới của ta.” – Lão ta trở lại với đúng cái giọng ma mị thường ngày của mình – “Avari, kẻ đánh cắp linh hồn. Cái tên này nghe hay đấy. Mặc dù chưa đủ tính hăm dọa

cho lắm. Nhưng chúng ta có thể thảo luận chi tiết sau.”

Thật vô lý! Sao lại có chuyện hoang đường như thế xảy ra được?

“Gì thế này? Đầu tiên là Scott và giờ là Heidi? Sao ông có thể nhập vào người chết được?” Tôi lập bập hỏi.

Không lẽ lão ta đã nhập vào xác của Scott, sau đó lại đem nó trở về nhà xác? Tại sao Luca không cảm nhận được Heidi như là một cái xác sống? Làm thế nào mà Heidi trông

vẫn giống y như hôm tôi gặp chị ta ở Taboo hồi bảy tháng trước, từ quần áo đến đầu tóc?

“Cô vẫn chưa tìm ra được câu trả lời đúng không?” – Thân xác của Heidi bước tới đặt một tay lên vai tôi, sau đó vuốt dọc xuống cánh tay tôi, và tôi chỉ biết rùng mình ghê sợ -

“Người chết không thể bị nhập, và kể cả nếu có đi chẳng nữa thì Heidi Anderson cũng không phải là cái xác lý tưởng để mọi người nhìn thấy. Xác của cô ta đã bắt đầu phân hủy

từ lâu rồi.”

“Thế thì đây là cái gì? Làm thế nào mà nó vẫn đang ở đây?” Không lẽ tôi đang bị ảo giác? Hay là tôi đang mơ? Sabine có thể tạo ra cơn ác mộng nhưng chị ta không thể điều

khiến nổi sợ hãi của người chết, vì thế đây không phải là tác phẩm của chị ta.

“Ta đã học được một vài trò mới. Và ta có một món đồ chơi mới.” – Avari giang rộng hai tay, xoay tròn một vòng để khoe với tôi – “Cô ta thật đẹp đúng không?”

“Chị ấy không phải là một món đồ chơi.”

“Cô nói đúng. Cô ta giống như một con tốt thì đúng hơn, và các con tốt sinh ra để làm vật hy sinh. May mắn thay, thế giới của cô tràn ngập các con tốt.” – Lão Avari phẩy tay

chỉ về phía những người đang đi mua sắm trong siêu thị, nhưng hành động đó mang một ý nghĩa lớn hơn rất nhiều. Đáng sợ hơn rất nhiều. Bàn cờ của lão ta không phải là trung

tâm thương mại mà là cả thế giới. Thế giới của tôi – “Và ta có thể sử dụng bao nhiêu tùy thích.”

“Họ không phải là con tốt, họ là con người.” Tôi rít lên qua kẽ răng.

“Và cô muốn cứu họ?” – Lão ta hỏi nhưng tôi chẳng thèm trả lời – “Cô không thể cứu được hết bọn họ đâu, cô Cavanaugh. Kể cả trong tình trạng bây giờ, cô vẫn không đủ năng

lực để làm việc đó. Nhưng cô có thể cứu được một người. Và ta rất sẵn lòng đổi lấy linh hồn cô với linh hồn ta đang nắm giữ - linh hồn của người phụ nữ trong nhà vệ sinh.”

Người phụ nữ đó là mỗi nhủ, được lựa chọn ngẫu nhiên, để đưa tôi tới chỗ lão Avari . Nhưng tại sao? “Ông muốn tôi đổi linh hồn của mình cho chị ta?”

“Chính xác.” – Thân xác Heidi ghé sát mặt vào tôi, và khi má chị ta chạm vào má tôi, trái tim

tôi lập tức ngừng đập – “Để ta nói cho cô nghe một bí mật.” – Chị ta thì thầm nói.

Tôi tự hỏi không biết những người khác có nhìn thấy chị ta không? Bởi vì có một điều chắc chắn: họ không nhìn thấy tôi – “Ta không nghĩ là cô trông nghĩa đến thế đâu. Ta

không nghĩ là cô sẵn sàng đánh đổi linh hồn của mình để cứu một người lạ mặt. Ta nói có sai không?” – Heidi lùi lại, nhìn sâu vào trong mắt tôi và hả hể một cách cay độc trước

nổi đau của tôi – “Liệu cô có chấp nhận chịu sự tra tấn ngàn đời để đổi lấy sự than; thán cho cô ta không?”

Lòng ngực tôi thắt lại. “Ông nói cứ như thể chỉ có duy nhất một lựa chọn không bằng. Nhưng cả hai chúng ta thừa hiểu vẫn không còn cách nào khác.” Tôi nắm chặt lấy cái vò

hai quai trên cổ, lòng thầm hỏi không hiểu các vị tiền nhiệm của mình đã có kết cục như thế nào. Phải chăng linh hồn của họ đã bị đánh cắp? Và giờ họ đang chịu sự hành hạ tra

tấn bên Cõi Âm?

“À, kế hoạch B.” – Lão Avari liếc nhìn cái mặt hình trái tim trên cổ tôi và lắc đầu – “Giống như những người đi trước, cô vẫn còn thiếu kinh nghiệm lắm. Việc này không đơn giản

như việc đoạt lại linh hồn từ tay một thần chết đâu. Cô sẽ phải cần tới cái này cơ.”

Heidi chìa tay, để lộ con dao hai lưỡi quen thuộc đang nằm gọn trong lòng bàn tay. Tôi há hốc mồm, sốc đến nỗi không cả nghĩ tới chuyện bỏ chạy. Tôi vẫn còn sống là bởi vì

lão Avari không có ý định giết tôi.

Tôi chưa bao giờ mang theo vũ khí trên người và mới chỉ dùng nó một lần. Vào cái đêm tôi giết chết thầy giáo dạy Toán của mình để tự vệ. Tôi không lạ gì con dao găm ấy –

sau khi tôi sống lại, nó đã nằm trong ngăn tủ của tôi suốt một tháng nay. Lão ta đã lấy nó trong phòng của tôi? Lão ta đã vào phòng tôi lúc nào?

Gai ốc nổi rần rật khắp người tôi, vào tận xương tủy. “Nó là của tôi.” Tôi thì thào thốt lên.

Gã tà ma trong thân xác Heidi nhếch miệng cười thích thú. “Cái đó còn tùy thuộc vào định nghĩa của cô về quyền sở hữu.”

“Tôi đã giết chết gã incubus định dùng con dao này để giết tôi.” – Tôi khẳng khẳng nói – “Vì thế nó là của tôi.”

Lông mày của gã tà ma nhướn ngược lên. “Đích thân ta đã đào miếng sắt đó lên từ dưới đất và rèn ra con dao này, vài thế kỉ trước. Tính tới nay nó đã được truyền qua tay không

biết bao nhiêu người với những mục đích sử dụng khác nhau. Nhưng cuối cùng nó vẫn tìm được đường về với ta. Nếu ta biết con dao này sẽ được dùng để bắt linh hồn cô, ta sẽ

không bao giờ bán nó cho hắc ta.”

Bởi vì lão Avari muốn linh hồn đó cho riêng mình.

“Hãy cầm lấy đi.” Gã tà ma nói bằng giọng của heidi.

Tôi thận trọng cầm lấy con dao găm, ý thức được rất rõ là lão Avari có thể giết tôi bất cứ lúc nào lão muốn, dù có dao hay không có dao. Chẳng phải tôi nên dùng nó để chống

lại lão ta sao? Nếu vậy tại sao lão ta lại đưa nó cho tôi?

Máu – của cả tôi và tên Beck – đã được chùi sạch, nhưng cảm giác khi cái cán dao chạm vào lòng bàn tay tôi rất quen thuộc. Linh hồn của tên Beck vẫn đang bị nhốt trong đó, và

mỗi lần tôi chạm tay vào nó, nó lại rung lên như réo gọi tên tôi.

“Tôi không hiểu...” Tôi nhú mào, giọng trống rỗng.

“Ồ, có đấy, cô hiểu đấy. Giờ cô đang nằm trong tay thứ vũ khí có thể cứu được mạng sống của các người tiền nhiệm của mình. Và hẳn cô cũng hiểu cuộc đối đầu này sẽ chỉ có

thể kết thúc trong bao lực.” – Lão Avari giang rộng hai tay Heidi, tình nguyện dâng chị ta làm vật hiến tế - “Hãy kết thúc chuyện này đi nào! Hãy giết chết cô ả mà cô không thể

cứu.”

Lão ta muốn tôi đâm chết Heidi. Hay là lão ta? Hay là hai người bọn họ? Lão ta muốn tôi chọc lưỡi dao nào vào cơ thể vẫn còn ấm áp và đang sống sờ sờ kia.

Con dao găm rung lên bần bật trong tay tôi.

Heidi đã chết. Do đó, về lý thuyết không phải là tôi giết chị ta. Tôi biết điều đó. Nhưng đây không phải là một trận chiến công bằng, bởi tôi không hiểu tại sao nhưng lão Avari

không hề có ý định lấy mạng tôi.

“Tích tốc, tiểu bean sidhe. Giết ta đi, không thì máu của nạn nhân tiếp theo sẽ vấy trên tay cô. Có thể là máu của cô ta.” – Gã tà ma liếc mắt nhìn về phía người phụ nữ đang đi

dạo gần đó – “Hoặc cậu ta.” Sau đó hất hàm chỉ sang anh chàng trông không già hơn tôi là mấy, trong bộ đồng phục nhân viên bán đồ ăn nhanh.

“Tại sao ông lại chịu để cho tôi giết ông?” Tôi thì thào thốt lên, tay nắm chặt lấy con dao găm. Tôi không có sự lựa chọn nào khác. Tôi không thể để cho lão Avari tiếp tục giết

thêm người nào nữa, hay đứng im nhìn lão ta bỏ đi với một linh hồn vô tội.

“Bởi vì cô sẽ bị chuyện này dày vò hơn ta nhiều.” – Heidi thầm nói, và tôi chợt hiểu ra vấn đề. Gã tà ma sẽ không thể chết chỉ vì thân xác này bị chết, nhưng lão ta sẽ là người

hưởng lợi từ những chấn thương tinh thần của tôi – “Ra tay ngay đi, nếu không ta sẽ lấy mạng của đứa bé kia.”

Tôi nhìn theo ánh mắt của gã tà ma và nỗi kinh hoàng như muốn nuốt chửng lấy tôi, khi tôi nhìn thấy đứa bé trên tay người mẹ trẻ gần đó.

“Hôm nay cô định đòi lại mấy linh hồn vậy cô Cavanaugh?” – Thân xác của Heidi vừa hỏi vừa nhích về phía hai mẹ con nhà kia – “Sự lựa chọn thuộc về cô.”

Đâm lão Avari và lấy lại linh hồn mà lão ta đã đánh cắp, hay là từ bỏ linh hồn đó và để mặc cho một đứa trẻ vô tội chết?

Về cơ bản thì ở đây chẳng có sự lựa chọn nào hết.

Tôi hít một hơi thật sâu và nắm chặt lấy cán dao, hết nhìn đứa bé lại quay sang nhìn Heidi, hay nói đúng hơn là Avari. Nước mắt rơi lã chã trên má tôi. Và tôi đâm thẳng con dao

hai lưỡi vào bụng Heidi. Một dòng máu ấm từ từ chảy xuống tay tôi, chậm hơn nhiều so với hôm tôi cắm nó vào ngực tên Beck, nhưng cũng ấm và đỏ không kém.

Hai mắt chị ta mở to, giọng nghẹn lại vì đau. “Đau thật đấy!” – Gã tà ma thì thào thốt lên, với vẻ kinh ngạc hiếm thấy. Chiếc vòng bạc tuột xuống cổ tay Heidi, lúc chị ta nắm lấy

vai tôi để giữ thăng bằng, và oằn người trước con dao của tôi – “Thật thần kì!”

Tôi không thể giữ nổi chị ta và cả hai chúng tôi đổ ụp xuống. Tôi nhận ra không có ai chạy tới giúp chị ta, chứng tỏ họ không thể nhìn thấy Heidi, giống như họ không thể nhìn

thấy tôi.

Heidi quằn quại trên sàn, hai hàm răng nghiến chặt lại vì đau đớn, ánh mắt chị ta dán chặt vào mắt tôi, lúc gã tà ma nuốt trọn nỗi đau của tôi, cùng với nỗi đau của chính lão.

Tôi không muốn phải đổ máu. Tôi không muốn chiến đấu với các tà ma. Tôi không muốn nhìn thấy mọi người chết.

Nước mắt tiếp tục lăn dài trên má tôi khi một làn khói không màu, không hình dạng thoát ra từ cơ thể Heidi, quẩn quanh lấy con dao găm và từ từ thấm vào từng thớ thếp.

Linh hồn của chị ta. Hoặc linh hồn của người phụ nữ lão Avari vừa giết khi nãy.

“Hẹn gặp lại lần sau.” – Gã tà ma thì thào bằng giọng của cô gái đã chết – “Và cô Cavanaugh này, lần tới sẽ không phải là người lạ đâu.”

Một nỗi khiếp sợ mới ập tới trong tôi sau khi nghe thấy nhữn lời vừa rồi của lão Avari. Toàn thân tôi gần như tê liệt khi chứng kiến cảnh thân xác đi mượn của lão ta quằn quại

trong đau đớn. Khi mảnh linh hồn cuối cùng đã nằm gọn trong cán dao cũng là lúc Heidi bắt đầu mờ dần đi, giống như một bóng râm đang nhạt dần trước sự ló dạng của mặt trời.

Sau khi chị ta biến mất hẳn, tôi ngồi phủ phục trên sàn với con dao hai lưỡi nhuộm đầy máu nắm chặt trong tay.

Tất cả những gì còn sót lại của Heidi Anderson là dòng máu đỏ trên lưỡi dao và chút khói sẫm vệt vờ nơi chị ta vừa nằm, giống như màn sương mù Cõi Âm liên tục trôi qua trôi

lại giữa hai thế giới. Tôi lặng người quan sát trong nỗi kinh hoàng tột độ khi làn khói kai từ từ tan biến, giống như cơ thể của Heidi.

Trên sàn, nơi cái xác vừa nằm, giờ chỉ còn lại chiếc vòng bạc chị ta đeo khi nãy. Và vào cái đêm chị ta chết.

Chương 11:

“KAYLEE?” – Từ phía cuối phòng cấp cứu, anh Tod lao vội tới chỗ tôi, xuyên qua tất cả mọi thứ từ bàn ghế đến bệnh nhân – “Chuyện gì xảy ra thế? Em có sao không?”

Con dao găm tuốt khỏi tay tôi và rơi xuống đất, lúc anh chạy tới ôm lấy tôi, khiến mấy người trong phòng chờ giật mình ngoái lại nhìn, khi một con dao dính máu đột nhiên từ đâu

xuất hiện trên sàn.

Anh Tod cúi xuống nhặt con dao lên, và sự hoang mang bắt đầu hiện rõ trên mặt mỗi người, khi con dao vụt biến mất vào trong không khí. Một vài người chớp mắt rồi rón rén

bước tới chỗ mấy giọt máu còn rớt lại trên sàn, bằng chứng duy nhất của việc họ không hề tưởng tượng ra mọi chuyện. Một vài người trông có vẻ sợ sệt. Một vài người trông có

vẻ hoài nghi.

Anh Tod lẳng lặng dìu tôi đi về phía hành lang trống, mắt không buồn liếc về phía họ lấy một lần.

“Kaylee. Em có bị thương ở đâu không?” Anh lùi lại nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân. Tôi chẳng bị sao hết, ngoại trừ bàn tay phải đang run rẩy và nhuốm đầy máu. Và bàn tay

trái đang nắm chặt cái vòng tay của Heidi.

“Em không sao.” – Tôi thì thào thốt lên, giọng run run – “Không phải máu của em đâu. Em đã giết chị ta.”

“Ai? Em đã giết ai hả Kaylee?”

“Heidi.” – Tôi nói, lúc anh kéo tôi ngồi xuống dãy ghế trống trước cửa phòng X-quang – “Chỉ có điều chị ta đã chết từ lâu rồi và đó không phải là chị ta. Mà là lão Avari. Nhưng

lão ta không hề chết. Em không nghĩ là lão ấy có thể chết, nhưng em đã giết lão ấy. Và giờ thì Heidi đã biến mất nhưng lão Avari thì không, và máu chị ta nhuốm đầy tay em.” –

Tôi chìa tay ra cho anh xem và chợt nhận ra là cái áo mình cũng đang ướt đẫm máu – “À, và em nhặt được cái vòng này trên sàn.”

“OK, em càng nói anh càng chẳng hiểu gì, và anh chỉ có thể thấy là người em đang dính đầy máu. Trước tiên để anh đưa em về nhà đã.”

Trước khi tôi kịp tập trung để biến mất khỏi bệnh viện thì anh Tod đã làm hộ phần việc cho cả hai. Chúng tôi hiện ra trong phòng khách nhà tôi và anh dẫn ngay tôi vào trong

phòng tắm. Anh hạ nắp bồn cầu xuống, rồi mở vòi nước lên. “Ngồi xuống và gột sạch máu đi em.”

“Em xin lỗi.” – Tôi lí nhí nói, lúc anh đặt con dao dính máu xuống bệ rửa mặt – “Em không định đến bệnh viện đâu. Em đang đứng ở trung tâm thương mại, lòng thầm ước giá

như có anh ở đó, và đột nhiên đã thấy mình hiện ra trong phòng cấp cứu rồi.”

“Còn nơi nào tốt hơn bệnh viện khi mà người em dính đầy máu thế này.” Anh vừa nói vừa sờ tay vào nước trong bồn để kiểm tra nhiệt độ.

“Em lại thấy ở đây tốt hơn.” Tôi ngoái đầu nhìn xung quanh phòng tắm, tay xoay xoay cái vòng bạc một cách vô thức.

Khi nước đã nóng vừa đủ, anh lấy khăn mặt nhúng vào đó rồi vớ tay tắt vòi nước. Sau đó, anh ngồi xuống mép bồn tắm và xoay người tôi lại đối diện với anh. Tôi nhắm mắt lại

và nước mắt bắt đầu rơi. Trong đầu tôi hiện lên hình ảnh của Heidi tại CLB Taboo bảy tháng trước. Một Heidi tràn trề sức sống và nhiệt huyết của tuổi trẻ, khiến mọi người trong

quán phải ngoái lại nhìn. Trước khi bị ả thần chết nổi loạn giết chết và lấy đi linh hồn.

“Chuyện gì đã xảy ra thế em?” Anh Tod hỏi và tôi khẽ giật mình khi anh áp tấm khăn ấm vào má tôi.

Tôi mở mắt ra và để yên cho anh lau nước mắt mình. Đôi mắt xanh thẳm của anh dường như xóa hết đi mọi ý nghĩ về máu me và chết chóc của tôi. Hình ảnh lúc tôi xuyên mũi

dao vào da thịt Heidi vẫn còn đó nhưng nó chỉ giống một ký ức kinh hoàng về chuyện đã xảy ra, chứ không tua đi tua lại trong đầu tôi như lúc trước nữa.

“Tên trộm linh hồn lại giết người một lần nữa.’ – Tôi đặt cái vòng tay xuống mép bồn tắm, sau đó đan các ngón tay lại với nhau – “Bà Madeline nói em phải đi lấy lại linh hồn ấy.

Bởi vì ngoài em ra không còn ai có thể làm việc đó. Em là người cuối cùng.” Tôi có thể nghe thấy sự hoảng hốt trong giọng nói của mình.

Anh Tod nắm lấy bàn tay phải dính đầy máu của tôi và nhẹ nhàng dùng khăn lau lau cho tôi. Con hoảng sợ của tôi lại một lần nữa bị đẩy lùi. Sự hỗn loạn trong đầu và trong trái

tim tôi dần ổn định trở lại khi mọi dấu tích của việc tôi đã làm – việc tôi buộc phải làm – lần lượt được làn nước ấm rửa trôi.

“Chuyện gì đã xảy ra với các trích đoạt viên khác?” Anh hỏi, giọng nói của anh không giống như bàn tay anh. Ổn định, mạnh mẽ và thận trọng.

“Lão Avari đã giết tất cả bọn họ. Lão ta chính là tên trộm linh hồn, nhưng em không biết lão ấy đã làm như thế nào và để làm gì. Và tại sao lão ta lại không giết em?”

“Làm thế nào mà lão ấy đánh cắp được các linh hồn từ Cõi Âm? Làm sao lão ta có thể giết được em từ bên kia thế giới? Làm ơn đừng nói với anh là em đã đi qua đó nhé...?”

Anh lật tay tôi lại để lau các khớp tay.

“Không. Em đang ở trung tâm thương mại - ở bên này thế giới thì gặp lão ta cũng ở đó, trong thân xác của một cô gái đã chết, giống như cách đã làm với anh Scott. Đây không

phải chỉ đơn giản là việc nhập xác, anh Tod ạ. Lão ta đã thực sự đi qua bên này, bằng xương

bằng thịt. Chỉ có điều không phải là xương thịt của lão ta thôi.

Tod đặt tay tôi trở lại xuống đùi và nhú mày nhìn tôi. Các còng xoáy trong mắt anh hiện rõ sự lo lắng. “Mọi người có nhìn thấy lão ta không?”

“Lúc em ở đó thì không, nhưng lão ta đã giết chết một cô gái trong nhà vệ sinh. Và em đã chạm vào lão ấy rồi, hoàn toàn hiện hữu. Có máu thịt đang tràn.” Tôi giơ tay mình lên

để làm bằng chứng, mặc dù phần lớn vết máu chỉ còn đọng lại trên cái khăn anh đang xoắn dưới vòi nước. “Avari nói nếu em không giết lão ta – mà lão ta gọi là hy sinh con tốt –

lão ấy sẽ lấy mạng bé gái đang đi cùng mẹ gần đây. Và đó sẽ là lỗi tại em. Vì thế em đành phải đâm lão ta. Em đành phải giết chết Heidi...”

Nước mắt lại tiếp tục rơi lã chã trên má tôi và tôi không sao ngăn chúng lại được.

“Heidi là ai?”

“Là cô gái đã chết cách đây 7 tháng. Nhưng lão ta trông giống y hệt Heidi vào cái đêm chị ấy chết. Từ quần áo đến đầu tóc. Có điều... sau khi bị em đâm, chị ta lập tức tan biến

và không khi, nhưng cái đó thì không.” Tôi liếc nhìn cái vòng tay trên bệ bồn tắm.

Anh Tod cầm nó lên nghiên cứu rồi bỏ lại chỗ cũ. “Anh cũng không hiểu điều đó có nghĩa là gì.”

“Em cũng vậy.”

“Em có chắc là chị ta chưa chết không?” Tod lại ngồi xuống mép bồn tắm và lau nốt chỗ máu còn lại trên tay tôi.

“Chắc mà. Lão ta còn nói xác chị ta đang phân hủy dưới lòng đất mà, và các tà ma dêu thể nói dối. Bọn chúng không thể nhập vào người chết, đúng không anh?”

“Đúng vậy.” – Anh Tod gật đầu xác nhận. Thôi thì ít nhất cũng còn điều đó làm niềm an ủi – “Như lời em nói thì lão ta đã sử dụng thân xác của một người giống y như cô gái đã

chết từ nhiều tháng trước... Và cách đây vài hôm là thân xác của một người giống y hệt Scott, ít nhất 12 tiếng sau khi cậu ta chết.”

“Chính xác. Nghe thật vô lý, anh nhỉ? Không lẽ lão ta nhận bản được xác chết và sử dụng chúng như những bộ quần áo để đi lại trong thế giới loài người? Đó là chuyện không thể

đúng không anh?”

Anh Tod nhún vai. “Nói thật, đến giờ thì anh chẳng dám nói chuyện gì không thể nữa. Nhưng chuyện em vừa nói nghe cũng hơi khó tin nhỉ?”

“Vấn đề là lão ta đang giết người, anh Tod ạ. Lão ấy tuyên bố con người chính là những con tốt, và lão ấy sẽ còn giết cho tới khi đạt được mục đích thì thôi.”

“Mục đích gì?”

“Làm sao em biết được! Em chỉ biết là người em gặp khi này có hành động và cử chỉ giống như lão Avari, nhưng bề ngoài và giọng nói thì lã của cô gái em gặp hồi 7 tháng trước.

Và em đã phải giết chết chị ta. Lão ấy ép em phải giết chị ta. Avari sẽ không đời nào làm như vậy nếu không biết chắc chắn là có thể quay trở lại. Lão ta đã tìm được cách lọt vào

thế giới loài người và cách duy nhất để trừ khử lão – dù chỉ là tạm thời – chính là giết chết thân xác đi mượn. Kể cả nếu nó mang hình dáng người anh quen.” –Tôi hít một hơi thật

sâu rồi nói tiếp – “Em sẽ còn phải làm chuyện đó nhiều lần nữa, anh Tod ạ. Em sẽ phải giết lão ta hết lần này đến lần khác và mỗi lần như vậy em sẽ lại có cảm giác như đang giết

người.”

Tôi không thể. Tôi không thể liên tục giết người như thế được, cho dù đó không phải là người thật, bởi vì cảm giác khi đâm vào cái xác của Heidi giống y như đâm giết người vậy.

Và lão Avari biết điều đó.

Anh Tod nhẹ nhàng nắm lấy tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Đó không phải là giết người, Kaylee ạ. Em không hề giết người, kể em giết chỉ là một con quỷ. Và nhờ thế em mới

cứu được mạng sống cho đứa bé gái đó.”

“Em biết.” Nhưng tôi chẳng hề thấy giống như vừa cứu được gì hết. Người phụ nữ trong toa-lét chết vẫn cứ chết, và tôi chẳng thể làm gì để thay đổi điều đó.

“Anh nghĩ em phải vứt cái áo này đi thôi.” Anh chỉ vào cái áo dính đầy máu trên người tôi. Vậy là trong hai ngày tôi mất toi hai cái áo mới mặc được có vài lần.

“Sao lại có máu được nhỉ?” – Tôi giật mình hỏi – “Tà ma mà cũng chảy máu à?” Tôi chỉ biết hơi thở của chúng vô cùng độc hại và rất dễ gây nghiện, còn lại tôi không biết máu

của chúng như thế nào.

“Anh không nghĩ đây là máu của tà ma.” – anh Tod lắc đầu nói – “Chúng không thể vượt qua ranh giới giữa hai thế giới, vì thế cho dù Avari có khoác lên người thân xác của ai đi

chẳng nữa thì đó cũng không phải là thân xác nguyên thủy bên Cõi Âm của lão. Đồng nghĩa với việc máu chảy ra cũng không phải là của lão.”

“Thế thì em đã giết cái gì?” Tôi hốt hoảng kêu lên, hơi thở như muốn nghẹn lại cổ họng. Nếu không phải là giết người thì làm sao lại có nhiều máu như vậy?

“Anh không biết em đã giết cái gì.” – anh Tod thú nhận, và nổi kinh hoàng lại một lần nữa xâm lấn khắp người tôi – “Nhưng anh biết nó thuộc về thể lực bóng tối. Em đã làm điều

cần phải là, Kaylee ạ, và em đã cứu mạng những người khác.”

Tôi gật đầu, nhưng có cảm giác bàn tay vẫn chưa sạch máu, và cho dù tôi có kỳ cọ mạnh thế nào cũng không thể gột sạch hết được.

Rồi đột nhiên các vòng xoáy trong mắt anh khẽ chao đảo, và gần như ngay lập tức anh đã kiểm soát lại được chúng. “Em có muốn anh...?” – anh nhìn cái áo trên người tôi –

“Anh có thể ra ngoài nếu em muốn.”

“Không, anh đừng đi.” – tôi nói, và các vòng xoáy kia lại khẽ lay động – “Hãy ở lại với em. Em không muốn ở một mình.”

Ánh mắt anh nhìn tôi trĩu mền. “Anh sẽ không bao giờ để em phải ở một mình nữa, Kaylee ạ.” Và tôi bắt đầu thở bình thường trở lại, bởi tôi hiểu rằng mình sẽ không bao giờ ngã

khi có anh ở bên cạnh. Nếu tôi trượt chân, anh sẽ đỡ tôi. Nếu tôi mất thăng bằng, anh sẽ tìm lại nó cho tôi.

Và tương tự, tôi cũng muốn là điểm tựa, là sự cân bằng đối với anh.

Hai tay tôi run bần bật lúc tôi cởi chiếc cúc áo đầu tiên, và các vòng xoáy màu sắc trong mắt anh lại quay trở lại. Tôi rùng mình khi nhìn thấy chiếc cúc áo thứ ba. Nó vừa dính vừa

lạnh bởi máu khô. Tôi không muốn chạm vào nó.

“Em có muốn anh giúp không?” Đọc được sự ngần ngại trong mắt tôi, anh Tod dặt dề lên tiếng.

Tôi gật đầu. “Có. Anh giúp em với.”

Tod chìa tay ra giúp tôi cởi từng chiếc cúc còn lại. Sự mơn trớn khi các ngón tay của anh lướt qua da thịt tôi lại một lần nữa đánh thức mọi giác quan trong người tôi – những thứ

cảm xúc tôi ngỡ là đã chết cùng với tôi từ một tháng trước.

Tôi không hề nhận ra là chiếc cúc áo cuối cùng đã được cởi xong, cho tới khi anh thì thầm bảo tôi “Đứng dậy nào em.” – tôi làm theo lời anh và chiếc áo từ từ trượt ra khỏi người

tôi. Kế đó, Tod dùng khăn ẩm nhẹ nhàng lau sạch chỗ máu trên bụng tôi – “Mỗi lần gặp em, anh chỉ muốn được chạm vào em và anh vẫn luôn thấy hồi hộp mỗi khi em để anh

làm như vậy..”

“Tại sao?” Tôi thì thào hỏi lại, cảm giác như mình là cô gái may mắn nhất trên đời.

“Bởi vì cảm giác ấy tuyệt vời đến nỗi anh không dám tin đó là sự thật. Anh luôn sợ rằng ai đó hoặc cái gì đó sẽ phá hỏng nó. Lúc này, khi anh nhìn thấy người em dính đầy máu,

anh đã tưởng chuyện đó lại xảy ra một lần nữa. Anh tưởng rằng Thane đã bắt được em.”

“Em không sao mà.” Ít nhất là về thể xác.

“Giờ anh chẳng sợ gì hết, chỉ sợ mất em thôi, Kaylee ạ.” – Anh cúi đầu hôn nhẹ lên vết sẹo trên bụng tôi – “Anh không muốn để em đi đâu hết, nhớ chuyện tương tự lại xảy ra

một lần nữa thì anh biết phải làm sao?”

“Vậy thì hãy giữ em lại. Em không hề thấy ổn một chút nào.” – Tôi thú nhận. Tôi không thể nói với người khác điều tôi đang nói với anh, bởi vì họ sẽ không thể hiểu được. Hơn

nữa, mọi người cũng đã đủ lo lắng cho tôi rồi – “Ngoài anh ra, tất cả những gì em cảm nhận được là sự đau đớn, máu me và chết chóc. Hoặc không gì hết. Ngoài trừ nỗi đau, tất

cả chỉ còn là... sự trống rỗng. Cảm giác ấy ngày một lớn dần trong em, nhất là những khi em ở một mình, và em ghét điều đó, nhưng lại không thể kháng cự được nó. Thức ăn

giờ chẳng còn chút mùi vị gì hết. Âm nhạc và phim ảnh cũng nhạt nhẽo và buồn tẻ. Mọi thứ màu sắc trên đời bỗng chốc thành một màu đơn sắc. Tại sao lại như thế hả anh? Em bị

làm sao à?”

“Không, em không bị sao cả. Em sẽ không cảm thấy như vậy mãi đâu, Kaylee ạ.” – Tod ân cần giải thích – “Cơ thể và trí óc em vẫn đang trong giai đoạn thích ứng với cuộc đời

sau khi chết. Các giác quan của em cũng cần có thời gian để thích ứng lại.”

“Chỉ có anh là tuyệt thôi.” – tôi khẽ nâng cằm anh lên cho mắt chúng tôi gặp nhau một lần nữa – “Tại sao anh là điều duy nhất trên đời khiến em cảm thấy tuyệt vời như thế này?”

“Anh không biết.” – Tod đứng dậy, vòng tay ôm lấy eo tôi – “Nhưng anh sẽ không thắc mắc về chuyện đó.”

“Em biết tại sao.” – tôi nói, lúc môi anh tìm đến môi tôi và nhắc lại cho tôi nhớ cái cảm giác mê mê khi được chạm vào anh – “Đó là bởi vì em yêu anh.” Tôi thì thầm vào tai anh

và tôi cảm nhận được trái tim anh dường như đập nhanh hơn. Trước giờ tôi chưa lần nào nói lời yêu anh, và tôi sợ phải nói ra câu đó, bởi vì nó đến quá nhanh và quá mãnh liệt,

và...

“Anh cũng yêu em.” – Môi anh khẽ lướt qua vành tai tôi – “Sự vĩnh cửu đối với anh giờ không còn là quá dài nữa.”

Trái tim tôi đập rộn ràng khi nghe anh thốt ra những lời ấy và tôi hơi ngả đầu về phía sau để có thể nhìn rõ hơn các vòng xoáy cảm xúc trong mắt anh. “Em muốn được cảm thấy

như đang sống trở lại, quên đi cảm giác cay đắng, lạnh lẽo và trống trải luôn thường trực trong em. Hãy làm cho em sống lại với những cảm xúc mà em chưa từng được trải qua đi

anh.”

Các vòng xoáy màu xanh cô-ban chuyển động không ngừng trong mắt anh. “Em có chắc không?”

“Em chưa bao giờ chắc chắn chuyện gì hơn thế này.” Tôi nắm lấy tay anh và kéo anh đi ra hành lang về phía phòng tôi, sao đó đóng cửa lại sau lưng chúng tôi.

“Kaylee, chuyện này có ý nghĩa rất lớn đối với anh.” – Tod vuốt dọc cánh tay tôi và dừng lại ở khuỷu tay tôi, ánh mắt anh nãy giờ vẫn không hề rời tôi – “Nếu may mắn, chúng ta

sẽ có hàng triệu triệu giây phút ở bên nhau như thế này, và anh muốn trân trọng từng phút giây ấy. Nhưng chúng ta sẽ không bao giờ có lại được khoảnh khắc này lần thứ hai, vì

thế nó vô cùng quan trọng đối với anh.” – tôi có thể cảm nhận được sự chân thành và căng thẳng trong giọng nói của anh – “Anh cần phải biết nó cũng quan trọng đối với em.

Anh cần phải biết lần này không giống như lần trước. Rằng em không phải muốn làm chuyện ấy chỉ để nói là mình đã làm nó. Bởi vì anh không thể chấp nhận lý do đó. Mỗi quan

hệ của chúng ta không phải chỉ dừng lại ở đó.”

Tôi ghét sự hoài nghi trong mắt anh, nhưng trên tất cả, tôi ghét việc chính tôi là người đã gieo sự hoài nghi đó cho anh.

Tôi đặt một tay lên ngực anh để có thể cảm nhận được nhịp đập của trái tim anh. “Lần này không hề giống như lần trước.” – lần trước tôi đã từng có ý định làm chuyện đó với anh

Nash, nhưng vì những lý do hoàn toàn sai lầm. Và tôi chưa bao giờ ân hận vì đã không đi tới quyết định của mình – “chuyện này cũng rất quan trọng đối với em, anh Tod ạ. Anh

rất quan trọng đối với em.”

Anh lại nhìn sâu vào trong mắt tôi một lần nữa, như để tìm kiếm sự thật trong đó. Và rồi các vòng xoáy như vỡ òa thành những cung bậc màu sắc rực rỡ, giống như những đốm

lửa nhỏ tí tách giữa một ngọn lửa lớn cháy hùng hực trong mắt anh. Và tôi có thể cảm nhận được hơi nóng đó đang tỏa ra bao quanh lấy mình.

Anh Tod bế bồng tôi lên. Anh thật ấm áp, trong khi mọi thứ xung quanh tôi đều lạnh lẽo. Anh thật ngọt ngào, trong khi cả thế giới chỉ toàn một mùi cay đắng. Anh là của tôi và tôi

muốn được là của anh. Cả về thể xác lẫn tâm hồn.

“Anh yêu em, Kaylee. Hơn bất cứ thứ gì trên đời. Và anh sẽ không bao giờ có thể yêu được ai nhiều hơn thế. Nếu anh có thể làm cho thời gian ngừng lại và lưu giữ khoảnh khắc

này mãi mãi, anh sẽ làm ngay mà không cần suy nghĩ.”

“Em cũng yêu anh.” – tôi cúi xuống hôn anh – “Nhưng có lẽ chúng ta nên lưu giữ khoảnh khắc tiếp theo thì hơn.” Mũi tôi lướt nhẹ trên má anh, và Tod bật cười, từ từ đặt tôi

xuống giường.

“Anh là của em.” – Anh nhìn sâu vào trong mắt tôi, thì thầm nói – “Mãi mãi.”

Chương 12:

“ANH BIẾT KHÔNG, nếu bọn mình làm chuyện này từ mấy tuần trước thì em đã không bị lấy ra làm vật tế trình trắng rồi.”

Tod nghiêng người sang đối mặt với tôi, và một lọn tóc xoăn tinh nghịch rơi xuống trán anh. “Anh vẫn luôn biết sự nam tính của mình có khả năng cứu mạng người mà.”

“Chuyện gì anh cũng có thể biến thành cái tôi to bụng của mình nhỉ?”

“Phía nói là anh ý thức được rất rõ giá trị của bản thân và của... em.”

“Hừm...” Tôi kéo anh lại gần và hôn anh say đắm. Nếu tôi làm chuyện này sớm hơn có thể tôi sẽ không chết dưới tay của tên Beck thật nhưng tôi sẽ vẫn phải chết khi thời gian

của tôi đã hết.

Điều trớ trêu là thời gian của anh Tod chưa hết và anh Nash đang sống bằng thời gian của anh trai mình mà không hề hay biết về sự hy sinh cao cả đó.

“Chán quá, anh lại phải đi rồi. Anh có một ca phình mạch lúc 3 giờ 14 phút...” Anh chống tay định ngồi dậy nhưng đã bị tôi kéo giật xuống.

“Không, anh đừng đi...”

“Anh sẽ quay lại mà, anh hứa. Đến cái chết cũng không thể chia cắt chúng ta còn gì.” Anh nháy mắt cười với tôi.

“Anh có bao giờ nghiêm túc với chuyện gì không thể?” Tôi đảo tròn hai mắt.

“Chỉ với em thôi. Mọi thứ liên quan đến em anh đều nghiêm túc. Còn lại những thứ khác với anh giờ không còn quan trọng nữa.” – Anh lại cúi xuống hôn tôi, sau đó ngồi dậy mặc

quần áo – “Em cũng nên dậy thay đồ đi. Em nghĩ bà Madeline sẽ chịu ngồi chờ em đến bao giờ?”

Thôi chết! Tôi liếc nhìn đồng hồ và đã thấy hơn 3 giờ chiều. Trường học cũng đã tan và Emma chắc cũng đang trên đường đến đây trả sách cho tôi. “Lúc nào xong việc anh nhớ

quay lại nhé?”

Anh Tod kéo tôi ngồi dậy và vòng tay ôm lấy tôi. “Anh sẽ quay lại ngay khi có thể.” – nụ cười trên môi anh vụt tắt và các vòn xoáy trong mắt anh ngừng chuyển động – “Kay, em

phải kể cho bà Madeline biết chuyện vừa xảy ra ở trung tâm thương mại. Tất cả mọi chuyện. Chúng ta sẽ không thể đối phó với lão Avari ở bên này thế giới nếu không biết bản

thân đang đối mặt với chuyện gì.”

“Nhưng ông Levi...”

“Mọi thứ đã thay đổi, Kaylee ạ. Đây không chỉ đơn thuần là chuyện giữa các thần chết. Ông ấy sẽ hiểu và thông cảm thôi.” – nhưng sự hoài nghi trong mắt anh lại khiến tôi lo lắng

– “Hãy gọi cho Madeline. Và em nên dành thời gian ở bên Emma nhiều hơn. Lão Avari từng nhắm tới cô ấy một lần thì lần này cũng không phải là ngoại lệ.”

“Anh Nash cũng vậy. May mà anh ấy và Sabine đã làm lành nên chúng ta có thể yên tâm.”

“Tốt. Nhưng anh sẽ vẫn đảo qua đó kiểm tra cho chắc.” Anh cúi xuống hôn tôi một lần cuối rồi biến mất, bỏ lại mình tôi trong phòng.

Tôi rút điện thoại trong túi ra và ngồi xuống mép giường. Thay vì gọi điện cho bà Madeline, tôi quyết định chỉ nhắn tin, bởi vì tôi không muốn nghe thấy giọng bà ấy và bởi vì giờ

đã là thế kỉ 21 rồi, bà ấy cũng nên học cách nhắn tin đi là vừa.

Tôi ko sao. Đã lấy đc linh hồn. Chta cần nói chuyện. Nhà tôi. 1h nữa.

Sau đó, tôi cất điện thoại vào túi quần và chỉnh lại đầu tóc, vừa lúc có tiếng chuông cửa ngoài sân trước. Styx đi theo tôi ra cửa và quấy đuôi mừn rờ khi thấy Emma.

“Câu có biết là mình lo cho cậu thế nào không? Tại sao cậu không quay lại trường?” – Emma vút cái ba-lô của tôi xuống ghế, nhúu mày hỏi tôi – “Tại sao tóc cậu rối tung thế

kia? Và tại sao cúc áo của cậu lại bị lệch như thế?”

Thôi chết!

Tôi cúi xuống cài lại mấy cái cúc áo và đi vào trong bếp. Ngay lập tức, Emma đứng dậy đi theo tôi. “Và... giờ thì cậu đang đỏ mặt và chạy trốn...!” – Cậu ấy dồn tôi vào góc tủ

lạnh, miệng cười toe toét – “Cậu không đi làm việc! Cậu đã trốn học để ngủ với anh Tod!”

“Mình có làm thật mà!” – Tôi lách người sang một bên và mở tủ lấy hai chai nước lạnh – “Mình đã phải đâm chết một người và tâm trạng lúc đó của mình rất tệ. Anh ấy đã cố

gắng an ủi mình, còn mình chỉ muốn quên đi những gì vừa xảy ra ở trung tâm thương mại, vì thế...”

Lông mày của cậu ấy xếch ngược lên. “Rồi sao nữa? Kể chi tiết hơn đi xem nào?” Nói rồi cô nàng nháy lên ngồi vắt vẻo trên bệ bếp và vấp nắp chai nước suối.

Tôi nhún vai. “Có một tà ma, một người phụ nữ bị chết, một con dao và rất nhiều máu.”

Emma cau mặt. “Chuyện kia cơ, Kaylee. Mình muốn biết chi tiết về chuyện cậu và anh Tod cơ, chứ không phải chuyện chém giết tà ma.”

Đột nhiên tôi thấy lo lo khi Emma không có vẻ gì là ngạc nhiên hay quan tâm đến chuyện lại có thêm một người vừa bị tà ma giết. Đây là dấu hiệu của việc cậu ấy đã dành quá

nhiều thời gian ở bên tôi.

“Cậu sẽ còn sống lâu để giết thêm hàng trăm con quỷ nữa...” – Ý nghĩ ấy khiến tôi muốn bệnh – “...nhưng cậu chỉ mất trinh tiết có một lần. Vì thế hãy kể chi tiết cho mình nghe đi.”

Nhưng tôi không muốn. Tôi chưa sẵn sàng để chia sẻ chuyện đó với ai. Kể cả với cô bạn thân nhất của mình. “Đây là chuyện riêng tư mà Emma.”

“Vớ vẩn. Chẳng phải là mình đã kể với cậu về lần đầu tiên của mình còn gì.”

“Ừ, nhưng có lẽ cậu vẫn nhớ là mình không hề yêu cầu cậu phải kể.”

Emma cau mặt lại và tôi nhận ra là câu vừa rồi của mình đã làm cậu ấy tổn thương. “Cậu không muốn nói thì thôi.” Cậu ấy nhảy xuống khỏi kệ bếp và tôi đã phải đuổi theo cậu ấy

vào trong phòng khách.

“Emma, khoan đã. Mình xin lỗi.” – tôi nắm lấy tay cậu ấy và cậu ấy dừng lại, quay mặt nhìn tôi – “Mình cũng muốn kể cậu nghe lần chứ. Chỉ là... Mình thấy nó không phải là

chuyện có thể lấy ra buôn và mình không muốn phá hỏng ký ức ngọt ngào đó. Cậu hiểu ý mình không?”

Cậu ấy mở to mắt nhìn tôi một lúc sau đó mỉm cười. “Ôi, không ngờ nó có ý nghĩa với cậu như vậy cơ đấy. Chẳng bù cho mình...”

“Ý cậu là sao?”

“Ý mình là lần đầu tiên của mình chẳng có gì đặc biệt, ngoại trừ 3 phút sai lầm ở băng sau con xe Camry.”

“À...”

“Quên chuyện của mình đi. Mình muốn nghe về chuyện của cậu cơ. Không cần chi tiết cũng được.” Cậu ấy háo hức kéo tay tôi ngồi xuống ghế sofa.

“Nói chung là anh ấy rất tuyệt.” Tôi tủm tỉm cười nhớ lại chuyện xảy ra một tiếng trước.

Emma đảo tròn hai mắt. “Cái đó thì rõ rồi. Ai gặp anh ấy mà chẳng đoán được điều đó. Nói chung là cả hai anh em nhà Hudson đều khỏi chê rồi. Còn gì nữa?”

“Mình yêu anh ấy. Yêu lắm lắm ý. Mình có ngây thơ quá không khi nghĩ rằng cả cuộc đời này sẽ chỉ yêu mình anh ấy? Bởi vì đó chính là cảm giác của mình lúc này.”

Emma bật cười. “Nếu là một năm trước cậu có dám nghĩ là mình sẽ nói ra câu này không? Một tình yêu bất diệt với một thần chết...”

“Cậu có nghĩ là mình điên quá không?”

“Nếu là bình thường mình sẽ nghĩ là cậu đang phởn quá đà thật, nhưng hoàn cảnh của cậu

và anh Tod thì khác, hai người sẽ còn phải cùng nhau đối mặt với sự vĩnh cửu dài dài,

vì thế mình nghĩ cảm xúc của cậu bây giờ hoàn toàn có cơ sở và thật.” – Emma nhún vai nói tiếp – “Có điều mình muốn biết chi tiết hơn thế cơ. Kiểu như thời gian, địa điểm,

hoàn cảnh xảy ra câu chuyện...Nói chung càng cụ thể càng tốt.”

“Cụ thể á?” Mặt tôi đỏ lựng lên vì ngượng.

“Đầu tiên, thời gian và địa điểm hăng?”

“Ừm... Ngay trước khi cậu đến đây. Trong phòng của mình.”

Emma cảnh giác nhìn quanh. “Anh ấy vẫn đang ở đây đấy à?”

“Không. Anh ấy phải quay lại bệnh viện, còn mình có hẹn với bà Madeline, vì thế...”

“Cậu có muốn mình tránh đi không?”

“Không, mình muốn cậu ở lại. Mình đã kể với cậu là tên Thane đã quay trở lại rồi đúng không?” – Emma gật đầu – “Hắn ta không chỉ có một mình. Lão Avari cũng đang ở đây,

Emma ạ.”

“Ở đây tức là ở...?”

“Trong thế giới con người. Mình không biết lão ta đã làm cách nào, chỉ biết rằng lão ấy vừa mới giết chết một người phụ nữ ở trung tâm thương mại, và...” Điện thoại tôi rung lên

trong túi, và tôi nhận được một cái tin rất khó hiểu từ bà Madeline.

T&# cô 3.

Tôi vẫn còn nhú mảy chưa luận ra được cái tin nhắn định nói gì thì đã thấy bà ấy hiện ra trong phòng, làm Styx đang nằm trong cái ghế bành vội nhảy dựng lên gầm gừ. “Tôi xin

lỗi, Kaylee, nhưng điện thoại của tôi hình như không có đủ phím để gõ một câu đầy đủ. Hơn nữa nhắn tin để làm gì khi mà chúng ta có thể dễ dàng gọi điện hoặc gặp nhau trực

tiếp như thế này.” Bà ấy dừng khựng lại khi nhìn thấy Emma, tổng khi cậu ấy vẫn chưa hề hay biết về sự xuất hiện của người thứ ba trong phòng. Nhưng cậu ấy không mất quá

nhiều thời gian để nhận ra điều đó.

“Hãy bảo cô ta về đi.” – bà Madeline khoanh hai tay trước ngực, một tay vẫn đang nắm khư khư cái điện thoại – “Chúng ta có việc phải bàn.”

“Emma cũng có liên quan đến việc đó, vì thế cậu ấy sẽ ở lại.”

“Đây không phải chuyện đem ra để mặc cả, cô Cavanaugh.” Bà Madeline thường chỉ lấy họ của tôi ra gọi khi có điều gì không hài lòng với tôi. Và chuyện này xảy ra như cơm

bữa.

“Trừ phi bà có thể kiếm được một trích đoạt viên mới trong vòng vài tiếng tới, còn không thì bà không có chọn lựa nào khác đâu. Bà cần tôi. Chúng ta cần nhau. Và Emma có

liên quan tới việc lần này, vì thế cậu ấy có quyền được biết mọi chuyện mà tôi biết.” Trừ phi điều đó gây nguy hiểm cho cậu ấy.

Bà Madeline quắc mắt đầy giận dữ và nếu là một tuần trước chắc tôi đã bỏ cuộc rồi nhưng không phải lần này, bởi vì có quá nhiều mạng sống đang bị đe dọa.

Cuối cùng, bà ấy đành gật đầu và ngồi xuống cái ghế bành đối diện với chúng tôi. Tôi biết Emma đã có thể nhìn thấy bà Madeline vì thấy cậu ấy khẽ giậy nảy mình. “Bà

Madeline, đây là Emma Marshall. Emma, đây là bà Madeline.”

“Rất vui được gặp cô.” Bà Madeline nói, nhưng giọng bà ấy nghe chẳng có gì là vui vẻ cả.

Emma gật đầu chào lại. “Cảm ơn vì đã cho tôi tham gia vào trò chơi sinh tử này.”

“Xin lỗi?” Bà Madeline hỏi lại, nhưng tôi còn chưa kịp giải thích thì nghe thấy có tiếng chuông cửa.

Tôi nhòe ra ngoài cửa sổ và thấy anh Nash, Sabine và Luca đang đứng trước hiên nhà. “Tuyệt. Cả đám đến rồi.” Tôi vừa nói vừa chạy ra mở cửa.

Anh chàng gọi hồn đi theo anh Nash và Sabine vào trong phòng khách, làm Styx hốt hoảng gào ầm lên, vì thế tôi đành phải mở cửa cho cô nhóc ra ngoài sân sau.

“Luca nói với bọn anh là em bỏ đi làm nhiệm vụ và không thấy quay trở lại.” Anh Nash nói, ánh mắt nhìn tôi đầu dò xét.

“Mình cũng đã bảo với họ là cậu đang ở đây với anh Tod và cậu vẫn ổn.” Luca nói thêm.

“Tại anh thấy em không nghe điện thoại.” – Anh Nash giải thích. Ở bên cạnh, Sabine rền rĩ kêu lên – “Gì chứ? Sáng nay cô ấy vừa khẳng khẳng nói là chúng ta phải luôn để mắt

canh chừng cho nhau, thế mà đến chiều đã không thấy nghe điện thoại rồi. Thử hỏi như thế không lo sao được?”

“Em có nhận được cuộc gọi nào đâu?” Tôi vội rút điện thoại ra kiểm tra. Ba cú gọi lỡ và hai tin nhắn thoại. Tất cả đều là của anh Nash. Tất cả đều trong khoảng từ 25 đến 32 phút

trước.

Mặt tôi đỏ bừng lên và hiển nhiên điều đó đã không qua được mắt Sabine. “Em xin lỗi. Em để chế độ im lặng nên không nghe thấy.”

“Đây không phải là buổi họp lớp.” – bà Madeline xen vào – “Các bạn của cô sẽ phải rời khỏi đây.”

“Họ cũng là bạn của bọn cháu mà bà Madeline.” Luca nói, và rõ ràng là chỉ có mình cậu ấy và Emma đang nhìn và nghe thấy bà ấy.

“Khoan đã, cháu á?” – Tôi giật mình hỏi lại – “Hai người có quan hệ họ hàng với nhau à?”

“Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?” Sabine liếc nhìn tôi và Luca.

“OK.” – Tôi đứng dậy đi ra giữa phòng, đồng dục tuyên bố - “Chẳng có gì phải giấu giếm nữa. Mọi người trong phòng đều biết tôi là ai và công việc hiện nay của tôi là gì. Ai

cũng có những kinh nghiệm và năng lực riêng có thể cần dùng tới một lúc nào đó. Vì thế, bà Madeline, hãy hiện ra.”

“Cô Cavanaugh, chuyện này thật không phù hợp...”

Tôi nóng mặt quay sang nói với bà sếp của mình, không một chút kiêng dè. “Tôi chỉ đang mới học lớp 11 khi tôi bị giết hại một cách dã man trên giường ngủ của mình, bởi một

con quỷ incubus đóng giả làm thầy giáo dạy Toán. Và chỉ một giờ sau, tôi lại được hồi sinh trở lại để làm công việc tìm kiếm các linh hồn bị đánh cắp bởi những con quỷ Cõi

Âm, trong suốt phần đời quái đản còn lại của mình. Theo bà thì những cái đó có được dựa trên một chuẩn nguyên tắc nào không?”

Bà Madeline há hốc mồm nhìn tôi mất một giây, sau đó gật đầu thừa nhận. “Cô nói cũng đúng.”

“Tốt. Vậy thì bà hãy hiện hình ra và giới thiệu bản thân với nhóm của tôi đi.”

“Nhóm của cô?”

“Nhóm gì cơ? Chuyện quái gì đang diễn ra ở đây thế Kaylee?” Anh Nash sốt ruột hỏi.

Tôi có thể đoán được giây phút bà Madeline hiện ra với những người còn lại trong phòng bởi ngay lập tức ánh mắt của anh Nash và Sabine tập trung về phía bà ấy. “Bà Madeline,

đây là anh Nash Hudson, người bà đã giúp giải oan cho vụ lần trước. Còn đây là Sabine Campbell, Con ác mộng của anh ấy.” – Tôi cũng không biết dùng từ gì để nói về mối

quan hệ của hai người đó – “Bà Madeline là sếp của em ở phòng Khiếu nại. Và có họ hàng với Luca. Điều này em cũng chỉ vừa mới phát hiện ra.”

“Là bà trẻ.” – bà Madeline đính chính lại – “Ban đầu tôi được thu nạp cũng là vì dòng máu gọi hồn của mình. Nhưng hóa ra khả năng ấy không tồn tại ở kiếp sau – bởi sau khi

chết tôi cũng mất luôn năng lực của mình. Tôi chọn Luca bởi vì mẹ thằng bé không được thừa hưởng khả năng đó, nó không di truyền từ đời này qua đời kia.”

“Bố mẹ mình vẫn nghĩ mình đang ở một trường nội trú danh tiếng nào đó, theo học bổng của đội bóng đá.” Luca nghe rồi cười đầy ranh mãnh.

“Rút cuộc thì đây là nhóm gì thế? Tại sao cần tụi này tham gia?” Sabine hỏi.

“Chúng ta là phòng Khiếu nại.” Tôi trả lời, cùng lúc bà Madeline cũng lên tiếng. “Tôi không cần mấy người.”

“Ai bảo không cần?” – Tôi bật lại – “Luca và tôi là tất cả những gì bà có hiện nay, và hiển nhiên một mình chúng tôi không thể chống lại lão Avari, nhất là giờ lão ta có thể đi qua

đây một cách dễ dàng. Trong trận chiến này, bà sẽ cần càng nhiều người càng tốt, và mọi người trong căn phòng này, ngoại trừ bà và Luca, đều đã từng đụng độ với lão Avari và

sống sót trở về. Vì thế có thể nói họ chính là một trong số ít người có thể giúp bà hiện giờ.”

Ngay lại tức mọi người trong phòng nhao nhao lên với đủ cái loại câu hỏi.

“Avari là ai?” Bà Madeline hỏi.

“Em nói lão ta có thể đi qua đây là sao?” Anh Nash mặt cả không còn một giọt máu.

Còn Sabine thì: “Tại sao cô và Luca là tất cả những gì bà ta có hiện nay?”

Emma cũng tò mò không kém. “Thế thì anh Tod thì sao? Anh ấy không giúp được gì à? Rồi cả sếp của anh ấy nữa? Tên ông ấy là gì ý nhỉ?”

“OK, OK, từng người một thôi.” – Tôi giơ hai tay lên ôm lấy đầu, ước gì có thể vụt biến khỏi đây và yên tĩnh một mình – “Tôi không muốn phải kể đi kể lại một câu chuyện với

từng người vì thế mọi người hãy ngồi xuống nghe tôi nói, và tôi sẽ chỉ nói một lần thôi.”

“Emma nói đúng.” – Sabine nói vọng ra từ trong bếp. Chị ta đã kịp vào đó mở tủ lấy đồ uống từ lúc nào rồi – “Nếu chúng ta đang tìm kiếm những người còn sống sót sau cuộc

đụng độ với lão Avari, chẳng phải nên đợi anh Tod sao? Cả Alec nữa. còn ai rành về chuyện này hơn anh ta?”

“Sabine nói cũng đúng. Cậu gọi cho Alec đi.” – Tôi gật đầu nói với Emma, và cậu ấy nhanh chóng mở điện thoại tìm số – “Anh Tod đã biết chuyện rồi. Bà Madeline có thể gặp

ông Levi sau khi ở đây về, còn tôi sẽ nói chuyện với bố tôi và bác Brendon sau khi họ đi làm về.”

Bà Madeline hừ một tiếng rồi quay sang nghiêm mặt nói với tôi. “Cô Cavanaugh, đây không phải là cách làm việc của phòng Khiếu nại.”

Tôi nhướn một bên lông mày nhìn bà sếp đầy thách thức. “Hiện giờ chúng tôi chính là phòng Khiếu nại. Nếu bà không tham gia thì chúng tôi sẽ vẫn tiến hành mà không có bà.

Thành thật mà nói, giờ bà mới chính là người ít hữu dụng nhất trong nhóm.”

Mặt bà Madeline tím tái lại vì tức, còn Sabine thì bật cười lên. “Ôi trời, xem ra cái chết có vẻ hợp với cô đấy Kay ạ!”

Tôi lờ chị ta đi và bước tới nói chuyện riêng với bà Madeline, trong lúc Emma nói chuyện điện thoại với Alec, anh Nash và Sabine bổ túc thêm cho Luca một số kiến thức cơ bản

để đối phó với tà ma – nhưng hầu hết đều không có tác dụng nữa khi mà lão Avari giờ đã có thể đi lại giữa hai thế giới. “Không phải tôi có ý hỗn láo hay bất kính gì với bà đâu

nhưng tôi nghĩ chúng ta cần phải nhìn thẳng vào sự thật ở đây. Người của bà đã chết bởi vì họ không biết mình đang phải đối mặt với cái gì. Còn chúng tôi biết rất rõ mà chưa

chắc đã đủ để bảo vệ bản thân. Nhưng dẫu sao chúng tôi vẫn là cơ hội tốt nhất mà bà có thể cứu mạng cho mọi người. Kể cả tính mạng của cháu bà.”

Bà Madeline nhìn tôi chăm chăm như thể đang tìm kiếm một điều gì đó đáng để bà đặt lòng tin vào. Tôi không biết bà có tìm thấy thứ mình cần tìm hay không hay chỉ đơn giản

là cuối cùng đã hiểu ra rằng chúng tôi là tất cả những gì bà ấy có. Chỉ biết rằng bà ấy đã gạt đầu, lần đầu tiên có hơi do dự một chút nhưng lần thứ hai thì đầu dứt khoát. Chúng tôi

bà ấy đã hoàn toàn tin tưởng tôi.

“Lão ta bị ám ảnh với Kaylee ý.” Emma mở đầu câu chuyện.

“Với linh hồn của cô ta.” – Sabine chữa lại – “Bởi vì nó quá trong trắng và thuần khiết, với một cô gái đồng trinh sẵn sàng tử vì đạo như cô ta.”

Tôi nhăn mặt lại và Sabine nhận ra sự im lặng bất thành lời của Emma. Ngay lập tức chị ta quay sang nhướn mày nhìn tôi, và tôi hiểu rằng chị ấy đã biết. Sao chị ta có thể nhảy

bén và tinh ý thế cơ chứ? – Tôi thầm rên siết trong lòng.

“Nhưng, ừm...” – Emma vội lên tiếng, lúc anh Nash cau mày liếc từ Sabine sang tôi – “Lão Avari thích gieo rắc các nỗi đau và sự thống khổ. Lão ta từng nhập vào tôi và Sabine,

và anh Nash đã bị nghiện hơi thở của lão ấy suốt một thời gian dài. Và sau đó tái nghiện lại...” Tiếng cậu ấy nhỏ dần rồi tắt hẳn khi nhận thấy ánh mắt cảnh cáo của anh Nash.

“Alec là nô lệ của lão ta ở bên Cõi Âm suốt $\frac{1}{4}$ thế kỷ.” – Sabine tiếp lời – “Còn anh Tod đã từng giúp lão ta vận chuyển chất cấm...”

Bà Madeline cau mày. “Tod là cậu bạn trai thần chết ý hả?”

“Khi ấy anh ấy đâu có biết là mình vận chuyển cái gì.” – tôi vội thanh minh – “Và anh ấy làm vậy là có lý do chính đáng.”

“Một con lừa luôn phải biết bản thân đang vận chuyển cái gì.” Sabine khẳng khái cãi lại và tôi chỉ muốn lao tới vả cho chị ta một cái vào mặt.

“Ok, rõ ràng là mấy cô cậu có một mối quan hệ khá phức tạp.” – bà Madeline xen vào – “Nhưng vấn đề là gã tà ma đó ít nhiều điều có liên quan tới mỗi người đang đứng ở đây.

Vì thế tôi vô cùng cảm kích việc mọi người tình nguyện cùng chúng tôi đối phó với hắn.”

“Chuyện gì đã xảy ra với những người còn lại?” – anh Nash hỏi – “Các nhân viên của phòng Khiếu nại ý?”

“Tôi đoán cũng không thể giấu mãi chuyện này được.” – bà Madeline thở dài cái thượt, sao đó ngược mắt lên nhìn anh Nash – “Cho tới vài tháng trước, phòng Khiếu nại không

hề tồn tại trong khu vực này, bởi vì chẳng có việc gì cần tới chúng tôi ở đây. Nhưng rồi chúng tôi nghe tin có một con quỷ incubus xuất hiện ở quanh đây. Chuyện này thỉnh

thoảng cũng vẫn xảy ra. Thay vì tìm một nơi phối giống mới, bọn chúng thường có xu hướng quay trở lại chốn xưa. Và chúng tôi hiểu rằng nếu đang đi gây giống, hắn sẽ cần một

linh hồn cho đứa con trai. Vì thế tôi chuyển tới đây cùng với ba trích đoạt viên khác. Và như mọi người đã biết, chúng tôi đã không có cơ hội xử lý tên incubus đó – Kaylee đã

làm chuyện ấy giùm chúng tôi. Nhưng sau khi chuyển tới đây chúng tôi đã tình cờ phát hiện ra thêm một vấn đề nữa. Một thế lực nào đó đang có mặt trong khu vực này, giết hại

những người vô tội và thu thập các linh hồn.”

“Lão Avari?” Emma hỏi.

Bà Madeline gật đầu. “Đúng vậy. Nhưng lúc đó chúng tôi vẫn chưa biết danh tính của lão ta. Tôi lần lượt cử từng trích đoạt viên của mình đi và không lần nào thấy có ai quay trở

lại. Chúng tôi đã mất đi hai trích đoạt viên nam trước khi Kaylee chết, và tôi bắt đầu hoảng sợ. Đó là lý do vì sao chúng tôi cần cô ấy đến vậy.”

“Bởi vì cô ấy là một bean sidhe?” Anh Nash hỏi.

“Đúng vậy. Khi tôi biết người đã hy sinh trong khi chiến đấu với con quỷ incubus là một bean sidhe nữa, tôi lập tức... gọi điện đi khắp nơi để thu xếp cho cô ấy được quay trở lại

và mời cô ấy tham gia vào phòng chúng tôi, với hy vọng rằng bằng khả năng đặc biệt của mình, Kaylee có thể bù lại những khiếm khuyết mà các trích đoạt viên tiền nhiệm vẫn còn

thiếu. Khi đó tôi vẫn còn lại một người, mặc dù tên trộm linh hồn ấy vẫn tiếp tục giết người nhưng tôi không dám mạo hiểm cử nốt người của mình đi, bởi vì tôi cần có người giúp

đỡ công việc ở văn phòng trong khi tôi huấn luyện cho Kaylee. Sau khi cô ấy chứng tỏ được khả năng của mình qua một bài kiểm tra đột xuất cách đây hai hôm...” – Khi tôi

được cử đi tìm tên Thane ở tiệm bánh rán – “...tôi mới quyết định cử nốt người cuối cùng của mình đi truy lùng tên trộm linh hồn kia. Và bất tin anh ta luôn từ chối. Vì thế Kaylee

và Luca là tất cả những gì tôi có hiện nay.”

“Không, bà còn có tụi này mà.” – Anh Nash nói – “Không đời nào có chuyện bọn tôi để Kaylee làm chuyện này một mình. Kể cả Alec hay... anh tôi.”

Emma rút rít gậy đầu hương ứng trong khi Sabine chỉ thủng thẳng nói. “Ờ, tôi cũng vì lợi ích chung của mọi người thôi. Nhưng bù lại cô phải cho tôi ăn cái gì đó đi, tôi đói muốn

chết rồi.” Chị ta quay lưng bỏ đi vào trong bếp và tôi cũng đứng dậy đi theo chị ta, đề phòng chị ta quậy tung cái bếp của nhà mình lên.

“Trong tủ có ít bỏng ngô đấy.” – Tôi chỉ lên cái tủ phía trên đầu chị ta – “Còn hoa quả thì trong tủ lạnh.” Nhưng Sabine chẳng buồn để ý tới lời tôi nói.

“Vậy ra đó là những gì cô muốn sao?” Sabine hạ giọng hỏi tôi, bé đến nỗi khó ai có thể nghe thấy ngoài tôi.

“Chị đang nói về chuyện gì thế?” Nhưng tôi biết chị ta đang nói về chuyện gì. Và chị ta biết là tôi biết.

Sabine bước tới gần đến nỗi làm tôi theo quán tính lùi vội ra phía sau và đập cả cái lưng vào bệ bếp. “Cô biết không, điều duy nhất tệ hơn một cô gái đồng trinh ngay thẳng là một

cô gái giả vờ đồng trinh ngay thẳng.”

“Tôi chẳng giả vờ gì hết.” – Tôi kiễng chân lấy một gói bỏng ngô và thả vào lò vi sóng để tạo ra tiếng ồn làm át đi cuộc trò chuyện giữa hai chúng tôi – “Hơn nữa chuyện đó chẳng

liên quan gì đến chị.”

“Anh Nash có biết không?”

Tôi thở dài cái thượt. “Chị thừa biết là anh ấy chưa biết còn gì. Và giờ chị không được nói cho anh ấy biết đâu đấy.” Tôi lấy một cái bát to ra để sẵn cạnh lò vi sóng.

“Kaylee, anh ấy cần phải biết.”

“Chị bị làm sao thế hả Sabine? Không lẽ chị lại muốn anh ấy bị tổn thương?”

Sabine thở ra thật chậm rãi, như thể đang cố giữ bình tĩnh để không nổi xung lên với tôi. “Tôi chỉ đang mở cái băng urgo ra và để lộ vết thương cho nó mau lành hơn mà thôi.”

“Tôi chẳng hiểu chị đang nói gì.”

“Ờ, cô có hiểu đấy. chính cô là người đã móc trái tim của anh Nash ra và thay vì tìm cách chữa lành cho cái lỗ hổng ở ngực ấy, anh ý chỉ dán đại cái băng urgo vào để không

phải nhìn thấy vết thương của mình.”

“Băng urgo á?”

“Sự phủ nhận. Anh ấy đang lẩn tránh cả hai người, cô và anh Tod, để khỏi phải nghĩ về chuyện đó. Nash hy vọng rằng nếu anh có thể giả vờ hạnh phúc làm bạn với cô vĩnh viễn

không động vào thứ chất gây nghiện kia nữa, cô sẽ nhận ra rằng anh Tod chỉ là một sự an ủi nhất thời và mọi thứ sẽ quay trở lại như xưa. Cả cô và tôi đều hiểu rằng chuyện đó sẽ

không bao giờ xảy ra nhưng anh ấy vẫn nhất quyết không chịu thừa nhận sự thật ấy. Vì thế, biết đâu chừng anh ấy sẽ chịu từ bỏ nếu biết rằng cô sẵn sàng dâng hiến tất cả cho anh

Tod chỉ sau một tháng, trong khi suốt thời gian cặp kè với Nash cô gần như chẳng bao giờ để anh ấy động vào cô."

Nỗi tức giận làm lu mờ mọi khả năng phán đoán và đánh bại mọi kiên nhẫn của tôi. "Tại sao chị lại biến câu chuyện thành ra như thế? Chị nghĩ mình là ai mà được quyền nghi ngờ

về mối quan hệ của tôi và anh Tod? Chị không thể hiểu được anh ấy và tôi đã phải trải qua những gì để đến với nhau và anh ấy có ý nghĩa như thế nào với tôi."

"Tôi không nghi ngờ gì hết." – Sabine khẳng định nói – "Có thể tôi không hiểu lắm về mối quan hệ giữa hai người thật, nhưng tôi hiểu anh ấy có ý nghĩa như thế nào đối với cô."

Và anh Nash cũng cần phải hiểu điều đó. Đó là lý do tại sao cô cần phải nói với anh ấy."

"Chị bị điên à?" – Tôi nổi cáu, đúng lúc đó lò vi sóng quay xong bịch bịch ngô đầu tiên. Tôi thả vào đó bịch thứ hai và bấm nút quay tiếp cho có tiếng ồn – "Anh Nash mới chỉ

phục hồi chưa đầy một tháng và khó khăn lắm anh ấy mới bắt đầu nói chuyện lại với tôi. Anh ấy vẫn chưa thể ở chung một phòng với anh Tod. Vậy mà giờ chị còn muốn kể cho

anh ấy nghe chuyện tôi ngủ với anh trai anh ấy. Chị có biết suy nghĩ không thể? Hơn nữa, chuyện đó không liên quan gì tới chị hay anh Nash."

"Có liên quan đấy. Dù muốn hay không thì cả bốn chúng ta đều đang vướng vào nhau, Kaylee ạ. Mỗi mỗi là như thế. Nash yêu tôi nhưng anh ấy cũng yêu cô, còn cô thì lại yêu

anh trai anh ấy – người anh ấy đang rất hận nhưng không thể dứt bỏ. Chưa kể cô còn là cô bạn gái đầu tiên và cũng là duy nhất của tôi. Không lẽ cô không thể nhin hấy những

sợi dây đó đều có chung một cái nút thắt sao?"

"Tôi không phải là bạn chị, Sabine ạ." Làm sao tôi có thể làm bạn với một người thường xuyên rình mò giấc mơ của tôi rồi biến nó thành những cơn ác mộng, và từng tìm cách

bán tôi cho lão Avari chỉ vì muốn độc chiếm anh Nash cho riêng mình?

Trông chị ta có vẻ bị tổn thương mất một giây, trước khi trở lại với sự bướng bỉnh cố hữu thường ngày. "Vậy thì tại sao tối hôm trước cô còn định cứu tôi khỏi ten Thane? Anh

Nash yêu tôi như vậy mà ban đầu cũng chỉ đứng nhìn, trong khi cô chẳng nói chẳng rằng lao vội ra cứu tôi. Anh Tod đã phải kéo cô lại."

"Tôi..." – Tôi cũng chẳng biết phải trả lời câu hỏi đó như thế nào – "Thôi được, tôi thừa nhận, tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với chị. Nhưng nếu chị muốn tự nhận là bạn

tôi, trước tiên chị nên biết các giới hạn của mình."

Sabine cau mày. “Tôi là đứa chẳng có giới hạn nào hết.”

“Vậy thì phải học thôi.”

“Tôi chỉ đang cố giúp anh Nash mà thôi.”

“Tất cả chỉ là nguy hiểm. Chị không hề nghĩ cho anh ấy. Chị chỉ đang nghĩ cho bản thân mình thôi.”

“Tôi chính là người anh ấy cần!” – Sabine giãy nảy lên – “Tôi là người duy nhất anh ấy có lúc này, ít nhất là cho tới khi anh ấy chịu nói chuyện trở lại với ông anh trai và tìm lại

được lòng tin ở mẹ của mình. Nhưng anh ấy sẽ không thể hiểu được điều đó chừng nào vẫn tưởng tượng là còn hy vọng với cô. Chỉ khi biết rằng cô đã trao trọn linh hồn và thể

xác của mình cho một người khác, có lẽ anh ấy mới chịu chấp nhận sự thật là chuyện hai người đã thực sự chấm dứt. Anh ấy cần phải biết điều đó, Kaylee ạ.”

Tôi rất ghét khi chị ta nói đúng.

“Đúng là anh ấy cần phải hiểu là chúng tôi sẽ không thể quay trở lại với nhau.” – Cuối cùng tôi đành thừa nhận – “Nhưng không có nghĩa anh ấy cần phải biết chuyện riêng tư giữa

tôi và anh Tod. Tôi sẽ nghĩ ra cách khác để nói cho anh Nash hiểu. Và chị nghe đây, Sabine, nếu chị thực sự muốn làm bạn của tôi, chị cần phải tôn trọng điều đó.” Tôi thả cả hai

bịch bóng ngô vào bát và bỏ ra ngoài phòng khách, để mặc cho chị ta đứng suy nghĩ một mình trong bếp.

Tôi vừa đặt bát bóng ngô xuống bàn thì nghe thấy tiếng Alec gõ cửa, và mọi người lập tức nhao nhao lên bảo anh ta cứ tự đẩy cửa vào. Vào nhà của tôi.

“Xin chào, Kaylee.” – Alec kéo tay tôi, ôm một cái thật chặt – “Cuộc sống sau khi chết thế nào?”

“Cũng tệ như hồi còn sống.” Tôi vòng tay ôm lấy anh, đột nhiên thấy mừng vì cuộc đời mình vẫn còn những mối quan hệ không quá phức tạp như thế này. Alec là bạn của tôi và

tình bạn ấy hoàn toàn trong sáng, chưa một lần bị vấy bẩn bởi những thứ cảm xúc phức tạp của con người.

Alec bật cười. “Ý tôi hỏi là Tod kìa. Cậu ấy đối xử với cô tốt chứ?”

“À. Anh ấy lúc nào cũng lôi cái chết ra làm trò đùa.” – Tôi buông Alec ra và lấy một vốc bóng ngô cho lên miệng – “Anh ấy đối xử với tôi rất tốt.” Tôi muốn nói nhiều hơn nhưng

anh Nash đang lắng nghe, và tôi không muốn anh ấy nghĩ là mình đang chê trách gì anh ấy.

“Họ là ai thế?” Alec thì thào hỏi, bí mật đánh mắt về phía bà Madeline và Luca.

Tôi nắm vai xoay cả người Alec lại, đối diện với hai người kai, sau đó hắng giọng giới thiệu.

“Bà Madeline đây là sếp của tôi ở phòng Khiếu nại. Bà ấy đã giúp tôi che giấu cái chết

của mình và giải oan cho anh Nash. Còn đây là Luca, cháu họ của bà ấy. Cậu ấy là một người gọi hồn, có thể hiểu nôm na là cậu ấy có khả năng nhìn thấy người chết.”

Alec nhú mào. “Giống thằng bé trong phim gì ý hả?”

“Không hẳn. Nhưng cũng gần như thế.” – Luca bước tới và bắt tay Alec – “Không phải là ma, nhưng tôi có thể nhìn thấy người chết, kể cả khi không ai khác nhìn thấy. Tôi có thể

cảm nhận được các xác chết, cho tới khi chúng được bảo quản hoặc bắt đầu phân hủy.”

Alec chìa tay ra bắt tay Luca. “Tôi không có ý chê bai gì đâu nhưng thú thật là nghe cũng hơi ghê.”

Tôi đảo tròn hai mắt. “Anh nên nhìn lại mình xem, một người chuyên đi sống ký sinh vào giấc mơ của người mà cũng đi nói người khác là ghê.”

“Một nửa thôi.” – Alec chỉnh lại – “Chỉ là một nửa ký sinh thôi. Mẹ tôi là con người mà.”

“Ok, vậy là mọi người đã biết hết nhau rồi đúng không?” Tôi vỗ tay hỏi và tất cả đồng loạt gật đầu.

“Cô không định gọi Tod trước khi chúng ta bắt đầu à?”

“Anh ấy phải làm thay ca cho một thần chết khác đang bị mất tích, nhưng anh ấy sẽ tới ngay khi có thể. Hơn nữa anh ấy cũng biết qua mọi chuyện rồi.”

“Thần chết bị mất tích là sao? Chúng ta có mặt ở đây là vì chuyện đó ý à?” Alec ngồi xuống ghế cạnh tôi và Emma.

“Không.” – bà Madeline nói, đúng lúc tôi cũng lên tiếng – “Phải, cũng có liên quan phần nào.”

“Chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu được không?” – Alec gợi ý – “Cho những ai vừa mới tham gia.”

“OK.” – tôi hít một hơi thật sâu và lục lại trí nhớ của mình – “Những ai chưa biết thì tôi cũng nói luôn, bà Madeline đây đã tuyển tôi vào phòng Khiếu nại để truy lùng và tiêu diệt

một tên trộm linh hồn liên hoàn... Và hóa ra tên trộm ấy không phải ai khác chính là lão Avari.” – Tôi liếc qua Alec rồi nói tiếp – “Không chỉ đánh cắp, lão ta còn là một kẻ giết

người hàng loạt, khi mà lão ta vừa giết người vừa lấy đi linh hồn của những người mình vừa giết.”

“Nhưng làm sao mà lão ta bắt họ sang Cõi Âm được?” – Alec hỏi – “Xem ra cô cần phải đi tìm kẻ đang làm việc cho lão ta thì đúng hơn.”

“Không hề. Người xưa vẫn có câu tre già khó uốn đúng không? Nhưng họ đã sai. Lão Avari đã tìm ra cách để đi qua bên này.”

Chương 13:

“KHÔNG THỂ THỂ ĐƯỢC!” – Alec hốt hoảng kêu lên – “Lão ta đâu có linh hồn. Lão ta không thể đi qua bên này được.”

“Ôi.” – Emma thu hai chân lại trên ghế, giống như cách cậu ấy thường làm mỗi lần xem phim kinh dị, để không bị ai hoặc cái gì ở dưới gần ghế thò lên túm cổ chân – “Lý do duy

nhất mình có thể ngủ hằng đêm là vì cậu nói lão ta không thể đi qua bên này. Và rằng không có cửa nào cho các tà ma xâm nhập vào thế giới của chúng ta – một quy luật bất di

bất dịch từ xưa đến nay. Vậy mà giờ lão ta có thể phá vỡ được quy luật ấy là sao?”

“Kaylee.” – bà Madeline nói, trước khi cả tôi có thể trả lời Emma – “Tôi đã chết hơn một nửa thế kỷ rồi, và các thượng cấp của tôi thậm chí còn lâu hơn, nhưng tôi chưa từng

nghe ai nói về chuyện một tà ma có thể vượt qua màn sương mù giữa hai thế giới. Chuyện đó là không thể. Nếu không bọn chúng đã xâm chiếm vương quốc loài người từ nhiều

thế kỷ trước rồi.”

“Vương quốc á? Ý bà là toàn bộ thế giới ư hả?” Emma giật mình hỏi lại.

“Làm ơn đừng dùng từ vương quốc được không?” – Sabine cau có nói – “Làm tôi nhớ đến mấy cái hội chợ khoa học viễn tưởng.”

“Cô mà cũng tới mấy chỗ đó cơ à?” Alec hỏi và cô nàng Mara nhún vai.

“Tụi đầu to mắt cận đó hay có nhiều kiểu ác mộng quái dị lắm. Bọn họ sợ tất cả mọi thứ.”

“Mọi người làm ơn tập trung cái nào!” – Tôi khẽ gắt lên, sau đó quay sang nói với Alec – “Nếu chỉ vì không có linh hồn mà các tà ma không thể đi qua bên này thì tại sao bọn

chúng không kiểm đại một linh hồn nào đó mà dùng? Riêng năm nay7 thì lão Avari đã đánh cắp được gần chục linh hồn rồi.”

“Không đơn giản như thế đâu.” – Alec giải thích – “Để nuốt trọn một linh hồn và biến nó thành của riêng mình không hề giống như việc đã có sẵn nó trong người. Lão Avari đã

tìm mọi cách để thực hiện điều đó suốt nhiều thế kỷ nay mà có thành công đâu. Cứ hễ nuốt linh hồn nào vào là linh hồn ấy lại biến mất và lão ta không thể vượt qua màn sương

mù. Để qua được bên này, lão ta cần phải... đặt được một linh hồn vào cơ thể mình. Và điều đó là không thể.”

“Vậy thì giờ lão ta đã tìm ra cách rồi đấy. Chỉ trong vòng hai ngày tôi đã gặp và nói chuyện với lão ta tận hai lần, trong chính thế giới của chúng ta. Mỗi lần lão ta lại khoắc lên

mình xác của một người khác nhau. Đầu tiên là Scott Carter, sau đó là Heidi Anderson.”

Emma nhún vai. “Nhỡ đâu lão ta chỉ đang nhập vào họ thôi, chứ không phải thực sự đi qua

bên này. Mặc dù như thế cũng đủ rùng rợn rồi.”

“Nhưng hai câu chuyện đó thì có khác gì nhau?” Luca hỏi và tôi hất hàm chuyển câu hỏi sang Alec.

“Các tà ma chỉ có thể nhập vào những người đang ngủ hoặc đang bất tỉnh, với điều kiện họ phải có mối liên hệ gì đó với Cõi Âm. Các nạn nhân bị nhập phải từng bị chết – dù

chỉ là trong chốc lát – hoặc từng đi qua màn sương mù ít nhất một lần. Và vò nó chỉ đơn thuần là đi mượn cơ thể của người khác nên khả năng của các tà ma mà sẽ bị giới hạn

trong khả năng của những nạn nhân bị nhập.”

“Như kiểu lúc lão ta nhập vào Sabine và gieo rắc ác mộng cho cậu á?” Emma hỏi và tôi gật đầu, còn cô nàng mara thì tỏ vẻ khó chịu khi bị nhắc lại chuyện từng bị mất kiểm soát

cơ thể.”

“Nhưng mấy cái đó không áp dụng được ở đây.” – Alec quả quyết – “Bởi vì lão ta không thể nhập vào người chết. Không ai có thể. Đó là điều không tưởng. Chấm hết.”

“Anh có chắc không?” – Nash hỏi và Alec gật đầu chắc chắn – “Em có chắc là Scott đã chết lúc em nói chuyện với cậu ấy không? Có khi nào là lỗi đánh máy trong bản cáo phó

không?”

Tôi nhún vai. “Em e là không. Kể cả nếu khi đó Scott vẫn còn sống lúc lão Avari nhập vào anh ấy thật đi nữa thì cũng không giải thích được chuyện lão ta xuất hiện trong thân

xác của Heidi Anderson. Chị ấy chết từ 7 tháng trước rồi mà. Không thể đổ lỗi đánh máy được.”

“OK, thế Scott và Heidi có điểm gì chung?” Sabine lên tiếng.

“Em chưa từng gặp hai người đó đúng không?” Anh Nash hỏi.

Sabine gật đầu. “Và em sẽ chẳng bao giờ có thể gặp. Bởi vì cả hai đều đã chết.”

“Cũng có nghĩa là họ không còn cần đến linh hồn nữa...” – Tôi quay sang nói với Alec – “Và bằng cách nào đó lão Avari đã tìm ra cách đặt linh hồn vào cơ thể mình.”

“Không thể nào.” Alec gật đi, nhưng chẳng ai để ý tới lời anh ta.

“Và nó giúp lão ấy có vẻ bề ngoài giống như chủ nhân của linh hồn đó?” Emma hỏi.

“Nói đúng hơn là nó giúp lão ta nhập được vào thân xác trước đây của linh hồn đó.” – bà Madeline nói – “Các linh hồn không thuộc sở hữu của bất kì ai, một khi chúng đã rời

khỏi thân xác. Chúng sẽ được tái sinh như đã từng được tái sinh trước đây. Nhưng cho tới khi chuyện đó xảy ra, chúng sẽ lưu lại được mọi kí ức về cuộc đời mình vừa sống, và

thân xác mình vừa trú ngụ.”

“Không chỉ có thể.” – Alec bổ sung thêm – “Thứ mà các linh hồn sau khi lìa khỏi xác lưu lại còn nhiều hơn là một ký ức. Nếu không làm sao các tà ma có thể tra tấn nó năm này

qua năm khác được? Sự sống được chia thành hai phần.” – Alec hơi nhoài người ra phía trước và mọi người trong phòng cũng vội ngò người theo, sốt sắng lắng nghe.

“Phần thể xác và phần linh hồn. Khi phần thể xác chết đi, thần chết sẽ mang linh hồn đi để tái sinh, nhưng điều đó không có nghĩa là linh hồn ấy sẽ ngừng tồn tại. Nó sẽ vẫn có úy

nghĩ và cảm xúc như bình thường, vì thế các tà ma mới có thể tra tấn nó để làm niềm vui hoặc lấy dinh dưỡng. Vì thế nếu lão Avari đã tìm ra cách đặt linh hồn vào cơ thể

mình, chúng tôi lão ta đã biết làm sao để hấp thụ sự sống của con người. Và nếu đó là sự thật, tất cả chúng ta – toàn bộ 7 tỷ con người – đang gặp rắc rối to.”

“OK, giờ thì cậu làm mình sợ rồi đấy.” Giọng Emma run rẩy.

“Biết sợ là tốt.” – Alec nhoài người sang nắm lấy tay Emma an ủi – “Nếu điều Kaylee vừa nói là đúng thì tất cả chúng ta đều có lý do phải lo lắng. Và bằng mọi giá chúng ta cần

pahir ngăn chặn lão Avari đi qua bên này, trước khi cả đám tà ma còn lại nối đuôi lão ta sang đây.”

“OK, vật hì chsung ta hãy vạch chiến lược ngay thôi.” – bà Madeline đề nghị. Tôi nhận ra nãy giờ chưa có ai động tới một tẹo bỗng ngô nào, kể cả Sabine – “Nhưng trước tiên,

Kaylee, linh hồn à mà cô lấy về đâu?”

“À, con dao găm vẫn đang ở trong phòng tắm. Để tôi đi lấy nó.”

“Sao lại có con dao găm ở đây?” Bà Madeline nhú mày hỏi lại và tôi sực nhớ ra là nãy giờ mình vẫn chưa báo cáo tình hình cho bà ấy biết.

“À, lão Avari đã đưa lại nó cho tôi. Lão ấy nói cái vò hai quai không có tác dụng với lão ta và các trích đoạt viên khác đã chết bởi vì không có con dao đó.”

“Sao lão ấy có được nó?” Trán Alec nhăn tít lại đầy lo lắng.

“Tôi đoán là lão ta lấy trộm nó trong phòng của tôi.” – Tới giờ tôi vẫn chưa lý giải được lão ấy lên vào nhà tôi bằng cách nào và từ bao giờ – “Rõ ràng là lão ấy còn nhiều khả

năng khác mà chúng ta vẫn chưa khám phá ra.”

“Mang con dao ra đây cho tôi xem nào.” Bà Madeline nói và tôi nhੌm dậy định đi lấy nhưng anh Nash đã nhanh chân hơn.

“Để anh đi lấy cho.” Anh nói.

“Cảm ơn anh.” – Tôi nói, và anh đứng dậy đi về phía hành lang – “Nếu những gì chúng ta nói

về lão Avari là đúng, sẽ phải có hai linh hồn đang được cất giữ trong con dao kia.

Một của Heidi Anderson, và một của người phụ nữ lão ta vừa giết trong trung tâm thương mại.” – Và rồi tôi sực nhớ ra một người nữa – “À, nếu tính cả của tên Beck nữa là ba.”

Tôi không thể không tự hỏi con dao găm nhỏ xíu kia có thể chứa được bao nhiêu linh hồn.

“Hãy kể cho chúng tôi nghe mọi điều có thể nhớ được về hai lần đối mặt với gã tà ma ma kia.” – Bà Madeline rút ra một cuốn sổ và bắt đầu ghi chép – “Hắn ta có thân xác cụ

thể hay chỉ là một bóng ma?”

“Trên đời này làm gì có ma hả bà Madeline.” Luca lên tiếng phản đối.

“Không sai, nhưng đây là hiểu theo nghĩa đen. Còn thực chất những người đã chết như chúng ta chính là những bóng ma, chỉ có điều ở hình dạng khác mà thôi.” Bà Madeline

nhẹ nhàng giải thích.

“Vậy ra đó là cách họ gọi chúng ta à?” – Tôi không hề tàng hình, mà tôi là một bóng ma – “Hèn gì tôi có thể chạm vào lão ta nhưng những người khác không hề nhìn thấy chúng

tôi.”

“Kaylee, chuyện quái gì đã xảy ra thế?” Anh Nash hốt hoảng chạy ra hỏi, một tay cầm con dao găm, một tay cầm cái áo dính đầy máu của tôi.

Tôi nhún vai. “Hóa ra để lấy lại được linh hồn từ một tà ma, anh sẽ cần phải đâm nó chết. Mọi người không thể tưởng tượng nổi điều đó kinh khủng thế nào đâu.”

Bà Madeline đứng dậy cầm lấy con dao găm và giơ nó lên dưới bóng đèn để nghiên cứu. “Lưỡi dao bằng thép được tôi luyện bởi các tà ma ma...” – Bà ấy lẩm bẩm lật qua lật lại

lưỡi dao – “Trên này có khắc chữ nhưng tôi không nhận ra thứ ngôn ngữ này.” – Cuối cùng bà ấy hạ con dao xuống và quay sang nói với tôi – “Nói chung là công dụng của nó

cũng giống cái vò hai quai tôi đưa cho cô thôi, nhưng theo trường phái man rợ hơn.”

“Cái đó thì khỏi phải nói rồi, nhất là khi bà dùng nó để đâm một con quỷ đột lốt một cô gái đến chết.”

“Đây là máu thật đấy à?” Bà ấy đặt con dao xuống bàn rồi cầm lấy cái áo sơ-mi trên tay anh Nash và giơ lên cao để nghiên cứu kỹ hơn.

“Thật 100%. Máu và những lời đe dọa. Avari nói nếu tôi không chịu đâm lão ta, lão ta sẽ giết chết cô bé con đang đứng chơi gần đó. Tại sao lão ý lại làm như vậy? Tại sao lão ta

lại tình nguyện chết?”

“Bởi vì Avari biết chuyện đó sẽ gây chấn động mạnh tới tinh thần cô và mọi sang chấn tinh thần của cô sẽ giống như món sô-cô-la hạnh nhân đối với lão ta.” – Alec giải thích –

“Thơm ngon và béo ngậy.”

Sabine nhún vai. “Đồng thời cũng là để nhắn gửi một thông điệp.”

“Thông điệp gì cơ?” Emma hỏi.

“Rằng chúng ta chẳng là gì đối với hắn. Chúng ta chỉ như những con kiến trên đường, quá nhỏ bé so với bàn chân của lão ta, đến nỗi để gẫm chết một người còn khó hơn là gẫm

chết cả đám. Qua đó Avari muốn nhắn nhủ với chúng ta rằng lão ấy có thể nhập vào bất cứ ai và bất cứ lúc nào lão muốn.” – Cô nàng Mara phân tích, và tôi thấy rung mình trước

sự am hiểu của chị ta về lối suy nghĩ của một tà ma ma.

“Hy vọng các linh hồn trong con dao găm này có thể nói cho chúng ta biết điều gì đó.” – Bà Madeline gạt cái áo xuống bàn rồi cầm con dao lên – “Và nếu linh hồn của Heidi

Anderson đang ở trong này thật, tôi nghĩ đó là bằng chứng hùng hồn nhất cho việc lão Avari đã tìm ra cách sử dụng linh hồn của người chết ở bên thế giới của con người.

“Câu hỏi thực sự là làm cách nào mà lão ta có thể lấy được linh hồn của Heidi.” – Anh Nash nói – “Nếu là linh hồn của Scott thì còn có thể hiểu được. Avari có thể đã cử Thane

đi giết cậu ấy hoặc tự lão ta ra tay. Nhưng Heidi đã chết từ nhiều tháng trước và khi ấy lão Avari không hề lấy được linh hồn của chị ta.”

“Sao cậu biết?” Bà Madeline hỏi và bụng tôi bỗng thấy nôn nao khi nhớ lại chuyện đã xảy ra hồi 7 tháng trước.

Anh Nash nhún vai. “Bởi vì mụ Belphegore đã lấy được nó.”

“Belphegore là ai?” – Hai bà cháu nhà Madeline đồng thanh hỏi, và đến Alec trông cũng có vẻ bối rối.

“Mụ ta là con quỷ của phù hoa mà bác dâu tôi đã thỏa thuận để đổi lấy sắc đẹp và tuổi thanh xuân vĩnh cửu. Bác Val đã thuê một ả thần chết nổi loạn tên là Marg để thu thập đủ

năm linh hồn của năm cô gái vô tội, tất cả bọn họ đều đang ở độ tuổi thanh xuân phơi phới. Heidi là người đầu tiên trong số đó. Ả Marg đã định lấy đi linh hồn của Sophie, chị họ

của tôi, làm linh hồn thứ năm nhưng bác dâu tôi đã tình nguyện hy sinh bản thân để cứu lấy cô con gái. Mụ Belphegore đã lấy được đủ năm linh hồn, bao gồm cả linh hồn của

bác dâu tôi.”

“Mẹ của Sophie đã chết để cứu cô ấy à?” Luca trố mắt hỏi.

“Ừ, và chị ấy mới chỉ biết điều đó được vài tuần nay.” Từ cái đêm tôi chết.

“Vậy là mụ Belphegore cũng có liên quan tới chuyện lần này à?” Emma co rúm người lại.

Linh hồn của cậu ấy cũng là một trong những linh hồn mà ả Marg định mang đi nhưng

thấy bại, và chúng vì một phút rỗi chết đi ấy mà Emma đã trở thành mục tiêu để lão Avari nhập vào.

“Cũng có thể lắm. Chứ không làm sao lão Avari lấy được linh hồn của Heidi?” – Tôi gật gù tán thành. Nước mắt bắt đầu chang chứa trong mắt Emma. Tôi quay sang ôm cô bạn

thân vào lòng an ủi, đó là tất cả những gì tôi có thể làm lúc này, trừ phi ai đó phát minh được loại băng dán urgo có thể giấu đi được nỗi kinh hoàng – “Tôi nghĩ chúng ta cần phải

nhìn nhận sự thật là lão Avari sẽ còn quay trở lại, và chúng ta không biết là ở đâu, khi nào và trong hình dạng của ai.”

Bà Madeline chỉ vừa đi được vài phút thì bố tôi về đến nhà. Bà ấy cầm theo con dao găm để xác định lại danh tính của những linh hồn có trong đó, và hứa sẽ tìm ông Levi thông

báo tình hình và nhờ ông ấy giúp đỡ.

Sau khi nghe xong chuyện, bố tôi lập tức nhắc máy gọi cho cả cô Harmony và bác Brendon, người chỉ hai mươi phút sau đã xuất hiện ở cửa nhà tôi cùng với chị Sophie. Bỗng

dưng căn nhà nhỏ của bố con tôi trở nên chật chội hơn bao giờ hết, nhưng mọi người đều nhất trí là chúng tôi sẽ an toàn hơn khi ở bên nhau.

Styx gào khóc đòi vào nhà cho bằng được, để rồi gầm gừ với tất cả những người mới gặp lần đầu. Cuối cùng tôi đành phải nhốt nó vào trong phòng ngủ, để phòng nó nổi cơn đi

cắn người lung tung.

Mặt chị Sophie sùng xĩa và tỏ ra rất thiếu hợp tác cho tới khi nhìn thấy Luca từ trong phòng tắm đi ra. Ngay lập tức thái độ của chị ấy thay đổi 180 độ, thậm chí còn xung phong

gọi đồ ăn cho cả nhà.

Một tiếng sau, mọi người vừa ăn tối vừa cập nhật tình hình cho các phụ huynh, trong khi tôi chỉ im lặng cầm cúi với đĩa thức ăn của mình. Tôi thả bút sạch tóc trên đầu và sống

cả đời với cái đầu hói đó còn hơn phải giải thích lại một lần nữa với mọi người rằng to không biết làm thế nào mà lão Avari đi qua được bên này hay lão ta định âm mưu gì.

Sau bữa tối, bác Brendon lái xe đưa Luca đi một vòng quanh thị trấn – theo gợi ý của chị Sophie – để xem cậu ấy có cảm nhận được sự hiện diện của Thane hay Mareth không.

Chúng tôi dám chắc là tên Thane đã bắt cóc chị ta và đem nộp cho lão Avari, nhưng không phải ai cũng muốn thừa nhận sự thật phũ phàng đó. Chưa phải lúc này. Chúng tôi vẫn

chưa lý giải được tại sao lão Avari lại muốn có thêm một thần chết nữa.

Anh Tod xuất hiện, lúc gia đình bác Brendon vừa đi khỏi, và kéo tôi vào phòng để tránh ánh mắt dò xét của mọi người. “Nói chung tàng hình được cũng có nhiều cái lợi.” Anh

vừa nói vừa khép cửa lại sau lưng.

“Hôm nay em mới biết được một điều...” – Tôi vòng tay ôm lấy cổ anh – “Chúng ta không phải là đang tàng hình, mà chúng ta là những bóng ma.”

“Anh không quan tâm người ta gọi chúng ta là gì, miễn sao chỉ có hai bọn mình là được. Sao tự dưng hôm nay dân tình kéo đến đông thế?”

“Ôi, nãy còn đông hơn cơ.” – Tôi ngập ngừng nói tiếp – “À, em... đã không thể giữ bí mật về chuyện chiều nay.”

“Chiều nay?” – Anh liếc về phía cái giường hỏi lại và tôi đỏ bừng mặt gật đầu – “Emma à?” – Anh hỏi và tôi lại gật đầu lần nữa – “Kaylee, anh không quan tâm ai biết chuyện đó,

miễn sao em thấy thoải mái là được. Và miễn sao em nói tốt về anh là được.”

Tôi bật cười. “Cậu ấy đã không moi được nhiều chi tiết như mong đợi.” – Tôi ngồi xuống mép bàn học và kéo anh lại gần – “Chuyện đó là của riêng chúng ta.”

“Anh thế nào cũng được...” Anh cúi xuống định hôn tôi nhưng tôi đã ngăn anh lại.

“Cả Sabine cũng biết.”

Lông mày của anh khẽ nhướn lên ngạc nhiên. “Anh không biết là hai người thân nhau thế đâu.”

“Đâu có. Tự chị ta đoán ra đấy. Nhưng chị ta cứ thành thật một cái thái quá.”

“Là sao...?”

“Chị ta muốn kể chuyện đó cho anh Nash nghe.”

Anh Tod cau mày. “Anh không nghĩ đấy là một ý hay.”

“Em cũng thế. Chúng ta đã gây ra cho anh ấy quá đủ tổn thương rồi. Em đã nói với Sabine là nếu muốn làm bạn với em, chị ta cần tôn trọng quyết định của em và không được nói

gì với anh Nash.”

“Giờ bọn em là bạn cơ đấy?”

“Nếu điều đó ngăn chị ta không đi rêu rao chuyện riêng của chúng ta cho cả thế giới biết thì đúng, bọn em là bạn.”

“Chị Sophie?” Tôi đặt ba-lô xuống cạnh chân bàn ăn quan thuộc bên ngoài sân trong, ngạc nhiên khi thấy bà chị họ của mình đang ngồi lù lù ở đấy. Thường thì tôi luôn là người

đầu tiên ra đây đợi mọi người – do tôi không có lớp vào tiết ba – và kể cả nếu không phải là tôi thì cũng không phải là chị Sophie. Hai năm qua, chị ấy chưa một lần ngồi ăn trưa

cùng với tôi, và lần nào gặp mặt cũng phải xúc xiểm một câu gì đó mới chịu.

Nhưng hôm nay chị ấy chỉ ngược mắt nhìn tôi và nói “Xin chào.”

Tôi đứng thần mặt ra mất vài giây. Nếu không phải chị ấy vẫn đang nói bằng giọng bình thường chắc tôi đã nghĩ là chị ta đang bị nhập – điều từng xảy ra trước đây. “Có chuyện

gì không ổn à?”

“Không.” – Sophie khẽ nhú mày rồi chữa lại – “À, có. Mọi thứ đều không ổn. Nhưng chắc am là người rõ điều đó hơn ai hết.”

“Ý em là tại sao chị ở đây?”

Sophie nhún vai. “Chị có hẹn với Luca. Chị vẫn không sao thuyết phục được anh ấy gia nhập vào nhóm của mình.”

“Thế chị nghĩ là Luca thấy thoải mái khi ngồi giữa một đám hờn hĩnh ấy à?” – Tôi hất hàm chỉ về phía bàn ăn nơi đám bạn nhà giàu của chị ấy vẫn ngồi suốt hai năm qua.

Sophie thở dài cái thượt và ngập ngừng gật đầu nói. “Em nói cũng đúng. Chỉ là...” – Tôi cứ ngỡ chị ấy sẽ phải tuôn ra một tràng dài những lời cay độc cơ – “Chị vẫn chưa có cơ

hội để nói với em là chị rất tiếc về chuyện xảy ra với em tối hôm đó.”

Chị ấy đã có quá nhiều cơ hội là đằng khác. Có điều chị ấy không chịu nắm bắt mà thôi.

“À.” – Tôi khoanh hai tay lại trước ngực – “Ý chị nói là cái đêm em bị giết hại dã man ở nhà em chứ gì?”

Sophie nhăn mặt khó chịu lại. “Em không cần phải nói kiểu...”

“Kiểu gì? Em có sao nói vậy thôi mà.”

“Kiểu... gây sốc như vậy. Ít ra cũng có được cái kết hạnh phúc.”

“Cái kết hạnh phúc á?” – Tôi tròn tròn mắt nhìn bà chị họ, không dám tin vào tai mình – “Chị gọi việc biến thành một cái ‘xác sống’ là cái kết hạnh phúc ý hả? Theo chị thì em

hạnh phúc ở chỗ nào khi mà em thậm chí còn chưa đủ tuổi kết hôn hay đi bar thì phải chết rồi?” – Mặc dù mấy chuyện đó đối với tôi giờ không còn ý nghĩa gì nữa – Chưa kể vẫn

có một con quỷ ở thế giới khác đang ngày đêm săn lùng linh hồn em, và sẵn sàng giẫm đạp lên những người thân của em cho tới khi lấy được nó mới thôi. Vẫn biết có sự khác

nhau rất lớn trong cách nhìn nhận cuộc đời giữa hai chúng ta, nhưng thiết nghĩ chị cũng nên mở to mắt một chút thì hơn.”

“Kaylee, người ta đang cố xin lỗi ở đây vậy mà em cứ thích làm khó cho người ta là sao.” Trông chị ấy bắt đầu có vẻ nóng mặt.

“Xin lỗi đã làm chị khó chịu vì đã nói ra sự thật. Thôi, chị nói tiếp đi, em nghe đây.”

Đúng là tôi đã hơi khó khăn với chị ấy thật. Nhưng chị ấy sẽ còn phải đối mặt với nhiều khó khăn hơn thế nhiều trong cuộc đời mình, nếu chị ấy sống sót được qua năm nay, với

lão Avari luôn rình rập khắp nơi.

“Bố chị nói em đã cứu mạng chị tối hôm đó.” – Sophie nói, và tôi chỉ im lặng nhún vai. Thực ra tôi đã cứu mạng chị ấy vài lần rồi, nhưng ai mà đếm được bao nhiêu – “Vì thế chị

muốn nói một tiếng cảm ơn em, và xin lỗi về những điều không phải đã làm với em trong thời gian qua. Nếu biết em chết sớm như thế thì chị đã không làm.”

Tôi cũng không biết nên thương hại hay nên tát cho chị ấy một cái nữa. May mà tôi đã không phải lựa chọn vì đúng lúc đó tiếng chuông hết giờ vang lên và học sinh từ các nơi bắt

đầu túa ra sân, trên tay mỗi người là một khay thức ăn.

Anh Nash và Sabine đến trước Luca vài phút. Chỉ cần liếc qua khay thức ăn của họ là tôi đã thấy sung sướng vì từ nay không còn phải ăn trưa ở trường này nữa, nếu được phép

chọn lựa.

“Ông anh anh có ở đây không?” Anh Nash ngồi xuống cái ghế đối diện tôi, cạnh Sabine. Còn Sophie ngồi ở bên còn lại để tiện ngắm Luca.

“Không, và em cũng không chắc là anh ấy có đến được không. Anh ấy phải làm tất cả các ca, cho cả phần của Mareth nữa. Như ông Levi sẽ tới trực thay cho anh ấy tối nay để

anh ấy có thể đi làm thêm ở tiệm pizza.”

“Bởi vì công việc giao pizza quan trọng hơn công việc thần chết?” Chị Sophie nhướn mày lên hỏi, rồi với tay nhón một miếng cà rốt bên khay của Luca.

“Đâu phải ai cũng như cô, không phải nghĩ tới chuyện hóa đơn điện thoại hay tiền xăng xe. Hay tiền mua quần áo.” Giọng Sabine đầy mỉa mai. Thực sự sẽ không hề dễ nếu bắt

tôi phải chọn bên nào, Sophie hay Sabine.

“Thế ai là người trả hóa đơn điện thoại cho chị?” Sophie nhướn mày hỏi.

“Đó là điện thoại trả trước.” Anh Nash đỡ lời cho Sabine và qua nét mặt hiện giờ của anh tôi hiểu là anh đang ân hận vì đã ngồi giữa hai người bạn họ.

“Thế thì chị ta trả trước bằng cách nào?”

Sabine nhào người qua anh Nash và trừng mắt nhìn Sophie. Tôi thề là khi ấy giống như vừa

có một đám mây đi qua che khuất Mặt trời làm cả cái sân trong bóng dưng tối sầm lại.

“Đừng có hỏi những câu mà cô không muốn biết câu trả lời.”

“OK, thôi nào!” – Luca giơ hai tay lên giảng hòa – “Chúng ta vào công việc trước khi Jayson xuất hiện đi nào.”

“Bà của cậu có xác định được danh tính của các linh hồn có trong con dao không?” Tôi hỏi. Sáng nay tắm xong về phòng tôi đã thấy con dao nằm ngay ngắn trên bàn học của

mình rồi, nhưng bà Madeline bận quá chẳng có thời gian ở lại gặp tôi.

“Có. Cậu nói đúng. Ngoài linh hồn của gã incubus, còn có hai linh hồn khác, một trong số chúng chính là linh hồn đã bị mất tích hồi 7 tháng trước. Nó được báo cáo là thuộc sở

hữu của ả thần chết nổi loạn đã bị ông Levi giết.” – Hiển nhiên là ả Marg rồi – “Vì thế không khó để đoán được nó đã được bán cho mục Belphegore và sau đó lọt vào tay lão

Avari... Nói chung là các giả thuyết của họ cũng giống như của chúng ta thôi.”

Tức là vẫn chưa ai phát hiện ra mối quan hệ giữa lão Avari và mục Belphegore, hoặc thứ lão Avari cần ở các thần chết.

“Cậu có tìm ra tên Thane không?” Tôi hỏi. Nhờ có anh ta mà tôi mới biết là thần chết Mareth vẫn đang mất tích. Trước mắt tôi anh ấy vẫn tỏ ra là không lo lắng nhưng tôi biết

trong thâm tâm anh đang rất lo.

“Không.” – Luca thở dài náo nức - “Một là hắn đã rời khỏi thị trấn này, hai là hắn đã bốc hơi hoàn toàn khỏi thế giới này.”

“Tôi cá là khả năng thứ hai.” Sabine nói, và Sophie bật cười to đến nỗi xém chút nữa thì sặc cả cà rốt.

“Tiền đâu ra mà cá?”

Sabine đứng bật dậy, hai tay co thành nắm đấm. Anh Nash đã phải kéo chị ta ngồi xuống.

“Chị Sophie, hai hôm trước một mình Sabine đã hạ gục cả một gã thần chết đấy.” – Tôi cảnh báo – “Và không chừng một ngày nào đó chị ta lại là người duy nhất đứng giữa chị

và một con quỷ đang chuẩn bị vật đầu và hút cạn linh hồn chị ấy chứ. Vì thế chị nghĩ xem chộc tức chị ta có nên không?”

Sophie liếc từ tôi sang Sabine sau đó cau mặt nói với tôi. “Chị chẳng sợ chị ta. Chị có thể tự giải quyết mọi chuyện.”

“Ờ, bọn mèo con mới nức mắt ra cũng luôn nghĩ là mình ghê gớm lắm.” Sabine cười khẩy.

“Thôi nào, hai người.” – Tôi vẫn chưa quen với việc là trung tâm của mọi sự chú ý, và cảm thấy rất không thoải mái khi bị mọi người nhìn chòng chọc về phía mình. Nhưng ai đó

cần phải nói điều cần nói – “Mọi người ở đây đều có lý do để không ưa những người khác. Ngoại trừ Luca.” – Tôi nói thêm, lúc thấy cậu ta định mở miệng phản đối – “Nhưng

chúng ta không có thời gian hay năng lượng để phí phạm cho việc nhieć móc hay giận dỗi nhau. Vì thế từ giờ trở đi, chúng ta cần phải tạm gác lại hết mọi ác cảm và tư thù cá

nhân. OK?”

“Em cũng biết là nói bao giờ cũng dễ hơn làm mà Kaylee.” Anh Nash nói rất khế và tất cả chúng tôi đều hiểu anh ấy đang ám chỉ anh Tod. Về sự phản bội mà anh ấy không nghĩ

là có thể tha thứ cho anh trai mình. Nhưng anh ấy đã lầm.

“Em biết. Nhưng em sẵn sàng...” Tôi vội ngưng bật lại khi thoáng nhận ra bóng người đang lấp ló sau lưng anh Nash. Một cô gái trong chiếc áo đồng phục xanh trắng, nép mình

sau bức tường của trường học.

“Kaylee ơ?” Anh Nash ngoái đầu lại nhìn thêm ánh mắt tôi.

Tôi đứng bật dậy và cô gái đó mỉm cười với tôi. Trái tim tôi lại một lần nữa ngừng đập.

Không. Không thể nào.

Meredith Cole. Bạn cùng đội khiêu vũ với chị Sophie, người đã chết từ hồi thánh 9 năm ngoái tại chính cái sân trong này. Tôi đã cất tiếng khóc cho linh hồn của cô ấy nhưng cuối

cùng vẫn bị ả thần chết Marg đem đi nộp cho mục Belphegore, con quỷ của phù hoa.

Meredith đã quay trở lại và điều đó chỉ có thể nói lên một điều.

“Thôi chết.” – Luca lầm bầm thốt lên, trong khi tôi vẫn không dám rời mắt khỏi Meredith – “Có một cái xác. Hình như là ở trong bãi đậu xe.”

Tôi vội chộp lấy cái ba-lô và trèo vội qua ghế, ngay khi Meredith biến mất đằng sau tòa nhà. Tôi chạy thực mạng đuổi theo cô gái đó, vù qua trước mặt Emma và Jayson làm cho

hai người họ ứ ớ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Kaylee!” Anh Nash gọi ầm lên, và tôi nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo mình, nhưng tôi không biết đó là những ai. Tôi chỉ hy vọng những người không liên quan sẽ không vì

tò mò mà chạy theo để chứng kiến những điều khủng khiếp sắp sửa xảy ra.

Tôi đuổi theo Meredith ra phía sau tòa nhà và cô ấy dừng lại quay người đối diện với tôi ở chính giữa bãi để xe. Thấy vậy tôi liền đi chậm lại và một tay nắm chặt lấy cái quai

ba-lô, một tay từ từ mở khóa.

“Avari?” Tôi hỏi rất khế.

“Còn ai vào đây nữa?” – Gã tà ma nói bằng giọng của Meredith – “Cô thấy ta mặc bộ đồng phục này thế nào? Trông đáng ta hợp với nó chứ? Có điều ta không chắc là đã bắt

chước được đúng nu cười thì phải.” Vừa nói lão ta vừa giang rộng hai tay của Meredith, khoe với tôi. Trông cô ấy vẫn giống y như cái hòm chết ở trong sân sau. Từ chiếc áo

đồng phục đến cái váy ngắn cũn cỡn và đôi chân không thể gầy guộc hơn. Gã tà ma này thật bệnh hoạn. Lão ta đang dùng chính những người tôi không thể cứu – những bóng ma

của quá khứ - để quay lại ám ảnh tôi.

“Lần này thì ông đã giết ai?” Tôi lặng người hỏi, những tiếng bước chân đằng sau tôi cũng đã dừng lại cách đó không xa.

Meredith nghiêng đầu sang một bên. “Ta đã không hỏi tên hắc. Ta chỉ hỏi xem hắc có biết cô không và hắc ta chỉ mới kịp thốt lên là học cùng lớp cô thôi. Có vẻ như hắc cũng

nhận ra thân xác của ta.”

Hai tay tôi rung lên bần bật. Lại thêm một cái chết nữa đặt dưới chân tôi. Lại thêm một người bạn nữa oahir chết một cách vô cớ. Ai sẽ là người tiếp theo? Một người bạn của tôi?

Một người thân của tôi? Nỗi khiếp sợ gần như che mờ tầm nhìn của tôi. Tôi không thể cho phét chuyện này tiếp tục xảy ra.

“Ta đã cảnh cáo cô rồi, Cavanaugh, nhưng cô vẫn cứ tham lam giữ rịt lấy linh hồn của mình cơ. Trong khi đáng ra cô có thể cứu lấy bạn bè và người thân của mình.”

“Meredith?” – Chị Sophie nghe ngào thốt lên, và dừng lại bên cạnh tôi. Cũng may không có ai – không có con người nào – chạy theo chúng tôi ra đây. Nhưng sớm muộn gì cơ

tò mò của họ cũng sẽ nổi lên và toàn bộ cái sân trong sẽ đổ hết ra đây cho mà xem.

Tôi định bước lên chặn trước mặt chị Sophie nhưng đã bị chị ấy gạt sang một bên. Hai mắt chị ấy mở to và chan chứa nước mắt.

“Đưa chị ấy ra khỏi đây đi!” Tôi ra lệnh cho Luca và cậu ấy tìm mọi cách để kéo Sophie đi nhưng chị ấy nhất quyết không chịu.

“Meredith?” Giọng chị ấy như sắp khóc.

Gã tà ma đã khiến tôi choáng váng khi đáp lại bằng giọng của Meredith. “Đừng để cho họ hại mình, Sophie ơi. Cô em họ điên khùng của cậu đang muốn giết mình.”

“Kaylee?” – Sophie lập tức quay ngoắt sang nhìn tôi. Và tôi thấy anh Nash bước tới giúp Luca lôi chị ấy đi – “Không! Buông em ra!” – Chị ấy hét ầm lên – “Kaylee, đó có phải là

Meredith không?”

“Không. Meredith chết rồi.” Tôi bất lực đứng nhìn gã tà ma nhếch miệng tận hưởng nỗi đau

đón và cơn hoảng loạn của chị Sophie.

“Chính em cũng chết rồi còn gì!” – Sophie rít lên, đẩy anh Nash ra. Nếu chị ấy làm ầm lên, chắc chắn mọi người sẽ đổ xô ra đây ngay lập tức. Vì thế chúng tôi phải làm sao để

chị ấy vừa trật tự vừa tránh xa khỏi gã tà ma – “Có phải là Meredith đã quay trở lại không? Em không được giết cậu ấy! Chị sẽ không để cho em làm như thế!”

“Sophie, hãy ra khỏi đây mau và để em làm công việc của mình!” Tôi không hề muốn chị ấy chứng kiến cảnh mình đâm chết con quỷ đang đội lốt cô bạn thân của chị ấy.

Luca bước tới chặn trước mặt chị Sophie và gã tà ma. Khi chị ấy tìm cách đẩy cậu ấy ra, cậu ấy liền vòng tay ôm chặt lấy chị - trông nó giống một cái ôm an ủi hơn là một cái ôm

khống chế. Sau đó cậu ấy thủ thủ vào tai chị ấy những lời nhỏ đến nỗi tôi phải căng tai mãi mới nghe thấy được. “Anh không biết Meredith là ai nhưng nếu Kaylee nói không phải là

cô ấy thì là không phải. Đó thậm chí còn không phải là thân xác thực sự của cô ấy – em phải tin lời anh.”

“VẬY thì đó là cái gì?” – Sophie lập cập hỏi lại – “Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nếu đó không phải là Meredith thì nó muốn gì?”

“Mình quay lại là vì cậu mà Sophie.” – Thân xác của Meredith nói tiếp – “Đi với mình đi. Địa ngục mới dành cho cậu. Đó là nơi những con ranh hợm hĩnh như cậu đáng phải

đến.” Gã tà ma nhếch mép cười đầu nham hiểm. Và chị Sophie lại càng rú ầm lên như mất trí.

Luca và anh Nash thấy vậy vội bật mồm chị ấy lại nhưng vẫn không làm sao che được tiếng rú kinh hoàng của chị. Trong một thoáng tôi tự hỏi phải chăng trong người chị ấy vẫn

có chút gì đó của dòng máu bean sidhe?

Tôi lục vội trong túi và rút ra con dao găm. Cũng may là sáng nay tôi đã cất nó vào trong túi để phòng thân.

Gã tà ma sung sướng tận hưởng cơn hoảng loạn của chị Sophie nhưng đôi mắt của Meredith ngay lập tức chuyển sang nhìn chăm chăm vào tôi khi phát hiện ra con dao trên tay

tôi. “À, đây là phần yêu thích nhất của ta.” – Lão Avari giang rộng hai tay và nói bằng giọng của Meredith – “Hẹn gặp lại lần sau...”

Tôi đâm thẳng con dao găm vào chính giữa ngực Meredith.

Chương 14:

“CHỊ SOPHIE.” – Tôi quỳ xuống bãi cỏ trước mặt chị và Luca nhưng thấy chị ấy không chịu nhìn tôi, hay bất cứ ai. Chị ấy bấu chặt lấy Luca và nhìn chăm chăm vào cái áo

đồng phục đang nằm chổng chơ trên đất lúc Meredith biến mất – “Chị Sophie, nhe em nói này.”

Cuối cùng chị ấy chớp mắt và ngược lên nhìn tôi. Nhưng ngay lập tức chuyển sang nhìn con dao nhuộm máu trên tay tôi – tôi không thể cất nó vào ba-lô khi chưa lau sạch được

– và rồi chị quay đầu vùi mặt vào vai Luca.

“Là hần ta phải không anh?” – Chị ta nhe răng hỏi – “Là gã tà ma mà mình đã nhìn thấy bên Cõi Âm đúng không?”

Tôi cứ ngỡ mình đang nghe nhầm cơ, cho tới khi nghe thấy câu trả lời của Luca. “Anh không dám chắc chắn nhưng anh đoán là vậy.” Vừa nói cậu ấy vừa giơ tay lên vuốt tóc chị

Sophie.

“Cái gì cơ? Hai người đã đi qua Cõi Âm lúc nào thế?” Tôi trở mắt hỏi lại, và nhận được một cái nhún vai của Luca.

“Vào cái ngày bọn này gặp nhau. Đó cũng là lý do tại sao bọn mình đến với nhau. Cô ấy mạnh mẽ hơn cậu tưởng nhiều.”

Hy vọng là cậu ấy nói đúng. “Sau khi xong việc ở đây, em sẽ cần phải nghe ngọn ngành câu chuyện. Còn bây giờ Sabine sẽ đưa chị về nhà anh Nash và em muốn chị hãy ở lại đó

với chị ta. Bọn em sẽ báo với nhà trường là chị bị ốm phải về nhà trước.” – Đây là lúc năng lực ảnh hưởng của anh Nash phát huy tác dụng. Và có lẽ lão Avari sẽ không nghĩ tới

chuyện tìm chị ấy ở nhà Hudson – “Em sẽ lái xe chị về nhà sau. OK?”

Sophie lắc đầu quày quẩy, liếc mắt về phía Sabine. “Chị sẽ không đi đâu hết với chị ta.”

“Cô tưởng tôi thích à?” – Sabine cắn cửa nạt lại, sau đó hậm hực quay ra nói với bọn tôi – “Mọi người cần tôi ở đây hơn.”

“Không, tôi muốn chị ở cùng Sophie, đề phòng trường hợp lão Avari truy lùng chị ấy.” Tôi cần một người có thể chống trả lại, nếu cần. Luca xung phong làm việc đó thay cho

Sabine nhưng chúng tôi cần cậu ấy dắt đi tìm cái xác trong bãi đậu xe.

“Nếu cô ta mà thốt ra một câu chảnh chọe nào với tôi thì không cần đợi gã tà ma kia ra tay, tôi sẽ xử cô ta trước.”

“Sabine!” Tôi đứng bật dậy trừng mắt cảnh cáo cô nàng mara nhưng mặt chị ta vẫn cứ nhâng nhâng, không một chút sợ sệt. Mặc dù trên tay tôi lúc này là con dao dính đầy máu

mà tôi vừa dùng để đâm chết lão Avari. Một lần nữa.

“Tôi là một Con Ác Mộng mà Kaylee. Cô muốn tôi dọa cho ai đó sợ chết khiếp chứ gì? Tôi luôn sẵn sàng. Nhưng tôi không thừa thời gian để đi trông trẻ cho cô.”

“Nào có ai bắt chị trông trẻ đâu, chỉ là làm sao để không ai giết chị ấy được.” – Tôi gắt lên, và Sabine quát lườm lại tôi - “Nghe này, vài phút nữa là hết giờ ăn trưa rồi, tôi cần chị

rời khỏi đây. Trước tiên hãy cứ đưa chị ấy tới nhà anh Nash hẵng rồi tôi sẽ đến đó ngay khi có thể. Nếu chị thực sự là bạn của tôi, hãy giúp tôi chuyện này đi”.

“Biết thế thà cứ tiếp tục làm kẻ thù của cô còn hơn. Bạn bè quái gì mà nhờ vả lắm thế.” Sabine lau bầu than vãn, nhưng vẫn kéo chị Sophie ra xe ô tô. Phải tới khi họ đi rồi tôi mới

sực nhớ ra là chưa kịp dặn chị ta không được nhân cơ hội này mà kiếm ăn trên nỗi sợ hãi của bà chị tôi.

Tranh thủ lúc anh Nash lên văn phòng dùng sức Ảnh hưởng để bắt cô thư ký thường trực ký giấy cho chị Sophie nghỉ học, tôi vọt biến vào phòng vệ sinh dành cho giáo viên và

chốt cửa lại, sau đó rửa sạch con dao găm và khoác tạm cái áo đồng phục của anh Nash để che vết máu trên áo.

Cứ cái đà này chắc tới cuối tuần là tôi sẽ chẳng còn cái áo sơ mi nào trong tủ quần áo.

Sau khi đã sẵn sàng để cho mọi người nhìn thấy, tôi đi ra bãi đậu xe gặp anh Nash, và Luca dắt chúng tôi tới chỗ một con xe cũ màu xanh da trời, nơi Brant Williams đang nằm

gục trên tay vô-lăng.

“Không!” – Anh Nash lao tới định mở cửa nhưng tôi đã nhanh chân chạy tới chặn lại – “Kaylee, tránh ra!” Anh ấy và Brant từng là đồng đội trong cả hai đội bóng bầu dục và

bóng chày, kể từ khi anh ấy chuyển tới học ở Eastlake. Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt anh, nhưng tôi vẫn nhất quyết không lay chuyển.

“Không được để lại dấu vân tay, anh Nash.”

“Anh sẽ nói mình là người phát hiện ra cậu ấy.” – Anh khẳng khẳng nói – “Và việc anh tìm cách giúp cậu ấy là điều đương nhiên.”

“Anh không thể là người phát hiện ra anh ấy được.” – Tôi đã mong là anh có thể tự hiểu được là tại sao nhưng cố vẻ như cú sốc và sự đau đớn đang làm lu mờ mọi khả năng phán

đoán của anh – “Anh vừa mới bị bắt vì tình nghi là thủ phạm của một vụ giết người hồi tháng trước. Anh không thể lại xuất hiện ở sở cảnh sát và lọt vào tầm ngắm của họ một lần

nữa được. Ranh giới giữa người làm chứng và nghi phạm đôi khi rất mong manh.”

Mặt anh ấy nhăn lại như vừa bị tôi cho ăn tát, và anh thậm chí chẳng còn buồn che giấu nỗi phần uất trong ánh mắt của mình. Tất cả là lỗi tại tôi mà anh ấy mới rơi vào hoàn cảnh

như hiện nay. “Anh sẽ còn phải trả giá cho tôi lỗi mình không hề phạm phải bao lâu nữa hả Kaylee?”

Trước khi tôi kịp mở miệng trả lời thì chuông báo vào tiết vang lên, làm cả ba chúng tôi giật thót mình. Và dù tôi có cố thuyết phục thể nào anh ấy cũng không chịu quay lại lớp

học. Nhưng tôi cũng không thể trách được anh.

Chỉ cần liếc qua cũng biết xe của Brant đang khóa từ bên trong và anh ấy không còn thở nữa, nhưng tôi vẫn chui vào trong đấy để kiểm tra lại một lần nữa cho chắc chắn và rất

thận trọng để không chạm vào bất cứ thứ gì trong xe.

Brant đã chết. Và tôi chỉ muốn ói ngay tại ấy. Chúng tôi chưa bao giờ thân nhưng tôi đã biết anh ấy từ hồi lớp Ba. Anh ấy từng là đội trưởng đội bóng rổ và là một trong số ít

những người cầu thủ bóng chày – ngoài anh Nash – mà tôi vẫn nói chuyện cùng ở ngoài trường học. Anh ấy là một người khá thân thiện và dễ gần. Vậy mà giờ anh ấy đã chết. Chỉ

vì tôi.

Hai tay tôi run lên bần bật lúc quay ra ngoài cùng với Luca và anh Nash. “Mình rất tiếc, Luca, nhưng chắc cậu sẽ phải đi báo với các thầy cô thôi. Áo mình đang dính đầy máu

rồi.”

Mặt Luca tái nhợt, nhưng cậu ấy vẫn gật đầu. “Mình nên giải thích thế nào nếu họ hỏi tại sao mình lại có mặt ở bãi đậu xe giờ này?”

“Cậu có bằng lái xe không?”- Tôi hỏi và cậu ấy lại gật đầu – “Thế thì nói với họ là cậu đi ra đây để lấy xe chở chị Sophie về nhà, và cậu phát hiện ra Brant trong tình trạng như

thế này.”

“Ok.” Luca lập cập rút điện thoại ra gọi điện. Tôi cũng không hỏi xem cậu ấy gọi cho tổng đài 9-1-1 hay là văn phòng nhà trường.

“Cậu có chắc là làm được không?” Anh Nash nhíu mày hỏi, trán nhăn tít lại.

“Được.” – Luca bấm nút gọi – “Hai người đi khỏi đây đi. Nhớ gọi cho bà mình.”

Tôi gật đầu rồi nắm lấy tay anh Nash vụt biến trở lại phòng khách nhà anh ấy, sau khi dừng lại ở một nhịp ở cửa hàng tạp hóa gần đấy. Tôi vẫn chưa thể đi chuyển một lần ăn ngay

với quãng đường dài như vậy.

Chị Sophie vẫn đang ngồi khóc tỉ tê trên ghế sofa lúc chúng tôi hiện ra trước mặt chị ấy. “Anh Luca đâu?” – Vừa nhìn thấy tôi chị ấy vội đứng bật dậy hỏi ngay.

“Ở trường, cậu ấy còn đang lo vụ xử lý cái xác của Brant.”

“Brant Williams á?” – Nước mắt lại tiếp tục chảy trên má chị - “Brant chết rồi á? Tại sao? Như thế nào?”

“Gã tà ma mà chị từng gặp ý, tên là Avari. Thú vui của lão ta là tra tấn và giết người. Đó là lí do tại sao lão ấy đóng giả làm Meredith – để hành hạ chị.” - Tôi cũng không biết chị ấy

đang thút thít khóc thế kia thì nghe được bao nhiêu vào tai, nhưng dù gì chị ấy cũng đã có sẵn quá nhiều chuyện phải lo nghĩ rồi – “Sabine đâu rồi?” Tôi ngó vào bếp tìm cổ nàng

mara nhưng chẳng thấy đâu.

“Ở đâu đó trong kia.” Chị Sophie hất hàm chỉ về phía hành lang và tôi quay đầu lại đúng lúc Sabine từ phòng anh Nash đi ra với chai rượu tequila còn quá nửa.

“Ôi giờ ời!” – Tôi nhào tới định giật lấy chai rượu nhưng chị ta đã nhanh tay hơn né được – “Điều cuối cùng chúng ta cần lúc này là một Cơn Ác Mộng say rượu.”

“Chị họ cô phải gọi là quá mong manh dễ vỡ ý.” – Sabine chỉ về phía Sophie, người vẫn đang nước mắt ngấn nước mắt dài co ro trên ghế, mặc cho anh Nash có dùng sức ảnh

hưởng thế nào cũng không ăn thua – “Vì thế một là cô cho chị cô làm một ngụm để cô ta bình tĩnh lại, hai là cô để yên cho tôi uống để có đủ bình tĩnh tiếp tục nhin cô ta. Nếu

không, tôi xin bỏ cuộc. Tùy cô chọn.”

Tôi thở dài, thò tay vào trong túi tìm điện thoại. “Thôi được. Chị cho chị ấy uống đi. Một ngụm thôi đấy.” Như thế này có khác gì mây viên thuốc an thần mà bác Val đã bắt chị

ấy uống hòi Meredith chết lần đầu tiên? Nhưng ít ra không cần có đơn của bác sỹ mới mua được rượu tequila.

Sabine rút từ trong túi áo ra một ly rượu và bắt đầu rót. Vừa nhắn tin cho anh Tod tôi vừa cố gắng không nghĩ tới chuyện anh Nash giấy nguyên một chai rượu tequila trong phòng

ngủ và Sabine thậm chí còn thủ sẵn một cái ly trong túi áo.

E đang ở nhà a Nash. Anh tới đc ko?

Anh Tod hiện ra bên cạnh cái TV đúng lúc Sabine đưa ly rượu cho chị Sophie. “Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

“Không có gì đặc biệt.” – Sabine nhún vai, trong khi chị Sophie nhấp một ngụm rượu và nhăn tít lại – “Chỉ là tôi đang tìm cách chuốc say một cô nàng của đội cổ vũ thôi.”

“Không phải là đội cổ vũ, chị ấy là một vũ công.” Tôi sửa lại.

“Với tôi là gì cũng thế thôi.” – Sabine đẩy cái ly lại phía chị Sophie – “Sao nào, cô không biết phải uống thế nào cho đúng kiểu à?” – Chị ta đảo mắt nhìn xung quanh phòng –

“Ai đó tìm giùm tôi vài lát chanh và một cái ô giấy để trang trí với?”

“Để anh lấy cho cô ấy một cốc nước.” Anh Nash lảng lạng đi vào trogn bếp, mà không nói một lời nào với ông anh trai.

Anh Tod nhướn một bên lông mày lên nhìn tôi, và tôi thở dài cái thượt. “Lão Avari vừa xuất hiện ở trường trong thân xác của Meredith Cole, một trong năm người từng bị ả Marg

giết để lấy linh hồn cho mục Belphegore. Meredith từng là bạn cùng đội khiêu vũ với chị Sophie, và tất cả bọn em đều có mặt lúc bạn ấy chết hồi tháng 9 năm ngoái.”

“Tự dưng thấy bạn mình từ cõi chết trở về thì ai mà không hoảng hồn.” Anh Tod gật gù nói. Ở bên cạnh, Sabine vẫn tiếp tục ép bà chị họ tôi uống nốt ly rượu.

“Vâng, nhưng lão ta đã biệt xoáy vào nỗi đau của chị Sophie. EM đang lo là chị ấy sẽ là mục tiêu tiếp theo của lão Avari.”

“Cái áo này là sao đây?” Anh Tod nhúu mày hỏi, đúng lúc anh Nash từ trong bếp đi ra với ly sô-đa trên tay.

“À.” – Tôi quên bém mắt là mình đang mặc nó – “Em lại làm hỏng một cái áo nữa rồi.” Tôi cởi áo khoác của anh Nash ra và đặt xuống cái ghế gần nhất.

“Còn một cái khác đơn giản hơn và dễ dàng hơn để bắt cô ấy ngủ.” Anh Tod hạ giọng thì thào với tôi, trong lúc chị Sophie đang tu ừng ực ly sô-đa anh Nash vừa đưa.

Tôi đảo tròn hai mắt. “Không, anh không thể đánh cho chị ấy bất tỉnh được. Chị ấy chỉ đang sốc quá mà thôi, nhưng rồi sẽ bình tĩnh lại.” – Với một người đã từng đi qua Cõi Âm

và quay trở lại thì chuyện này chẳng là cái thá gì. Luca nói đúng, chị ấy mạnh mẽ hơn vẻ bề ngoài của mình. Chắc chắn là như thế - “Em phải nhắn tin cho bà Madeline cái đã.”

Tôi ngồi xuống ghế và rút điện thoại ra nhắn tin.

“Tôi biết hẳn ta là một gã tà ma.” – Chị Sophie cầm ly sô-đa ngả người ra sau ghế, nhưng mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ly rượu vừa uống cạn sạch trên bàn nước – “Nhưng tại

sao trông hẳn lại giống Meredith như thế? Từ hình dáng đến giọng nói đều u xì?”

Sabine cầm ly rượu lên và rót tiếp vào đó. “Trông lão ta giống với cô bạn của cô cả hình dáng đến giọng nói là vì lão ấy đã khoác lên người linh hồn của cô ta, như cô mặc áo

mưa vậy.”

“Chúng ta vẫn chưa chắc chắn điều đó mà.” Tôi xen vào.

Sabine ngauwr cổ nốc một hơi cạn sạch ly rượu. “Chắc chắn là thế rồi. Nhưng trong cái rủi cũng có cái may, Kaylee đã giải phóng cho linh hồn của bạn cô, vì thế cô ta không

còn phải chịu kiếp đày đọa bên Cõi Âm nữa.”

“Đày đọa á?” Mặt chị Sophie tái nhợt đi và Sabine lại rót thêm một ly nữa.

Tôi đứng dậy giật lấy ly rượu trong tay chị ta làm rượu bắn tung tóe ra mặt bàn. “Uống vậy là đủ rồi. Giờ là lúc chị cần phải tỉnh táo.”

“Kaylee, bọn này vừa chứng kiến cô đâm chết một ả trong đội cổ vũ, kẻ vừa tìm cái lời kéo bà chị họ cô xuống địa ngục. Tôi nghĩ chúng ta nên uống một chút gì đó.”

“Chị mới uống rồi còn gì.”

Chị Sophie lại tiếp tục sụt sịt. “Tại sao lão tà ma ấy lại muốn tra tấn Meredith? Và lời tối xuống địa ngục?”

“Có Chúa mới biết được.” – Anh Tod nhún vai – “Cô có tội lỗi nào muốn thú tội không? Ví dụ như miệng lưỡi quá cay nghiệt và độc địa chẳng hạn?”

“Không phải là địa ngục.” – Tôi huých anh Tod – “Mà là Cõi Âm.”

“Hai cái đấy thì khác gì nhau?” Chị Sophie hậm hực nguýt anh Tod một cái dài.

Vẫn biết câu hỏi của chị Sophie chỉ là một câu hỏi tu từ, nhưng Sabine vẫn gắt gỏng trả lời. “Các tà ma thỉnh thoảng vẫn đi nghỉ xả hơi ở địa ngục.”

“Em nói vậy cũng chẳng giúp ích được gì đâu, Bina.” – Anh Nash ngồi lại xuống ghế và nắm lấy tay chị Sophie – “Nghe này, gã tà ma ấy không chỉ nhắm vào một mình em hay

cá nhân nào đặc biệt cả. Lão ta đã từng tồn tại hàng ngàn năm nay và là nguyên nhân trực tiếp hoặc gián tiếp của không biết bao nhiêu cái chết trên đời. Hơi thở của lão ta giết chết

Doug Fuller. Và chính lão đã giết chết thầy Wesner, thầy Wells, cô Bennigan ở trường mình. Chiều nay, lão ấy lại giết thêm Brant Williams trong xe ô tô của cậu ấy. Và kể cả nếu

không trực tiếp giết Scott thì lão ta cũng phải chịu trách nhiệm cho cái chết của cậu ấy.”

“Tại sao?” – Sophie sụt sịt hỏi – “Lão ta tìm cách nhốt em ở bên Cõi Âm và giờ lại giết tất cả những người mà em biết. Tại sao chuyện này lại xảy ra với em?”

Sabine ngao ngán đảo tròn hai mắt và mĩa mai. “Bởi vì cô là nàng công chúa thần tiên và gã Chúa tể Địa ngục độc ác sẽ không thể bảo toàn vương quốc của mình cho tới khi hắn

ta ăn sống nuốt tươi da thịt cô và uống thứ trà pha từ tro của xương cốt cô.”

Anh Nash lắc đầu chịu thua còn anh Tod bật cười phá lên.

Sophie nấc lên một tiếng rồi quay sang thì thào hỏi tôi. “Chị ta nói thật đấy à?”

“Không phải là xảy ra với cô, công chúa ạ.” – Tôi chỉ mới kịp lắc đầu thì đã bị Sabine cướp lời – “Mà xảy ra với chúng tôi. Suốt mấy tháng qua, trong khi cô may mắn chẳng

phải quan tâm lo nghĩ gì thì tụi này hết bị nhập lại đến bị bắt cóc hoặc rình rập bởi gã tà ma bệnh hoạn ấy. Vì thế cô nên ngậm mồm, nín khóc và tháo vương miệng ra đi. Giờ là

lúc liên minh lại với nhau để chiến đấu, chứ không phải để tham gia một bữa tiệc an ủi. Cô

sẽ không tìm thấy một chút cảm thông nào ở đây đâu.”

“OK, đủ rồi.” – Tôi giơ tay lên giảng hòa – “Chị ấy vẫn chưa quan với những cú sốc như vậy.” Và sự thật là chị ấy có liên quan tới chuyện này ngay từ đầu nhưng lại không hề

hay biết điều đó.

“Tôi chỉ đang vẽ ra cho cô ta một bức tranh toàn cảnh thôi mà.” – Sabine bướng bỉnh nói – “Cô ta cần phải biết chuyện gì đang thực sự xảy ra.”

“Tôi biết mà.” – Sophie nhào người cầm lấy cái ly trên bàn và chìa ra trước mặt tôi, hai tay run rẩy – “Vì thế tôi sẽ cần thêm một ly nữa.”

Tôi do dự mất một lúc, nhưng rồi chợt nhận ra nỗi lo lắng và hoảng loạn trong mắt chị Sophie này giờ vẫn chưa hề thuyên giảm. “Thôi được.” – Tôi rót thêm cho chị một ly nữa,

sai đó vặn chặt nút chai lại – “Nhưng chỉ thế thôi. Em không thể mạo hiểm giao tính mạng của mình cho một đám người say rượu được.”

Đúng lúc đó điện thoại tôi đổ chuông, nên tôi đành đưa chai rượu cho anh Tod để nghe điện. “Alo?”

Trên màn hình hiện số của Luca nhưng tôi không tài nào luận ra nổi cậu ấy đang thì thào chuyện gì, vì thế tôi đã phải ra dấu cho cả phòng trật tự để mình còn nghe. “Xin lỗi

nhưng mình đang ở văn phòng nên không nói to được. Anh Tod có đang ở cùng cậu không?”

“Có. Tại sao?”

Giọng cậu ấy càng lúc càng nhỏ và tôi đã phải lờ mắt cảnh cáo Sabine một lần nữa vì chị ta cứ lạnh chanh nói chuyện với anh Nash. “Có ai đó đang ở nhà cậu. Một người giống

như cậu, nhưng không phải là bà Madeline. Nếu anh Tod đang ở cùng cậu, chứng tỏ người đang ở nhà cậu là tên Thane...”

“Ồi! OK, cảm ơn cậu.”

“Sophie thế nào rồi?” Luca vội hỏi thêm.

“Vẫn đang run rẩy. Nhưng chắc sẽ ổn thôi.”

“Chuyện gì thế em?” Anh Tod hỏi, lúc tôi cắt điện thoại trở lại vào túi.

“Luca nói đang có một xác sống ở nhà em. Và cậu ấy đoán đó là tên Thane.”

Tôi đứng dậy định đi ra cửa nhưng rồi chợt nhớ ra là mình không hề lái xe, và tôi cũng chẳng tội gì mà phải cuốc bộ về nhà cho phí thời gian. Tôi chìa tay ra và anh Tod nắm lấy

tay tôi. “Anh sẵn sàng chưa?”

Anh Nash thấy vậy cũng vội đứng dậy thoe. “Anh cũng đi nữa.”

“Không được.” – Sabine giãy nảy lên – “Anh không thể bỏ em lại đây một mình với ả Barbie này.”

“Hãy gọi cho bố chị ấy.” – Tôi nói – “Trong trường hợp chị Sophie không còn tỉnh táo khi bác tôi thì chị hãy thay mọi người giải thích cho bác ý hiểu nhé!” – Tôi cầm chai rượu

còn nguyên một nửa trên bàn và quay sang hỏi anh Nash – “Anh còn chai nào khác giấu ở đâu không?”

Anh lắc đầu. “Em vẫn đang giữ chia whiskey của anh mà.” Anh ấy đã bỏ nó lại nhà tôi vào cái đêm mà anh xuất hiện trước bậc thềm nhà tôi trong tình trạng say mềm, và bố tôi đã

tịch thu nó.

“Tốt. Giờ đi thôi.” – Tôi nắm tay anh Nash và gật đầu với anh Tod – “Hẹn gặp anh ở đầu bên kia.” Nói rồi chúng tôi vụt biến khỏi đó và hiện ra trong phòng khách nhà tôi độ nửa

giờ sau. Cũng may là nhà Hudson chỉ cách nhà tôi có vài tòa nhà.

Anh Tod cũng hiện ra lúc tôi buông tay anh Nash và đặt chai tequila xuống bàn.

“May quá!” – Một giọng nói quen thuộc cất lên sau lưng tôi. Tôi quay ngoắt lại và thấy tên Thane đang đứng ở cửa bếp, trên tay cầm túi bánh yêu thích của bố tôi – “Đúng lúc tôi

cũng đang khát.” Với cặp mắt trần dã như thế kia thật khó để biết hẳn ta đang nhìn cái gì

Anh Nash và anh Tod hăm hăm tiến thẳng đến chỗ hẳn đang đứng và cơn thịnh nộ của họ khiến tôi dựng tóc gáy. Vào giây phút đó, tôi chợt nhận ra rằng nếu hai anh em họ cùng

chung vai sát cánh bên nhau, chắc chắn sức mạnh của nhóm chúng tôi sẽ được tăng lên rất nhiều. Đây là nếu tôi có thể khuyên anh Nash không gây hấn với anh trai mình nữa.

Nhưng Thane đã vội giơ tay lên chặn lại. “Tôi sẽ biến mất trước khi cả hai người tới được đây, và mấy người sẽ không bao giờ biết được điều tôi định đến để nói.”

“Lão Avari cử ông đến đây phải không?” Anh Tod dừng lại và kéo tay anh Nash lại, lúc thấy anh Nash vẫn định đi tiếp. Anh Nash lập tức giằng tay ra khỏi tay anh, nhưng cuối

cùng cũng chịu đứng lại.

“Vẫn còn thiếu một người nữa thì phải? Cô nàng mara ghê gớm kia đâu rồi?” – Thane ngón nghiên xung quanh hỏi – “Không phải cô ta đang nấp ở đâu đó đợi thời cơ chứ hả?”

“Có thông điệp gì của lão Avari thì nói toẹt ra đi hay là ông định chơi trò đoán mò vậy?” – Anh Tod nói – “Bảo trước cho ông biết, tôi giỏi trò đồ chữ lắm đấy.”

“Chẳng có thông điệp gì hết. Tôi chỉ đang chuyển phe thôi. Và tôi cần sự giúp đỡ của mấy người.”

“Tại sao tụi này phải giúp ông?” Anh Nash sảng giọng hỏi.

“Bởi vì tôi biết lão Avari đang làm gì và làm như thế nào.”

“Và gì nữa?” – Từ phía đằng sau, tôi quyết định lên tiếng – “Ai mà biết được ông lại đang âm mưu chuyện gì? Ông nghĩ bọn tôi là một đám lừa và sẽ chịu tin ông dễ dàng thế à?”

Thane đặt gói bánh trở lại kệ bếp và nhún vai. “Rồi cô sẽ chịu tin tôi thôi, bởi vì tôi là tất cả những gì mấy người có. TRừ phi cô muốn lão Avari tiếp tục sát hại bạn bè và người

thân của mình, từng người từng người một, cho tới khi đạt được mục đích mới thôi.”

“Hãy nói mau!” Anh Nash gầm lên, nhưng gã thần chết chỉ lẳng lặng lắc đầu.

“Tôi sẽ không nói một lời nào hết, cho tới khi cô chịu thề là sẽ giúp tôi.”

“Giúp ông chuyện gì?” Tôi khoanh hai tay lại trước ngực, nhúu mày hỏi. Tôi vẫn chưa tin là hắc tã đã quay lưng với lão Avari. Nhưng tôi biết chắc một điều hắc tã cũng căm thù

gã tà ma ấy không kém gì chúng tôi – và đó chính là điểm chung duy nhất giữa Thane và nhóm chúng tôi. Nếu những gì hắc nói là thật.

“Lão ta đang nắm giữ linh hồn của tôi. Và tôi muốn cô phải thề là sẽ lấy lại nó cho tôi.”

“Tại sao ông lại tin tui tôi để nhờ vả một thứ quan trọng như thế?” Anh Nash hỏi.

“Nếu là hai người thì tôi không tin thật. Nhưng tôi tin cô ta.” – Hắc giơ tay chỉ vào tôi – “Một khi đã hứa, cô ấy sẽ không nuốt lời.”

“Sao ông biết?” Tôi hỏi.

“Bởi vì cô là một người đáng tin cậy và giàu lòng trắc ẩn. Đó là lý do tại sao lão Avari lại muốn có cô bằng được như thế - cô là đại diện cho tất cả những gì mà lão ta không có,

và lão ta không thể hiểu được điều đó. Cô nói dối để bảo vệ người khác còn hắc ta dùng sự thật để sai khiến người khác. Cố cứu vớt cả những kẻ đã từng gây tổn thương cho

cô...” – Hắc khẽ đánh mắt về phía anh Nash – “... còn lão ta chỉ chuyên đi làm hại những người vô tội. Avari muốn mổ xẻ phân tích cô, từ thể xác tới tinh thần và tình cảm.” –

Thane nhún vai nói tiếp – “Tôi chỉ muốn làm một cuộc trao đổi với cô thôi. Thông tin của tôi đổi lấy sự giúp đỡ của cô tìm lại linh hồn cho tôi.”

“Hắc ta đang nói dối đấy, Kay.” – Anh Nash nắm chặt hai tay lại bên hông – “Các tà ma không thể nói dối, nhưng chúng ta đều biết thần chết thì có thể.”

“Trước khi nói người khác thì nên nhìn lại mình đã, em trai ạ.” Anh Tod đứng đĩnh nói.

Anh chỉ nhún vai khi bắt gặp cái chau mày của tôi. “Nó bắt đầu trước mà. Còn chuyện với tên hề này...” – Anh khẽ hất hàm chỉ về phía Thane – “... em quyết định sao anh cũng

ủng hộ hết.”

Tôi không muốn cứu Thane – hay linh hồn của hắn ta – khỏi tay lão Avari. Bởi hắn ta đáng chịu sự đày đoạ muốn kiếp ở bên Cõi Âm, để trả giá cho tội ác mà hắn đã làm với biết

bao linh hồn vô tội khác. Và vì đã giết mẹ tôi khi thời gian của bà chưa hết. Nhưng Thane là cơ hội tốt nhất – và cũng có thể là duy nhất – để chúng tôi ngăn chặn lão Avari không

cho lão làm hại đến bạn bè và người thân của mình.

“OK.” – Cuối cùng tôi đành gật đầu đồng ý và anh Nash ở bên cạnh rên rỉ kêu lên – “Tôi sẽ giúp ông lấy lại linh hồn từ tay lão Avari. Nhưng với điều kiện sau. Thứ nhất, barnt

hân ông cũng phải tự cố gắng. Chứ không phải cứ sphis mặc hết mọi chuyện cho tôi đâu.”

Thane hăm hờ gật đầu. Thậ chí là có phần hơi hăng hái thái quá.

“Thứ hai, ông phải nói trước cho chúng tôi biết mọi điều mà ông biết. Ngay bây giờ.”

Gã thần chết lập tức lắc đầu từ chối. “Không, mỗi bên một ít.”

“Làm sao tôi có thể giao ra một phần linh hồn được? Tôi cũng chẳng dai đuổi theo một thứ mà không biết điều gì đang chờ mình ở phía trước. Vì thế tốt nhất là ông nói đi, còn

không thì tội này cũng chẳng cần tới sự giúp đỡ của ông. Chuyện gì đến cũng sẽ đến.”

Lông mày Thane nhướn ngược lên. “Cô cũng lì lợm gớm nhỉ!”

Tôi nhún vai. “Sao, oogn quyết định sao nào?”

“Thôi được. Nhưng tôi cũng có một số điều kiện của mình.”

“Nhảm nhí! Ông chẳng có quyền ra điều kiện ở đây.” Anh Nash lên tiếng gạt đi.

Nhưng Thane lờ đi coi như điếc không nghe thấy gì. “Thứ nhất, không được để cho đám thượng cấp của các người biết về chuyện này. Lão Levi sẽ lấy mạng tôi ngay khi nhìn

thấy tôi, và tôi không tin mù Madeline. Có điều gì đó trong mắt mù ta...”

“Tôi tin rằng đó là sự chính trực và lòng tận tụy với công việc của bà ấy.”

“Cứ cho là thế đi nhưng nó khiến tôi không thoải mái.”

“Thế còn bố tôi thì sao?”

“Tôi không nghĩ là ông ta giúp được gì bên Cõi Âm, nhưng cũng tùy cô, cứ dắt theo ông ta nếu thích.” – hắn ta nhún vai – “Ông ấy àm bị thương thì là lỗi của tôi đấy nhé.”

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện sẽ dắt bố tôi sang Cõi Âm, nhưng bố và bác Brendon sẽ có ích ở bên này thế giới. Nếu tôi có thể bắt họ hứa không được tiết lộ chuyện này với

ông Levi và bà Madeline.

“Thứ hai, điều anfy vô cùng quan trọng đây này.” – Hắc hắc giọng tuyên bố - “Nếu cô dám nuốt lời và tôi bị kẹt vĩnh viễn bên Cõi Âm với tên khốn đó, tôi thề sẽ giúp lão ta

hành hạ và giết tất cả những ai cô từng gặp qua, thậm chí chỉ là một câu chào hỏi xã giao thông thường.”

“Lời đe dọa của ông cũng ghê gớm quá nhỉ?” – Anh Tod cười khẩy – “Ai đó đang cố tỏ ra mình đáng sợ nhưng thực chất chẳng hề đáng sợ chút nào?”

“Chúng ta thỏa thuận thế nhé?”

“Không.” – Tôi ngồi xuống cái ghế bành trong phòng khách – “Chúng ta chỉ có một thỏa thuận: Đó là hai bên cùng giúp đỡ lẫn nhau, còn mấy lời đe dọa vô nghĩa thì nên dẹp

qua một bên. Nếu ông định nói gì thì nói nhanh lên. Tôi không biết lúc nào bà Madeline sẽ xuất hiện đâu đấy.”

“Vậy thì chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện như nhữn đối tác rồi chứ?” Thane đứng thẳng dậy, định bước ra ngoài phòng khách, nhưng anh Nash đã giơ tay chặn lại.

“Không, hãy đứng nguyên chỗ ông đang đứng, bằng không hai anh em tôi sẽ giải quyết các bất đồng bằng cách thử xem ai đập gãy được nhiều xương của ông hơn.”

Anh Tod nhướn mày lên hỏi cậu em trai. “Em muốn giải quyết các bất đồng giữa hai chúng ta?”

Anh Nash cau mày. “Không, tôi muốn bẻ gãy từng mẩu xương trên người hắc ta, và tôi không nghĩ là anh sẽ chịu để yên cho tôi làm chuyện đó một mình.”

Anh Tod gật đầu. “Nghĩ đúng lắm.”

Thấy vậy, tên Thane quay sang nhướn mày hỏi tôi. “Hai anh em nhà này lúc nào cũng như vậy à?”

Tôi nhún vai. “Thế này đã là gì. Mà thôi, chúng ta bắt đầu được chưa nào?”

Gã thần chết gật đầu. “Cô muốn biết gì nào?”

“Kẻ nào đã giết Scott?” Anh Nash cao giọng hỏi. Đó không phải là câu tôi định hỏi, nhưng tôi thấy mừng vì anh ấy đã chịu tham gia vào vấn đề cùng với mọi người, thay vì chìm

đắm vào trong nỗi đau và tự hủy hoại cơ thể mình.

“Là tôi, nhưng tôi chỉ làm theo lệnh thôi.” – Hắc khoanh hai tay lại trước ngực và đứng dựa vào một bên cửa – “Lão Avari cần một thân xác có thể gây ra nhiều tổn thương cho

cô ấy và gã tâm thần ấy hoàn toàn phù hợp với tiêu chí mà lão đề ra.”

“Làm sao lão ấy biết là tụi tôi sẽ tới gặp Scott?” Tôi hỏi.

“Lão ấy đâu có biết. Lão ấy định đích thân tới tìm cô đấy chứ, nhưng lúc Scott chết cậu ta

không mang giày, vì thế Avari đành phải quay lại phòng để lấy giày. Không ngờ hai

người lại xuất hiện đúng lúc đó và tiết kiệm cho lão ấy không phải mất công tìm kiếm.”

“Vậy là lão ta đã nhập vào thân xác của anh ấy à? Vì thế nên mới cần phải đi giày đúng không?” Tôi hỏi tiếp.

“Không. Các tà ma không thể nhập vào người chết. Lão Avari đã tìm ra cách để đi qua bên này. Nhưng để làm được điều đó đòi hỏi rất nhiều công phu và độ chính xác cao.

Chưa kể còn có những hạn chế đi kèm.”

“Đó là cái gì?” Anh Tod hỏi.

“Các linh hồn.” – Gã thần chết trả lời – “Nói chính xác là một cặp linh hồn. Một cái dùng cho lúc đi qua làn sương mù, giống như một tấm vé khi đi tàu vậy. Cái còn lại dùng để

‘mặc’ sau khi đã sang được đến bên này. Nhưng với một điều kiện: Linh hồn đầu tiên – giúp cho lão ta vượt qua làn sương mù – phải là một linh hồn tái sinh.”

Chương 15:

“MỘT LINH HỒN TÁI SINH? Ý ông là một linh hồn được khôi phục lại? Giống như tôi?” Toàn thân tôi lạnh toát, đến nỗi tôi có cảm giác mình giống như một cái xác ướp bị

lạnh hơn là một cái xác sống.

“Đúng vậy, hoặc linh hồn của thần chết. Hoặc của bất cứ ai từng được khôi phục lại linh hồn. Chắc chắn chúng có liên quan gì đó với nhau. Tôi đã cố tìm hiểu ở phòng Tái sinh

nhưng mất tên khốn đó nhất quyết không chịu hé môi nửa lời, chỉ lặp đi lặp lại mỗi câu về quyền sở hữu cá nhân và...”

“Vậy ra đó là lý do tại sao lão ấy cử ông đi săn lùng tôi và Mareth à?” Giọng anh Tod run lên vì tức giận.

Tên Thane gật đầu. “Lão ta hiện đang sử dụng linh hồn tái sinh của tôi, nhưng sớm muộn gì lão ta cũng sẽ dùng cạn nó – càng ngày tôi càng cảm thấy yếu dần đi – và lão ta sẽ

thay thế bằng một linh hồn khác. Còn bây giờ lão ta chỉ đang thu thập chúng để đẩy thôi. Cố gắng đầu cơ mua vét thị trường trước khi có kẻ phát hiện ra món kinh doanh hời này.

Lão ta là một tà ma có óc kinh doanh lớn không phải ai cũng theo kịp.”

Hiển nhiên ‘óc kinh doanh lớn’ ở đây nghĩa là lòng tham rồi.

“Lão ta đang rao bán các linh hồn tái sinh ý hả?” Giống như một trạm bán vé tàu ở sân ga Cối Âm.

“Mới chỉ một vài cái thôi. Tôi cá là cô có thể đoán ra khách hàng đầu tiên là ai...”

“Không, tôi...” – nhưng rồi tôi đã đoán ra – “Belphegore. Đó là lý do tại sao lão ta có được linh hồn của Heidi. Và cả Meredith. Lão ta đã đổi một linh hồn tái sinh với hai linh

hồn đó.”

“Hai linh hồn đó và vài linh hồn khác. Giờ lão ta muốn đòi bao nhiêu mà chẳng được. Đó là lợi thế của việc độc quyền.”

“Mareth đâu?” Anh Tod hỏi.

“Tôi không biết.” Thane nhún vai, và anh Nash nổi khùng lên.

“Giờ không phải là thời điểm thích hợp để nói dối đâu, thần chết.”

“Nói dối thì chẳng có thời điểm nào mà không thích hợp cả. Nhưng tôi đang nói sự thật. Tôi chỉ giao mụ ta cho Avari thôi còn lão ấy làm gì với mụ ta thì tôi không biết. Có thể

lão ta đem cất vào kho lạnh, giống như những người khác. Nhưng nếu bảo tôi đoán thì tôi nghĩ lão ấy đã bán mụ ta. Với cái giá rất hời.”

“Lão Avari định bán chị ấy cho ai?” Tôi rùng mình trước ý nghĩ anh Tod đã có thể bị bắt thay cho Mareth. Hoặc là tôi.

Tên Thane lại nhún vai. “Có thể là bất cứ ai. Có hàng trăm tà ma khác ở bên Cõi Âm, và chúng sẵn sàng trả bất cứ giá nào để có được một ngày bên thế giới này. Lão Avari đang

có thứ chúng cần để đi qua đây. Và nó sẽ thuộc về kẻ nào trả giá cao nhất. Hiện giờ cần đang vượt quá cung nhiều lắm rồi.”

“Vậy là mỗi lần bà Madeline cử một trích đoạt viên đuổi theo lão Avari, bà ấy đã vô tình mang đến cho lão ta một tấm vé nữa để bán.” Tôi thẳng thốt nhận ra một sự thật kinh

hoàng.

“Sự mỉa mai ấy càng khiến lão ta khoái chí hơn.”

“Tại sao lão ta vẫn chưa bắt tôi?” – Tôi hỏi và gã thần chết nhú mày như thể không hiểu câu hỏi của tôi – “Tôi không phải là một chiến binh. Nếu lão ta có thể dễ dàng bắt đi các

trích đoạt viên như thế, tại sao lão ta vẫn chưa làm điều tương tự với tôi?”

“Rồi lão ấy sẽ làm thôi. Cô là một phần của trò chơi dài kỳ này mà.” – Thane nói – “Từ giờ tới khi đó, lão ta sẽ còn chơi với cô dài dài. Tôi nghĩ lão ta muốn thử xem sự kiên

cường của cô sẽ kéo dài được bao lâu. Lão ta muốn chờ xem liệu cô có dám từ bỏ bản thân để cứu người mình yêu thương hay không. Trong thời gian đó, lão ta sẽ hưởng lợi từ

nỗi đau và mặc cảm tội lỗi trước những cái chết đáng ra có thể ngăn chặn được của cô. Và sau khi cô đầu hàng, lão ta sẽ có thể trực tiếp hành hạ cô bao nhiêu tùy thích.” – Hắc

nhún vai nói tiếp – “Avari không bao giờ thua.”

“Nhảm nhí.” – Anh Nash cộc cằn gắt lên – “Lão ta sẽ không ngừng giết người chỉ vì Kaylee giao nộp thân mình. Không cần biết lão ta đã hứa hươu hứa vượn những gì, tôi dám

chắc một điều lão ấy sẽ không bao giờ ngừng giết người.”

“Chính xác. Giờ lão Avari đang ở thế thượng phong, muốn giết ai mà chẳng được. Nhưng lão ta không thể đi ngược lại lời mình nói. Nếu cô ta chấp nhận nộp mình, lão ta sẽ tha

không đụng đến những người nằm trong danh sách gia đình và bạn bè của Kaylee Cavanaugh.”

Choáng váng và buồn nôn, tôi ngồi thụp xuống cái ghế bành của bố và hất tóc ra đằng sau. “Trò chơi dài kỳ đó là gì? Lão ta đang tính làm gì vậy?”

Gã thần chết chỉ nhún vai. “Cái đó thì tôi chịu. Nhưng lão ta có vẻ bị ám ảnh với nó. Mọi thứ lão ta đang làm đều xoay quanh nó. Với cô là nhân vật trung tâm.”

“OK, hãy quay lại vấn đề chính.” – Bởi vì nếu còn tiếp tục nghĩ về những người đáng ra tôi có thể cứu, những người đang phải thay tôi chịu đựng kiếp sống địa ngục bên Cõi Âm,

có lẽ tôi sẽ hóa điên mất – “Lão ta sử dụng linh hồn tái sinh của ông để vượt qua màn sương mù đi vào thế giới của chúng tôi. Thế còn linh hồn thứ hai thì sao? Linh hồn mang lại

hình dáng con người cho lão ta ý? Lão ta đã làm cách nào?”

“Tôi không biết chi tiết. Chỉ biết là lão ta đã phát hiện ra cách sử dụng linh hồn thứ hai, một cách tình cờ...”

“Khoan, khoan, ông nói vậy nghĩa là sao?” – Anh Tod lên tiếng – “Ai là người phát hiện ra vụ linh hồn thứ nhất?”

Tên Thane nhún vai. “Không phải tôi tự khen mình đâu, nhưng... là tôi. Từ nhiều thập kỷ trước rồi.”

“Và ông nói với lão Avari là lão ta có thể dùng linh hồn của mình để đi qua đây?” – Tôi nhún mày thắc mắc – “Tại sao ông lại làm như vậy? Tại sao ông cho lão ta lý do để cần

đến linh hồn của mình?”

“Bạn trai cô đâu cho tôi sự lựa chọn nào khác!” – gã thần chết hét ầm lên, chỉ về phía anh Tod – “Chỉ vì một cú đấm của một tên thần chết mới vào nghề nà giờ tôi phải phục vụ

cho một con quỷ Cõi Âm.”

“Anh ta là thế mà.” Anh Nash lẩm bẩm trong miệng.

“Chừng nào Avari còn cần đến linh hồn của tôi, lão ta sẽ còn cho tôi được sống. Dù ít hay nhiều. Hơn nữa, tiết lộ của tôi cũng đâu có gì là quá gê gớm.” – Thane thản nhiên nói –

“Thứ tôi chỉ cho lão ta là cách để đi qua bên này, chứ có cung cấp cho lão ta thân xác nào đâu. Nó giống như tấm vé dành cho khách tham quan, nơi cô chỉ có thể nhìn chứ

không thể chạm vào bất cứ thứ gì. Vụ linh hồn thứ hai là do lão Avari tự tìm ra, không liên quan gì đến tôi.”

“Ok, quay lại cái phần lão Avari có thể đội lốt người chết... Ông biết gì về chuyện đó?” Đầu tôi quay cuồng với những thông tin vừa nghe được từ gã thần chết. Chúng tôi cần

phải khẩn trương trước khi lão Avari triệu tập tên Thane hoặc bà Madeline đột nhiên tới tìm tôi.

“Tôi chỉ biết đây là chuyến đi một chiều, có đi không có về. Lão ta cần một linh hồn con người và một món đồ của người chết. Lão ta sẽ phải có hai thứ đó để đi qua đây, và sử

dụng hình dáng của linh hồn đó khi nó chết đi. Cùng với đầy đủ quần áo và phụ kiện mà nó đang mặc trên người.”

“Cái vòng tay...” – Tôi thốt lên và anh Tod gật đầu – “Làm sao lão Avari có thể lấy được cái vòng tay của Heidi Anderson?”

“Cô thử nghĩ xem còn ai vào đây nữa? Lão ta bắt tôi phải đi tìm nó chứ sao. Nhưng đó không phải là điều cô cần quan tâm. Điều quan trọng ở đây là sau khi quay lại Cõi Âm,

nhưng linh hồn không-tái-sinh ấy sẽ trở nên vô giá trị. Chúng sẽ biến mất và không thể tái sử dụng lại nữa.”

“Bao bì dùng một lần.” – anh Tod nói – “Giống như mấy vỏ chai nước, uống xong là bỏ. Ý ông là vậy đúng không?”

“Tôi không hiểu.” – Và tôi cũng không chắc là mình muốn hiểu – “Tại sao một linh hồn con người có thể mang lại cho lão ta một thân xác như thật được?”

“Tôi cũng không biết cách thức hoạt động chính xác của nó như thế nào. Chỉ biết là các giới hạn của lão ấy cũng giống như tôi, chắc là vì lão ta đang dùng linh hồn của tôi làm

giấy thông hành. Tàng hình và tắt tiếng có chọn lọc, di chuyển trong nháy mắt. Nhưng không có các siêu năng lực của tà ma.”

“Vậy là lão ta có thể bị thương khi ở bên này?”

Thane gật đầu. “Cũng giống như tôi thôi. Nhưng chắc cô cũng biết, dù cô đâm chết lão ta cũng không có nghĩa là đã giết được lão ta thực sự. Khi thân xác đi mượn chết đi, lão ta

chỉ bị hút ngược trở lại Cõi Âm, cùng với linh hồn của tôi mà thôi.”

“Thế có cách nào lấy lại linh hồn của ông mà không phải đi qua bên đó không?” Tôi hỏi

“Tôi không biết. Và tôi cũng không quan tâm. Còn cô làm thế nào để giữ lời hứa của mình là việc của cô.”

“Ông nói là sẽ cùng giúp mà.” Tôi nhắc lại cho hắn nhớ.

Thane gật đầu. “Nhưng tôi đã nói cho cô nghe tất cả những gì tôi biết rồi, cô còn muốn tôi giúp gì nữa?”

“Hãy tìm hiểu xem tại sao cái vò hai quai của tôi không bắt được linh hồn của ông khi tôi đâm chết những người kia.” – tôi nhớ lại hai linh hồn con người đã bị hút vào trong cán

dao – “Và làm sao để thực hiện điều đó.”

“Thế cô bảo tôi phải làm sao?”

Tôi nhún vai, thản nhiên quảng trả lại đúng những lời hắn vừa nói với mình khi nãy. “Làm thế nào để giữ lời hứa là việc của ông.”

“Nói tóm lại là...” – anh Nash lên tiếng, trước khi tên Thane vụt biến đi trong giận dữ - “Lão Avari sẽ còn tiếp tục xuất hiện ở đây trong lột những người đã chết và giết thêm

những người vô tội nữa? Chỉ để cho vui?”

Tên Thane gật đầu. “Hiện tại việc đi lấy các linh hồn con người quá dễ dàng đối với lão ta, vì thế lão ấy muốn cho đi bao nhiêu mà chẳng được. Hơn nữa, mỗi lần cô ta đâm chết

một người là mỗi lần lão ấy được thỏa sức tận hưởng nỗi đau đớn tột cùng của cô ta. Và điều đó còn đáng giá hơn nhiều so với một linh hồn.”

Tôi giơ một tay lên xoa trán. Không lẽ con người ta chết đi rồi mà vẫn có thể bị đau đầu? “Và vì lão ta đã bán một linh hồn tái sinh cho mục Belphegore, chúng ta cần phải chuẩn bị

thần hồn đón gặp mục ấy bất cứ lúc nào, chỉ có điều không biết ở đâu, khi nào và trong hình dáng của ai, đúng không?”

Lại thêm một cái gật đầu nữa. “Nhưng cũng có thể cô sẽ chẳng bao giờ đụng mặt với mục ấy. Belphegore không bị ám ảnh với linh hồn nhỏ bé của cô như là lão Avari.” – nói rồi

hắn liếc sang phía anh Tod giọng đầy mỉa mai – “Hãy nghĩ mà xem, tất cả những chuyện này sẽ không xảy ra nếu lão Avari và tôi không gặp nhau.”

Trông anh Tod như muốn bện. “Đây là lỗi tại anh. Lão Avari sẽ không bao giờ biết được chuyện này nếu anh không quảng tên Thane cho lão.” Anh lầm bầm nói.

Sự động viên duy nhất tôi có thể làm cho anh là đan các ngón tay mình vào tay anh.

“Đúng thế đấy, chàng trai si tình à.” – gã thần chết rõ ràng đang rất hả hê vì sự dày vò của anh Tod – “Chẳng có việc tốt nào mà không bị trừng phạt cả.”

“Thế chúng ta phải làm thế nào để ngăn chặn lão ta lại?” Tôi tuyệt vọng hỏi.

“Ngăn lão ta á?” – tên Thane nhún vai – “Tôi không biết phải làm thế nào, và tôi cũng không quan tâm.”

“Nhưng chúng ta đã có thỏa thuận với nhau rồi mà!” – Tôi phần nộ đứng bật dậy – “Tôi giúp ông lấy lại linh hồn từ tên quỷ đó, đổi lại ông nói cho chúng tôi biết cách để ngăn

chặn lão ta.”

“Ô hay, cô có nhầm lẫn gì không đấy. Tôi chỉ hứa là nói cho cô biết những gì mình biết thôi, và tôi đã giữ đúng lời hứa. Còn cô làm gì với những thông tin đó là việc của cô.

Đừng nghĩ là cô có thể nuốt lời. Nếu không tôi thề là sẽ đeo bám theo cô từ nay cho tới khi sự tồn tại của cô kết thúc. Cô không nhìn thấy tôi không có nghĩa là tôi không có mặt

ở đây. Tôi biết tất cả những người cô biết. Tôi biết bạn bè và người thân của cô sống ở đâu. Chỉ cần cô dám nuốt lời, tôi sẽ giết tất cả đám người đó mà không cần đợi tới lão

Avari ra tay.”

“Bố không thể nói với bà Madeline được!” Tôi rồi rít chạy theo bố, lúc ông đi vào trong phòng lấy điện thoại. Ngay sau khi tên Thane đi khỏi, tôi đã gọi điện cho bố và ông ấy đã

về nhà ngay lập tức.

“Tất nhiên là bố có thể rồi. Không thể tin được là con thậm chí còn nghĩ tới chuyện giấu bà ấy chuyện này.”

“Con cũng đâu cần phải nói với bố.” Tôi nắm lấy tay bố và ông đành phải quay lại nhìn tôi với cái trán nhăn tít. Các vòng xoáy không hề chuyển động vì thế tôi không thể biết

được ông đang sợ đến nhường nào. Nhưng tôi biết, ông đang lo sợ không kém gì tôi.

“Kaylee, bố rất mừng vì con đã kể cho bố nghe nhưng bố không thể vì quyết định sáng suốt đó của con mà đưa ra quyết định sai lầm của bản thân được. Bà Madeline biết phải

làm sao để đối phó với các thần chết nổi loạn và các tà ma bỏ trốn, nhiều hơn tất cả chúng ta gộp lại.” Nói rồi bố tôi quay lưng đi tiếp, làm tôi buộc lòng phải thốt ra cái sự thật

mà tôi không hề muốn bố biết.

“Nếu thế thì tại sao bà ấy vẫn để mất cả ba trích đoạt viên của mình?”

Ngay lập tức bố tôi dừng khựng lại giữa hàng lang, từ từ quay lại nhìn tôi. “Mặc dù không ưa gì bà Madeline, nhưng bố cũng hiểu rằng đó không phải là lỗi của bà ấy. Bà ấy đã

làm hết sức trong khả năng của mình, và con sẽ chỉ khiến cho công việc của bà ấy khó khăn và nguy hiểm hơn khi giấu nhem thông tin đó đi.”

“Dù biết bà ấy cũng chẳng thể làm được gì.” – Tôi khẳng khẳng nói – “Bà ấy đâu còn trích đoạt viên nào nữa ngoài con. Nhưng người bị lão Avari bắt đi đều đang bị nhốt trong

kho lạnh hay một nơi nào đó, và tình trạng sống chết thế nào chưa ai biết. Thane vẫn giữ được thân xác của mình bởi vì hắn ta vẫn còn hữu dụng với lão Avari. Còn cơ thể của

các trích đoạt viên khác đều bị lão ta xử lý để linh hồn của họ không thể trốn thoát. Đây là trong trường hợp lão ta chưa bán chúng đấy.”

“Bán chúng đi á?”

“Vâng, cho các tà ma khác. Thane nói bên Cõi Âm có hàng trăm loại tà ma. Một khi bọn chúng biết về kế hoạch của lão Avari, chắc chắn chúng sẽ xếp hàng dài để tham gia chơi

cùng. Và như thế có khác nào là một cuộc diệt chủng loài người. Xác người sẽ chất thành đống, còn linh hồn sẽ bị bắt đi làm nô lệ và chịu sự đầy đọa, tra tấn tới vĩnh cửu. Kết

thúc sự tồn tại của loài người.”

Bố tôi lặng thinh suy nghĩ hồi lâu rồi đưa hai tay lên xoa mặt. “Có khi nào tất cả những chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm không? Hay là sản phẩm của trí tưởng tượng thái quá

của thanh niên bọn con không?”

“Không ạ.” – Anh Tod đi theo tôi vào trong hành lang – “Nash và cháu cũng có mặt ở đó và nghe toàn bộ câu chuyện.”

“OK, vậy thì có khi nào tên Thane bịa ra mọi chuyện để lão Avari kiếm ăn từ nỗi hoang mang của bọn con không?”

“Cũng không phải là không có khả năng đó.” – Tôi thừa nhận – “Nhưng những thứ hắn nói đều trùng khớp với những điều bọn con biết. Từ việc các thần chết và các trích đoạt

viên bị mất tích đến việc lão Avari lang thang bên thế giới loài người trong thân xác của những người đã chết.”

“Chú Cavanaugh, cháu nghĩ những gì tên Thane nói là thật đấy ạ. Thế giới sắp loạn rồi!” Anh Tod nói.

“Và nếu bố nói với bà Madeline...?”

“Bà ấy sẽ kể cho ông Levi biết, và ông ấy sẽ lòng bắt bằng được tên Thane và giết chết hắn bằng cách lấy đi Hơi thở Quý trong cơ thể hắn, bởi giờ hắn không còn linh hồn.” Và

như thế chúng tôi sẽ mất đi kẻ duy nhất có thể cung cấp những thông tin hữu ích để chống lại lão Avari.

“Con nghe bố nói này, không ai mong muốn được giết tên Thane như bố.” – Bố tôi nói – “Nhưng ông Levi, cũng như bố, hiểu điều gì quan trọng hơn. Ông ấy sẽ không hành

động thiếu suy nghĩ đâu, vì nó còn liên quan tới biết bao nhiêu mạng người.”

“Vấn đề không phải là ở chỗ đó.” – Tôi lắc đầu – “Thane biết ông Levi sẽ không bao giờ để con trả lại linh hồn cho hắn, vì thế nếu biết chúng ta liên quan tới ông Levi hay bà

Madeline, Thane sẽ cho rằng con nuốt lời và hắn sẽ tàn sát tất cả những người thân của con, mà không cần đợi lão Avari hạ lệnh. Emma. Sophie. Cô Harmony. Ai mà biết được

còn bao nhiêu linh hồn vô tội nữa sẽ bị hắn bắt đi trước khi ai đó tóm được hắn.”

Bố tôi thở dài đầy não nề, khiến tôi tự hỏi không biết có còn chút không khí nào trong lá phổi của ông nữa hay không. “Đằng nào thì chúng ta cũng đang sống trong nguy hiểm

rồi mà con. Chừng nào con, Tod hay Luca còn ở đây, Thane sẽ không thể làm gì chúng ta.” – bởi vì hắn không thể tàng hình với chúng tôi – “Ông Levi và bà Madeline cần phải

biết Kaylee ạ. Hãy nghe bố lần này đi con.”

“Thôi được rồi. Chúng ta sẽ kể cho mọi người nghe – kể cả ông Levi và bà Madeline – những gì Thane vừa nói với bọn con, nhưng sẽ làm như là bọn con đã phải nện cho hắn

một trận như tử mới moi được những thông tin đó. Và chúng ta sẽ không dả động gì tới lời hứa lấy lại linh hồn cho hắn từ tay lão Avari. Con không nghĩ là chúng ta có thể giấu

được Sabine, vì một vài lý do...”

“Anh có thể giữ bí mật mà!” Anh Nash hét ầm lên từ bên ngoài phòng khách.

“Mọi người đều biết em giỏi giữ bí mật thế nào rồi.” – Anh Tod nói, và tôi dùng cùi chỏ huých cho anh một cái – “Gì chứ, cậu ấy được quyền nói anh mà anh không được nói lại

à?”

“Chính xác.” Tôi nói

“Tại sao?”

“Bởi vì trận chiến này cháu đã chiến thắng, còn cậu ta vẫn đang phải dưỡng thương.” Bố tôi nhẹ nhàng giải thích, mắt liếc về phía bàn tay đang đan chặt lấy tay tôi.

“Ở đây làm gì có trận chiến nào đâu ạ.” – anh Tod ra sức phủ nhận và qua cách nói chuyện của anh, tôi có thể đoán được là bây giờ dù có đứng kể bên chúng tôi, anh Nash cũng

sẽ không thể nghe thấy gì – “Bọn cháu không hề đánh nhau để tranh giành Kaylee. Em ấy đã tự quyết định đấy chứ ạ. Và không ai cảm thấy tồi tệ về chuyện vừa xảy ra hơn

Kaylee và cháu.”

“À, cái đó thì chú không chắc...” Bố tôi hạ giọng hắt hàm chỉ về phía phòng khách.

“Mấy người nên biết là mặc dù không nghe thấy gì nhưng không có nghĩa là tôi không biết mọi người đang nói về tôi.” Tiếng anh Nash gắt gỏng vọng vào từ phòng khách.

Tôi nuốt nước bọt cái ực. Tôi vội vàng quay lại chủ đề chính. “Vậy là bố sẽ không nói với abà Madeline về thỏa thuận của bọn con với Thane đúng không?” Tôi nói to để mọi

người đều có thể nghe được.

Bố tôi do dự mất một lúc rồi cũng đành gật đầu hứa. “Ừ, nhưng bố vẫn bảo lưu quyền thay đổi ý kiến của mình, lúc nào thấy cần.”

Tôi gật đầu chấp nhận. Đó là tất cả những gì chúng tôi có thể yêu cầu ở bố.

“Sabine đang trên đường đưa Sophie tới đây.” – Nash thông báo lúc chúng tôi quay trở ra phòng khách – “Còn Emma sẽ cùng Luca từ trường tới thẳng đây.” – Hôm nay chúng

tôi được nghỉ học sớm vì cái chết của Brant, nhưng Luca phải ở lại để cho lời khai với cảnh sát và ban giám hiệu – “Mẹ cháu cũng sẽ ghé qua trước khi đi trực lúc 11 giờ đêm.”

“Con cũng đang đợi bà Madeline liên lạc rồi nhắn tin cho Alec.” Tôi nói.

Bố tôi thở dài đầy cam chịu, với tay lấy cái điện thoại. “Lại một nhà đầy khác nữa hả... Để bố gọi thêm ít đồ ăn.”

“OK, để tôi cập nhật cho mọi người nghe những thông tin mới nhất vừa nhận được.” Tôi đứng dựa lưng vào tường lưng ngấn cách giữa phòng khách và phòng bếp, nơi sáu người

bạn thân nhất của tôi – cộng thêm chị Sophie – đang ngồi chăm chú lắng nghe. Một nỗi lo lắng mới bắt đầu dâng trào trong lòng tôi. Điều gì đã đẩy tôi vào vị trí tôi đang đứng ở

đây? Anh Nash, Sabine, và anh Tod đều là những chiến binh giỏi hơn tôi. Tôi có gì mà mọi người lại tin tưởng ở tôi đến vậy? Nhớ sự tin tưởng của họ đã đặt nhầm chỗ thì sao?

Nhỡ quyết định của tôi khiến cho mọi người mất mạng thì sao?

Tôi liếc mắt qua nhìn anh Tod, đột nhiên thấy không tự tin vào bản thân một chút nào, nhưng anh đã mỉm cười và gạt đầu động viên tôi tiếp tục. Tôi không hề nhìn thấy có chút

ngghi ngờ nào trong ánh mắt anh. Niềm tin mà anh dành cho tôi có lẽ còn nhiều hơn cả bản thân tôi.

“Ừm... lão Avari sẽ còn quay lại và có thể sẽ không đi một mình. Chúng ta vẫn chưa rõ hiện có bao nhiêu tà ma có khả năng đi qua thế giới bên này, nhưng tôi đánh chắc một

điều: Khi chúng xuất hiện, trông chúng sẽ giống y như thân xác của linh hồn mà chúng đang sử dụng. Và vì chúng ta không thể đánh lại kẻ thù mà ta không thể nhìn thấy, tôi nghĩ

cách tốt nhất để bắt đầy cuộc chiến này là thuộc lòng tất cả những khuôn mặt mà kẻ thù có thể sẽ đội lốt.”

“Tức là sao?” Chị Sophie bối rối hỏi. Mặt chị ấy vẫn đang sưng vù còn hai mắt thì đỏ hoe vì khóc quá nhiều.

“Gã tà ma chị nhìn thấy chiều nay tên là Avari. Trông lão ta giống y hệt như Meredith Cole bởi vì lão ta đang khoác lên người linh hồn của bạn ấy, giống như một thứ trang phục

vậy. Vì thế việc chúng ta cần làm bây giờ là lập ra một danh sách các linh hồn – những bộ trang phục tiềm năng – mà lão Avari và đám bạn quỷ sứ của lão ta có thể mặc.”

Sau lưng tôi, bố đang bận rộn chuẩn bị đồ ăn thức uống cho mọi người trong bếp. Trong một giây tôi bất gặp ánh mắt bố nhìn về phía chai rượu whiskey mà ông tịch thu được

của anh Nash mấy hôm trước.

Bố tôi cũng đã có một tháng đầy biến cố.

“Và chúng ta định làm chuyện đó như thế nào?” – Emma giờ mới lên tiếng – “Không lẽ lan thang ra ngoài nghĩa địa chơi trò ‘cốc, cốc, cốc, ai nằm đó?’ với các tấm bia mộ?”

Cậu ấy đang rất hoang mang và buồn. Có lẽ còn hơn chị Sophie. Bởi cậu ấy cũng chơi với Brant lâu như tôi, và cậu ấy biết một tà ma có thể làm gì từ đầu bên kia thế giới, chứ

chưa nói là đầu bên này. Ý nghĩ về việc có vài ba gã tà ma đang lẩn vẩn đâu đây trong thế giới của chúng tôi quả thực quá sức chịu đựng với cậu ấy.

Tôi hoàn toàn có thể thông cảm được với sự lo lắng của Emma. Cuộc đời của cậu ấy đáng ra đã có thể an toàn hơn nếu không gặp tôi.

“Mình nghĩ chúng ta có thể bắt đầu từ các bài cáo phó.” – Cuối cùng tôi lên tiếng - “Như thế có vẻ đỡ bất kính hơn với người chết. Ông Levi đã gửi qua danh sách này...” – Tôi

liền qua Nash Tod và anh giơ lên một tập giấy in mà bà Madeline vừa mang tới lúc ghé qua lấy con dao găm – “Đây là danh sách những người đã chết đúng lịch tổng vòng một

tháng qua tại khu vực chúng ta đang sống. Mọi người hãy so sánh danh sách này với các bản cáo phó trên báo cùng thời điểm. Từ đó chúng ta sẽ có được danh sách của những

người đã chết mà không có trong danh sách của ông Levi.”

“Tại sao?” Chị Sophie ngẩn người hỏi lại, nhưng Sabine đã cướp lời tôi.

“Bởi vì đó là những người chưa đến số phải chết và linh hồn của họ không hề được các thần chết giao nộp cho người có thẩm quyền. Tức là linh hồn của họ đang bị mất tích.

Hiểu chưa cô hai?”

Chị Sophie gật đầu. “Và những linh hồn bị mất tích đó có thể sẽ được dùng như một thứ trang phục cho đám tà ma, giống như tên khốn đã giết Meredith.”

Meredith bị giết bởi một thần chết, chứ không phải một tà ma, nhưng... “Gần như thế.” – Tôi nói. Chị ấy hiểu vấn đề nhanh hơn tôi tưởng – “Ok, mỗi người vào cầm một cái bánh

kẹp thịt và chọn đôi của mình đi. Mỗi đôi sẽ được phát một cái laptop để tra cứu các bản cáo phó trên mạng.” Anh Tod và tôi đã phải ghi ra một danh sách đầy đủ nhất có thể

các tờ báo địa phương, sau đó phân loại theo địa lý rồi ghép chúng lại với danh sách mà ông Levi đã đưa cho.

Anh Nash và Sabine nhanh chóng yên vị trên ghế sofa với cái máy tính xách tay của anh và một đĩa đầy ụ thức ăn. Chị Sophie và Luca mang máy tính của chị ấy vào cái bàn

trong bếp. Anh Tod ngồi giữa tôi và Emma cùng với hai cái máy tính, một người đọc, hai người kiểm tra. Trong khi Emma vừa làm vừa chén cái bánh ngon lành thì tôi ngồi gầy

gót không có cảm giác thèm ăn.

“Việc bọn mình đang làm có thể dựng thành phim được rồi đấy. Một nhóm học sinh trung học liên kết lại với nhau để chiến đấu chống lại bầy quỷ Cõi Âm.” Emma lầm bầm nói.

Đột nhiên điện thoại của tôi rung lên bần bật tron túi. Tôi rút điện thoại ra và thấy số của Alec hiện lên. “Không phải anh đang đi làm sao?”

“Ờ.” – Sự căng thẳng trong giọng nói của Alec khiến xương sống của tôi lạnh toát – “Chúng ta gặp rắc rối rồi, Kaylee.”

Tôi liếc qua anh Tod một cái rồi vụt biến vào trong phòng và đóng cửa lại. “Có chuyện gì thế Alec?”

“Tôi cần cô giúp. Ngay bây giờ.”

Tôi chết lặng người mất vài giây, toàn thân như muốn đóng băng. “Anh đang ở đâu?”

“Nhà tôi. Và Kaylee này, nhớ mang theo con dao găm.”

Chương 16:

“ANH TA CÓ NÓI LÀ AI KHÔNG?” Anh Tod sốt ruột hỏi trong lúc tôi điên cuồng nhấn tin bằng cả hai ngón tay.

“Không. Anh ấy chỉ dặn nhớ mang theo con dao găm, mà em vừa đưa nó cho bà Madeline lúc nãy rồi.” Tôi ấn nút gửi tin nhắn cho bà sắp.

Phòng tôi. Cần con dao găm. GẤP!

“EM nghĩ lần này là ai? Chắc chắn là người chúng ta biết.” – anh Tod mặt đầy lo lắng – “Một người mà cả em và Alec biết. Chứ không làm sao anh ta nhận ra người đó thực chất

là một tà ma?”

Chiếc điện thoại tuột khỏi tay tôi, rơi xuống đất. Tôi đã không hề nghĩ tới chuyện đó. Alec hẳn đã nhận ra điều gì không ổn ở vị khách kia nên mới gọi cho tôi như vậy. “Nếu thế

chỉ có vài người thôi, và đa số đều đang ở trong căn nhà này.”

Anh Tod quì xuống nhặt cái điện thoại rồi đưa lại cho tôi. “Giờ còn thiếu những ai? Bác em à?”

Tôi lặng lẽ gật đầu và nắm chặt tay anh. “Và mẹ anh.”

“Không đâu.” – Mặt anh tái mét, các vòng xoáy màu xanh cô-ban nhạt xoay tròn dữ dội – “Anh sẽ giết chết tên khốn đó nếu hắn dám động vào mẹ anh.”

“Anh sẽ không phải làm chuyện đó đâu.” Tôi sẽ làm. Đó là công việc của tôi. Tôi cứ ngỡ mình được tái sinh để cứu rỗi các linh hồn, nhưng tôi lại có cảm giác giống như một kẻ

giết người hơn là một người cứu rỗi, mặc dù trong đầu tôi hiểu rằng mình chỉ đang làm việc phải làm.

Anh Tod rút điện thoại ra định gọi cho mẹ nhưng chưa kịp bấm nút thì đã thấy bà Madeline lù lù xuất hiện sau lưng, với con dao găm của tôi. Ngay lập tức tôi nhảy bổ xuống

giường và chộp lấy con dao trên tay bà, xém chút nữa thì nắm cả vào lưỡi dao thay vì cán dao.

“Cảm ơn bà, Madeline. Đừng nói với ai là chúng tôi đi nhé! Tôi sẽ giải thích cho mọi người sau khi quay trở lại.”

“Hai người định đi đâu thế?” Bà Madeline vội hỏi, lúc thấy anh Tod đứng dậy cầm lấy tay tôi.

“Chúng tôi sẽ quay lại ngay.” Tôi nắm lấy tay anh và vụt biến tới phòng khách nhà Alec, các đấy vài trăm mét.

Tôi mới chỉ đến đó vài lần, nhưng ngay khi chân vừa chạm vào tấm thảm trên sàn nhà, tôi biết ngay là có điều gì đó không ổn. Mọi thứ trong vẫn y nguyên nhưng cảm giác... rất

khác.

Vô tuyến đang tắt. Alec luôn mở TV lúc ở nhà, như một cách để bắt kịp với thế kỷ 21, sau một phần tư thế kỷ bị giam cầm bên Cõi Âm. Kênh thể thao, hoạt hình, quảng cáo –

anh ấy xem tất. Đây là lần đầu tiên tôi thấy nhà Alec im ắng như thế này.

“Alec?” Tôi gọi ầm lên và ngay lập tức thấy ân hận vì đã làm như vậy. Tôi không thể giới hạn âm thanh của mình với một người nếu không biết anh ta đang ở đâu, và tôi không

muốn đánh động gã tà ma về sự xuất hiện của mình.

Căn phòng bếp bé tin hin trống không, nhưng trên bệ bếp là chai bia đang uống dở và cái bánh cupcake sô-cô-la mới ăn được một nửa – món ăn yêu thích của Alec.

Đột nhiên tôi nhớ ra âm thanh của TV không phải thứ duy nhất thiếu vắng ngày hôm nay. “Falkor đâu rồi anh?” Tôi thì thào hỏi anh Tod lúc đi qua phòng khách tiến về phía hành

lang. Falkor – giống chó Cõi Âm, cùng lứa với Styx – được đặt theo tên của một chú chó biết bay trong bộ phim điện ảnh yêu thích thời thơ ấu của Alec vào những năm 1980. Và

giống như Toto, Cujo và Baskerville, nó luôn sủa ầm lên mỗi khi nhìn thấy tôi, sau khi tôi chết.

Nhưng từ nãy đến giờ tôi không hề nghe thấy tiếng Falkor.

“Em ở đây đi.” – Anh Tod nói – “Để anh đi kiểm tra mấy phòng phía sau.” Bao gồm phòng ngủ, phòng tắm và một cái tủ chứa đồ.

Tôi chạy vội theo anh. “Đây là nhiệm vụ của em mà! Em không để anh đi một mình...”

“Kaylee, khoan đã!” Anh Tod cố ngăn tôi lại nhưng không kịp. Tôi đã nhìn thấy qua vai anh, lúc anh vòng tay ôm tôi kéo ra phòng khách. Tôi đã nhìn thấy tất cả. Máu chảy ròng

ròng trên tường, và ướm đầm ga giường của Alec. Một cục bông nhỏ bê bết máu đang nằm sóng xoài trên sàn nhà, bất động.

“Falkor...” – Tôi gục mặt vào vai anh Tod, hai chân gần như khụy xuống vì thấy choáng váng. Anh đã phải dìu tôi quay trở lại phòng khách – “Ai đã làm chuyện này?” Tôi

nghe ngào thốt lên, cổ nuốt ngược nước mắt vào trong.

“Là hần. Hay nói đúng hơn là tôi.” Một giọng nói quen thuộc cất lên sau lưng tôi, làm anh Tod dừng khựng lại giữa hàng lang.

Alec đang đứng giữa phòng khách, bàn tay phải nắm chặt cái cán chổi gậy vấy máu, trong khi mấy từ vết thương trên cẳng tay trái chạy tong tòng xuống sàn nhà. Chỉ có điều đó

không phải là Alec. Chắc chắn không phải là anh ấy.

Avari không thể nào có được hình dáng của Alec trừ phi lão đã lấy được linh hồn của anh.

Alec đã chết.

“Không đâu...” – Tôi thì thảo thốt lên, và lần này tôi đã không cầm được nước mắt – “Không thể là Alec được.” Tôi nghiền chặt răng để kìm nén nỗi đau đớn đang cuộn cuộn dâng lên trong lòng.

Alec, người đã giúp tôi cứu bố và anh Nash ra khỏi Cõi Âm. Alec, người đã bắt tôi trói anh ta lại trên ghế để không thể làm hại tôi nếu bị lão Avari nhập vào lúc nửa đêm. Alec, người đã giúp tôi đọc và sửa lại bài Lịch sử cuối kỳ, kiên nhẫn ngồi nghe tôi luyện âm tiếng Pháp và chia với tôi từng mẩu bánh sô-cô-la.

Nước mắt chan chứa trong mắt tôi, khiến cho mọi thứ trước mắt nhòe hết cả đi, bao gồm khuôn mặt thân thương mà gã tà ma độc ác kia đáng ra không được quyền động vào.

Alec không thể ra đi như vậy được. Nhất là sau những gì anh ấy đã phải chịu đựng dưới bàn tay của Avari. Vĩnh viễn mất đi tuổi thanh xuân. Cả bố và mẹ đều chết. Chưa kể mấy

tháng trước lão ta còn lợi dụng thân xác của anh để đi giết chết ba giáo viên trường tôi.

Nhẽ ra giờ Alec phải được hưởng một cuộc sống yên bình như bao người khác. Một cuộc đời mà anh đã bỏ phí mất 25 năm. Anh ấy xứng đáng có một cái kết hạnh phúc, chứ

không phải chết thảm như thế này.

Khóe miệng xinh xắn của Alec khẽ nhếch lên, đôi mắt đen láy của anh cũng bừng sáng khi lão Avari từ từ uống cạn nỗi đau đớn tột cùng, cùng những ký ức đẹp đẽ của tôi về

người bạn tốt này.

Tôi cố nén lòng, lấy lại bình tĩnh để có thể làm nốt công việc cần phải làm. Điều duy nhất tôi có thể làm cho Alec bây giờ là lấy lại linh hồn cho anh từ tay con quỷ đã đánh cắp

nó.

“Alec...” – Chỉ nhắc đến tên anh thôi cũng đủ khiến nước mắt tuôn trào trên má tôi – “Tên khốn khiếp!” Tôi rít lên một tiếng đầy căm phẫn, và con quỷ đội lốt Alec kia chỉ thản

nhien nhún vai.

“Có phải vì con chó đó không? Nhìn nó bé như vậy mà không ngờ hung dữ đến vậy. Nó làm ta liên tưởng tới cô, và ta cũng không định giết nó ngay đâu. Nhưng nó không cho ta

sự lựa chọn nào khác.” – Lão Avari giơ cánh tay trái bị thương lên. Cả cái tay áo và da thịt đều bị cào rách bươm và chảy máu đầm đìa – “Cái chết thực sự của cô sẽ còn kéo dài

hơn nhiều. Ta đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này và chỉ có thể hình dung ra được một cách. Nỗi đau đớn của cô sẽ rất đẹp và tao nhã, tiếng hét của cô sẽ mỏng manh và trong

vất như pha lê nhưng âm lượng thì khó ai sánh bằng. Ta vẫn luôn mong muốn được một lần nghe thấy tiếng thét quần quai trong đau đớn của loài bean sidhe. Chỉ mới nghĩ tới

điều đó thôi mà cũng đã khiến toàn thân ta rạo rực và phấn khích.”

“Kaylee, đưa cho anh con dao.” Anh Tod hạ giọng nói với tôi. Nhưng tôi đã cầm con dao né sang một bên.

“Không.” Đây là trách nhiệm của tôi. Alec là bạn của tôi. Điều ít nhất tôi có thể làm bây giờ là đem lại sự bình yên cho linh hồn của anh.

“Em không nhất thiết phải làm thế đâu, Kaylee. Alec là bạn của em. Anh không thể đứng nhìn em làm chuyện đó được.”

“Vây thì anh cứ nhắm mắt lại.” Tôi tiến lên phía trước và anh để yên cho tôi đi, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được Tod đang rất muốn kéo tôi lại. Để bảo vệ tôi khỏi điều tôi

sắp làm.

“Ta đã cảnh báo cô rồi.” – tôi nhận ra anh Tod đang đứng rất gần tôi. Anh ấy không can thiệp vào công việc của tôi, nhưng anh ấy cũng không để tôi phải mạo hiểm một mình.

“Một người lạ mặt ở trung tâm thương mại. Một người bạn cùng lớp. Và giờ là một người bạn thân. Cô đã hình dung ra tốc độ tiến triển của công việc rồi chứ?” – Lão Avari

nhún một bên lông mày của Alec lên – “Đây gọi là cấp độ mạnh dần lên của cái chết, tất cả đều hướng tới một cái chết đầy kịch tính và bất ngờ, khiến cho toàn bộ khán giả phải

nín thở vì kinh ngạc. Cô chính là nốt nhạc cuối cùng đó, Kaylee ạ. Cô chính là chương cuối của bản giao hưởng nỗi đau mà cả hai chúng ta cùng tạo nên. Nó sẽ còn vang vọng

tới ngàn đời trước khi tắt dần thành sự im lặng vĩnh cửu. Giống như tiếng thét của bean sihe. Trừ phi cô định cắt ngắn giai đoạn và nhảy thẳng tới khúc cuối luôn.” – Gã tà ma

nhún hai vai của Alec, một tay vẫn đang ôm lấy cánh tay đang bị thương – “Bình thường ta là người khá kiên nhẫn, bởi ta còn cả sự vĩnh cửu phía trước, nhưng ta vẫn thích có

một chút thử thách cho thêm phần kịch tính.”

“Và đó sẽ là lúc cô ấy đâm thẳng con dao kia vào ngực ông.” –Anh Tod khinh khỉnh nói – “Và chỉ cần ông tỏ ra có ý định chạm vào cô ấy thôi, đích thân tôi sẽ bẻ gãy đầu

ông.”

“Ta cũng đâu định ngăn cản cô ấy, nhưng ta làm vậy không phải vì lời đe dọa vô nghĩa của người.” – Sự tập trung của lão Avari ngay lập tức chuyển sang tôi – “Hãy trừ khử thân

xác này đi, và ta sẽ sớm gặp lại cô trong một cơ thể khác còn quý giá hơn nhiều. Hoặc cô có thể đi với ta ngay bây giờ và cứu mạng cho người thân của mình. Cô chọn cái nào,

tiểu bean sidhe?”

Tôi nghiền chặt răng, bàn tay co lại thành nắm đấm quanh cái cán dao. Tay còn lại giơ lên quệt nước mắt. Lão ấy vừa giết một người thân của tôi – Alec giống như người anh trai

tôi chưa bao giờ có. Và sẽ không bao giờ có.

Tôi gầm lên một tiếng đầy giận dữ rồi lao về phía trước, và đâm thẳng con dao hai lưỡi vào chính giữa tim của gã tà ma – hông giết chết lão ngay lập tức – trong một cơn điên

loạn mà tôi không hề biết là mình có sở hữu.

Hai mắt của lão Avari mở to. Cổ họng nghẹn lại vì cơn đau bất ngờ. Mặc dù đau đớn là vậy nhưng lão ta vẫn nhếch mép mỉm cười với tôi. Máu bắt đầu nhuộm đầm tay tôi. Vừa

ấm vừa ướt một cách đáng sợ. Gã tà ma đổ gục ra đằng trước, một tay yếu ớt bám lấy vai tôi, làm tôi cũng mất thăng bằng ngã theo.

May mà anh Tod đã kịp thời lao tới đỡ lấy tôi và tìm cách đẩy lão ta ra khỏi người tôi. Toàn thân tôi tê tái và tôi bàng hoàng nhận ra có điều gì đó không ổn ở đây. Những người

trước không hề chết như thế này. Máu vẫn tiếp tục phun ra xối xả khắp tay và quần áo tôi, tạo thành vũng lớn trên sàn nhà.

Dù anh Tod có đẩy thế nào lão Avari cũng vẫn cứ bám chặt lấy tôi bằng tất cả chút sức lực cuối cùng, và thì thào vào tai tôi. “Ta đâu có Alec, cô Cavanaugh. Chính cô đã làm

điều đó. Và không có gì có thể tuyệt vời hơn...”

Nói rồi Avari buông tay ra và anh Tod xô cho lão đổ gục xuống sàn.

Gã tà ma rên lên đầy đau đớn, sau đó ngược mắt bối rối nhìn tôi, nước da tái nhợt đi vì đau và mất máu quá nhiều. “Kaylee?”

Phải tới khi ấy tôi mới bàng hoàng hiểu ra vấn đề. Thứ lão Avari đang khoác lên mình không phải là linh hồn của Alec mà là thân xác của anh. Alec chỉ đang bị nhập. Và tôi vừa

giết chết anh ấy.

“Không!” Tôi quỳ sụp xuống bên cạnh Alec, hai tay run lên bần bật quanh cái cán dao trên ngực anh. Tôi không biết nên rút nó ra hay cứ để nguyên đó. Tôi nên làm thế nào bây

giờ? Đây là một nhát dao chí mạng. Anh ấy sẽ không thể qua nổi. Không ai có thể.

Bản thân tôi cũn đã không qua được.

“Alec!”

“Chuyện gì thế này?” Alec mấp máy môi hỏi tôi nhưng không có âm thanh nào được phát ra. Hơi thở của anh càng lúc càng yếu dần.

“Avari.” – Tôi không còn nhìn thấy gì hết qua làn nước mắt – “Tôi xin lỗi. Ôi, Alec, tôi xin lỗi!”

“Kay.” – Anh Tod cố kéo tôi ra nhưng tôi nhất quyết không chịu – “Kaylee, em phải để cho anh ấy đi thôi.”

“Không đâu! Chúng ta có thể cứu được anh ấy mà... Miễn là... Miễn là chúng ta không lấy đi linh hồn của Alec. Thì anh ấy sẽ không chết, đúng không anh?” – Miễn sao không

có thần chết nào ở đây để lấy đi linh hồn của Alec, anh ấy sẽ không sao. Các bác sỹ vẫn có thể tạo ra phép màu. Tôi lồm cồm bò dậy, nắm chặt lấy tay anh Tod cầu xin – “Anh

gọi xe cứu thương đi. Không, hãy đưa anh ấy tới thẳng bệnh viện. Em xin anh đấy, anh Tod!”

“Kaylee, quá muộn rồi.” – Anh nhẹ nhàng xoay cầm tôi về phía Alec, nơi linh hồn anh đang từ từ quần lấy cán dao cắm trên ngực – “Anh ta không cần đến thần chết! Tự con dao

đã lấy đi linh hồn của anh ta. Alec đi rồi em ạ.”

“Không đâu.” – Tôi nhắm chặt mắt để không phải nhìn vào đôi mắt trống rỗng đang nhìn chăm chăm lên trần nhà của anh – “Không đâu! Chuyện này không thể xảy ra được.

Không thể nào! Công việc của em là giải thoát cho các linh hồn, chứ không phải giết người. Không thể nào...”

Tôi lại quỳ sụp xuống, hay tay buông thõng trên đùi làm máu dính nhoe nhoét ra quần. Thế giới quanh tôi bắt đầu chao đảo, tôi không thể tập trung vào bất cứ điều gì nữa.

“Kay, nhìn anh này.” – Tod tìm cách kéo tôi dậy nhưng toàn thân tôi cứ nhũn ra, làm anh phải dùng hai tay để đỡ tôi – “Đây không phải là lỗi của em. Chính lão Avari đã làm

chuyện đó. Lão ta đã lừa cả hai chúng ta. Số phận của Alec đã được định đoạt vào giây phút gã ta mà ấy nhập vào người anh ta. Và em vừa cứu linh hồn của Alec khỏi kiếp đầy

đọa vĩnh viễn nơi Cõi Âm.”

“Không phải.” – Tôi lắc đầu, nước mắt chan chứa – “Đó là con dao của em. Và em đã đâm anh ấy.”

“Kaylee, đừng hành hạ bản thân như vậy.”

“Sao em có thể...?” Tôi không biết nên kết thúc câu đó như thế nào. Tôi không tìm ra được từ để diễn đạt hết cảm xúc lúc bấy giờ của mình. Làm sao tôi có thể tiếp tục sống

sau những gì đã xảy ra?

Tôi không thể. Và tôi cũng không phải đang sống. Sự tồn tại của tôi sẽ chính thức chấm dứt khi bà Madeline phát hiện ra chuyện này. Lần này bà ấy sẽ giết tôi thực sự, và tôi

đáng phải chịu điều đó. Nhưng nó sẽ khiến cho bố tôi đau đớn khôn nguôi. Rồi còn Emma. Anh Tod và...

Và tất cả đều là lỗi tại tôi.

Anh Tod buông tay ra và tôi lại lao đảo chực ngã. “Kaylee, cố lên em. Hãy đứng dậy nào.”

Tôi run rẩy đứng dậy, và từ đằng xa tôi nhìn thấy anh rút con dao ra khỏi ngực Alec, sau đó chúi hai lưỡi dao vào quần. “Đi nào.” – Anh vòng một tay ôm lấy eo tôi – “Anh sẽ

đưa em tới một nơi an toàn, để em có thể bình tĩnh lại. Sau đó chúng ta sẽ cùng bàn bạc giải quyết chuyện này. Anh cũng cần phải suy nghĩ.” – Anh siết chặt lấy tôi và mọi thứ

quanh tôi mờ dần đi cùng tiếng nói văng vẳng bên tai – “Anh sẽ không để họ mang em đi...”

Thế giới lại dần hiện ra trước mắt tôi và khi anh Tod buông tôi ra, toàn thân tôi bỗng trở nên lạnh ngắt khi thiếu vắng sự đụng chạm của anh.

“Em lạnh quá.” Hàm răng tôi bắt đầu va vào nhau cầm cập.

“Anh nghĩ em đang bị sốc quá nên thế thôi. Đây. Ngồi xuống đi em.” Anh nhẹ nhàng nắm lấy khuỷu tay tôi hướng tới chỗ chiếc ghế nơi góc phòng. Mới đầu tôi không hiểu tại sao

anh lại nắm vào khuỷu tay mình, sau nhìn ra mới thấy hai tay tôi đan nhuốm đầy máu.

“Làm sao em có thể bị sốc được khi mà em đã chết?” Tôi ngồi xuống ghế, hai tay đặt lên đùi, lòng bàn tay ngửa lên. Càng lúc tôi lại càng thấy lạnh hơn.

“Thực ra đây là một tín hiệu tốt. Chúng tôi em vẫn còn nhân tính, phần người trong em vẫn còn. Nếu giờ mà em không cảm thấy gì mới đáng lo.”

Đáng ra tôi nên cảm thấy mừng vì mình vẫn chưa biến thành một con quái vật vô cảm – giống như tên Thane – nhưng chẳng hiểu sao tôi không thể nghĩ được gì ngoài bàn tay

vấy máu và hình ảnh Alec quần quai nhìn tôi trước khi chết. “Em lại chẳng thấy tốt lành gì.” Lần đầu tiên kể từ sau khi chết đi sống lại, tôi nhận ra rằng có lẽ sẽ dễ dàng hơn nếu tôi

đẩy phần người ấy biến mất – hoàn toàn tách rời bản thân với mọi loại cảm xúc – thay vì phải đứng nhìn những người thân của mình lần lượt ra đi hoặc sống với nỗi day dứt khôn

ngươi vì những gì đã làm với Alec.

Phải chăng điều tương tự cũng đã xảy ra với Thane? Phải chăng hẳn ta đã từ bỏ nhân tính của mình để tránh khỏi sự dày vò của mặc cảm tội lỗi và những mất mát đau đớn? Nếu

tôi chọn con đường dễ dàng ấy, liệu cuối cùng tôi có biến thành một người như hẳn ta hay không?

“Em chỉ mới chết được một tháng.” – Anh Tod kéo tôi ra khỏi sự cảm dỗ đáng sợ nhất mà tôi từng trải qua – “Các cảm xúc của em sẽ còn mâu thuẫn một thời gian nữa.” – Tôi

nghe có tiếng nước róc rách chảy xen giữa tiếng nói của anh – “Đôi lúc em cảm thấy thật khó để cảm nhận bất cứ điều gì, nhưng cũng có lúc các cơn sóng cảm xúc bất chợt ập

tới cùng lúc làm chúng ta choáng váng, và thú thật anh cũng không biết đối phó với cái nào khó hơn.”

“Cái này.” – Tạo sao giọng nói của tôi bỗng dừng lại trống rỗng tới đáng sợ thế này? – “Chính là cảm giác bây giờ của em.” Đột nhiên tôi thèm muốn được quay lại với cảm giác

tê liệt mà tôi vẫn cố vùng vẫy để thoát khỏi mấy tuần qua.

Nhưng anh Tod đã vượt qua được nó. Anh ấy vẫn giữ lại được phần người của mình, mặc cho nỗi đau đón dày vò. Và nếu anh ấy làm được, tôi cũng có thể làm được.

“Đi theo anh.” Anh Tod gọi và tôi ngẩng đầu lên thấy anh đang đứng ở bậc cửa. Thì ra này giờ anh ấy không hề có mặt trong phòng.

Tôi đứng dậy, đi về phía anh. Nhưng mới đi được hai bước thì tôi dừng lại, quay đầu nhìn xung quanh. Căn phòng rất nhỏ, chỉ đủ chỗ kê một cái giường đôi, một cái ghế và một

cái tủ TV bé xinh xinh. “Chúng ta đang ở đâu?”

Anh kéo tôi vào căn phòng còn lại và tôi nhận ra đó là phòng tắm. Và nó không thể nhỏ hơn. Nước đang chảy róc rách trong bồn, hơi nóng bốc lên nghi ngút.

“Đây là chỗ ở của anh.” – Anh Tod luồn tay xuống dưới áo tôi, và tôi nhắm mắt lại để cảm nhận hơi ấm bàn tay anh trên da thịt mình – “Giơ tay lên nào em.” Anh đang giúp tôi

cởi cái áo dính đầy máu ra.

“Anh có chỗ ở riêng à?” Hãy nghĩ tới chỗ ở của anh Tod.

Đừng nghĩ tới Alec.

Đừng nghĩ tới con dao.

Đừng nghĩ tới máu.

“Đáng ra anh định tại bất ngờ cho em. Bọn anh ai cũng có một cái tủ để đồ nhưng không có đủ phòng cho tất cả các thần chết, mà anh chỉ là lính mới.” – Anh phân trần. Tôi tự

hỏi có phải anh đang cố tìm ra chuyện để nói để tôi không nghĩ tới những chuyện không nên nghĩ hay không – “Nhưng anh cũng không quan tâm bởi phần lớn thời gian anh đều ở

nhà mẹ anh khi không phải đi trực, cho dù họ có nhìn thấy anh hay không. Nhưng sau khi em chết...” – Anh nhẹ nhàng gỡ cái áo ra khỏi đầu tôi, cẩn thận không để cho nó chạm

vào mặt tôi – “Anh đã ghi tên vào danh sách đăng ký phòng ngay ngày hôm sau. Và cơ hội đã đến với anh ngày hôm qua.”

“Hôm qua á?” – Sao lại có chuyện trùng hợp như thế được – “Bởi vì Mareth...” – tôi nhắm mắt lại, cố gắng ngăn chặn một nỗi đau nói đang chực bùng lên. Càng lúc mọi thứ

càng trở nên nặng nề hơn đối với tôi, khiến tôi không sao thở nổi – “Đây là phòng của

Mareth?”

“Anh không biết. Có thể.” – Anh thả cái áo sơ-mi của tôi xuống sàn, sau đó dùng khăn lau bớt chỗ máu trên bụng tôi – “Hóa ra cô ấy không phải là người duy nhất bị mất tích.

Mấy ngày qua đã có thêm hai thần chết nữa biến mất không rõ nguyên do. Trước và sau Mareth.”

“Và anh được thừa hưởng căn phòng này.”

“Ừ.” Anh giơ tay định giúp tôi cởi quần nhưng tôi gạt tay anh ra. Tôi có thể tự làm được. Tôi không phải là em bé.

“Bởi vì ông Levi không nghĩ là họ sẽ quay trở lại.” Tôi tụt từng ống quần một.

“Ừ.” Anh Tod tắt vòi nước rồi quay lưng lại chờ cho tôi cởi xong đồ và trầm mình xuống bồn tắm. Máu trên người tôi làm cho nước trong bồn hồng rực lên.

Có quá nhiều máu.

Anh Tod đặt chai dầu gội và sữa tắm dành cho nam giới xuống bên cạnh tôi. “Anh phải đi... lo liệu mấy thứ. Không ai có thể vào. Ở đây không hề có cửa.”

“Không có cửa là sao?” Tôi không hề để ý tới điều đó nhưng anh ấy nói đúng thật. Ngoài cánh cửa nối giữa phòng tắm và căn phòng ngoài kia, tôi không hề thấy cánh cửa nào

khác.

“Các thần chết đâu có cần cửa.” – Anh giải thích – “Anh sẽ quay lại ngay. Nếu nước lạnh đi thì em hãy vặn thêm nước nóng nhé. Còn đây là khăn tắm.” – Anh chỉ về phía hai cái

khăn duy nhất trên giá – “Xin lỗi anh không có áo choàng tắm.”

“Không sao ạ.”

“Em cứ ở đây. Anh sẽ quay lại sớm nhất có thể.”

Và rồi anh vụt biến mất.

Tôi nằm ngửa ra trong bồn, nhưng nó ngắn quá nên tôi phải co hai chân lại. Tôi mở chai dầu gội đầu ra và ngửi. Nó có mùi giống mùi tóc của anh Tod và chẳng hiểu sao đột

nhiên nó làm tôi bật khóc.

Tôi đã cố gắng để không suy nghĩ gì hết nhưng không được, nhất là khi phải ở một mình trong căn phòng yên ắng như thế này. Cuối cùng tôi quyết định trầm mình xuống dưới

mặt nước. Tôi thậm chí còn không phải nhịn thở, mà chỉ cần... ngừng thở là được. Tôi không biết mình đã ở dưới làn nước màu hồng đó bao lâu. Vài phút. Có thể là một giờ. Do

không cần phải lấy hơi nên tôi đã không hề ngoi lên lần nào.

Cho tới khi ai đó hét ầm lên gọi tên tôi. “Kaylee!”

Anh Nash ư? Không thể nào. Anh ấy làm sao vào được căn phòng đặt biệt này. Hẳn là nước đã khiến tôi nghe nhầm.

“Cứ để cho cô ấy yên tĩnh một mình đi.” Anh Tod nói và tôi bắt đầu chớp mắt. Sau đó nhúu mày.

“Nãy giờ cô ấy không hề ngoi lên!” Tiếng anh Nash lại vang lên. Và lần này tôi dám chắc đó là anh ấy.

Tôi ngồi bật dậy, lấy tay che ngực và thấy anh Tod đang đứng chắn ở phòng tắm, lưng quay về phía tôi, một tay chặn trước ngực anh Nash, không cho anh ấy vào. “Cô ấy đâu

có cần thở.”

Một tay vẫn che lấy ngực, tôi giở tay còn lại lên vuốt nước ra khỏi mắt, đúng lúc anh Tod đẩy anh Nash ra ngoài phòng ngủ. Đó không phải là một cái đẩy thô bạo, cũng không

phải là cách đẩy có thể gây hiểu nhầm.

“Anh mang cho em ít quần áo sạch đây, nhưng anh không thể vào phòng tắm lấy áo choàng mà không giải thích với bố em.” Anh Tod đặt chồng quần áo xuống nắp toa-lét, bởi

vì xung quanh chẳng còn chỗ nào để để.

“Cảm ơn anh.”

“Em thấy thế nào rồi?”

“Mất phương hướng. Em cảm thấy như đang bị mất phương hướng.” Nhiệm vụ của tôi là đi giải cứu các linh hồn chứ không phải là đi lấy mạng sống của người khác. Nhiệm vụ

của tôi là bảo vệ các bạn của mình, chứ không phải là giết họ. Tại sao chuyện này lại xảy ra? Đến giờ tôi vẫn không thể tin được đó là sự thật.

Anh Tod quỳ xuống cạnh bồn tắm, một tay nắm lấy vai tôi. “Em không hề mất phương hướng, Kaylee ạ. Và em sẽ không bao giờ có thể bị mất phương hướng, bởi vì em luôn biết

mình đang ở đâu. Ngay cả nếu anh không có ở đó bên cạnh em. Sẽ không có gì có thể chia cắt được chúng ta.”

Nước mắt lại bắt đầu chan chứa trong mắt tôi, làm nhòe đi tầm nhìn của tôi, nhưng tôi vẫn thấy anh thật đẹp. “Anh hứa nhé?”

“Anh xin lấy sự tồn tại của mình ra để thề.”

Và tôi đã tin anh. Chưa bao giờ tôi tin vào ai hay cái gì như thế.

Sau đó anh đi ra ngoài và khép cửa lại, nhưng không gài then. Ngay lập tức, tôi đóng tai lên

nghe câu chuyện bên ngoài phòng tắm.

“Tôi đang làm gì ở đây thế?” – Anh nha cáu kỉnh hỏi – “Nghe hai người nói chuyện chẳng khác nào bị đình đám vào tai.”

“Nếu vậy thì em hãy bịt tai lại.”

“Cô ấy đang không mặc gì trên người.” Anh Nash rít lên.

“Thì ai tắm mà chẳng thế.”

“Anh định ngủ với cô ấy đúng không?” – Giọng anh Nash đầy thách thức – “Có phải đó là lý do tại sao anh đưa tôi đến đây không? Để cười nhạo tôi?”

Anh Tod thở dài cái thượt, và tôi biết điều anh sắp nói ra sau đây chỉ là một phần của điều thật sự muốn nói. “Chúng ta sẽ quay trở lại chủ đề đó sau. Sau khi anh quay lại.”

“Anh định đi đâu?”

“Anh cần giải quyết cho xong việc của Alec, nhưng lại không muốn để cô ấy ở đây một mình. Vì thế em có thể tạm thời âm thầm căm ghét anh và ở đây với cô ấy không?”

“Anh muốn tôi làm người thế thân cho anh? Tôi không đủ xảo trá để đóng thay anh đâu.”

“Đừng làm người thay thế cho anh. Hãy làm bạn của cô ấy. Cô ấy vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật đau đớn này. Nhưng sớm muộn gì cô ấy cũng sẽ phải đối mặt với nó. Và

anh không muốn cô ấy phải ở một mình khi điều đó xảy ra. Còn em thì sao, liệu em có muốn không?”

“Không.” Anh Nash thở dài.

Tôi lại trầm mình xuống dưới nước và tính tới chuyện không bao giờ nổi lên nữa.

Chương 17:

TÔI TỈNH DẬY trong tình trạng mờ hồi đầm ìa, tay chân quắp chặt lấy gối và ga giường. Có điều đây không phải là ga giường của tôi. Không phải là gối của tôi.

Tôi lăn người sang một bên và thấy anh Nash đang ngồi nhìn tôi từ cái ghế ở góc phòng. Căn phòng bé đến nỗi đầu gối phải của anh chạm cả vào đệm còn đầu gối trái chạm và tủ

TV. Nhưng đây cũng không phải là phòng của anh Nash. Mà là phòng của anh trai anh ấy. Tod đã có phòng riêng – nhưng kích thước như một cái tủ chứa đồ lớn, hơn là một căn

phòng – và tôi đang nằm trên giường của anh. Một mình cùng với em trai anh. Chìm đắm trong nỗi đau đớn và cảm giác tội lỗi.

“Anh không cần phải ở lại với em đâu.” Tôi ngồi dậy, ôm cái gối vào trong lòng. Giọng tôi khản đặc vì khóc nhiều.

“Không còn cách nào khác. Ở đây không có cửa.”

“À, đúng rồi.” – Tôi dùng tay vén tóc ra sau tai – “Em xin lỗi. Anh có muốn em đưa anh về không?”

Nash lặng lẽ lắc đầu. “Nếu đi rồi em sẽ không thể quay lại.” – Bởi vì tôi không biết mình đang ở đâu để mà quay lại – “Em vẫn ổn chứ?”

Tôi nhìn chăm chăm vào hai tay đang đặt trên đùi. “Anh Tod đã kể cho anh nghe về chuyện xảy ra chưa?”

“Anh ấy nói Alec đã chết và em đã lấy lại được linh hồn của anh ta.”

Tôi ngạc nhiên ngẩng mặt lên nhìn anh. Tới giờ tôi vẫn nhớ như in cái cảm giác kinh hoàng khi máu của Alec nhuộm đầy tay tôi, vừa ấm vừa nhớp nháp. “Chỉ thế thôi?”

Hai mắt anh lập tức nheo lại đầy nghi hoặc. “Vẫn còn nữa à?”

“Con chó của anh ấy, Falkor, cũng bị giết một cách dã man.” Tôi rung rung nước mắt nói. Tại sao anh Tod không nói thật cho anh ấy biết về chuyện đã xảy ra?

“Anh rất tiếc, Kaylee.”

“Em cũng vậy.” Nhưng một lời xin lỗi thôi không đủ để diễn tả nỗi ân hận hiện giờ của tôi.

“Đó không phải là lỗi tại em.”

“Có, là lỗi tại em.” – Máu. Con dao. Ánh mắt của Alec – “Tất cả đều là lỗi tại em. Tất cả mọi chuyện.”

Anh Nash thở dài và chống hai tay lên đùi nhìn tôi. Tôi có thể cảm nhận được sự ngượng ngùng và lúng túng trong mắt anh. Nash không biết phải làm sao để ở bên cạnh tôi, trong

căn phòng của anh Tod, cũng như tôi không biết phải làm sao để hòa nhập cùng những

người đang sống.

“Kaylee, anh không biết phải làm thế nào.” Cuối cùng anh lên tiếng, giọng đầy tổn thương. Nếu có thể, tôi cũng muốn có một cái băng ugro đủ to để che đi vết thương trong lòng anh.

Và của tôi.

“Giờ anh không biết phải nói chuyện với em thế nào.” – Anh nói tiếp – “Anh không biết em muốn nghe điều gì hay mình được phép nói gì. Nhưng anh biết em. Em có thể ngồi

đó và nói với anh rằng mọi chuyện đã thay đổi, rằng em đã thay đổi, nhưng đó không phải là sự thật. Cái chết không hề khiến em thay đổi. Nó không thể thay đổi con người em.

Em vẫn là cô gái mà anh đã yêu ngay trong lần đầu tiên nghe thấy tiếng cười của em. Và anh vẫn luôn biết em là người thế nào.”

“Anh Nash...”

“Em không bao giờ có thể làm hại ai.” Anh tiếp tục nhìn tôi chăm chú.

“Em đã làm anh tổn thương.”

“Đúng, nhưng không phải cố ý và không tồi tệ như cách anh đã làm tổn thương em. Vì thế dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa thì cũng không phải là lỗi tại em.”

“Chính em đã giết chết anh ấy, Nash a.” – Tôi lí nhí thừa nhận, và anh chớp mắt, từ từ ngồi thẳng dậy, bàng hoàng mở to mắt nhìn tôi – “Em đã đâm anh ấy.” Nói rồi tôi òa khóc

nức nở.

Nash nhồm dậy khỏi ghế, ngồi xuống cạnh giường và vòng tay ôm lấy tôi. “Chuyện xảy ra như thế nào?”

“Em tưởng đó là Avari.” – Tôi ghen ngào nói, nước mắt tuôn trào trên má – “Em tưởng lão ta đã giết Alec và đang khoác lên mình linh hồn của anh ấy. Em tưởng làm như vậy sẽ

giải phóng cho linh hồn anh ấy, nhưng cuối cùng... em đã giết chết anh ấy.” Toàn thân tôi rung lên bần bật với những tiếng nấc ghen ngào. Anh Nash không nói gì, chỉ im lặng

ôm tôi vào lòng, làm cho tôi càng khóc to hơn. Tôi cứ nghĩ nói được ra như vậy – thừa nhận tội lỗi của mình như vậy – sẽ khiến lòng mình nhẹ hơn. Giống như kiểu giảm bớt áp

lực ở phía sau một con đập. Nhưng tôi đã lầm. Nó chỉ càng khiến tôi thấy tồi tệ hơn, nhất là giờ anh Nash đã biết việc làm của tôi.

“Có chuyện gì thế?” Anh Tod hỏi. Tôi ngược mắt nhìn lên và thấy anh đang đứng lù lù ở giữa phòng từ bao giờ. Anh Nash đứng dậy, hai tay đút vào túi quần, còn tôi nhào tới ôm

chầm lấy anh Tod. Anh vòng tay ôm tôi, trong khi tôi dựa đầu vào vai anh.

“Không có gì.” – Anh Nash nói. Cảm giác tội lỗi của tôi càng nhân lên khi bắt anh phải chứng kiến cảnh tôi và anh Tod ôm nhau như thế này – “Tôi chỉ đang cố thuyết phục

Kaylee rằng chuyện xảy ra không phải là lỗi của cô ấy. Chính lão Avari đã lừa cô ấy.”

Anh Tod cúi đầu hỏi tôi. “Em đã nói với cậu ấy à? Kaylee, đáng ra em không nên làm như thế. Anh đã mất hai tiếng để dọn dẹp mọi thứ để không ai biết.”

“Dọn dẹp mọi thứ là sao?” – Bụng tôi quặn thắt lại – “Anh đã làm gì?”

“Anh đã làm điều cần phải làm để giúp em tránh khỏi chuyện này.” - Trông anh không có vẻ gì là hổ thẹn với việc đã làm – “Nhưng nói sẽ không có ý nghĩa gì nếu em không

chịu hợp tác với anh.”

“Ít ra anh cũng nên cho em biết anh đang định làm gì mới phải.”

“Anh không nghĩ là em sẽ đồng ý.” – Anh ngồi xuống giường và kéo tôi ngồi xuống cạnh anh – “Hơn nữa, chẳng có ai tự dưng lại đi thú tội giết người như em cả.”

“Đó không phải là giết người mà là tai nạn thôi.” Anh Nash chữa lại, trông anh thật lạc lõng khi là người duy nhất đang đứng giữa phòng.

“Đây là chúng ta biết với nhau thôi, nhưng em nghĩ cảnh sát sẽ nghĩ thế nào? Liệu họ có chịu tin là cô ấy chỉ vô tình đâm chết cậu bạn thân thôi không, khi mà mới một tháng trước

cô ấy vừa đâm chết thầy giáo dạy Toán của mình bằng cách tương tự?”

“Nhưng đây là tự vệ mà?” – Tôi phần nộ kêu lên – “Tên Beck đâm em trước đấy chứ.”

Anh Tod ân cần nắm lấy tay tôi nói. “Bây giờ có thể họ tin như thế thật. Nhưng vì chúng ta không thể nói sự thật với cảnh sát – rằng em đang phải chiến đấu với một con quỷ Cõi

Âm, kẻ đã nhập vào thân xác của bạn bè em và khoác lên mình linh hồn của những người đã chết – theo em họ sẽ nghĩ thế nào nếu biết em có mặt ở nhà Alec hôm nay. Hai cái

chết vì bị đâm trong vòng một tháng không thể gọi là ‘trùng hợp ngẫu nhiên’ được.”

Anh ấy nói đúng, mặc dù tôi không muốn thừa nhận điều đó. “Rút cuộc anh đã làm gì?”

“Anh đã chôn con chó và xóa sạch dấu vết về sự tồn tại của nó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì nhà Alec giờ đã là hiện trường của vụ giết người, và họ sẽ thử tất cả các mẫu máu lấy được ở đó. Có điều AND của Falkor đâu phải là bình thường. Anh đã phá cửa trước

và lấy đi TV, máy nghe nhạc để dàn cảnh giống như một vụ trộm.”

“Anh có báo cảnh sát không?” Tôi hỏi, mắt rung rung khi nghĩ tới việc Alec phải nằm đó một

mình trong vũng máu suốt thời gian vừa rồi.

Anh Tod lắc đầu. “Một cú điện thoại nặc danh sẽ càng gây nghi ngờ hơn, nên anh đã để hé cửa, hy vọng có người hàng xóm nào đó phát hiện ra và báo cảnh sát.”

Tôi lắc đầu chậm rãi. “Như thế thật không phải chút nào. Anh ấy không đánh phải bị phát hiện bởi một người lạ như thế.”

Anh Tod quàng tay ôm lấy tôi. “Kaylee, chúng ta không thể làm gì hơn cho Alec, vì thế anh đã làm điều cần phải làm để giúp em. Nếu cho anh chọn lại anh cũng sẽ làm như vậy

mà không cần suy nghĩ.”

“Cảm ơn anh.” – Tôi ngả đầu vào vai anh – “Nhưng em vẫn không muốn anh giúp em che giấu tội lỗi hộ em như thế.”

“Thế em bảo anh phải làm sao? Không lẽ cứ đứng nhìn em bị bắt? Hay anh nên bỏ trốn cùng em? Em sẽ không thể gặp bạn bè hay gia đình mình, và hai chúng ta sẽ có thể ở bên

nhau mà không bị ai làm phiền...” – Tod giả vờ nhú mày suy nghĩ – “hừm... Mà có khi như thế lại hay ý.”

“Đó không phải là điều em muốn nói, nhưng nếu nó có tác dụng thật...” Tôi nghiêng người sang hôn anh.

“OK, lần đầu tiên đã đủ tệ rồi. Tôi không cần phải xem lại tới lần thứ hai.” Anh Nash hạ giọng đầy khó chịu, và tôi đành miễn cưỡng buông anh Tod ra.

“Em xin lỗi.”

“Ai đó làm ơn đưa tôi về. Ngay lập tức!”

Anh Tod đứng dậy. “Anh sẽ đưa cả hai về. Bố của Kaylee chắc sẽ gọi nguyên cả đội kỵ binh đến nếu cô ấy không có mặt ở nhà sau 30 phút nữa. Và anh đoán ‘đội kỵ binh’ ở

đây là ông Levi và bà Madeline... Chúng ta đi thôi.”

“Em vẫn chưa muốn về.” – Tôi vẫn chưa biết nên nói với bố tôi thế nào về chuyện đã xảy ra. Tôi không muốn bố nhìn tôi như là một kẻ giết người – “Em sẽ gọi cho bố và báo là

mình đang ở đây. Trừ phi anh muốn em đi...?”

“Anh muốn em ở đây mãi mãi ý chứ. Nhưng nếu muốn ở lại đây tối nay, em sẽ phải đích thân về nói với bố. Bố đang lo cho em lắm đấy, Kaylee. Nếu không tận mắt nhìn thấy em,

chắc chắn bố sẽ không tin ai hết.”

Tôi miễn cưỡng gật đầu đồng ý, và anh Tod quay sang dặn anh Nash. “Em không được nói với ai về điều cô ấy vừa kể cho em đâu đấy.” Mặt anh Nash lập tức cau lại, tỏ rõ vẻ

khó chịu.

“Tất nhiên là tôi sẽ không nói với ai rồi, bởi vì đó không phải là lỗi của Kaylee và tôi không muốn hủy hoại cuộc đời của cô ấy. Chứ không phải vì anh bảo tôi không được nói.

Nhưng tôi không chắc là sẽ không bị Sabine phát hiện ra đâu đấy.” Bởi vì khả năng đọc nỗi sợ hãi của chị ta cũng giống như đọc suy nghĩ của người khác vậy.

“Vậy thì hãy đảm bảo là cô ta sẽ không nói gì.” Anh Tod nói.

“Khoan đã, em sẽ không nói dối mọi người đâu. Không phải với bạn bè và người thân của em. Họ có quyền được biết sự thật về cái chết của Alec. Đó là điều ít nhất em có thể làm cho anh ấy.”

“Không được.” Anh Tod từ chối thẳng thừng. và đằng sau anh, anh Nash cũng lặng lẽ lắc đầu.

“Thật bất công! Điều duy nhất hai anh chịu đồng ý với nhau là không đồng ý với em.”

“Bọn anh còn đồng ý với nhau về chuyện bảo vệ cho am nữa.” Anh Nash nói thêm.

“Đấy không phải là việc các anh có thể quyết định. Em không cần ai bảo vệ hết.”

“Có, em có cần đấy.” – Anh Tod khoanh hai tay lại trước ngực – “Và em đừng có cố quy chụp cho bọn anh cái mác phân biệt giới tính. Không phải vì em là con gái nên bọn anh

mới làm như vậy. Chúng ta cần phải bảo vệ lẫn nhau và em đã hy sinh không ít vì mọi người rồi.”

“Đúng vậy. Chúng ta bảo vệ nhau khỏi lão Avari, tên Thane, và các loài sinh vật Cõi Âm khác. Chứ không phải khỏi bạn bè và người thân của mình.”

“Anh ấy không phải đang lo lắng về Emma hay bố em.” – Anh Nash giải thích – “Anh ấy đang lo lắng về ông Levi và bà Madeline kia.”

“Thế giới sau khi chết cũng có những luật lệ riêng của nó, Kaylee ạ.” – Anh Tod trông có vẻ sợ sệt – “Và giết hại người vô tội là một trong những trọng tội.”

“Anh cũng có mặt ở đó mà. Anh thừa biết đó chỉ là một tai nạn.”

Tod nắm lấy cả hai bàn tay tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. “Nếu cần anh có thể hét lên cho cả thế giới này biết điều đó. Nhưng vấn đề mấu chốt ở đâu là em không thể phân biệt

được một tà ma đột lốt linh hồn với một tà mà đội lốt thân xác con người, trong khi nhiệm vụ của em chính là nhìn ra sự khác biệt đó. Và một khi em không đủ khả năng làm công

việc ấy, họ sẽ không có lý do gì để giữ em... tồn tại.”

“Anh nghĩ là em không đủ khả năng à?” Lồng ngực tôi đau thắt lại. Tôi biết cái chết của Alec là lỗi của tôi nhưng nghe anh nói vậy vẫn khiến tôi bị tổn thương ghê gớm.

“Không. Anh nghĩ nếu là bà Madeline, bà ấy cũng sẽ làm như vậy. Nếu anh là em, anh cũng sẽ

làm như vậy. Nhưng nếu em kể cho họ nghe, họ sẽ buộc phải làm tường trình về

chuyện đã xảy ra, kể đó là những cuộc điều tra sẽ được tiến hành và cuối cùng là một buổi xét xử. Có thể bây giờ bà Madeline đang cần em thật, nhưng sau khi tất cả những

chuyện này kết thúc và phòng Khiếu nại bọn em trở lại hoạt động bình thường, ai đó sẽ phải đứng ra chịu trách nhiệm về sai lầm đã lấy đi mạng sống của một người vô tội. Và khi

bà Madeline tới bắt em, chúng ta sẽ phải trốn đi. Không lẽ em muốn cả đời phải sống chui sống lủi, không được gặp gỡ bạn bè và gia đình?” – Sự lo lắng và nỗi sợ hãi hiện rõ

trong mắt anh. Anh đang lo sợ cho tính mạng của tôi – “Bằng bất cứ giá nào, anh cũng sẽ không chịu để mất em đâu, Kaylee ạ.”

“Anh định sẽ như thế này mãi à?” Tôi cố cưỡng lại lúc anh kéo tôi lại gần.

“Nếu em đang nói về sự tận tâm, sự che chở và bao bọc thì đúng vậy, đó là gánh nặng mà anh phải gánh.”

“Em đang nói về sự bướng bỉnh và cố chấp đến đáng ghét ấy kìa.”

“À cả cái đó nữa. Nhưng nếu em nhìn vào gương sẽ thấy chúng ta có cùng một đặc điểm chung trong tính cách của mình.”

“Em sẽ không nói dối bố em đâu, anh Tod. Không một lần nào nữa. Không phải chuyện lần này. Bố em sẽ không nói với ai đâu.”

Cuối cùng, chàng thần chết đành thở dài chịu thua. “Anh đoán anh không thể thuyết phục được em chuyện này.”

Anh Nash cười khẩy. “Không ngờ cũng có ngày nghe được anh thốt ra câu đó...”

“Có muốn nghe vài câu khó nghe hơn không?” Anh Tod đang định quay sang phản ứng với anh Nash nhưng đã bị tôi dùng tay xoay mặt anh về phía mình.”

“Chơi đẹp, còn không thì về nhà.”

Anh nhướn một bên lông mày lên và đảo mắt nhìn quanh phòng. Căn phòng của riêng anh.

“Thế thì đưa anh về nhà còn hơn.”

Chương 18:

“TẠI SAO MỌI NGƯỜI không thể đến nhà mình hả bố?” – Giọng chị Sophie thê thê cất lên lúc tôi và hai anh em nhà Hudson hiện ra trong phòng ngủ trống không của tôi – “Ở

đó vừa rộng rãi vừa tiện nghi. Chứ cứ phải nheo mắt xem cái TV nhỏ xíu này làm con đau hết cả đầu.”

“Hết giờ xem TV rồi, giờ là lúc con phải đi ngủ.” Bac Brendon lên tiếng.

“Hoặc nếu muốn tôi có thể giúp cô bất tỉnh nhân sự, để khỏi phải đau đầu.” Sabine giọng tỉnh queo.

“Ôi giời...” Tôi ngao ngán lắc đầu, đi ra ngoài hàng lang, với anh Tod và anh Nash đi sát phía sau.

“Kaylee...” – Bố chạy vội tới ôm tôi ngay khi vừa nhìn thấy tôi – “Con vẫn ổn chứ?”

“Con vẫn ổn.” – Câu hỏi đó càng lúc càng trở nên vô nghĩa. Làm sao chúng tôi có thể trở lại bình thường như xưa? – “Sao mọi người lại tập trung hết ở đây thế này?”

“Nếu lão Avari có thể tiếp cận Alec, lão ta có thể tiếp cận được bất cứ ai.”

“Vì thế chúng ta sẽ phải ở cùng phòng khách với Kaylee cho tới khi...? Cho tới khi nào?” – Chị Sophie lia mắt nhìn một dọc quanh phòng – “Mọi người quên là đám tà ma ấy bắt

tử à? Lão Avari sẽ còn hành hạ chúng ta cho tới khi không còn ai sống sót mới thôi. Một cách vĩnh viễn.” Chị khinh khỉnh nhìn qua tôi và anh Tod.

“Đây chỉ là tạm thời cho tới khi chúng ta tìm cách ngăn chặn đám tà ma đó đi qua bên này.” – Bác tôi nhẹ nhàng giải thích – “Và không phải tất cả chúng ta đều ở đây. Nam giới

sẽ dọn qua bên nhà Nash. Cô Harmony đã đồng ý rồi.”

Nagy lập tức những tiếng la ó phản đối đồng loạt cất lên.

“Chúng ta là gì chứ, 12 tuổi chắc?” – Sabine cau có khoanh tay lại trước ngực – “Hơn nữa, phân biệt nam nữ như thế gọi là kì thị giới tính. Và nếu nói vậy chưa đủ để làm chú

thay đổi ý kiến, cháu buộc phải thông báo với chú rằng anh Nash đã đủ tuổi trưởng thành, còn cháu đã có sự đồng ý của người giám hộ cho phép cháu ở nhà anh ấy.”

“Nhưng cháu chưa được sự cho phép của cô Harmony.” Bố tôi thủng thẳng đáp và cơn thịnh nộ của Sabine dường như làm tối sầm cả căn phòng.

“Cháu nghĩ chúng ta cứ nên ở cùng nhau thì hơn.” – Sophie đề nghị, mắt nhìn chằm chằm về phía Luca, người cũng đang nhiệt tình hưởng ứng với chị – “Nếu chúng ta mạnh hơn

về số đông thì việc gì phải chia nhau ra?”

“Để không cho bọn cháu chia ra thành từng cặp đúng không ạ?” – Sabine liếc từ bố tôi sang

bác Brendon – “Để cháu nói cho hai chú biết một điều: Nếu các chú vẫn cố tình tách

nam riêng, nữ riêng, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần mà thức cả đêm để canh không cho đưa nào lên ra khỏi nhà. Trong khi nếu để cho cả đám bọn cháu ở đây với nhau, sẽ chẳng ai

có lý do để đi đâu hết. Hơn nữa, đông người như thế này thì cũng có ai làm gì được đâu.” Cuối cùng, cái lý lẽ không thể hợp lý hơn của Sabine đã giành chiến thắng.

Bố tôi quay sang nhìn bố chị Sophie hỏi ý kiến nhưng chỉ nhận được một cái nhún vai. Sau cùng, bố tôi thở dài. “Thôi được. nhưng đây là một sự linh động vì tình huống khẩn

cấp, chứ không phải là một buổi tiệc ngủ. Mọi người sẽ phải mặc quần áo ngủ đầy đủ và cấm hờ hang. Không được uống bia rượu hay bất cứ đồ uống có cồn nào khác. Không

được ngủ chung túi ngủ. Không được than phiền khi bảy con người phải chia nhau một cái phòng tắm vào buổi sáng. Tiện đây cũng nói luôn, tôi sẽ là người tắm đầu tiên.”

Không ai phản đối.

Luca và Sophie đi theo bác Brendon về nhà lấy thêm đệm hơi và túi ngủ, sau đó quay lại nhà tôi mà không có bác Brendon đi cùng. Vì chưa từng chết hay đi qua Cõi Âm nên bác

ấy không phải là mục tiêu để các tà ma nhập vào. Hơn nữa, bác ấy phải đi làm lúc 8 giờ sáng. Chị Sophie mừng ra mặt khi để lại bố ở nhà.

Tôi thấy mừng vì sự hiện diện của Luca đã làm chị ấy quên đi vụ lều bầu về sự thiếu thốn khi ở nhà tôi. Từ phòng khách, phòng ngủ cho tới TV và bồn tắm, cái gì cũng nhỏ xiu

xiu.

Sau khi họ đi khỏi, anh Tod cũng quay lại bệnh viện – anh ấy đã bỏ lỡ ca trực thay cho Mareth để giúp tôi lo chuyện của Alec. Emma đóng cửa phòng ngủ lại và nằm trên giường

cạnh tôi. “Chuyện về Alec là thật à?” – hai mắt cậu ấy long lanh ngấn lệ - “Lão Avari đã bắt được anh ấy à?”

Tôi gật đầu. Ít nhất đó là sự thật.

“Bằng cách nào? Còn Falkor thì sao?”

“Lão Avari giết cả Falkor. Mình không biết chi tiết, chỉ biết là nếu các tà ma có thể tự do đi lại bên này, mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn. Không ai còn được an toàn nữa” Và những

người thân của tôi sẽ là mục tiêu đầu tiên của lão.

“Mình có linh cảm rất xấu, Kaylee ạ. Như kiểu lúc nào cũng phải đề phòng nhìn qua vai ý. Nhưng giờ chuyện đó cũng là vô nghĩa khi đám tà ma ấy trông giống y như bạn bè và

người thân của mình. Làm sao chúng ta có thể chống lại nếu không biết chúng ta đang ở đâu?” – Câu hỏi đó tôi không có lời giải đáp. Emma mân mê sợi chỉ trên gối mất một lúc

rồi ngược lên hỏi tiếp – “Không lẽ từ nay về sau chúng ta cứ phải sống mãi như thế này à? Và giờ bọn chúng đã tìm được cách đi qua bên đây, thử hỏi còn gì có thể ngăn cản

được chúng nữa?”

“Chúng ta sẽ làm được, Emma ạ. Mình vẫn chưa biết làm cách nào, ngoài cách lấy lại từng linh hồn tái sinh mà chúng đang có. Rất có thể đây sẽ là một trận chiến trường kỳ. Mình

sẽ làm mọi cách để cậu không phải tham gia vào trận chiến này.” Cuộc đời của Emma đã phải trải qua quá nhiều biến cố, chỉ vì là bạn của tôi.

“Đây cũng là cuộc chiến của mình.” – Emma khẽ chớp mắt và hai giọt nước mắt đầu tiên bắt đầu rơi xuống má – “Avari đã biến nó thành cuộc chiến của mình khi lão nhập vào

cơ thể mình và đầu độc bạn trai mình.” – Doug đã chết vì sốc Hơi thở của Quỷ hồi tháng một năm ngoái, chỉ vài ngày sau khi Scott bị bắt và nhập viện – “Khi lão ta giết chết bạn

của mình.” – Emma sụt sùi nói, và tôi cũng đã phải đưa tay lên quệt nước mắt của chính mình – “Alec. Cậu có nghĩ... anh ấy đã phải chịu đựng lâu không?”

“Mình nghĩ anh ấy đã bị bất ngờ, không kịp trở tay và đi rất nhanh. Mình tin là như thế.” – Mặc dù chỉ vài giây ngắn ngủi nhưng điều khiến tôi đau đớn nhất chính là hình ảnh cuối

cùng Alec nhìn thấy và nhận ra – ý nghĩ cuối cùng hiện lên trong đầu anh ấy – lại là anh ấy đã bị giết bởi một người bạn.

Đến nửa đêm, Sabine, anh Nash, Emma, Luca, và chị Sophie lục đục kéo nhau ra phòng khách nhà tôi, người nằm trên ghế, kẻ nằm dưới đất. Tôi đứng ở hành lang một lúc, lắng

nghe họ thì thầm nói chuyện với nhau như thể đang đi cắm trại dưới bầu trời đầy sao. Tiếng thì thầm của họ chứa đựng đầy đủ mọi cung bậc, sắc thái tình cảm: Buồn bực có, giận

dữ có, lo sợ cũng có. Nhưng ít ra họ có thể chia sẻ với nhau những tâm sự thầm kín của mình. Còn tôi, tôi không thể nói ra chuyện của mình với họ. Kể cả nếu tôi có tìm được

một chỗ trên sàn cạnh Emma, tôi cũng không thuộc về họ. Vĩnh viễn không thể. Sau tất cả những gì tôi đã làm với Alec.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh Tod ân cần hỏi, và tôi ngược mắt lên thấy anh đang đứng dựa lưng vào bức tường kế bên tôi, bóng anh đổ dài trên cái hành lang tối.

“Ổn là một từ quá xa xỉ đối với em hiện nay.” – tôi lắc đầu buồn bã, và khi anh vòng tay ôm lấy tôi, tôi nghiêng đầu dựa vào vai anh tìm sự an ủi – “Em không còn giống như họ

nữa.”

“Đúng là em không còn giống như họ nữa.” – Anh giơ tay lên xoa lưng tôi vỗ về - “Nhưng em có thể ở bên cạnh họ.”

“Bằng cách nào? Làm sao em có thể tiếp tục giả vờ quan tâm tới buổi prom cuối cấp, lễ tốt

nghịệp và đại học... khi mà cứ mỗi lần nhắm mắt em lại thấy Alec đang nằm trong vũng máu?”

“Em đâu cần phải giả vờ với những người bạn kia. Em đâu cần phải giả vờ với anh. Anh biết giờ em vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật này, nhưng em là cô gái may mắn nhất

mà anh từng gặp. Em có rất nhiều người yêu thương và hiểu em.”

“Đấy là vì họ không biết việc em đã làm thôi. Nếu biết họ sẽ không bao giờ tha thứ cho em đâu.”

“Có thể họ không thể hiểu hết cảm xúc lúc này của em, nhưng họ biết công việc của em và cuộc đời sau khi chết của em, và họ vẫn muốn được ở bên cạnh để động viên, cổ vũ

em. Vì thế hãy cứ là chính mình khi ở bên họ, em không cần phải giả vờ gì hết. Điều quan trọng nhất, em có bạn bè và người thân để nói chuyện cùng.”

Anh ấy nói đúng. “Thế anh có ai?”

“Anh có em. Đó là tất cả những gì anh cần.” Nói rồi anh nắm tay tôi đi vào trong phòng ngủ, nơi không có ai khác ngoài chúng tôi.

“Cảm ơn anh vì những gì đã làm cho em ngày hôm nay.”

“Em biết là anh sẵn sàng làm mọi thứ vì em mà.”

“Nhưng em vẫn không đồng ý với anh việc lấy lý do bảo vệ em để che đậy một vụ án mạng...”

“Chúng ta buộc phải đồng ý là sẽ không bao giờ đồng quan điểm về chuyện này...”

“... nhưng em rất cảm động khi anh đưa em tới nơi ở mới của anh. Cho em một nơi để nghỉ ngơi và lấy lại bình tĩnh. Anh thậm chí còn pha nước tắm và chuẩn bị quần áo sạch cho em...”

“Anh luôn sẵn lòng làm điều đó bất cứ lúc nào.” Anh nhẹ nhàng cười nhìn tôi đầy ẩn ý.

“... và những gì anh đã nói...” Tôi không biết phải dùng lời nào để diễn tả sự cảm kích của mình. Vì thế tôi đã hôn anh. Mỗi khi ở bên anh, tôi lại cảm thấy như mình được tiếp thêm sức mạnh. Để vượt qua chuyện như này hôm nay.

“Cảm ơn anh. Em cứ nghĩ mình sẽ không bao giờ còn thấy buồn ngủ nữa cơ, thế mà hôm nay em đã ngủ say như chết lúc ở nhà anh.”

“Anh nghĩ đó là vì khi ấy em đang quá sốc nên mới khiến cho cơ thể mệt mỏi đến như vậy. Trí óc của em cần có thời gian để bắt kịp với trái tim em, và em cần một nơi để tĩnh dưỡng và lấy lại cân bằng. Chuyện tương tự cũng từng xảy ra với anh.”

“Kaylee?” – Bố tôi gọi và tôi ngẩng đầu lên thấy bố tôi đang đứng ở cửa phòng, mắt nhìn về phía chúng tôi một cách vô định – “Con biết là bố lo lắng thế nào khi nhìn thấy

những vết lõm trên giường con nhưng lại không nhìn thấy cơ thể tạo ra chúng rồi chứ?”

“Con xin lỗi.” – Tôi ngồi bật dậy và hiện ra cho bố thấy – “Vẫn còn nguyên quần áo, như yêu cầu của bố.”

“Cảm ơn con vì chưa làm cho bố hóa điên.” – Bố tôi đi vào phòng và ngồi xuống ghế – “Bố nghĩ con cần thêm ít đồ đạc nữa để có thêm chỗ ngồi hơn là cái giường của con.” –

Tôi biết là bố đang đùa nhưng không làm sao nhếch miệng lên cười được. Và khi thấy tôi không giãy nảy lên cự nự như mọi ngày, ánh mắt của bố bắt đầu chuyển sang lo lắng –

“Con vẫn ổn chứ? Về chuyện của Alec ý?”

“Không, con không ổn chút nào.” – Tôi rưng rưng nước mắt nhìn bố. Ở bên cạnh, anh Tod giờ tay xoa xoa lưng tôi vỗ về – “Bố có thể đóng cửa lại không? Con có chuyện cần

nói với bố.” Tôi có thể tắt tiếng chỉ để cho mình bố và anh Tod nghe thấy, nhưng không hiểu sao tôi vẫn không thấy thoải mái khi cánh cửa phòng vẫn đang mở toang hoang thế

kia.

Bố tôi đóng cửa lại rồi ngồi xuống giường cạnh tôi, mặt đầy lo lắng. “Có chuyện gì thế Kaylee?”

“Con đã giết anh ấy.” Nói xong, tôi òa khóc nức nở. Như thể tôi đã chờ giây phút thú tội này từ lâu lắm rồi. Mọi thứ trong phòng bắt đầu nhòe đi sau làn nước mắt, và tôi chỉ biết

cuối gằm mặt, nhìn chăm chăm xuống hai tay đang run rẩy trên đùi.

Bố kéo tôi ôm chặt vào lòng, nước mắt của tôi rơi ướt đầm áo bố. “Không đâu, Kaylee, con đã giải thoát cho linh hồn của Alec và ngăn không cho lão Avari sử dụng nó như một

bộ trang phục.” – Bố giờ tay lên nhẹ nhàng vuốt tóc tôi – “Con đã làm điều con phải làm, và bố biết nó rất khó khăn với con. Nhưng nếu Alec có mặt ở đây, chắc chắn cậu ấy sẽ

cảm ơn con.”

“Không đâu.” – Tôi vẫn sụt sùi khóc, nước mắt tiếp tục túa ra như suối – “Lão Avari không phải đang sử dụng linh hồn của Alec, mà là thân xác của anh ấy.” – Tôi khóc nức lên,

gần như không thốt ra thành lời – “Alec chỉ đang bị nhập vào thôi, con đã giết chết anh ấy.”

“Kaylee đã không hề biết.” – Anh Tod phân trần, lúc bố tôi nhào người lấy hộp khăn giấy trên bàn cho tôi – “Cả hai bọn cháu đều không hề nhận ra. Lão ta đã lừa cô ấy. Không

phải là lỗi của Kaylee.”

Tôi lắc đầu quày quạy, cảm giác tội lỗi càng dâng cao. Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt. “Đáng ra con phải biết mới đúng.” – Hai tay tôi nắm chặt lấy áo bố, và tôi không muốn

buông ra – “Anh ấy là bạn của con. Lẽ ra con phải phân biệt được bạn mình với một con quỷ.”

“Đừng, Kaylee, đừng giày vò bản thân như vậy mà con.” – Bố hơi đẩy tôi ra để có thể nhìn thấy mặt tôi, và khi tôi giơ tay lên định lau nước mắt, bố liền đưa cho tôi một cái khăn

giấy – “Đây chính là điều hấn ta muốn.” – Mặt bố nhăn lại vì đau đơn, cho tôi. Cho Alec. Cho tất cả chúng tôi, vì đã bị lôi vào trò chơi của sự dối trá và dằn vặt của lão Avari –

“Hấn ta muốn con phải đau khổ và dằn vặt bản thân.”

“Con đoán gíj như vậy.” – Lau xong, tôi vo viên cái khăn giấy ướt lại và cầm trong tay – “Đáng ra con phải tỉnh táo hơn, bố ạ. Với đám tà ma, sự thật luôn lẫn khuất trong những

điều chúng không nói ra.” – Bởi vì chúng không thể nói dối, chúng đã trở thành bậc thầy của những câu nói ẩn ý và nói lái – “Lão ta chưa một lần nói là Alec đã chết.” – tôi đã tua

đi tua lại hàng chục lần những lời lão Avari đã nói chiều nay, lúc nằm trên giường của anh Tod – “Đáng ra con phải nhận ra điều đó.”

“Kaylee, Avari đã có hàng trăm – thậm chí là hàng nghìn – năm thực hành để hoàn thiện khả năng lừa dối người khác. Và lão ta có hơn $\frac{14}{10}$ thế kỷ để học cách bắt chước

Alec.” – Bố tôi cuối đầu xuống để tìm ánh mắt tôi – “Vì thế con sẽ không có cách nào để nhận ra được. Không một ai có thể.”

Dù bố và anh Tod có an ủi tôi thế nào cũng vô ích. Tôi đã giết Alec. Đó là một sự thật không thể chối cãi. Và chừng nào tôi còn tồn tại, nỗi day dứt này sẽ còn theo tôi mãi mãi.

Không ai, không gì có thể gỡ bỏ được gánh nặng ấy giùm cho tôi.

“Kaylee.” – Qua làn nước mắt, anh Tod như nhòa đi trước mắt tôi. Tôi muốn được chạm vào anh nhưng như thế sẽ là không công bằng với Alec. Anh ấy sẽ không bao giờ còn

được chạm vào ai hay bất cứ thứ gì, và đó là lỗi của tôi, vì thế tôi không xứng đáng nhận được sự an ủi – “Alec sẽ không trách em đâu. Vì thế đừng tự trách bản thân mình. Kể

gây ra chuyện này là lão Avari. Lão ta đã lợi dụng em và con dao của em, giống như đã từng lợi dụng cơ thể của Alec. Anh hiểu cảm giác ân hận của em, và anh hiểu sẽ rất khó để

em vượt qua mặc cảm tội lỗi đó. Nhưng đáng ra em phải nên cảm thấy tức giận mới đúng. Đây không phải là một tai nạn thương tâm. Đây là một tội ác, gây ra bởi lão Avari, chứ

không phải em. Anh không biết em thế nào chứ anh đã rất sẵn sàng để bắt lão trả giá rồi.”

Tôi gật đầu. Tôi cũng đã sẵn sàng. “Nhưng bằng cách nào. Anh định làm thế nào để làm tổn thương một tà ma?” Đó là một câu hỏi không lời giải đáp từ hàng ngàn năm nay rồi.

“Hãy bắt đầu bằng việc bỏ đói lão ta.” – Anh Tod nói – “Avari sống bằng các nỗi đau mà em

chính là món ăn yêu thích nhất của lão ta. Vì thế hãy cắt bỏ thức ăn của lão. Biến

nổi đau thành nổi tức giận, và vì lão ta không thể trực lợi từ nó. Trách nhiệm của em là đảm bảo không để Avari hưởng lợi được gì từ tội ác của chính hắn.” –Anh nhếch miệng lên

cười đầy tinh quái – “Sự giận dữ vẫn luôn là bài thuốc hữu hiệu nhất.”

Tôi không thể nhận ra ánh mắt ngạc nhiên và tôn trọng của bố tôi dành cho anh Tod. Một tia hy vọng mong manh vụt lóe lên giữa bầu trời cảm xúc đầy mây đen xám xịt của tôi.

Trước giờ tôi vẫn luôn mong muốn bố sẽ yêu quý anh Tod nhiều như tôi.

“Được không em?” Anh Tod hỏi và tôi gật đầu. Để quên đi nỗi đau còn khó hơn rất nhiều so với việc bám lấy sự giận dữ, nhưng anh ấy nói đúng. Lão Avari không xứng đáng

được động vào nỗi tiến thương vô hạn mà tôi dành cho Alec.

Tôi lại lấy thêm một cái khăn giấy nữa để lau mặt. Một nỗi lo lắng mới hiện rõ trên mặt bố, khi ông quay sang hỏi anh Tod. “Chúng ta có gặp rắc rối gì với cảnh sát không?”

“Hy vọng là không ạ.” – Anh Tod giọng chắc nịch – “Cháu đã lo xong chuyện đó rồi. Họ không thể biết là Kaylee đã có mặt ở đây.”

“Cảm ơn cháu.”

Tôi ném cả hai cái khăn giấy vào thùng rác, rồi quay sang nhìn đồng hồ. Đã quá nửa đêm. “Anh muộn giờ làm rồi đấy.” Tôi nhắc, nhưng anh chỉ nhún vai.

“Hôm nay ông Levi trực thay ca này cho anh, để anh được nghỉ ngơi.”

Không có lời nào để diễn tả nỗi vui mừng của tôi. Tôi không muốn phải thức chong chong cả đêm, một mình, với cô nàng mara ở phòng bên cạnh. “Anh có ở lại đây không?” –

Tôi quay sang hỏi bố - “Anh ấy có thể ở lại đây tối nay được không bố? Đi mà? Bọn con sẽ để cửa mở, con thề.”

Bố tôi tặc lưỡi. “Bố mừng là con đã mở miệng xin phép. Tất nhiên là cậu ấy có thể ở lại rồi. Nhưng cửa phòng lúc nào cũng phải mở đấy.” Bố quay sang dặn anh Tod, thay vì dặn

tôi.

Anh Tod gật đầu.

Vài phút sau, tôi đứng dậy đi vào phòng tắm để đánh răng. Và tôi đã tỉn cờ nghe được cuộc trò chuyện giữa bố và anh Tod.

“Nhìn con bé khóc như thế mà chú đau hết cả lòng.” Bố tôi thở dài tâm sự.

“Cháu cũng thế.” – Anh Tod nói rất khẽ, làm tôi phải căng hết cả tai mới nghe được – “Nó khiến cháu cảm thấy thật vô dụng. Cháu sẵn sàng giết bất cứ kẻ nào định làm tổn

thương tới Kaylee, nhưng cháu không thể ngăn em ấy tự trách bản thân.”

“Cháu sẵn sàng giết người vì Kay?” Đây là một câu hỏi thử, và tôi không biết câu trả lời chính xác là gì. Nhưng anh Tod đã trả lời ngay lập tức.

“Không một chút do dự.” – Sự im lặng bao trùm lấy căn phòng và tôi đã cố ghé mắt nhìn qua khe cửa, hy vọng có thể nhìn thấy gì đó nhưng vô ích – “Chú Cavanaugh, cháu

biết đây không phải là tương lai mà chú mong muốn cho con gái mình, và cháu biết cháu không phải người mà chú mogn muốn cho Kaylee. Và cháu cũng không định gả vờ là

mình xứng đáng với em ấy. Cháu biết, cháu đã phạm không ít sai lầm và tương lai có thể còn nhiều hơn. Nhưng cháu yêu Kaylee hơn chính bản thân mình. Em ấy là lý do để trái

tim cháu đập trở lại. Không có gì là cháu không dám làm vì em ấy. Trong lòng cháu, em ấy vẫn luôn giữ vị trí số một. Và cháu sẽ không bao giờ rời xa em ấy, chừng nào Kaylee

còn cần đến cháu. Kaylee là cô gái cam đảm và mạnh mẽ nhất mà cháu từng gặp. Một mình em ấy cũng có thể vượt qua sự vĩnh cửu mà không cần ai giúp. Nhưng cháu xin lấy

linh hồn của mình ra để thề, chừng nào cháu vẫn còn ở đây, em ấy sẽ không bao giờ phải đơn độc một mình.”

Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi, và trái tim tôi quặn thắt trong lồng ngực. Tôi muốn mở toang cửa ra và chạy vào nói với anh điều tương tự. Rằng anh cũng là tất cả đối

với tôi. Nhưng đây là cuộc trò chuyện riêng tư giữa anh Tod và bố. Và tôi cần phải tôn trọng sự riêng tư này.

Nhưng tôi không cao thượng đến mức ngừng việc nghe lén lại.

“Tod...” Bố tôi mở miệng nói, và tôi nín thở chờ đợi. Con cần xin bố, làm ơn đừng phá hỏng nó...

“Cháu không cần sự cho phép của chú để đến với Kaylee.” – Anh Tod nói tiếp, như thể đang đọc được suy nghĩ của tôi vậy – “Em ấy cần cháu và với cháu như thế là đủ. Nhưng

nếu chú không phản đối việc bọn cháu đến với nhau, điều đó rất có ý nghĩa đối với cháu và Kaylee.”

Bố tôi hắng giọng. “Ngày cháu qua đời là ngày thế giới mất đi một chàng trai tốt, Tod ạ. Và chú biết điều đó không hề dễ dàng gì với gia đình cháu. Nhưng mất mát của thế giới

lại là điều may mắn đối với Kaylee. Chú hy vọng hai đứa sẽ có được sự vĩnh cửu mà mẹ của Kaylee và chú không bao giờ có.”

“Cháu sẽ cố gắng hết sức để đem lại điều đó cho Kaylee.”

“Chú biết là cháu sẽ làm được.”

Nước mắt rơi lã chã trên mặt tôi và tôi đã sụt sịt vì xúc động. Ngay lập tức, tiếng nói từ bên kia hàng lang lập tức im bật. Tôi vội mở vò nước để át đi tiếng sụt sùi của mình và

nhắc cho họ nhớ rằng tôi chỉ đang cách họ có một cánh cửa. Sau khi chải lại đầu xong xuôi, tôi đi ra phòng tắm và thấy cửa phòng bố đã đóng kín.

Anh Tod đang ngồi chỗ bàn học của tôi, lúc tôi lệt quệt đi vào phòng. “Em đã nghe được bao nhiêu phần câu chuyện?”

“Cũng khá khá. Anh đáng yêu ghê.”

Anh cau mặt lại. “Anh không hề đáng yêu. Anh là gã thần chết hung dữ mà người đời luôn khiếp sợ. Người ta còn sáng tác cả bài hát về chuyện đó còn gì.”

“Đây là bởi vì họ không biết về mấy cái lúm đồng tiền. chẳng ai lại đi sợ một anh chàng có lúm đồng tiền cả.”

“Ông Levi là một đứa bé 9 tuổi, với mái tóc đỏ rực và khuôn mặt đầy tàn nhang. Họ có kẻ điên mới dám nói là không sợ ông ý.”

“Em cũng bị gọi là điên mấy lần rồi.”

“Anh hỏi thật đấy, em đã nghe được những gì rồi?”

Tôi mỉm cười nhìn anh đầy bí hiểm. “Em nghe thấy anh xin phép sự đồng ý của bố em, theo cách của mình.”

Mặt anh Tod đỏ bừng lên và anh nhanh chóng che giấu sự ngượng ngùng của mình bằng ánh mắt đầy ẩn ý. “Đáng ra em phải nghe thấy điều mà anh đã không xin phép bố em...”

“Là điều gì?”

“Điều chúng ta không được phép làm trong nhà của ông.” Anh đứng dậy và tôi để yên cho anh kéo tôi lại gần. Sự trống trải và lạnh lẽo trong tôi ngay lập tức tan biến hết ngay khi

anh chạm vào tôi.

“Có phải vì thế mà anh phải đi tìm một mái nhà riêng của mình không?” Tôi trêu anh.

“Và vì anh cần có chỗ để sạc pin điện thoại. Tuần trước vừa có người ở bệnh viện giao nộp nó cho bảo vệ vì tưởng ai đó bỏ quên ở phòng cấp cứu.”

“Anh Hudson, nếu đến cái điện thoại của bản thân mà anh còn không giữ được thì làm sao tôi có thể tin tưởng giao cô con gái duy nhất của mình cho anh?”

“Ý em là anh cần phải giắt em vào cạp quần, giống như cái điện thoại?”

“Em không nghĩ là mình sẽ vừa.”

“Thử xem nào.” Anh nhắc bồng tôi lên và tôi quặp chặt hai chân quanh người anh. Cũng may là không ai nghe thấy, bởi chúng tôi đang rất cần điều này. Một chút hạnh phúc nhỏ

nhoi giữa bao nỗi đau và mất mát – “Anh thấy vừa đấy chứ.” Ánh mắt như thiêu đốt của anh

khiến toàn thân tôi cũng như muốn tan chảy.

Nói rồi anh cúi xuống đặt lên môi tôi một nụ hôn dài

Chương 19:

TOD VÀ TÔI bê nguyên chồng đĩa DVD của bố vào trong phòng và xem phim trên máy tính của tôi.

Sáng hôm sau, bố tôi là người đầu tiên bước vào phòng tắm thật, sau đó đi chuẩn bị bữa sáng cho mọi người. Tôi giúp bố rán bánh còn anh Tod phụ trách món trứng.

Emma tỉnh dậy lúc 8 giờ kém 15 và tá hoae vì tưởng bị muộn học. Cậu ấy cuống cuống đánh thức anh Nash và chị Sophie trước khi bố tôi kịp giải thích là hôm nay không có ai phải đi học hết. Tin này cũng hoàn toàn mới đối với tôi.

“Hôm nay tất cả mọi người sẽ nghỉ ở nhà.” – Bố tôi đứng ở cửa bếp, đồng dạc tuyên bố, trên người đeo tạp dề mà tôi đã tặng nhân dịp sinh nhật – “Lão Avari đã xuất hiện ở

trường học, chứng tỏ nơi đó không còn an toàn nữa, ít nhất là trong thời gian này.” – Bố tôi, bác Brendon, cô Harmony và bà Madeline đều đã gọi điện xin nghỉ ốm cho tôi, chị

Sophie, anh Nash, và Luca. Sau đó, bố dùng sức Ảnh hưởng của mình qua điện thoại để nhờ cô thư ý thường trực viết giấy nghỉ ốm cho cả Sabine và Emma.

“Hôm nay chúng ta sẽ cùng ra hồ chơi.” – Bố tôi nói – “Giờ là lúc tất cả chúng ta cần phải ở bên nhau để bảo toàn lực lượng, để chuyện xảy ra với Alec sẽ không xảy ra với một

người nào nữa.”

Anh Tod đan các ngón tay vào tay tôi và siết nhẹ, như muốn nhắc nhở tôi đừng tự trách bản thân – đừng để lão Avari hưởng lợi từ việc làm của mình – nhưng thật ra không dễ

dàng gì, bởi vì lão ấy không phải làm một mình. Tôi đã giúp lão ấy.

“Chú có nghĩ như thế có hơi... lạnh lùng quá không ạ?” – Emma hỏi – “Nghỉ học một ngày để đi ra hồ chơi trong khi Alec còn chưa được chôn cất?”

Bố tôi gật đầu và đặt cái xẻng xuống. Tôi có thể đọc thấy sự quyết tâm đan xen lẫn chút mâu thuẫn trong cái nhíu mày của bố. “Chú biết là các cháu đều đang rất đau buồn trước

cái chết của Alec. Bản thân chú cũng vậy. Vì thế chú rất hiểu cảm xúc hiện giờ của mọi người.”

“Cháu thậm chí còn chưa gặp anh ta lần nào.” Chị Sophie lẩm bầm và ngay lập tức bị Sabine quay sang hẩy cho một cái vào vai – như một lời cảnh báo bảo chị ta tốt nhất hãy

câm miệng lại và tôn trọng người chết.

“Nhưng hôm nay chúng ta hãy cùng nhau ôn lại và tưởng nhớ về cuộc đời của Alec. Có lẽ đó cũng là điều mà Alec mong muốn và chắc chắn là điều mà Avari và các tà ma

không hề muốn. Cứ coi như đây là cơ hội để chúng ta chọc tức chúng.” – Nói rồi bố liếc qua khẽ mỉm cười với tôi – “Hơn nữa, hôm nay là sinh nhật của Kaylee.”

“Khỉ thật!” – Tôi đập tay vào trán kêu lên, và bố tôi cau mặt nhìn tôi. 17 tuổi và đã chết, và tôi vẫn không được phép nói tục trước mặt bố – “Con quên bếng mất sinh nhật của mình.” Một lần nữa.

“Nhưng bố thì không. Bố đã thuê một chỗ cắm trại ở cạnh hồ. Cô Harmony sẽ gặp chúng ta ở đó lúc 11 giờ trưa với bánh kẹp thịt, xúc xích, bánh nướng và một lượng bánh quy

đủ cho cả huyện ăn.” – Nói rồi bố tôi giơ cái xẻng lên để nhấn mạnh – “Vì thế mấy đứa hãy ngồi đây, xì hơi mấy cái đệm và cuộn túi ngủ lại rồi đi tắm đi. Nhớ là từng một tắm

thôi đấy. Sau đó thay quần áo rồi vào bếp ăn sáng.”

“Cháu có thể mời cả Jayson đi cùng chúng ta không ạ?” – Emma hỏi. Bố tôi quay sang hỏi ý kiến tôi. Bởi vì xét cho cùng đây là bữa tiệc của tôi.

Tôi nhún vai. “Tất nhiên rồi.” Ở ngoài đó có rất nhiều chỗ cho tôi tránh anh ta, nếu không muốn anh ấy nghe thấy câu chuyện về cuộc đời đầy biến động của mình.

Trong khi Sabine, Emma và chị Sophie tranh cãi xem ai là người được dùng phòng tắm trước, anh Tod nhón một dải thịt muối và kéo tôi sang một bên. “Anh sẽ về tắm ở nhà

mình để tiết kiệm thời gian.” – Anh nói – “Anh sẽ quay lại ngay.” – Anh cúi xuống hôn lên môi tôi – “Chúc mừng sinh nhật em.”

Nhưng thay vì biến mất khỏi phòng bếp, anh ngồi xuống ghế sofa bên cạnh anh Nash và tôi đã phải căng tai ra mới nghe được câu chuyện của họ vì ba nàng kia cãi nhau quá

to. “Em có biết hôm nay là sinh nhật cô ấy không?”

“Tất nhiên là tôi biết.” Anh Nash quay sang nhìn thẳng vào mắt ông anh trai.

“Tại sao em không nói cho anh biết?”

“Tại sao anh cướp bạn gái của tôi chỉ một ngày trước khi cô ấy chết?”

Tôi thở dài, quay trở lại vào bếp. Chuyện gì cũng cần có thời gian.

Phải tới gần trưa chúng tôi mới ra đến hồ, và lúc chúng tôi tới nơi, cô Harmony đã chuẩn bị xong xuôi hết mọi thứ chờ chúng tôi. “Trước giờ toàn chồng em làm.” – Cô chỉ vào

cái vỉ nướng bằng Thane và đưa cho bố tôi một cái kẹp – “Em xong nhiệm vụ rồi. Giờ đến lượt anh.”

“Anh Brendon có đến không?” Bố tôi quay sang hỏi cô, làm tôi sững người lại vì ngạc nhiên. Tại sao bố tôi lại hỏi cô ấy xem anh trai mình có đến không? Không lẽ bố tôi và bác

Brendon cãi nhau?

“Anh ấy nói trên đường đi làm về sẽ ghé qua.” Hai má cô Harmony ửng hồng.

“Sao thế em?” Anh Tod cầm lấy gói bánh trên bàn trước mặt tôi.

Tôi kéo anh lại và thì thầm vào tai anh, mặc dù chẳng ai có thể nghe thấy chúng tôi. “Em nghĩ mẹ anh đang hẹn hò với bác em.”

Anh Tod bật cười. “Ừ. Được vài tháng rồi. Và đừng hỏi tại sao anh biết.”

“Anh đã nhìn thấy cái gì không muốn nhìn à?”

“Có thể nói như thế.”

“Vì thế mà bác ấy mới chịu để cho chị Sophie ở nhà em tối qua?”

“Chú ấy rời khỏi nhà em lúc mấy giờ, chín giờ à?” – Anh Tod hỏi và tôi gật đầu – “Mẹ anh tới 11 giờ đêm mới phải đi làm.”

“Chị Sophie có biết không?” Tôi hỏi, nhưng anh Tod chỉ nhún vai. Nhưng tôi đã biết câu trả lời còn trước khi câu hỏi kết thúc. Chị ấy không biết. Anh Nash cũng không. Nếu

biết, chắc chắn nó đã trở thành chủ đề nóng bỏng của cuộc trò chuyện đêm qua rồi.

Trong lúc bố tôi và cô Harmony chuẩn bị lò nướng, anh Tod, Emma và tôi đi ra cầu cảng ngồi đung đưa chân trên mặt nước, đợi đến giờ ăn. “Thật kỳ lạ.” – Emma nói – “Mình

vẫn chưa thể tin được anh ấy đã vĩnh viễn ra đi.” – Cậu ấy vén tóc ra sau tai rồi ngồi co chân lại trước ngực – “Nếu Alec ở đây, cậu nghĩ anh ấy sẽ làm gì?”

“Ngồi ở bàn ăn và ăn tất cả chỗ bánh nướng mà chúng ta có.” Anh Tod nói.

“Và kể cho chúng ta rằng ở bên Cõi Âm, nhân bánh được làm từ ruột và mật, thay vì kem.” Tôi bổ sung, và tôi không biết mình nên khóc hay cười nữa.

“Không sai.” – Anh Tod nở một nụ cười buồn – “Ở bên đó, chúng ta chính là những cái bánh. Bánh nhân thịt người.” Alec luôn biết cách làm cho chúng tôi bật cười với những

câu chuyện đáng sợ như thế.

Nước mắt bắt đầu chan chứa trong mắt tôi, và chúng tôi chỉ im lặng nhìn ra mặt hồ, không ai nói thêm câu nào. Đúng lúc đó, con con xe sê-đăng màu xanh đậm tiến vào bãi đỗ

xe, đậu giữa xe tôi và bố. “Jayson đến rồi.” Emma đứng dậy đi về phía bãi xe. Tôi thấy mừng vì cuối cùng cũng có người tới an ủi cậu ấy, mặc dù Jayson chưa bao giờ gặp Alec.

“Em nghĩ là cô ấu thấy gì ở cậu ta?” Anh Tod hỏi lúc Jayson bước xuống khỏi xe, miệng cười rất tươi. Có vẻ như trốn học như thế này là một trải nghiệm rất mới mẻ đối với anh

ấy.

Emma chạy tới ôm chầm lấy Jayson và đặt lên môi anh một nụ hôn dài. Trông anh ấy có vẻ

hơi bất ngờ trước sự chào đón nhiệt tình của cô bạn gái. Nhưng tôi thì không. Suốt 18

tiếng vừa rồi, tôi biết Emma có cảm giác như mình là người thứ 5 – hay người thứ 7 – làm phiền mọi người.

“Em không biết, nhưng hy vọng đó là vì anh ấy là người bình thường. Là con người và vẫn còn sống. Năm nay em đã kéo cậu ấy vào quá nhiều chuyện nguy hiểm và kì quái rồi.”

“Kể cả nếu em không làm như vậy thì cô ấy cũn sẽ tự nguyện làm mọi thứ vì em.” – Anh Tod lắc đầu khẳng định – “Emma là bạn thân nhất của em. Nếu là em, em cũng sẵn sàng làm mọi chuyện vì cô ấy mà, đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì đúng rồi.”

Tôi ngẩng đầu lên nhìn và thấy Emma đang kéo Jayson ra chỗ chúng tôi ngồi. Emma ngồi xuống cạnh tôi, và Jayson ngồi xuống bên còn lại, gật đầu chào anh Tod.

Anh Tod cũng gật đầu chào lại, làm tôi suýt chút nữa thì bật cười. Cái cách anh ấy gãi vờ như là người bình thường ấy chỉ có thể lừa được những ai không biết anh, chứ Tod chứ

bao giờ là người bình thường trong mắt tôi. Đúng là anh ấy đã đi học, chơi thể thao, trốn học và hẹn hò như bao người bình thường khác trước khi chết. Nhưng với tôi, Tod

không phải là một người bình thường.

“Chúc mừng sinh nhật em, Kaylee.” – Jayson nhào người sang nói với tôi – “Anh có mang quà cho em, nhưng anh không thấy mọi người chuẩn bị quà nên đã để nó ở trên xe...”

“Ôi anh không phải tặng em cái gì đâu.” – Tôi xua tay nói – “Hôm nay là buổi tiệc không-quà-cáp, ngoại trừ bố em. Bởi vì ông là bố em.”

Jayson nhún vai. “Nếu em không thích thì có thể tặng cho Emma.”

“Ha. Kaylee từ chối quà sinh nhật. Đó là điều em muốn.” Emma cười phá lên và đập tay vào vai cậu bạn trai.

Anh Tod kéo tôi đứng dậy. “Đi nào, hãy cho họ một chút riêng tư.”

“Thế còn chúng ta thì sao?” Tôi ngả đầu vào vai anh, lúc chúng tôi tay trong tay đi dạo dọc theo cầu cảng.

“Chúng ta có thể tự tạo sự riêng tư cho riêng mình mà.” – Anh đan các ngón tay vào tay tôi. Bàn tay ấm áp của anh trái ngược hẳn so với không khí se lạnh của mặt hồ. – “Em

không phải nghiêm túc về chuyện không-quà-cáp đấy chứ hả?”

“Sao? Anh định tặng quà gì cho em à? Anh không phải mua gì cho em đâu.”

“Thực ra nó không phải là một món quà theo đúng nghĩa. Nhưng đó là thứ anh chưa từng tặng ai bao giờ, và anh muốn em là người đầu tiên.”

“Chúng ta không phải đang nói về sự trong trắng của anh đấy chứ? Bởi vì ca rai chúng ta đều hiểu chuyện đó là điều không tưởng.”

“Ha ha.” – Chúng tôi rời khỏi cầu cảng, bước xuống cát. Anh Tod buông tay tôi ra và thò tay vào trong túi. “Xin lỗi vì không có ruy băng hay giấy bao bọc cẩn thận...” Anh đưa

cho tôi một tờ giấy gấp đôi và sự bồn chồn trong mắt anh đã nói lên tất cả - rằng nó có ý nghĩa như thế nào đối với anh và anh hy vọng tôi cũng sẽ thích nó. Mặc dù bề ngoài

món quà trông có vẻ sơ sài.

Tay tôi run run lúc tôi mở tờ giấy ra. Đó là một dòng địa chỉ, được viết bằng bút chì, và là nét chữ của anh Tod. “Đây là cái gì?”

“Là nơi ở của anh. Đây là trụ sở thần chết. Không ai ngoài các đồng nghiệp của anh được phép biết về địa chỉ này, và anh có thể sẽ gặp rắc rối to nếu có ai đó phát hiện ra việc

anh đưa nó cho em. Nhưng phòng của anh ở tòa nhà này, và anh muốn nó cũng là phòng của em, bất cứ lúc nào em cần, dù anh có mặt ở đó hay không. Nếu em cần một nơi để

nghỉ ngơi, để trốn chạy, để khóc hay xả stress, em có thể đến đó, dù là ngày hay đêm. Không ai có thể vào đó. Kể cả ông Levi – ông ấy không biết phòng nào là phòng của anh.”

Lần đầu tiên sau khi chết, tôi lại cảm thấy chóng mặt. Bụng tôi quặn thắt lại, nhưng là những nút thắt hạnh phúc. “Đây giống như chìa khóa nhà anh...” Chỉ có điều chẳng có chìa

khóa nào hết, bởi vì nhà anh không hề có cửa.

“Ừ. Có điều ở đó an toàn và riêng tư hơn. Sẽ không ai có thể tìm thấy chúng ta. Tối nay anh sẽ dạy em cách tìm ra phòng của anh trong tòa nhà rộng lớn đó. Từ bây giờ... nó

cũng là phòng của em. Phòng của chúng ta.”

“Anh đã tặng em sự riêng tư. Làm quà sinh nhật.”

“Ừ, có thể nói là như vậy. Anh không làm gì sai chứ? Tại anh thấy em không phải là tuýp người thích hoa hoét và đồ trang sức.”

:Món quà này thật hoàn hảo. Không, phải gọi là quá hoàn hảo ý. Có lẽ trên đời không có món quà sinh nhật nào tuyệt vời hơn thế này đâu.” Tôi kiễng chân hôn anh say đắm – một

cách công khai, lần đầu tiên kể từ sau nọ hôn định mệnh ở trường – nhưng khoảnh khắc ngọt ngào đó đã nhanh chóng bị cắt ngắn bởi tiếng chửi thề gần đó.

“Chết cha, có chuyện rồi!” Sabine kêu lên.

Tôi đang định quay sang mắng cho chị ta một trận thì thấy anh Nash và Sabine đang đứng nhìn chăm chăm về phía bãi đỗ xe, nơi một chiếc xe cũ vừa trở tới và một người phụ nữ

gần gò bước xuống khỏi xe, trong chiếc quần bò và áo phông nhạt màu.

“Ai đấy?” Tôi hỏi, và Sabine cau mặt lại.

“Tina. Me nuôi của tôi.” Chị ta nghiêng răng kèn kẹt và hăm hăm tiến về phía người phụ nữ kia, bỏ mặc tôi, anh Tod và anh Nash đuổi theo phía sau.

Khi chúng tôi còn cách họ vài mét, người phụ nữ kia hất mái tóc nâu ra đằng sau, hai tay chống hông. “Sabine, ta đã đặc biệt cấm con đến đây hôm nay cơ mà.” Bà ấy sẵn giọng

nói, và Sabine ngay lập tức khựng lại, làm tôi xém chút nữa thì đâm sầm vào người chị ta.

“Kaylee, làm ơn nói với tôi là cô mang theo con dao ma thuật ấy.” Chị ta quay sang thì thầm hỏi tôi, một tay ôm lấy eo tôi, như thể chúng tôi là bạn thân của nhau.

“Đó là con dao thép được tôi luyện bởi tà ma, chứ không phải ma thuật.” Tôi sửa lại, lén lút nhìn về phía người phụ nữ có tên Tina kia. Bố tôi đưa cái xẻng cho cô Harmony, sau

đó cởi tạp dề và tiến về phía bãi cỏ, tới chỗ vị khách lạ mặt.

“Gì cũng được. Đi lấy nó ngay đi.” Giọng Sabine đầy khẩn trương.

Tôi không nhớ là lần cuối cùng mình ăn là khi nào, chỉ biết rằng giờ bụng tôi nôn nao và muốn nôn hết ra ngoài. “Tại sao?” Tôi cất tờ địa chỉ của anh Tod vào túi, nhưng không

cần chị ta nói tôi cũng đoán ra được câu trả lời.

“Đó không phải là Tina.”

“Không phải chứ...” – Tôi rên rỉ kêu lên. Đã có quá nhiều người chết. Quá nhiều bi kịch xảy ra – “Không phải trong ngày sinh nhật của tôi.”

“Em có chắc không?” Anh Nash hỏi.

Sabine gật đầu. “Còn hơn cả chần chừ ý chứ. Cô còn đứng ngây ra đó làm gì. Mau đi lấy con dao đi.”

Tôi buông tay anh Tod ra và đi về phía ô tô. Nhân lúc bà ta quay sang chào bố tôi, tôi vọt biến vào trong xe và lấy con dao giấu trên sàn xe. Tôi vẫn chưa hề động vào nó từ

khi sau sự việc xảy ra ở nhà Alec. Đến giờ tôi vẫn chưa muốn động vào nó. Nhưng tôi càng không muốn mất thêm một người bạn nào nữa. Sau đó, tôi quay trở lại chỗ anh Tod

và Sabine với con dao giấu ở cạnh đùi.

Chúng tôi chỉ còn cách bố tôi và bà Tina vài mét thì Sabine quay sang định giăng con dao ra khỏi tay tôi. “Không.” – Tôi chỉ để cho mình chị ta và anh Tod nghe thấy mình –

“Chúng ta phải chắc chắn đã.” Chuyện xảy ra với Alec không thể lặp lại một lần nữa. Tôi sẽ không cho phép điều đó xảy ra.

“Tôi chắc chắn mà.” Cô nàng mara rít lên.

“Chắc chắn cái gì?” Bố tôi nheo mắt nhìn từng đũa.

Trước khi bọn tôi kịp trả lời, người phụ nữ có tên Tina kia đột nhiên rút từ trong túi ra một cái gì đó và vung thẳng về phía bố tôi. Ông vội lùi lại, nhưng nắm tay của mẹ ta vẫn kịp

thời chạm vào đùi ông. Bố tôi rú ầm lên và đổ sụp xuống đất.

Anh Nash lao tới định tấn công Tina nhưng mẹ ta đã kịp né tránh và cười phá lên khi thấy anh mất đà ngã sòng xoài ra đất. Tôi chạy vội tới chỗ bố, tay vẫn nắm chặt cán dao găm.

Tôi quỳ xuống bên cạnh bố, lặng người khi thấy con dao xếp thò ra từ đùi bố.

Cô Harmony rú ầm lên và lao vội tới chỗ chúng tôi. Bố nắm lấy tay tôi. “Chạy đi con.” – Bố nói, lúc Sabine cúi xuống cầm lấy con dao găm trong tay tôi. Nhưng tôi chỉ lắc đầu,

ông quay sang nhờ anh Tod – “Đưa con bé ra khỏi đây ngay.”

Lúc anh định nắm lấy tay tôi, tôi trừng mắt nhìn anh cảnh cáo. “Giúp em đỡ bố dậy.” Sẽ không có chuyện tôi bỏ lại bố, hay mọi người. Anh Tod và tôi, mỗi người một bên, dìu

bố tránh xa khỏi con quỷ đội lốt mẹ nuôi kia.

Mẹ Tina bật cười ngạo nghễ lúc Sabine cần con dao hai lưỡi hiên ngang đứng trước mặt mẹ ta. “Xong một tên.” – Mẹ liếc về phía bố tôi – “Còn một tên nữa.” – Sau đó chuyển

sự tập trung của mình sang cô Harmony, người chỉ cách chúng tôi vài mét – “Ta thấy mấy vị phụ huynh thật phiền phức, mấy người có nghĩ thế không?”

“Nash!” Anh Tod hất đầu chỉ về phía cô Harmony, lúc chúng tôi kéo bố tôi ra chỗ chiếc xe gần nhất, mặc cho bố ra sức phản kháng. Anh Nash ngay lập tức bật dậy và chạy tới

chặn mẹ mình lại.

“Sao người lại phát hiện ra?” Kẻ mạo danh Tina hỏi, lúc anh Tod quay lại chỗ Sabine, hòng đánh lạc hướng gã tà ma khỏi tôi và bố tôi, người vẫn đang chảy máu đầm đìa trên sàn

đất.

Sabine nhún vai. “Người biết những chuyện Tina không bao giờ biết. Ví dụ như tên của ta, hay ta đi đâu và làm gì. Càng không có chuyện bà ấy gọi ta là con.”

Gã tà ma gạt đầu ra chiều hiểu chuyện. “Ta sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Tod!” Cô Harmony hét ầm lên và tôi ngoái đầu lại thấy anh Nash đang giữ chặt lấy mẹ, không cho cô lao ra chỗ anh Tod và Sabine.

Bố đẩy tôi sang một bên và gượng đứng dậy với con dao xếp vẫn đang lủng lẳng trên chân. Tôi có thể đoán bố đang định làm gì, vì thế tôi chộp vội lấy vai bố và hô biến khỏi

đó. Sau khi đã chắc chắn là bố được an toàn ở phía bên kia của khu cắm trại, tôi mới quay trở lại nhập hội với anh Tod và Sabine.

“Kaylee!” Từ đằng xa bố tôi hét ầm lên, nhưng tôi đã lơ đi như không nghe thấy gì.

Sabine lao tới tấn công kẻ mạo danh mẹ nuôi kia, và mẹ Tina giờ chân đạp thật mạnh vào ngực chị ta, với sức mạnh và tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với một bà mẹ nuôi thông

thường. Cô nàng mara bay cái vèo ra đằng sau – chân chị ta thậm chí còn không chạm đất – và rơi phịch xuống đất. Sabine rút lên đầu đốn và con dao găm tuốt khỏi tay chị ta.

“Mẹ khốn đó làm gãy tay tôi rồi!” Chị ta hét lên.

Tôi cầm lấy con dao và vụt hiện ra sau lưng Tina trong khi anh Tod đang dụ mẹ ấy ở hướng ngược lại. Cách đó không xa, cô Harmony đang quỳ xuống cạnh Sabine để xem vết

thương trên tay cho chị ta. Anh Nash hăm hăm lao đến chỗ tôi đang đứng, mặt đầy giận dữ. Trước khi tôi kịp hiểu ra anh đang định làm gì thì anh đã gạt lấy con dao trên tay tôi và

tóm lấy vai trái của mẹ Tina từ phía sau. Sau đó anh chọc thẳng con dao vào mạng sườn phải của mẹ ta.

Mẹ Tina đổ sụp xuống đất, hai mắt mở to vì sốc, tay run rẩy hươ qua hươ lại tìm cán dao. Anh Nash cười lên chân mẹ ta và dùng hết sức bình sinh ấn thật mạnh con dao xuống.

Có vẻ như chừng nào con dao hai lưỡi này vẫn đang ở trong người, mẹ ta sẽ không thể biến mất. Mẹ ta đang bị mắc kẹt giữa chúng tôi, cho tới khi thân xác đi mượn kia chết hẳn.

“Người là ai?” Anh rít lên qua kẽ răng, trong khi tôi vẫn đang há hốc mồm vì ngạc nhiên.

Anh Tod kéo anh Nash ra khỏi người mẹ Tina và mẹ ta nhếch miệng cười đầy cay độc ngay khi vừa nhìn thấy Sabine với cánh tay trái bị gãy. Một làn khói mờ bắt đầu dâng lên

khỏi ngực bà mẹ nuôi và bị hút về phía cán dao. “Người thông minh lắm...” Gã tà ma mấp máy môi, sao đó cơ thể mẹ nuôi của Sabine từ từ biến mất, bỏ lại con dao đầy máu

nằm chổng chơ trên nền đất. Cùng cái cặp tóc cũ, một từ những năm 1980, mà cái xác khi này vừa đeo.

“Chuyện quái quỷ gì vừa xảy ra thế này?” Cô Harmony bàng hoàng hỏi, một tay đỡ lấy bố tôi, một tay lấy giấy ăn ấn vào vết thương đang chảy máu ròng ròng trên chân bố.

“Một cuộc đột kích bất ngờ của đám tà ma ỳ mà mẹ.” Anh Tod nói.

“Em nghĩ là ai làm?” Anh Nash lo lắng nhìn vào cánh tay trái bị thương của Sabine.

Chị ta nghiêng chặt răng cố nhin đau và nhún vai trả lời.” Chắc chắn phải là một kẻ biết đôi chút về em. Chỉ có thể là lão Avari hoặc mẹ Invidia.”

“Hoặc ai đó đang bắt tay với chúng.” Anh Tod nói thêm.

Bố tôi khập khiễng đi về phía tôi, vòng tay qua vai cô Harmony. “Bố nghĩ các con đã hiểu điều này có ý nghĩa là gì.”

“Rằng mẹ nuôi của cháu đã chết và giờ cháu trở thành kẻ vô gia cư?” Sabine đưa cho tôi con dao dính máu và tôi đành miễn cưỡng nhón tay cầm lấy cái cán dao. Tôi không muốn tay mình phải dính máu thêm một lần nào nữa.

“Mẹ ta vừa tìm cách loại bỏ người lớn.” – Tôi nhìn chăm chăm về phía bãi cỏ, nơi cái xác khi này vừa chết – “Chúng tôi lão Avari cuối cùng cũng đã sắp đặt xong trò chơi mà bấy lâu nay lão ta đã dày công xây dựng. Và giờ lão ta đã sẵn sàng để chơi.”

Chương 20:

“OK.” – TÔI HÍT MỘT HƠI THẬT SÂU, rồi ngồi xuống cái ghế dài cạnh đó, cố gắng tập trung suy nghĩ – “Nói chung là dù mạo danh Tina là thì giờ hần cũng đang bị hút

ngược trở lại Cõi Âm rồi, chứ không phải ở bên này thế giới. Hần ta sẽ còn quay lại, nhưng dưới hình dạng gì thì chưa ai biết được.” Hoặc cũng có thể là một ả tà ma, không nhất

thiết là con trai.

“Thế kế sách của chúng ta là gì?” Sabine hỏi, mặt méo xẹo vì đau, lúc chị ta đặt cách tay bị thương xuống bàn.

“Bố rất tiếc...” – Từ phía đầu bàn bên kia, bố tôi nói một cách khó nhọc. Vết thương trên chân bố tôi vẫn tiếp tục chảy máu và ông đã phải dùng áo để rịt vào vết thương – “..về

bữa tiệc sinh nhật của con, Kaylee ạ. Nhưng bố nghĩ chúng ta phải rời khỏi đây thôi. Ngay bây giờ.”

“Con đồng ý.” – Tôi ngoái đầu nhìn ra phía bên kia hồ, nơi Emma và Jayson, chị Sophie và Luca vẫn đang lững thững đi bộ mà không hề hay biết gì cả - “Cô Harmony, cô có

thể đưa Sabine và bố cháu đến bệnh viện được không ạ? Bọn cháu sẽ đi gọi mấy người kia rồi đến sau.”

“Không được...” Bố tôi định lên tiếng phản đối nhưng đã bị tôi chặn ngay.

“Bố có biết bố đang bị chảy máu nhiều đến thế nào không. Bọn con sẽ đi ngay phía sau mà. Con hứa với bố. Ngày hôm nay con sẽ không đi tìm kiếm một tà ma nào nữa đâu.

Nguyên cả ngày luôn.”

“Anh cần phải được chạy chữa ngay...” Cô Harmony nói thêm và bố tôi đành thở dài chịu thua.

“Con thề là con sẽ đến ngay cùng mọi người chứ?”

Tôi gật đầu. “Có khi nhìn vào gương là bố cũng nhìn thấy xe bọn con ý chứ.” Anh Tod và tôi giúp cô Harmony đỡ bố vào trong xe, trong khi anh Nash giúp Sabine cài dây an

toàn bên dưới cánh tay bị gãy – và giờ đang sưng vù lên. Sau đó anh đi về phía lều để thu dọn đồ đạc. Anh Tod và tôi đang định chia nhau đi gọi mấy người còn lại thì đột nhiên

thấy Luca chạy thục mạng về phía chúng tôi.

“Kaylee!” Cậu ta hốt hoảng kêu lên, và cả ba chúng tôi quay ngoắt lại nhìn. May mà anh Tod và tôi chưa kịp biến đi.

“Sao thế?”

“Có một cái xác. Mình không rõ là nam hay nữ nữa.” – Luca nói – “Chỉ biết là không hề giống

cậu hay anh Tod.”

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sống lưng tôi, kèm theo đó là một cơn lửa giận phùng phùng như muốn thiêu đốt toàn bộ ruột gan tôi. Không lẽ nào lại thêm một người nữa...

“Có khi là xác của mẹ Tina.” Anh Tod trấn an tôi, trong khi anh Nash kể sơ qua cho Luca nghe về chuyện vừa xảy ra. Tôi cảm thấy có chút tội lỗi khi mong rằng lời anh vừa nói

là sự thật. Mặc dù cảm thấy tiếc cho bà mẹ nuôi của Sabine nhưng thà các xác đó là của bà ấy còn hơn là lại có thêm một cái xác chết nữa. “Ở đâu?” Tôi hỏi.

“Đâu đó đằng kia.” Luca hất hàm chỉ về phía bãi đỗ xe. Thân xác của bà ta đã tự lái xe đến đây, hèn gì Luca không hề cảm nhận thấy điều gì bất thường.

“Dẫn đường cho bọn tôi đi.” Tôi nói, và chúng tôi đi theo cây ấy tới bãi đỗ xe. Chỉ đủ rộng cho sáu chiếc xe là cùng. Bốn trong số đó là xe của chúng tôi: Xe của bố, tôi, Tina và

Jayson.

Luca dừng lại trước dãy xe đầu tiên và xoay người sang bên phải, như thể có một lực hút vô hình nào đó vừa kéo cậu ta. “Ở đây.” Cậu ta đi vào khoảng giữa hai xe của bà Tina

và Jayson. Tim tôi đập nhanh đến nỗi tôi gần như muốn ngừng thở. Tôi không muốn nghĩ đến cảnh mẹ nuôi của Sabine nằm chết trong xe. Tôi không muốn nghĩ tới bất cứ điều

gì khác. Tôi chỉ muốn tất cả những chuyện này chấm dứt thật nhanh.

Đột nhiên Luca rẽ tiếp sang bên phải, càng lúc càng xa khỏi xe của bà Tina. Cậu ấy ngập ngừng tiến về phía cốp xe của Jayson, mắt nheo tít lại vì phải tập trung quá độ. “Nó ở

trong này. Đã chết. Vẫn chưa có mùi phân hủy, chúng tỏ chỉ vừa mới chết thôi.”

“Sao lại thế? Không thể nào!” – Tôi gầy nẩy lên. Có gì đó không ổn – “Tại sao ai đó lại đi giấu một cái xác ở trong cốp xe của Jayson? Anh ấy đâu biết gì về mấy chuyện này?”

“Cậu ta không biết nhưng không có nghĩa là người khác không thể giấu xác trong này.” – Anh Tod lượn ra phía trước, trong khi tôi ngoái đầu lại nhìn ra phía mép hồ, nơi Emma

và Jayson đang nắm tay nhau tản bộ như hai kẻ yêu nhau bình thường – “Để anh mở thử cốp xem sao.”

Anh Tod vụt biến mất và một giây sau hiện ra trong xe của Jayson.

Hai tay tôi run bần bật, đầu óc quay cuồng suy nghĩ. Ai đang ở trong cái cốp đó? Chắc chắn phải là một người mà tôi biết. Một người rất gần với tôi. Chính lão Avari đã từng nói,

càng ngày cấp độ sẽ càng tăng dần. Một người lạ. Một người bạn học cùng lớp. Một người bạn thân.

Nếu tính theo cái đà ấy, lần này sẽ phải là một người thân của tôi. Chắc chắn như vậy. Nhưng tất cả họ hàng và người thân của tôi đều còn sống và đang ở đây.

Ngoại trừ bác Brendon.

“Khônggggg...”

Bác Brendon đã chăm sóc và nuôi nấng tôi như một người cha trong suốt thời gian bố tôi sống ở Ailen do không thể đối mặt với cái chết của mẹ tôi. Bác là người luôn có mặt ở

các buổi lễ khai giảng của tôi, và sốt sắng đưa tôi đến bệnh viện mỗi khi tôi bị ốm. Bác luôn bật sẵn đèn phòng tắm cho tôi vì biết tôi sợ bóng tối và đồ mớ súp lơ luộc mà tôi

ghét cay ghét đắng khi bán Val không nhìn.

Nếu với tôi đã vậy thì với chị Sophie bác còn có ý nghĩa nhiều đến mức nào. Bác là tất cả những gì chị ấy có hiện nay. Và cho dù trong quá khứ Sophie có nói hay có làm gì tôi

thì chị ấy cũng không đáng phải chịu nỗi mất mát quá lớn này.

Anh Tod nghiêng người bật nút mở cốp. Cái cốp bật mở nhưng tôi vẫn chỉ biết đứng đờ ra đó. Tôi không thể nhìn. Tôi không muốn nhìn.

“Kaylee?” Luca quay sang hỏi tôi, nhưng tôi lắc đầu.

“Chờ mình một chút.” Tôi biết nói sao với bố về việc anh trai bố đã mất? Tôi biết thông báo thế nào với chị Sophie về cái chết của bố chị? Và rằng đó là lỗi tại tôi?

“Kay ơi?” Anh Tod hiện ra bên cạnh tôi và vòng tay ôm lấy tôi từ phía sau.

“Em không thể. Đó là bác Brendon. Làm sao em có thể nhìn cơ chứ?”

Anh bóp nhẹ vai tôi an ủi rồi buông tôi ra và nâng cái cốp lên. Tôi quay đầu đi không dám nhìn. Tôi không muốn nhìn thấy xác của bác tôi, và tôi đặc biệt không muốn nhìn cái

xác của bác ấy trong cốp xe của bạn trai Emma.

Luca há hốc miệng... “Cái quái gì thế này?” – Tôi cứ ngỡ cậu ấy đang quá sốc nên không thốt nên lời – “Mình không hiểu.”

“Kaylee.”- Anh Tod gọi, và có cái gì đó trong giọng nói của anh khiến tôi hoang mang vô cùng – “Không phải là bác em.”

Gai ốc bắt đầu lan ra khắp người tôi và tôi không còn cách nào đành phải quay lại nhìn. Nhưng mới đầu tôi còn không định thần ra là mình đang nhìn cái gì.

Anh Tod nói đúng, không phải là bác tôi. Người này trẻ hơn, gầy hơn, với mái tóc màu nâu và...

Tôi tròn tròn mắt nhìn chằm chằm vào cái cốp xe. Anh Tod gật đầu trả lời câu hỏi mà tôi không thể thốt ra thành lời. “Hắn ta nói có mang theo quà tặng em.”

Đúng vậy, đó chính là điều Jayson nói lúc nãy. Chỉ có điều đó không phải là Jayson, bởi vì Jayson đang nằm chết ở trong chính cái cốp xe của mình.

“Vậy thì người đang đi cùng Emma là ai?” Luca hỏi, và tôi ngẩng đầu lên tìm kiếm cô bạn thân và kẻ mạo danh Jayson. Hai người họ đang đi chân trần trên cát, và Emma đang

hôn... hắn ta. Cậu ấy đang hôn kẻ đội lốt Jayson.

Cô bạn thân nhất của tôi đang hôn một con quỷ Cõi Âm trong hình dáng của anh bạn trai.

“Tên khốn đó đã lừa chúng ta.” Và giờ hắn ta đang có Emma trong tay.

Anh Tod đã nhìn ra ý định của tôi trước khi nó hiện ra trong mắt tôi. “Kaylee, khoan đã!”

Nhưng tôi không thể đợi. Tôi không thể để hắn bắt cậu ấy đi.

Tôi điên cuồng đi về phía cái bàn gỗ, nơi con dao găm dính máu của tôi vẫn đang nằm trên đó. “Kaylee.” – anh Tod đi theo tôi – “Chúng ta cần lên kế hoạch đã.”

“Em có rồi: Giết chết hắn, trước khi hắn động vào Emma.”

“Đó không phải kế hoạch, đó là mục tiêu. Kế hoạch là phải có các bước chuẩn bị và...”

Tôi chớp lấy con dao găm nhưng anh Tod nhất quyết ngăn tôi lại. “Bước thứ nhất: Giết chết hắn. Bước thứ hai: Lặp lại, nếu cần.” – Tôi quay lại bảo anh Nash và Luca – “Hai

người phụ trách chị Sophie nhé?” – Sau khi họ gật đầu, tôi quay sang hỏi anh Tod – “Anh có đi cùng em không?”

Nói rồi tôi vụt biến mất mà không đợi câu trả lời của anh. Một giây sau tôi hiện ra đằng sau kẻ mạo danh Jayson. Qua vai hắn ta, Emma nhìn thấy con dao của tôi và há hốc mồm

kinh ngạc.

Jayson quay lại, và bật cười thành tiếng. “Tôi đang tự hỏi không biết phải chờ đến bao giờ nữa.”

“Đến bây giờ.” Tôi vung con dao lên, lao về phía hắn nhưng Jayson đã kịp né sang một bên và kéo Emma theo. Emma rú lên. Tôi đã cố thu con dao lại nhưng lưỡi dao vẫn kịp

sượt qua áo và rạch một đường dài trên hông phải của Emma lúc Jayson lấy cậu ấy ra làm lá chắn.

Cậu ấy rú lên một lần nữa và tôi sững người lại vì kinh hãi và hối hận. “Ồi, Emma, mình xin lỗi.”

“Chuyện gì đang xảy ra thế Kaylee?” Emma lấy tay rịt chặt vết thương, nhưng đã bị Jayson lôi xềnh xệch ra phía sau, tránh xa khỏi tôi.

“Buông cậu ấy ra.” Tôi hết nhìn Jayson lại nhìn xuống vết thương đang rỉ máu của cô bạn thân.

“Kaylee, bỏ con dao xuống.” – Kẻ đội lốt Jayson nói. Giọng của hắn run rẩy đầy sợ hãi, nhưng

nét mặt thì hoàn toàn ngược lại. nụ cười của hắn đầy đắc thắng và nham hiểm, có

điều Emma không thể nhìn thấy khi đứng quay lưng lại như thế này. Hắn cúi xuống thủ thủ vào tai cậu ấy – “Anh vẫn nghe mọi người nói là cô ta bị điên, nhưng không ngờ cô ta lại

bạo lực đến thế.”

Và tới khi ấy tôi mới hiểu ra trò chơi của hắn – gã tà ma vẫn đang nhập tâm vào vai diễn của mình.

“Kaylee ơi?” Mặt Emma trắng nhợt vì đau, máu bắt đầu rỉ qua các khe ngón tay của cậu ấy. Hơi thở càng lúc càng gấp gáp và khó nhọc.

“Mình rất xin lỗi, Emma. Mình đã định nhắm vào hắn.” – Tôi quay sang nói với gã tà ma – “Hãy để cậu ấy đi. Chuyện này không liên quan gì tới cậu ấy.”

“Cô ấy đang nói về cái gì thế?” – Giọng của Jayson run lên với nỗi sợ hãi giả tạo, trong khi ánh mắt sáng bừng lên đầy nghạo nghễ - “Tại sao cô ấy lại cần cả dao nữa?” Hắn ta

tiếp tục kéo Emma ra xa, giả vờ như để bảo vệ cậu ấy nhưng thực chất là để làm lá chắn cho bản thân.

“Chuyện gì đang xảy ra thế?” Emma sẵn giọng hỏi và sự mạnh mẽ trong giọng nói của cậu ấy khiến tôi phần nào an tâm hơn. Bởi nếu vết thương nặng quá thì cậu ấy phải yếu đi

rất nhanh, đúng không?

“Anh không muốn làm em sợ đâu, Emma.” – anh Tod hiện ra bên trái tôi – “Nhưng có vẻ như em đang hẹn hò với một con quỷ Cõi Âm.”

Emma hết nhìn Tod lại quay sang nhìn tôi. “Anh ấy đang nói cái quái gì thế?”

“Hắn không phải là Jayson. Jayson đã chết rồi. Xác cậu ấy đang nằm trong cốp xe.”

“Anh ta nói vậy là sao?” – Kẻ mạo danh kia hốt hoảng kêu lên – “Bọn họ điên hết rồi, Emma. Làm sao anh có thể đứng ở đây nếu anh chết rồi.”

Anh Tod đảo tròn hai mắt. “Có cần tôi đếm cho nghe có bao nhiêu cách không...”

“Emma, làm ơn nghe mình đi mà.” – Tôi tiến lên phía trước nhưng hắn ta lại tiếp tục kéo cậu ấy ra sau – “Jayson chết rồi. Xác anh ấy được giấu trong chính cốp xe của anh ấy, ở

bãi đỗ xe. Kẻ đang đứng cạnh cậu thực chất là Avari. Hắn ta không phải đang bảo vệ cậu khỏi mình, hắn ta chỉ đang dùng cậu làm lá chắn mà thôi.”

“Ôi không...” – Emma cắn răng ôm lấy vết thương. Cậu ấy đã chứng kiến và trải qua quá nhiều chuyện để bị nỗi sợ hãi và sự hoang mang – thậm chí là nỗi đau đớn – làm lu mờ

khả năng phán đoán của mình. Đó là một trong những điểm tôi thích nhất của Emma – “Jayson chết thật rồi à?”

Tôi gật đầu và chỉ về phía kẻ đang đứng cạnh Emma. “Hãy hỏi hắn ta. Các tà ma không thể nói dối.”

Nước mắt tuôn rơi trên má Emma và tôi không biết điều gì khiến cậu ấy đau đớn hơn: Vết thương trên hông hay cái chết thương tâm của cậu bạn trai mới quen. “Anh có phải là

Avari không?” – Cậu ấy nghẹn ngào hỏi – “Có phải anh đã giết Jayson không?”

Đằng sau Emma, lông mày của Jayson nhướn ngược lên đầy khoái chí. “Không, với cả hai câu hỏi.” Hắn ta đang thách thức tôi. Thách thức tôi chứng minh được hắn chính là kẻ giết người.

“OK. Em tin anh.” – Emma nhìn chằm chằm về phía tôi. Cậu ấy đang nói với tôi, nhưng giọng như là đang nói với hắn – “Jayson, em đang bị thương. Anh có thể buông em ra để

họ đưa em tới bệnh viện được không?”

“Được chứ, nếu cô ta chịu bỏ con dao xuống.”

Nhưng tôi không thể làm như thế.

“Người là ai?” – Tôi nghiêm giọng hỏi – “Rõ ràng người là một tà ma. Một kẻ đang bắt tay cùng lão Avari.” – Nhưng h có tà ma nào lại chịu giúp không ai một cái gì. Không lẽ

Emma chính là cái giá phải trả? Nhưng nếu vậy sao hắn không bắt cậu ấy luôn từ nãy đi? Tại sao kẻ mạo danh Jayson kia lại còn nói cho tôi biết là tổng xe hắn có một thứ dành

cho tôi, và mất công sức đi dạo quanh hồ với Emma, thay vì đưa cậu ấy sang thẳng Cõi Âm – “Bephegore?” – Giọng tôi đầy nghi hoặc – “Invidia?”

“Ồ, người cũng đoán giỏi gớm.” Jayson nhếch miệng nói. Cuối cùng thì màn kịch cũng đã hạ.

“Buông tôi ra.” – Emma cắn phẫn lên lên – “Buông tôi ra, đồ giết người!”

Jayson bật cười ha hả. “Ta thích cô gái này rồi đấy. Mặt mày xinh xắn, lại còn hôn giỏi nữa chứ.” – Nói rồi hắn ta cúi xuống thì thầm vào tai Emma – “Người nghĩ chúng sẽ cứu

được người sao? Nếu phải giết người để hạ được ta, người nghĩ liệu cô ta có do dự không?”

Một cơn giận mới bùng lên trong tôi. Hắn ta đang đánh vào nỗi sợ hãi trước đây của Emma: Sợ rằng tôi sẽ không thể cứu cậu ấy lần thứ hai.

“Kaylee sẽ không bao giờ làm hại đến tôi. Một cách cố ý.” Emma đồng dục tuyên bố, máu vẫn tiếp tục chảy ướt đầm mấy ngón tay của cậu ấy.

“Hãy nói cho cô ta biết chuyện gì đã xảy ra với Alec.” – À à ma nói, và cơn giận dữ của tôi nhanh chóng chuyển thành nỗi khiếp sợ khi ả nhìn vào mắt tôi – “Chẳng phải các bạn

cô có quyền được biết sự thật sao?”

“Tôi không cần biết sự thật nào hết.” – Giọng của Emma càng lúc càng yếu, do mất máu, sợ hãi và có thể là hoang mang – “Tôi chỉ muốn được đến bệnh viện thôi. Làm ơn...”

“Cô ta đã giết chết hắn.” - Ả tà ma thì thầm tiết lộ - “Kaylee đã đâm chết Alec và đó không phải là một tai nạn, như vết thương mà cô ta gây ra cho người đầu.” – Jayson gạt tay

Emma ra và ấn vào vết thương, làm cậu ấy thở hổn hển vì đau. Hắn giơ tay lên, khoan khoái liếm từng giọt máu trên mấy đầu ngón tay, nhưng mắt vẫn đau đáu nhìn tôi thèm khát

– “Cô ta đã cố tìm đâm vào tim hắn. Đó là sự thật. Tà ma đâu thể nói dối.”

Emma ngẩng đầu lên nhìn tôi qua làn nước mắt, như muốn cầu xin tôi sự thật.”

“Đó không phải là chuyện đã xảy ra.” – Anh Tod vội lên tiếng, khi thấy tôi không nói gì – “Bọn anh không hề biết là Avari chỉ đang nhập và Alec, chứ không phải là đã giết anh

ta. Bọn anh cứ tưởng là Alec đã chết và Avari đang khoác lên người linh hồn của anh ấy.”

“Buông cậu ấy ra.” Tôi ra lệnh.

Jayson ngửa cổ cười khàn khặc và tiếp tục liếm nốt chỗ máu dây trên tay, tay còn lại ôm chặt lấy eo Emma. “Bỏ con dao xuống, bằng không ta sẽ cắn chết cô ta ngay tại đây.

Ta rất thích đi dạo quanh hồ như thế này.”

Hơi thở của Emma càng lúc càng nhanh, da mặt càng lúc càng nhợt nhạt. Tôi nắm chặt lấy cán dao trong tay và liếc qua anh Tod. Anh gật đầu như muốn bảo tôi hãy bỏ con dao

xuống.

“Hãy bỏ dao xuống và đánh lạc hướng hắn.” Anh Tod mấp máy môi nói với tôi. Qua phản ứng của Emma, tôi hiểu rằng mình là người duy nhất nghe thấy anh nói.

Tôi giơ con dao lên, úp hai lưỡi dao xuống để thu hút sự chú ý của Jayson. Sau đó buông tay ra. Con dao rơi phịch xuống cát, cán dao chống ngược lên trời. “Giờ thì buông cậu

ấy ra. Chính bà đã nói chỉ cần tôi bỏ con dao xuống, bà sẽ thả cậu ấy ra mà.”

Jayson nghiêng đầu sang một bên như thể đang nhớ lại những gì vừa nói khi nãy. “Đúng thế...” – Hắn buông tay Emma ra, và Emma lao đảo đi về phía tôi, một tay ôm chặt lấy vết

thương. Tôi vội chìa tay ra đón lấy cậu ấy nhưng ngay khi tay chúng tôi vừa chạm vào nhau thì ả tà ma lập tức giật cậu ấy lại.

Emma hét ầm lên và ả tà ma bật cười ha hả. “Ta chưa bao giờ nói là sẽ không giăng cô ta lại.”

Tôi quay đầu tìm anh Tod, nhưng anh ấy đã biến mất. Quanh khu vực cắm trại đang có rất đông người tụ tập nhưng có vẻ như chẳng ai nghe thấy tiếng la hét, nếu không hẳn đã

phải có người chạy tới giúp bọn tôi.

“Hãy đánh lạc hướng hắc khỏi con dao.” Tiếng anh Tod vang lên sau lưng tôi. Thì ra này giờ anh ấy đang tàng hình không để cho ai nhìn thấy hay nghe thấy mình.

Đánh lạc hướng hắc ư? Bằng cách nào? Giờ cái gì có thể làm hắc ta mất cảnh giác khi mà hắc đã có trong tay thứ hắc cần? Nhưng nếu quả thực hắc đã có thứ hắc cần, tại sao hắc

và Emma vẫn đang ở đây? Trừ phi cậu ấy không phải là thứ hắc thực sự cần...

“Hãy thay tôi bằng cậu ấy.” – Tôi bước sang phía bên trái – “Bà cần tôi tự nguyện đi, đúng không?” Bởi vì tôi đã chết, lấy đi linh hồn của tôi không còn đơn giản như ngày xưa.

Ả tà ma nhún vai. “Tự nguyện hoặc bất tình. Sao cũng được hết.”

“Tiếp tục di chuyển đi em...” Anh Tod nói và tôi lại nhích qua bên trái. Lần này, ả tà ma buộc phải xoay Emma lại để có thể theo dõi được tôi. Đồng thời mục ta cũng đang tiến

gần hơn tới con dao găm.

“Thôi được. Tôi sẽ tự nguyện đi. Thả cậu ấy ra.”

“Hãy chứng minh đi.” – Kẻ mạo danh Jayson giơ chân lên và dậm thật mạnh xuống con dao găm. Ngay lập tức cán dao gãy làm đôi, còn tôi chỉ chết lặng đứng nhìn – “Hãy đi

qua bên kia.”

“Khớp khiếp!” Anh Tod chửi thề.

“Cái gì?” Tôi nghe thấy tiếng của Jayson nhưng chưa định thần ra ý anh ta muốn nói gì bởi mắt tôi này giờ vẫn không thể rời khỏi cái cán dao gãy kia.

“Hãy đi qua Cõi âm và ta sẽ thả cô ta ra.” – Jayson nói – “Ta hứa với cô.”

“Không.” – Anh Tod hét lên, và tôi liếc sang phía anh. Ả tà ma cũng nhìn theo ánh mắt tôi, nhưng hiển nhiên là không thể nhìn thấy gì rồi – “Kaylee, em không được đi qua bên

đó.”

“Đi mau. Ngay lập tức. Nếu không ta sẽ cắt đứt cổ họng và hút cạn máu của cô ta. Còn linh hồn ta sẽ giữ lại.”

“Kaylee...” Emma hốt hoảng kêu lên.

“Kaylee...” Anh Tod cũng hốt hoảng kêu lên.

Ở bên Cõi âm, tôi sẽ không còn bất kỳ lợi thế nào của người đã chết nữa, ngoại trừ khả năng quay lại thế giới loài người. Nhưng nếu tôi không đi, ả ta sẽ giết chết Emma, và tôi sẽ

vẫn phải đuổi theo sang tận Cõi Âm để lấy lại linh hồn của cậu ấy. Không đời nào tôi chịu để linh hồn của Emma phải chịu kiếp đọa đày ở Cõi Âm hay trở thành một thứ trang

phục để cho bọn chúng tùy nghi sử dụng.

“Tôi đi sang bên đó và bà sẽ thả Emma ra? Và giữ mạng sống cho cậu ấy?”

Jayson gật đầu. “Thỏa thuận như thế.”

Tôi nhìn thẳng về phía anh Tod và dặn. “Hãy đưa cậu ấy đến bệnh viện. Em sẽ quay lại ngay.” Nói rồi tôi vụt biến sang Cõi Âm.

Ở bên Cõi âm, tôi đang đứng một mình bên cạnh hồ. Chỉ có điều tôi không thực sự chỉ có một mình.

Khung cảnh vẫn y như thế nhưng cảnh vật thì khác hẳn. Cát dưới chân tôi giờ chuyển thành màu trắng. Trông giống muối nhiều hơn là cát. Cây cối xơ xác, chỉ còn trơ trọi lại vài

cành, lác đác có vài cái lá hình thù kì dị mà tôi không biết phải gọi tên như thế nào.

Hồ nước... không phải là nước. Tôi không biết phiên bản Cõi Âm của hồ nước là gì, chỉ biết rằng đó là một thứ chất lỏng đặc quánh, đen ngòm và có mùi hôi thối, khiến tôi phát

buồn nôn. Ở bên này tôi đã mất đi khả năng dịch chuyển tức thời của mình, vì thế tôi không thể đi đủ xa để tránh khỏi cái mùi xú uế này.

Tôi đã thực hiện xong phần của mình. Tôi đã đi qua bên này. Tôi nhắm mắt lại, đang chuẩn bị quay lại thế giới loài người để xem Emma đã được thả ra chưa, thì đột nhiên nghe

thấy tiếng ai đó hét gọi tên tôi.

Tôi quay ngoắt đầu lại nhìn và thấy Emma đang khập khiễng đi về phía tôi, những giọt máu đỏ tươi chảy tong tỏng trên cát. Sau lưng cậu ấy, nhưng con ấu trùn mình dài, đen xì,

chân mọc tua tủa đang trườn bò trên cát và tranh giành nhau từng giọt máu đỏ rớt trên cát.

Mụ Invidia đang đứng phía sau Emma, trong hình dáng thực sự của mình, bởi bộ cánh mang hình dạng Jayson đã không còn tác dụng sau khi quay lại Cõi Âm. Ả tà ma của lòng

đố kỵ trong vẫn y như lần cuối cùng tôi gặp mụ ta. Mấy ngón tay khô đét thò ra bên ngoài cánh tay áo dài màu đen. Hai gò má nhô cao hốc hác. Hai trong mắt đen xì nhô ra phía

trước. Không ai có thể biết chúng đang nhìn cái gì.

Mái tóc đen như dòng suối a-xít sáng lấp lánh dưới ánh nắng xanh xao của Mặt trời Cõi Âm. Mỗi giọt a-xít rớt xuống tạo ra tiếng xèo xèo trên cát và thay vì đóp lấy đóp để, đám

ấu trùng kia lập tức co giò tránh xa thứ chất lỏng độc hại đó. Một con không may bị giọt a-xít ấy rơi trúng ngay lập tức bị thiêu rụi thành than.

“Emma...” Tôi lao vội tới ôm chầm lấy cô bạn thân, và vôt ình giẫm chết vài con ấu trùng dưới chân. “Đáng ra bà phải thả cậu ấy ở đầu bên kia mới đúng.” Tôi quay lại nạt nộ

mụ Invidia, nhưng rồi cũng rùng mình trước âm thanh của chính mình. Hét lên ở bên Cõi

Âm giống như đang đánh vào một quả chuông đặt ngay cạnh tai.

“Ta không nhớ là đã nói mình sẽ thả cô ta ở đâu.” – Mụ Invidia nhún vai nói, tiếng cười khúch khích của mụ ta vào xương tôi giống như tiếng móng tay cọ vào bảng – “Hãy đưa

cô ta về khi vẫn còn cơ hội. Một khi đã nếm thử mùi vị của cô ta, bọn chúng sẽ còn muốn nhiều hơn.” – Mụ ta giơ tay chỉ mấy con ấu trùng trên cát, đang vòng qua mấy vũng

nước a-xít dưới chân mụ để tiến về phía tôi và Emma – “Ta đã từng chứng kiến cảnh chúng xơi tái một người còn to gấp đôi người, chỉ trong vòng chưa đầy năm phút, tính theo

giờ của loài người các người.”

Tôi thận trọng kéo Emma tránh khỏi đám ấu trùng đang bò cả lên nhau để tiến về phía chúng tôi. “Bà chịu để cho chúng tôi đi á?” Đây là một cái bẫy. Chắc chắn là như vậy.

“Nếu cô ta còn ở đây thêm 10 giây nữa, ta không đảm bảo đám sâu bọ kia...”

Không đợi mụ ta nhắc lần thứ hai – à, thứ ba – tôi chộp vội lấy tay Emma và nhắm mắt lại. Một giây sau, chúng tôi đã đang đứng ở bên cạnh hồ, tổng thể giới loài người, nơi cát

có màu nâu và không có con gì bò ra để ăn chúng tôi.

Emma đổ hẵn người sang phía tôi, hỏi thờ bắt đầu ngắt quãng, cái nắm tay của cậu ấy càng lúc càng yếu đi. “Thế thôi à? Bà ta cứ để chúng ta đi thế này à?”

“Có vẻ như vậy...” – Tôi nói vậy nhưng tóc gáy vẫn đang dựng lên vì sợ. Tại sao mụ Invidia lại để yên cho chúng tôi quay lại đây? Như thế mụ ấy chủ ý muốn chúng tôi trở lại

thế giới loài người không bằng – “Chắc chắn có cái gì đó không ổn. Không thể có chuyện dễ dàng như thế được.”

“Dễ với cậu thôi.”

“Ôi, Emma...” – Tôi nhẹ nhàng đặt cậu ấy xuống đất và cậu ấy dịch tay ra cho tôi xem vết thương. Nhưng tôi không thể biết mức độ nặng nhẹ của nó bởi tất cả những gì tôi nhìn

thấy chỉ toàn máu là máu – “Chúng ta phải đến bệnh viện thôi. Các bác sỹ sẽ chữa cho cậu.”

“Mọi thứ rồi sẽ ổn, đúng không?” – Emma ngược mắt lên nhìn tôi, mặt cậu ấy trắng bệch đi vì đau và sợ – “Mình không thể chết nếu không có tên trong danh sách đúng không?”

Anh Tod hẳn đã nói cho chúng ta nếu biết tên mình có trong danh sách đúng không?”

“Ừ. Nếu anh ấy nhìn thấy tên cậu, chắc chắn anh ấy sẽ nói với bọn mình. Nhưng...” – Tôi không muốn phải nói với cậu ấy điều này – “Con dao đó... thực ra là sản phẩm của tà

ma. Do tà ma tôi luyện thành.”

“Nghĩa là sao?”

“Mọi thứ liên quan đến yếu tố siêu nhiên đều không chịu sự tác động của danh sách thần chết. Vì thế...”

“Mình vẫn có thể sẽ chết.” – Cậu ấy nói nốt hộ tôi – “Một lần nữa.”

“Ừ.” – Bởi một vết thương do tôi gây ra – “Nhưng chúng ta sẽ không để cho chuyện đó xảy ra. Chúng ta sẽ đưa cậu đến bệnh viện.” Tôi không thể đưa cậu ấy đi xa như thế

trong một lần, nhưng anh Tod có thể.

Nhắc đến mới nhớ, nãy giờ tôi không hề nhìn thấy anh Tod. Anh ấy đi đâu rồi? Tại sao anh ấy không đi qua Cõi Âm cùng chúng tôi? Anh ấy đã biến mất, cùng với con dao gậy.

“Khỉ thật. Cậu đưa tay cho mình nào.” Tôi cúi xuống, Emma giờ bàn tay đầy máu nắm lấy tay tôi, tay còn lại ôm chặt lấy vết thương. Tôi nhắm mắt lại và đưa chúng tôi đến chỗ

căn lều mà bố tôi đã thuê, sau đó đỡ Emma nằm lên một trong mấy cái ghế dài.

“Mọi người đâu hết cả rồi?” Cậu ấy thều thào hỏi, và tôi quay đầu nhìn quanh, tự hỏi câu tương tự.

“Cô Harmony đưa bố mình và Sabine đến bệnh viện. Anh Nash và Luca đi tìm chị Sophie, nhưng nãy giờ mình chẳng nhìn thấy ai cả.”

“Còn anh Tod?”

“Mình cũng không biết.” Đột nhiên tôi cảm thấy ớn lạnh, gai óc chạy rần rật dọc hai cánh tay.

Cái lò nướng nãy giờ vẫn đang cháy, khiến cho toàn bộ xúc xích và bánh mỳ trên đó đều cháy thành than. Cái xẻng nướng bánh của bố tôi đang nằm chổng chơ trên bãi cỏ cách

đó vài mét. Mấy lon sô-đa đang uống dở vẫn còn nguyên trên mặt bàn, chứng tỏ anh Nash chưa hề thu dọn gì, chứng tỏ anh ấy và Luca chưa hề quay lại sau khi tôi đi gặp

Jayson/Invidia.

“Kaylee!” Anh Nash gọi ầm tên tôi. Tôi ngẩng lên và thấy anh là Luca đang chạy về phía tôi. Tôi thở phào nhẹ nhõm – cho tới khi sức nhận ra rằng họ chỉ có một mình.

“Emma đang bị thương.” – Tôi thông báo, lúc họ dừng lại trước căn lều, thở hổn hển vì mệt – “Anh Tod và chị Sophie đâu rồi?”

“Bọn anh không thể tìm thấy Sophie.” – Anh Nash nói “Có một vài dấu chân trên cát – ngoài dấu chân của bọn anh ra, anh đoán cô ấy đã đi vào trong rừng. Nhưng anh không

dám chắc.”

“Bọn này không biết là còn phải tìm anh Tod nữa.” Luca nói thêm.

“Chuyện gì đã xảy ra thế?” Anh Nash quỳ xuống bên cạnh Emma. Cậu ấy dịch bàn tay ra cho

anh xem vết thương, mũi và trán nhảu tíu lại vì đau.

“Em đã chẳng may cắt phải cậu ấy lúc định tấn công Jayson, người hóa ra là mù Invidia đội lột.”

“Invidia?” Luca hỏi.

“Mù ấy là tà ma của lòng đổ kỵ, kẻ đã từng xúi giục làm cho Sabine và Kaylee quay sang chống lại nhau.” Emma giải thích.

“Không phải chỉ có bọn mình.” – Tôi khẳng khẳng nói – “Cả trường học đã hóa điên chỉ vì mù ta.”

“Cần phải đưa Emma đến bệnh viện ngay.” Anh Nash nói.

“Em biết, nhưng em không thể đưa cậu ấy đi xa như thế. Hơn nữa chúng ta không thể bỏ chị Sophie và anh Tod lại.” – Tôi thò tay rút chùm chìa khóa trong túi ra – “Anh đưa

Emma tới bệnh viện trước, Luca và em sẽ ở lại đây tìm họ.”

Anh Nash lắc đầu, từ chối nhận chùm chìa khóa trên tay tôi. “Anh sẽ không bỏ em ở lại đây.”

“Nhưng Emma...”

“Mình vẫn cầm cự được mà.” – Emma trấn an tôi – “Hơn nữa, nếu tìm thấy anh Tod, anh ấy có thể đưa mình tới đó nhanh hơn là đi xe mà, đúng không?”

Tôi gật đầu. “Về lý thuyết thì là thế.”

Đột nhiên ánh mắt của Emma tập trung vào cái gì đó phía sau lưng tôi và rồi chớp vội lấy tay tôi. “Thôi chết! Chúng ta lại có khách!” – Cậu ấy hết nhìn anh Nash, Luca rồi quay

qua nhìn tôi – “Mình không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng các cậu cần phải ngăn nó lại. Trước khi ai đó bị lôi vào chuyện này, giống như Jayson.”

Giống như Emma. Chị Sophie. Brant. Scott. Và rất nhiều người khác.

Cậu ấy nói đúng.

Tôi ngoái đầu nhìn theo ánh mắt của Emma để rồi sửng người không dám tin vào mắt mình. Một người phụ nữ dáng người thanh mảnh, trong chiếc quần bò thời trang đang đi dọc

theo con đường mòn dẫn vào trong rừng. Tôi biết mái tóc vàng ấy, và tôi biết đôi mắt xanh biếc ấy, mặc dù đang đứng ở đằng xa như thế này.

“Ôi không...” – Tôi thì thào thốt lên, mặt máu trong người gần như đông cứng hết cả lại – “Bác Va

Chương 21:

“ÔI, KHÔNG!” Anh Nash thì thào thốt lên, còn Emma mặt cắt không còn một giọt máu, sững người lại bên cạnh tôi.

“Đó là mẹ của Sophie à?” Luca hỏi.

“Ừ. Bà ấy đã đổi mạng của mình cho chị Sophie hồi tháng 9 năm ngoái.” Anh Nash gật đầu trả lời, cùng lúc một cơn giận mới bùng lên trong tôi.

“Nhưng là lỗi của bác Val nên chị Sophie mới phải chết.” – Tôi không muốn lòng trắc ẩn vào phút cuối của bà bác dâu bị nhầm lẫn với sự hy sinh cao cả của mẹ mình. Họ là hai

người phụ nữ hoàn toàn khác biệt – “Và không, đó không phải là mẹ của Sophie. Đó là con quỷ đang mặc linh hồn của bác ấy.”

“Vừa nhắc tới đã thấy...” Emma mấp má môi và tôi lại ngẩng đầu lên. Từ đằng xa, chị Sophie đang tắt tả chạy trên con đường mòn, đuổi theo mẹ.

“Sophie, không!” – Tôi quay sang dặn anh Nash – “Hãy ở lại đây với Emma.” – Nói rồi tôi cùng Luca đuổi theo bà chị họ của mình – “Sophie, đó không phải là mẹ của chị!”

Tôi hét ầm lên, và chị giật mình đứng khựng lại. Mặt chị ấy vừa sốc vừa đầm đìa nước mắt.

“Chị biết, nhưng...”

Kẻ mạo danh bác Val khoanh hai tay lại trước ngực, liếc mắt nhìn tôi một dọc từ đầu đến chân, mà không thèm nhìn qua chị Sophie một lần nào. “Người chắc hẳn là Kaylee.”

Tôi dừng lại cách bọn họ vài mét, nhưng Luca còn chạy vượt qua cả mặt tôi và ôm chầm lấy chị Sophie. Cậu ấy gần như đã nhắc bóng chị ấy lên lúc cậu ấy kéo chị ấy tránh xa

khỏi tên tà ma.

“Và người là...?” – Tôi không thể rời mắt khỏi kẻ mạo danh bác dâu mình. Đây không phải là mẹ của chị Sophie. Đó là một sự thật không ai có thể chối cãi. Nhưng cái cách thân

xác ấy di chuyển giống như là nó biết rất rõ về bác Val, về linh hồn mà mình đang mặc. Và đột nhiên, tôi sực hiểu ra vấn đề - “Bephegore.” Con quỷ của phù hoa, kẻ đã đề nghị

mang lại cho bác dâu tôi sắc đẹp và tuổi xuân vĩnh cửu.

“Còn ai vào đây nữa?” – Miệng bác Val khẽ mỉm cười, không quá rộng, không hở quá nhiều răng. Giống như cách bác vẫn thường cười khi còn sống, để thể hiện mình là người

tốt và giảm thiểu vết nhăn.

“Mẹ ta có linh hồn của mẹ em.” – Sophie nức nở kêu lên, hai tay ôm chặt lấy Luca – “Đừng để mẹ ấy đi qua bên kia.”

Tôi nhú mày nhìn ả tà ma.

“Chị họ cô đã được thông báo là khi ta quay trở lại Cõi Âm, linh hồn của mẹ cô ta sẽ tan biến vào thinh không, và phân tán giữa hai thế giới cho tới khi chúng tìm lại được nhau.

Và để làm được điều đó sẽ phải mất hàng thế kỷ.”

“Nghĩa là sao?”

“Coi như đây là khoảng thời gian cho một linh hồn sám hối.” Anh Tod lên tiếng. Tôi quay ngoắt lại nhìn và thấy anh đã đứng bên cạnh mình từ lúc nào. Tôi đang định nắm lấy tay

anh thì đột nhiên nhận ra anh không phải chỉ có một mình.

Addison Page, hai tay đang níu chặt lấy anh đầy vẻ chiếm hữu. Trông chị ấy vẫn giống y như ngày chị chết. Mái tóc vàng dài óng ả và đôi mắt xanh biếc đẹp hút hồn. Chị ấy đại

diện cho tất cả những gì mà bác dâu tôi thêm muốn. Nhưng vì quyền lực và sự nổi tiếng, chị ấy đã đánh đổi mọi thứ để rồi cuối cùng chị kiếp đầy đọa vĩnh viễn bên Cõi Âm.

Với mỗi điểm yếu của con người, luôn có một tà ma để khai thác nó.

“Có phải...?” – tôi hỏi và anh Tod gật đầu, quai hàm anh bạnh lại vì tức giận. Chưa bao giờ tôi thấy anh giận dữ đến thế - “Avari.” Lời chào đón của tôi nghe giống như một câu

chửi thề.

“Chú ta lại gặp nhau rồi, cô Cavanaugh.” – Gã tà ma nói bằng giọng của Addy. Cảm giác khi phải nhìn lão ta trong thân xác của Addison còn khó chịu hơn rất nhiều so với những

người khác – ngoại trừ Alec. Avari quét một vòng đôi mắt xanh biếc của Addy qua từng người chúng tôi - “Vẫn còn thiếu vài vị khách nữa.”

“Khách?” – Tôi hỏi, nhưng thay vì trả lời, lão ta vụt biến đi - “Chuyện quái quỷ gì đàn xảy ra thế?” Nưng kẻ duy nhất có thể trả lời - Val/Belphegore - chỉ lẳng lặng mỉm cười.

“Kaylee, anh rất xin lỗi em.” – Anh Tod nói, lúc tôi đón nhận vòng tay mở rộng củ anh - “Cô ấy, à không, lão ta đã xuất hiện ngay khi em, Emma và Jayson vừa đi qua bên kia.

Và lão ta nói em sẽ không sao. Lão ta đã hứa.” – Các tà ma không thể nói dối - “Nhưng Avari nói nếu anh đi theo em, lão ấy cũng sẽ quay lại đó và linh hồn của Addy sẽ... bị

phân tán.”

Tôi còn chưa kịp hỏi xem thực chất đám tà ma này đang muốn gì, thì nghe thấy tiếng thét thất thanh của Emma và tiếng gầm lên đầy phẫn nộ của anh Nash. Tôi vội quay lại và chỉ

kịp nhìn thấy Addison xốc cánh tay của Emma và biến mất cùng cậu ấy. Tôi đang không biết có nên chạy về phía đó hay không - mặc dù làm vậy cũng vô ích - thì

Addison/Avari đã hiện ra bên cạnh Val/Belphegore, một tay túm chặt lấy Emma.

Emma vừa ôm vết thương vừa khóc nức nở. “Chuyện gì...?” Cậu ấy hốt hoảng nhìn tôi.

Kế đó là tiếng ré lên của chị Sophie khi bị mẹ Belphegore giằng tay ra khỏi Luca một cách thô bạo rồi đẩy Luca về phía tôi và anh Tod. “Ba người đứng im đó.” – Mẹ ấy nói

bằng giọng bác dâu tôi – “Trong khi chờ người chơi cuối cùng xuất hiện, chỉ cần một cử động nhỏ của các người thôi, hai cô bạn nhỏ này sẽ phải hứng chịu một cái chết đau đớn

và khủng khiếp nhất mà con người không thể tưởng tượng ra.”

Chị Sophie khóc thút thít còn Emma rên rỉ vì đau và sợ hãi. Đằng sau tôi, anh Nash cũng vừa chạy tới và dừng lại bên cạnh anh Tod. “Chuyện quái quỷ gì thế này?” Mặt anh ấy

cũng bối rối và thất kinh không kém gì tôi khi gặp lại toàn những khuôn mặt quen thuộc trong quá khứ.

Mẹ Belphegore lờ anh ý đi và chỉ tập trung vào Luca. “Ta có thể đoán được người đang nghĩ gì. Người nghĩ mình có thể mang họ trở lại sau khi đã chết, có điều họ sẽ không còn

giống như xưa, đúng không? Người nghĩ họ sẽ biết ơn kahr năng đặc biệt đó của người sao?”

Luca lặng lẽ lắc đầu, ánh mắt long lên sòng sọc vì tức giận, trong khi đám còn lại chúng tôi vẫn đang bối rối không hiểu gì.

“Sao bọn họ lại ở đây?” Anh Nash thì thào hỏi.

“Bác Val là Belphegore còn Addison là Avari.” – tôi trả lời - “Nếu chúng quay lại Cõi Âm, các linh hồn bị đánh cắp sẽ phân tán giữa hai thế giới trong nhiều thế kỷ trước khi hợp

lại với nhau.”

Lời giải thích của tôi có vẻ như chẳng giúp ích được gì. “Anh đoán là em không hề mời đám tà ma này đến dự tiệc sinh nhật của mình, đúng không? Vậy thì mục đích của buổi

hội ngộ này là...?”

“Chúng ta vẫn đang chờ màn tiết lộ cuối cùng.” Anh Tod nói.

“Xin lỗi, tôi đến trễ.” Tên Thane đột ngột hiện ra với cái kính râm trễ xuống tận chóp mũi. Trước khi tôi kịp lên tiếng chửi hằn về sự bội ước giao kèo mà chúng tôi đã thỏa thuận,

thì thấy hằn đẩy một cô gái tóc vàng loạng choạng về phía trước.

“Lydia?”

“Kaylee?” Hai mắt Lydia mở to đầy sợ sệt. Quần áo của chị ấy xơ xác và da dẻ thì xanh xao. Tên Thane đã tìm thấy chị ấy ở đâu? Suốt thời gian qua chị ấy đã lang thang trên phố

sao?

“Chuyện này thì liên quan gì đến Lydia?” Tôi sẵn giọng hỏi, nhưng thay vì trả lời, lão Avari

chỉ quay qua nhìn đồng bọn và gật đầu ra hiệu.

“Nếu muốn biết câu trả lời, người biết phải tìm chúng ở đâu rồi.” Lão ta gật đầu cái nữa và Thane biến mất cùng Lydia, Belphegore cùng Sophie. Và chỉ như thế, linh hồn của bác

Val tan biến vào hư vô, phân tán giữa hai thế giới như những hạt bụi nhỏ li ti. Không ai biết phải mất bao lâu nữa chúng mới hợp nhất lại với nhau và cho bác một sự yên nghỉ cuối

cùng. Nhưng cũng có thể linh hồn ấy sẽ lại phải chịu thêm một kiếp đầy đọa khác.

“Khoan đã!” – Anh Tod hét ầm lên và lão Avari quay lại nhìn anh bằng đôi mắt mở to đầy mong đợi của Addison – “Chính ông đã nói sẽ không đi qua bên đó nếu tôi không

đuổi theo Kaylee mà! Ông không thể nuốt lời!” Đối với các tà ma bên Cõi Âm, cái quy định không-nói-dối giống như một định luật không thể thay đổi ở thế giới con người – một

thứ luật lệ không thể bị phá bỏ.

“Đâu có, ta chỉ nói là nếu người đuổi theo Kaylee, ta sẽ đi qua bên đó. Và ta không hề nói dối.” Nói rồi, lão ta biến mất cùng Emma, tiếng hét của cậu ấy vẫn còn vang vọng mãi

sau đó.

Anh Tod gào lên trong nỗi phẫn uất và tuyệt vọng. Addison đã vĩnh viễn ra đi. Và chúng tôi không thể cứu chị ấy. Một lần nữa.

Anh Tod, anh Nash, Luca và tôi chỉ biết đứng nhìn nhau trong câm lặng vì cơn sốc quá lớn. Luca là người đầu tiên lên tiếng trước. “Chúng ta sẽ đuổi theo họ đúng không? Chúng

ta cần phải đuổi theo họ.” Nhưng cậu ấy không thể tự mình đi qua Cõi Âm, và anh Nash cũng vậy.

“Ừ, tất nhiên rồi.” Tôi nhắm mắt lại, cố gắng suy nghĩ – “Nhưng lao ngay sang bên đó bây giờ chẳng khác gì tự sát.”

“Nhưng chúng ta đâu còn cách nào khác!” – Luca sốt ruột kêu lên – “Bọn chúng đang nằm trong tay Sophie và Emma. Và... cô gái kia.”

“Đó là một cái bẫy.” Anh Nash giơ tay lên vò đầu bứt tai. Trông anh ấy như đang muốn đâm đá một cái gì đó, có điều đâm người xấu đã đi mất.

“Sao anh biết?” Luca hỏi.

“Bởi vì mọi thứ lão Avari làm đều giăng bẫy người khác, và tôi đã từng mắc vào đó vài lần.”

“Bọn chúng bắt đi bạn bè của chúng ta để buộc chúng ta phải đuổi theo sang Cõi Âm.” – anh Tod giải thích – “Chúng đang tìm kiếm những linh hồn tái sinh, giống như tôi và

Kaylee.”

“Cxung chưa chắc.” – Anh Nash cãi lại – “Có thể lần này chúng chỉ cần Sophie, Emma và...”

“Lydia.” Tôi nói thêm.

“Hơn nữa...” – Anh nói tiếp – “Tại sao chúng phải cắt công mang Lydia đến đây, khi mà chỉ cần Sophie và Emma cũng đã quá đủ để làm mỗi nhử rồi? Chắc chắn đám tà ma ấy đang cần cái gì đó hơn thế.”

Hai anh em nhà Hudson bắt đầu gân cổ lên định lờ qua tiếng lại nhưng đã bị tôi xen vào cắt ngang. Tôi rất mừng khi thấy anh Nash đã cai nghiện được và hoàn toàn tỉnh táo. Tôi gần như đã quên mất là anh thông minh đến nhường nào. “Anh Nash nói cũng có lý. Chỉ cần một trong số đó cũng đủ làm mỗi nhử chúng ta rồi. Và nếu bọn chúng chỉ đơn thuần

muốn chúng ta đi sang Cõi Âm, thì khi này mục Invidia đã phải giữ em lại và lão Avari đã phải để yêu cho anh Tod đuổi theo em rồi.”

Anh Tod miễn cưỡng gật đầu thừa nhận phân tích của tôi là đúng.

“Không cần biết bọn họ muốn chúng ta ở đây, ở đó hay ở một cõi thiên hà nào đấy. Chúng. Đang có. Sophie. Hãy đưa mình qua đó, nếu không mình sẽ tự tìm cách.” Sự quyết

tâm hiện rõ trên đôi mắt nâu của Luca. Tôi không biết cậu ấy định đi qua đó bằng cách nào nhưng tôi không nghi ngờ gì về việc cậu ấy sẽ tìm ra cách.

Việc Luca khẳng khái đòi cứu cho bằng được bà chị họ đồng đánh, khó chiều của tôi khiến tôi gần như đã phải tự vấn lại bản thân – không lẽ tôi đã quá khắt khe với chị ấy.

Tôi liếc qua anh Tod và anh gật đầu. Kể đó, anh Nash cũng gật đầu. Vậy là chúng tôi đã cùng nhất trí.

“OK.” – Tôi nói – “nhưng chúng ta sẽ không đi qua từ đây. – chắc chắn chúng đang đón lõng chúng ta ở đâu bên kia. Và đừng quên là anh Tod và mình không còn những khả

năng của người chết bên Cõi Âm. Bọn mình chỉ có thể đi qua đi lại giữa hai thế giới, bằng năng lực của bean sidhe, còn tàng hình, tắt tiếng hay dịch chuyển tức thì đều sẽ biến

mất. Cậu hiểu chứ? Không còn đường tắt gì hết.” Ý nghĩ ấy khiến tôi lạnh hết cả xương sống, bởi tôi đã đi qua Cõi Âm không dưới chục lần, trước khi có được những khả năng

kia.

“Mình không quan tâm đến mấy thứ ấy.” – Luca liếc nhìn xung quanh – “Chúng ta nên đi từ đâu?”

Tôi nhắm mắt nhớ lại chuyến đi chớp nhoáng của mình tới Cõi Âm cách đây ít phút. “Tránh xa nước và cát ra. Đằng kia bên dưới mấy tán cây ý.”

“Hai người ra đó trước đi.” – Anh Tod hất hàm bảo anh Nash và Luca, sau đó anh quay sang nói riêng với mình tôi - “Kaylee, chắc chắn chuyện này sẽ không có kết cục tốt lành

gì. Có thể nó sẽ còn tồi tệ hơn cả chuyện xảy ra với Alec. Vì thế anh muốn em hãy hứa với anh một điều: Nếu mọi chuyện trở xấu, em phải chạy thật nhanh ra khỏi đó. Em phải

ngay lập tức rời khỏi Cõi Âm. Anh sẽ ở ngay phía sau em, cùng với Nash và bất cứ ai anh có thể cứu được.”

“Không. Em sẽ không quay trở lại mà không có đủ tất cả mọi người.” Cuộc đời sau khi chết của tôi còn có ý nghĩa gì nữa khi mà tôi phải sống với nỗi day dứt khôn nguôi và đã

bỏ bạn thân của mình lại bên Cõi Âm?

Anh Tod thờ dãi chịu thua. “Anh cũng biết trước là em sẽ nói vậy mà. Nhưng anh vẫn phải thử.”

“Và em yêu anh vì điều đó.” – Tôi nắm lấy tay anh và hai chúng tôi vụt biến tới chỗ cái cây đã hẹn với anh Nash và Luca – “Mọi người sẵn sàng chưa?” Anh Tod hỏi và chúng tôi

gật đầu.

Tôi ngửa cổ hít một hơi thật sâu, tận hưởng bầu không khí trong lành của thế giới con người một lần cuối rồi nắm lấy tay Luca, còn anh Tod nắm tay anh Nash. Sau đó chúng tôi

cùng đi qua bên Cõi Âm.

Phiên bản Cõi Âm của cái cây nơi chúng tôi vừa đứng là những cành cây xù xì nổi cục màu tím, cùng những cái lá vừa dài vừa nhọn và có hình răng cưa. Luca kiễng chân định

chạm vào đó nhưng nghĩ thế nào rồi lại thôi. Xem ra cậu ấy thông minh hơn tôi với một người lần đầu tới Cõi Âm. Nhưng rồi tôi chợt nhớ ra là cậu ấy đã từng qua đây, cùng với

chị Sophie. Cũng tốt, kinh nghiệm là điều cần thiết ở Cõi Âm.

“Ở đằng kia.” Anh Tod nói, và tôi nhìn theo ánh mắt anh tới chỗ chị Sophie, Lydia và Emma, đang rúm ró lại với nhau trên cái ghế dài, nước mắt lưng tròng. Cái ghế đó là thứ duy

nhất chảy qua bên này mà còn nguyên vẹn, ngoài ra tất cả mọi thứ đều rách nát, méo mó và bốc mùi hôi thối y như cái hồ. Công viên này không có nhiều người tụ tập thường

xuyên nên đã không giữ được nguyên vẹn hình dáng khi chảy qua bên này.”

Phía trước cái ghế, ba tên tà ma đang đứng cãi nhau. Tôi không nghe được chi tiết từng lời nhưng đại ý là chúng đang tranh cãi xem ai được quyền bắt đi cô gái nào. Mụ

Belphegore muốn có cô gái xinh đẹp – không rõ mụ ấy đang nói Emma hay chị Sophie – nhưng mụ Invidia thì ghen tỵ với người mà mụ Belphegore chọn, còn Avari khẳng khái

đòi mình phải là người được lựa chọn trước, bởi vì lão ta là người lên kế hoạch.

Nhưng tất cả đều là nhảm nhí hết. Avari muốn là người lựa chọn đầu tiên bởi vì lão ta là con quỷ của lòng tham, và nếu có thể, lão ta đã vơ hết cả ba người rồi.

Nhìn từ xa trông chúng tranh cãi với nhau như mấy nhân vật phản diện trong phim hoạt hình, chỉ có điều chúng đang nắm trong tay một thứ quyền lực tuyệt đối và bất tử. Điểm

yếu duy nhất của chúng chính là khiếm khuyết của thân thể xác mà chúng đang khoác lên người. Chúng không thể bị thương bởi những vật có xuất xứ từ thế giới của chúng tôi và

chúng càng miễn nhiễm với những thứ hiểm nguy ở bên Cõi Âm.

Nói tóm lại, bọn chúng đang chiếm hoàn toàn thế thượng phong.

Trước giờ tôi chưa từng gặp hình dáng thực sự của mục Belphegore và tôi không hề bất ngờ khi chúng kiến vẻ đẹp đến mê hồn của mục ta. Dầu gì mục ấy cũng là tà ma của phù hoa.

Nhưng điều khiến tôi ngạc nhiên hơn cả là ngay khi quay lưng lại tôi đã không hề nhớ gì về khuôn mặt của mục ấy. Không phải là vì mục Belphegore không đẹp – mục ấy quá đẹp là

đằng khác – mà là vì vẻ đẹp ấy quá hoàn hảo, không có nét nào trội hơn nét nào để khiến cho người ta có thể nhớ đến. Mục ấy cao tầm thước với làn da không một chút tì vết. Mái

tóc không dài cũng không ngắn, không sẫm cũng không nhạt, và dường như thay đổi ở mỗi góc nhìn vào.

Không ngờ trên đời cũng tồn tại một thứ sắc đẹp khó có thể định nghĩa như thế. Một thứ sắc đẹp hoàn hảo đến mức khiến người khác không thể nhớ nổi từng chi tiết. Một thứ sắc

đẹp có thể coi là hoàn mỹ nhất trong cả vũ trụ này nhưng lại khiến ta quên ngay khi rời khỏi phòng.

Liệu đó có phải là điều bác Val đã cảm nhận?

Luca là người đầu tiên kéo tôi trở lại với thực tại. “Đám quỷ đó tranh giành họ để làm gì?”

Ngay khi cậu ấy vừa cất tiếng, cả ba con quỷ lập tức quay ra nhìn chúng tôi, như thể đã đợi giây phút này lâu lắm rồi. Lão Avari biến mất và hiện ra bên cạnh Luca. “Sao người

không tự đến và tìm hiểu xem?”

Trước khi bọn tôi có thể trả lời – hay suy nghĩ, hay lên kế hoạch, hay bỏ chạy – lão ta tóm lấy Luca và biến mất một lần nữa, sau đó hiện ra và đẩy cậu ấy xuống ngồi cạnh

Emma.

“OK, kế hoạch của chúng ta là gì?” Tôi thì thảo liếc qua hai anh em nhà Hudson.

Anh Nash thở dài. “Đáng ra chúng ta phải lên kế hoạch từ trước khi đi qua bên này mới đúng.”

“Chỉ hai chúng ta có thể vượt ranh giới giữa hai thế giới.” – Tôi nhìn chăm chăm về phía đám bạn của mình đang ngồi rúm ró trên ghế – “Kể cả nếu có đến được chỗ họ, em cũng

không biết là mình có thể mang đi được bao nhiêu người.” Tôi biết, đám tà ma ấy có thể

nghe được mọi lời chúng tôi nói.

“Hãy là em tìm thêm người giúp đi?” Anh Tod hạ giọng nói.

“Mẹ anh á?”

“Không!” Cả hai anh em nhà Hudson nhảy dựng lên.

“Ông Levi hoặc bà Madeline.” Anh Tod gợi ý.

“Càng đông, càng vui.” – Lão Avari hào hứng nói – “Hãy gọi mẹ Madeline sang đi. Ta vẫn chưa có dịp gặp mặt mẹ ấy.”

“Đừng!” Emma dùng hết sức bình sinh hét ầm lên – “Đừng đưa bà Madeline sang đây. Avari đang cần bà ấy.”

Anh Tod và Nash quay sang nhìn tôi và tôi biết họ đang nghĩ gì. Điều gì có thể khiến ba tà ma trước giờ không ưa gì nhau cùng liên hợp lại? Tại sao bọn chúng lại cần đến bà

Madeline.

Tên Thane tát bốp một cái vào má Emma và cậu ấy vùng lên đập cho hấn một cái vào cằm, trong khi tay vẫn ôm chặt vết thương. Hấn vun tay lên định tát cho Emma cái nữa

nhưng Luca đã kịp thời đứng dậy xô hấn ra, và trừng mắt nhìn hấn cảnh cáo. Gã thần chết thấy vậy liền rút tay lại và lùi ra phía sau. Hóa ra anh Tod không phải là thần chết duy

nhất kiên nhẫn anh chàng gọi hồn này.

Chị Sophie vẫn đang khóc thút thít. Lydia gần như tê liệt bởi nỗi đau và sợ hãi của những người xung quanh. Tôi biết, chị ấy đang san sẻ và gánh bớt nỗi đau ch Emma, chứ

không họ sẽ không thể nào trụ được lâu như thế.

“Đi nào.” Tôi không biết đám tà ma ấy muốn gì, nhưng chúng tôi sẽ không thể giúp được ai ở khoảng cách xa thế này. Anh Tod và anh Nash lặng lẽ đi theo tôi.

“... không cần đến mẹ Madeline đâu.” – Thane lên tiếng nói – “Tôi đã bảo ông rồi, cô ta có thể làm được mà.” Hấn ta nhìn chòng chọc về phía tôi.

“Tôi có thể làm cái gì?” Tôi hỏi.

“Thằng khốn dối trá và phản bội.” Anh Tod chửi tên Thane, nhưng hấn chỉ thản nhiên nhún vai.

“Chúng ta phải làm cái điều cần phải làm để tồn tại thôi. Mấy người hứa sẽ lấy lại linh hồn cho tôi nếu tôi chịu giúp mấy người. Nhưng ông Avari đay lại hứa sẽ trả lại linh hồn cho

tôi nếu tôi giúp ông ấy. Điểm khác biệt ở đây là ông ta không thể nói dối nhưng mấy người thì có thể. Vì thế tôi phải chọn cái gì có lợi cho mình thôi.”

“Ông muốn trao đổi phải không?” – tôi hỏi Avari – “Ông muốn có tôi phải không? Được thôi. Tôi đang ở đây. Tôi sẽ đổi cho cả bốn người bọn họ.” Tôi hát hàm chỉ về phía

những người bạn của mình.

“Ồ, làm gì có chuyện trao đổi dễ dàng như thế.” – Mụ Belphegore lên tiếng – “Avari không thể giữ cô cho mình ông ta được và bốn cục thịt này là thứ cần thiết cho dự án nhỏ

nhỏ của bọn ta.” Mụ ta vẫy tay chỉ vào cái ghế dài nơi cái ghế nơi các bạn tôi đang ngồi.

“Nhưng bọn ta không phải là người không biết điều.” – Mụ Invidia nói – “Nếu người chịu làm việc bọn ta yêu cầu, bọn ta sẽ thả cho hai anh chàng kia đi.” Mụ ta đánh mắt ám chỉ

anh Nash và anh Tod.

“Không đời nào.” Hai anh em nhà Hudson đồng thanh nói.

“Chúng ta vẫn chưa biết bọn chúng muốn gì àm.” Tôi hạ giọng nói, mắt không dám rời đám tà ma và Thane.

“Không quan trọng.” – Anh Tod gầm lên – “Anh sẽ không để bọn chúng bắt em đi đâu.”

“Sẽ chẳng ai bị bắt hết. Các người muốn gì?” – tôi hỏi lại lão Avari.

“Có lẽ cô cũng nhận ra là bọn ta đều biết cách đi qua thế giới của cô.” – Lão ta thủng thẳng lên tiếng, và tôi gật đầu. Bọn chúng đã gây ra biết bao nhiêu tội ác chỉ để tôi biết điều

đó – “Vấn đề là với mỗi chuyến đi, bọn ta lại phải dùng đến một linh hồn con người mới. Bọn ta muốn làm sao để sử dụng nó hiệu quả hơn cơ. Cô giúp bọn ta, và hai anh em nhà

Hudson sẽ được tự do. Ta hứa với cô.”

“Còn họ thì sao?” Tôi liếc về phía cái ghế dài.

“Đáng tiếc, họ là một phần của cái giải pháp vĩnh viễn mà ta vừa nói với cô. Và cô cũng vậy.”

“Không được.” Anh Tod nắm lấy tay tôi định kéo lại nhưng tôi đã giằng ra. Tôi có thể nghe thấy tiếng anh đang nghiến răng kèn kẹt vì tức giận.

“Ông muốn tôi làm gì?”

“Cô và tên gọi hồn kia sẽ gắn kết mạng sống của ta với một linh hồn tái sinh mà ta đang có.”

Một trong những thần chết mà lão ta đã bắt? Nhưng tại sao lại là Luca?

“Sau đó cô sẽ đặt nó vào trong cơ thể của cô gái kia...” – Avari chỉ về phía Lydia – “... để ta có thể dễ dàng đi đi lại lại giữa hai thế giới một cách dễ dàng. Ta đã chuẩn bị sẵn

hết rồi.”

“Ông đang nói cái quái gì thế?” – Tôi nhú mày nhìn gã tà ma – “Tôi thậm chí còn không hiểu

như thế có nghĩa là gì. Ông muốn sống trong cơ thể của Lydia sao? Mãi mãi?”

“Tất nhiên là không rồi.” – Lão ta cau mày như thể câu hỏi vừa rồi của tôi ngớ ngẩn lắm không bằng – “Chỉ tới khi cơ thể của cô ta kiệt quệ thôi. Sau đó ta sẽ chọn một cái khác.”

“Lão ta đang làm nhảm cái quái gì thế?” Anh Nash hỏi, nhưng không ai trong chúng tôi có câu trả lời.

“Cô sẽ làm như ta hướng dẫn.” – Lão Avari nói tiếp – “Ta sẽ có một thân xác có thể dùng đi dùng lại nhiều lần trong thế giới con người, và hai người đàn ông của cô có thể đi.

Nếu không... ta sẽ giết từng người một và linh hồn của các người phải chịu kiếp đày đọa vĩnh viễn ở bên này.”

“Đó là điều không tưởng!” – Tôi khẳng khái quả quyết – “Kể cả nếu điều ông nói là thật đi nữa thì tôi cũng không thể làm được. Tôi chỉ có thể thu hồi cái linh hồn, chứ không thể cài đặt lại chúng.”

“Người có thể làm được cả hai.” – Mụ Invidia khẳng định – “Giống như mụ Madeline.”

“Bà Madeline?” Tôi hỏi lại và hai mắt Luca lập tức sụp xuống nhìn chằm chằm xuống đất. Rõ ràng tôi đã bỏ lỡ một chi tiết gì đó.

“Mụ Madeline đã cài đặt lại linh hồn cho cô.” – lão Avari nói tiếp – “Sau khi cháu của mụ ấy làm sống lại cơ thể của cô.”

“Cái gì? Luca không thể làm sống lại người chết, cậu ấy chỉ tìm thấy họ thôi.”

“Tất nhiên là hắn có thể.” – Mụ Belphegore bật cười phá lên – “Thế cô nghĩ tự dung mà người ta gọi hắn là người gọi hồn à?”

“Mấy người nhảm rồi. Cậu ấy không thể làm được những chuyện đó, đúng không Luca?” Tôi quay sang hỏi Luca.

“Bà Madeline sợ rằng nếu cậu biết quá nhiều sử càng gặp nguy hiểm vì thế bà không cho mình nói với cậu về năng lực thực sự của mình. Hay năng lực thực sự của cậu.”

“Mình có thể đặt linh hồn trở lại xác của người đã chết sao?” Là một bean sidhe, tôi chỉ có thể giúp đặt chúng trở vào những cơ thể chưa-chết-hắn.

Luca gật đầu. “Tất cả những trích đoạt viên đều có thể.”

“Nhưng cô còn đặc biệt hơn thế, đúng không?” Lão Avari chìa tay ra định vuốt má tôi nhưng anh Tod đã kịp thời kéo tôi lại. Sau đó, tôi không muốn buông tay anh ra nữa.

Nhưng tôi không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt đám tà ma.

“Tại sao? Tại sao tôi lại đặc biệt hơn họ? Và tại sao tôi lại là người cuối cùng biết chuyện

đó?”

“Cần phải có năng lực kết hợp của một trích đoạt viên và một bean sidhe để gắn kết linh hồn con người với mạng sống một kẻ không phải là con người như ta.” – lão Avari giải

thích – “Suốt gần một thế kỷ qua, chưa có ai đạt được tiêu chuẩn đó. Tính theo lịch của loài người các ngươi.”

“Lão ấy nói như vậy là sao? Mình có năng lực đó thật à?” Tôi vẫn hỏi lại Luca cho chắc, bởi vì mặc dù lão Avari không thể nói dối nhưng tôi không tin lão ta.

“Về lý thuyết thì là như vậy.” – Luca gật đầu nói – “Trước giờ chưa có ai làm điều đó với một tà ma, nhưng nó đã từng được làm với một người khác, để anh ta có thể đi qua thế

giới của chúng ta và cung cấp lời khai. Việc gắn kết ấy đã được thực hiện bởi một nữ bean sidhe tái sinh. Giống như cậu.”

Không. Không. Không. Quyển sách Lịch sử Cõi Âm của tôi đâu rồi? Chẳng phải ai đó nên đưa cho tôi đọc qua lúc tôi vừa mới chết sao?

“Đó là lý do tại sao ta chịu để cho cậu bạn gọi hồn của cô rời khỏi Cõi Âm khi hắc và chị họ cô vô tình đi qua bên đây.” – lão Avari nói – “Để hắc có thể làm cô sống lại. Nếu

cô chết đi rồi thì làm sao ta lấy được linh hồn của cô.”

“Ngươi...” Lão Avari đã sắp đặt mọi chuyện. Có lẽ là từ giây phút tên Thane chỉ cho lão ta cách đi sang thế giới con người.

“Cứ cho là thế đi. Cứ cho là tôi muốn giúp mấy người đi...” – tất nhiên tôi không muốn một chút nào rồi – “... tôi cũng không thể làm gì. Tôi không biết phải làm thế nào.”

“Ta nghĩ ngươi sẽ tìm ra cách thôi. Đầu tiên, hãy luyện tập cách cài đặt trước đã. Tất cả những gì ngươi cần là một chút... động lực.” – Mụ Belphegore lồi Emma xuống khỏi cái

ghế dài và đập Luca sang một bên khi cậu ấy định kéo Emma lại – “Đây là... Các người đã dùng từ gì nhỉ? Bạn thân nhất đời chẳng?”

Nước mắt rơi ướt đầm trên mặt Emma nhưng gương mặt của cậu ấy đầy kiên định. Cậu ấy dũng cảm hơn tôi rất nhiều.

Hai tay tôi co lại thành nắm đấm. “Đừng có động vào cậu ấy!”

“Giờ thì hãy tập trung nhé.” – Mụ Belphegore gương đôi mắt toàn trông đen lên nhìn tôi – “Chúng ta sẽ chơi một trò chơi nhỏ. Tất cả những gì ngươi cần làm là bắt lấy linh hồn.

Sau đó chúng ta chuyển sang tiết mục thứ hai.”

“Khônggggg!” Tôi hét lên thất thanh khi mụ ta nghiêng người nhấc bổng Emma lên.

Và rồi mụ Invidia dùng một tay bẻ gãy cổ cậu ấy.

Toàn thân Emma đổ sụp xuống sàn, và tiếng thét như xé toạt cổ họng tôi. Sophie, Lydia và Luca giờ vội tay lên bịt tai. Ngay đến đám tà ma cũng phải nhắm mắt vì tiếng thét chói

tai của tôi. Cái lều bạc gần đó cũng bị lật ngửa và lăn lông lốc trước sức mạnh của tiếng thét. Từ đằng xa, các cành cây rung rinh, và một thứ quả màu tím rơi lộp bộp xuống đất.

Tôi vừa hét vừa quỳ sụp xuống bên cạnh Emma. Tôi bắt mạch cho cậu ấy nhưng mạch đã ngừng đập. Tôi tìm hơi thở của cậu ấy nhưng cậu ấy đã ngừng thở. Đôi mắt màu nâu

xinh đẹp của cậu ấy đang mở to nhìn lên bầu trời màu vàng nhạt của Cõi Âm, nhưng đã mất hết thần thái.

Emma đã chết. không phải chết giống như tôi. Cậu ấy đã ra đi vĩnh viễn. Cuộc đời cậu ấy đã bị lấy đi bởi một tà ma của lòng đố kỵ, kẻ đã không may mắn chớp mắt khi kết thúc

mạng sống của cậu ấy. Và cùng với cậu ấy, tôi đã mất đi một phần cơ thể không có gì thay thế được. Emma là nửa còn lại của tôi. Là cô em gái tôi chưa bao giờ có. Là người chị

họ tôi hằng mong ước. chúng tôi đã cùng nhau chia sẻ mọi niềm vui, nỗi buồn và cả những điều bí mật.

Tôi đã hứa sẽ bảo vệ cho cậu ấy. nhưng cuối cùng chính tôi đã hại chết cậu ấy.

Tôi ôm lấy đầu Emma vào lòng và cất tiếng thét xé ruột xé gan. Tôi chỉ biết hét, hét, và hét. Nước mắt tuôn trào trong mắt tôi. Không lời nào có thể diễn tả được nỗi đau đớn và

sự mất mát quá lớn hiện giờ của tôi.

Luca buông tay xuống và nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay. Từ phía đằng xa tôi có thể nhìn ra tai cậu ấy đang bị chảy máu.

Hai hàm răng nghiến chặt lại vì giận dữ, anh Tod rút ra một vật gì đó trong túi và đưa cho anh Nash, nhưng tôi không thể nhìn rõ qua làn nước mắt. Và tôi đoán anh Nash cũng

vậy. Hai anh em họ không bị ảnh hưởng bởi tiếng hét của nữ bean sidhe. Thứ duy nhất họ nghe thấy bây giờ là khúc hát linh hồn mà tôi đang dành cho cô bạn thân nhất của mình.

Tôi sẵn sàng cất tiếng thét cho linh hồn của Emma mãi mãi. Tôi sẵn sàng hét cho tới khi trời đất đổ sụp dưới chân chúng tôi, miễn sao không để mất cậu ấy. Nhưng mục

Belphegore đã quỳ xuống bên cạnh và giờ tay bịt miệng tôi.

“Làm tốt lắm.” – Mục ta nói – “Nhưng ngươi không thể cài đặt thứ còn chưa rời khỏi cơ thể.”

Trong cơn tuyệt vọng và giận dữ, tôi đã cất tiếng thét quá nhanh và quá lớn khiến cho linh hồn của Emma còn chưa kịp rời khỏi cơ thể. Tôi vẫn đang nhốt nó lại trong chính cơ

thể của Emma.

Ngay khi tiếng thét của tôi tắt đi cũng là lúc linh hồn của cậu ấy bắt đầu dâng lên. Mục Belphegore sung sướng há miệng ra và hít thật mạnh. Linh hồn của Emma bắt đầu trôi dần về

phía mặt ta.

Tim tôi như muốn vỡ ra thành trăm mảnh. Đầu tôi như muốn nổ tung. Cổ họng tôi bỏng rát. Sự tồn tại của tôi giờ chỉ là một mả đen kịt, sự trống trải và lạnh lẽo. Emma không thể chết được.

Nhưng đã quá muộn. Cậu ấy đã chết. Kể cả nếu đám tà ma chịu để cho tôi trả lại linh hồn về chỗ cũ thì cũng không có gì đảm bảo là cậu ấy sẽ tỉnh lại. Cái cổ của cậu ấy đã bị gãy, cơ thể của cậu ấy không có cách gì để khôi phục lại như cũ.

Vì thế lần này tôi sẽ cất tiếng hét cho linh hồn của cậu ấy, để mẹ Belphegore, Avari hay mẹ Invidia không thể lấy được nó. Không một kẻ nào trong Cõi Âm được quyền có

Emma, hay những người còn lại trong nhóm bọn tôi.

Tôi cất tiếng hét gọi linh hồn Emma lại và khi tôi chìa cái vỏ hai quai ra, linh hồn cậu ấy chui tọt vào bên trong cái mặt hình trái tim trên cổ tôi. Ít nhất cậu ấy sẽ được an toàn khi ở

trong đó. Kể cả nếu đám người kia có cướp được nó, chúng cũng không thể phá hủy hay gỡ bỏ linh hồn ra khỏi đó.

“Tuyệt vời!” – mẹ Belphegore vỗ tay khen ngợi, miệng cười rạng rỡ - “Giờ thì hãy gắn kết linh hồn đó vào ta. Hãy lấy nó ra khỏi cái trái tim nhỏ bé kia và...”

“Không.” – Tôi nhẹ nhàng đặt xác của Emma xuống đất, tay nắm chặt cái vỏ hai quai, trừng mắt nhìn mẹ ta - “Không đời nào. Bà sẽ không bao giờ có được cậu ấy. Hay bất cứ

người nào trong số bọn tôi. Bà có thể giết chết họ nhưng tôi sẽ lưu trữ tất cả linh hồn vào trong này, nơi ấy người không bao giờ có thể chạm vào chúng.”

Chị Sophie và Lydia khóc rống lên sau lưng tôi, mặc cho Luca có ra sức an ủi thế nào cũng không ăn thua.

“Và nếu bọn ta giết người?” Lão Avari lên tiếng. Bọn chúng giờ đã đứng hết cả dậy, mặt kẻ nào cũng bừng bừng tức giận. Cùng với nhau, cơn giận dữ của chúng mạnh đến nỗi tôi

gần như có thể cảm nhận được nó trên da thịt mình.

“Nếu giết tôi, các người sẽ không bao giờ có được điều mình muốn.”

Lão Avari còn chưa kịp mở miệng đe dọa thì từ phía sau tôi nghe thấy tiếng anh Tod hét lên rất to.

“Bây giờ!”

Anh lao thẳng tới chỗ lão Avari, còn anh Nash nhào tới chỗ mẹ Belphegore. Bọn chúng rú lên, toàn thân chói với, nhưng đang cố với lấy cái gì đó ở sau lưng. Phải tới khi chúng

quay người lại tôi mới chợt hiểu ra vấn đề. Một nửa con dao gãy đang cắm vào lưng lão

Avari, nơi lão ta không thể với tới được nó. Nửa con dao còn lại cũng đang kẹt trên lưng

mụ Belphegore, nơi mụ ta không thể với tới.

Chỉ có Invidia là vẫn còn nguyên, không hề bị hề hấn gì. Nhưng mụ ta đang quá bất ngờ và bối rối trước tiếng hò hét kêu cứu của lão Avari và mụ Belphegore nên chỉ biết quay

mòng mòng, không biết nên giúp ai trước.

Anh Nash vòng qua chỗ mụ Belphegore và kéo Luca ra khỏi đó rồi chạy tới chỗ tôi và Emma. Ngay trước khi tôi đưa cả bốn người bọn tôi trở lại thế giới loài người, tôi chợt nhận

ra là tên Thane đã biến mất, nhưng không biết là từ khi nào.

Một phút sau, anh Tod hiện ra bên cạnh chúng tôi, cùng với chị Sophie và Lydia.

Tôi ngã sòng xoài ra đất, một tay vẫn đang nắm chặt lấy tay Emma. Mặc dù mọi người đang ở ngay trước mặt tôi, nhưng tôi không nhìn thấy gì khác ngoài Emma. Cho tới khi anh

Nash bế cậu ấy lên và tay cậu ấy tuột khỏi tay tôi. Anh ấy đưa Emma ra chỗ bãi xe, trong khi Luca giúp hai người còn lại. anh Tod dìu tôi đứng dậy. Tôi cứ đi nhưng không biết là

mình đang đi đâu.

Tôi không quan tâm.

Mới đi được vài bước đột nhiên Lydia đổ sập xuống. Anh Tod và tôi chạy vội tới chỗ chị ta. Chị ấy vẫn thở. Mạch vẫn đập. Nhưng hai mắt nhắm nghiền và không hề cử động.

“Chúng ta phải rời khỏi đây thôi.” – Anh Tod dìu Lydia đứng dậy – “Bọn chúng sẽ quay lại đây khi rút được lưỡi dao đó ra.”

“Không, chúng sẽ không quay lại được đâu.” – Tiếng tên Thane cất lên sau lưng tôi, làm tôi gậy nảy mình – “Tôi đã dọn sạch kho dự trữ của chúng rồi, trong khi mấy người đang

đánh nhau.”

“Kho dự trữ là sao?”

“Thì là các linh hồn tái sinh đó. Tôi đã lấy đi hết rồi, bao gồm cả linh hồn của tôi.” – hắn ta bỏ cái kính râm ra, và chẳng hiểu sao tôi lại thở phào khi thấy mắt của hắn đã có đồng

tử và tròng đen trở lại – “Không thể để bọn chúng đuổi theo mình được, đúng không? Hơn nữa các linh hồn tái sinh luôn có thể bán được với những cái giá rất hời. Ở bất cứ

đâu.”

Tôi đang định mở miệng yêu cầu Thane đem trả lại các linh hồn về cho nhà chức trách thì hắn ta đã nhìn về phía Lydia và nói. “Nhưng tôi không thể lấy được linh hồn của cô ta.”

“Cái gì? Linh hồn của Lydia á? Nó đang ở đâu?”

“Ở Cõi Âm. Ở đây. Ở khắp nơi trên thế giới. Cô ta đã gánh bớt sự đau đớn cho Emma khi Emma chết, vì thế một phần linh hồn của cô ta đã đi theo Emma.”

“Một phần?” Tôi nắm lấy cái mặt hình trái tim đang đeo lủng lẳng trước ngực. Đúng là nó ấm một cách bất thường.

“Phần còn lại phân tán hết rồi.”

“Vậy là cơ thể cô ta ... đang trống rỗng?” Anh Tod nhìn chăm chăm xuống Lydia, một tay anh nắm lấy tay tôi, quanh cái vò hai quai, như muốn giúp tôi bảo vệ nó.

Tên Thane gật đầu. “Tôi chỉ mới nhìn thấy chuyện tương tự xảy ra vài lần – một cơ thể đang sống mà không có linh hồn. Cô ta sẽ chết trong vài phút nữa.”

“Nếu cô ấy không có linh hồn...” – anh Tod quay sang nhìn tôi như muốn hỏi ý kiến. Đó là một sự lựa chọn mà tôi cần phải quyết định.

Tôi gật đầu. Tôi hiểu anh muốn nói gì.

Tôi có thể cứu được Emma, hay nói đúng hơn là một phần cậu ấy. Và tôi cũng có thể cứu được một phần của Lydia. Họ sẽ không bao giờ còn được như cũ nhưng ít nhất họ vẫn

sẽ sống. Tôi nợ hai người họ điều đó.

Anh Nash đặt Emma nằm xuống bên cạnh Lydia.

Tôi nhắm mắt lại, hình dung ra hình ảnh của Emma và Lydia trong đầu mình. Chị Sophia vẫn đang ôm chặt lấy Luca, khóc thút thít. Anh Nash đang nắm lấy một bên tay của

Emma. Anh Tod cũng đã sẵn sàng. Sau khi rút linh hồn của Emma ra khỏi cái vò hai quai, tôi cần một bean sidhe nam giúp tôi đưa nó trở lại thân xác của Lydia.

Tôi cất tiếng hát gọi linh hồn Emma và nó từ từ chui ra khỏi cái mặt trái tim trên cổ tôi. Cùng lúc, anh Tod hướng nó trôi về phía thân xác của Lydia. Sau đó chúng tôi cùng nín

thở chờ đợi.

Thoạt đầu, không thấy có gì xảy ra. Và tôi không biết mình nên thấy hoảng sợ hay nhẹ nhõm trước ý nghĩ rằng mình đã làm sai cách. Rằng sự đau đớn của Emma cuối cùng cũng

được kết thúc cùng với cuộc đời của cậu ấy

Và rồi Lydia mở choàng mắt ra. Nhưng không phải là màu mắt xanh của Lydia. Chúng có màu nâu. Màu mắt nâu rất đặc trưng của Emma.

“Kaylee?” – Emma chớp chớp mắt hỏi tôi bằng giọng nói của Lydia – “Chuyện gì đã xảy ra thế? Chúng ta đang ở đâu?” – Cậu ấy ngồi dậy, và mọi người lập tức lùi ra phía sau

cho cậu ấy có thêm không gian – “Sao giọng mình nghe kỳ cục thế? Sao da mình tái nhợt thế này?” Vừa hỏi cậu ấy vừa giơ cánh tay của Lydia lên, lật qua lật lại để ngắm nghía.

“Mình đã không cứu được cậu.” – tôi thì thào thốt lên. Và tôi thấy hổ thẹn khi phải nói ra những lời đó. Tôi đã hứa sẽ không để cho cậu ấy chết. Nhưng tôi đã không làm được –

“Và đây là điều tốt nhất mình có thể làm cho cậu. Nhưng mình xin lấy linh hồn của mình ra để thế, bọn chúng sẽ phải trả giá, Emma. Tất cả bọn chúng.”

Lão Avari muốn có linh hồn của tôi? Lão ta sẽ nhận được nhiều hơn thế nhiều. Tôi sẽ cho lão ta biết thế nào là đau khổ. Là mất mát. Là công lý. Lão ta sẽ phải trả giá cho mọi linh

hồn mà lão ta đã đánh cắp. Cho từng người bạn mà lão đã cướp khỏi tôi.

Lão Avari đã khiến tôi thức tỉnh và mang đến cho cuộc đời sau khi chết của tôi một mục đích để tồn tại. gã tà ma ấy đã đánh thức cơn thịnh nộ trong tôi.

Và Emma đã cho tôi mọi lý do để tôi sử dụng nó.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>